

Dị Thể Tình Duyên - Phong Duy

Contents

Dị Thể Tình Duyên - Phong Duy	2
1. Phong Duy - Chương 1	2
2. Phong Duy - Chương 2	4
3. Phong Duy - Chương 3	8
4. Phong Duy - Chương 4	14
5. Phong Duy - Chương 5	18
6. Phong Duy - Chương 6	25
7. Phong Duy - Chương 7	30
8. Phong Duy - Chương 8	34
9. Phong Duy - Chương 9	38
10. Phong Duy - Chương 10	42
11. Phong Duy - Chương 11	45
12. Phong Duy - Chương 12	50
13. Phong Duy - Chương 13	54
14. Phong Duy - Chương 14	57
15. Phong Duy - Chương 15	61
16. Phong Duy - Chương 16	65
17. Phong Duy - Chương 17	69
18. Phong Duy - Chương 18	72
19. Phong Duy - Chương 19	75
20. Phong Duy - Chương 20	76
21. Phong Duy - Chương 21	79
22. Phong Duy - Chương 22	82
23. Phong Duy - Chương 23	84
24. Phong Duy - Chương 24	88
25. Phong Duy - Chương 25	91
26. Phong Duy - Chương 26	94
27. Phong Duy - Chương 27	97
28. Phong Duy - Chương 28	100
29. Phong Duy - Chương 29: Phiên Ngoại Ngắn Về Tiểu Bảo Học Võ	104
30. Phong Duy - Chương 30: Phiên Ngoại Ngắn Thứ Hai Về Tiểu Bảo Xuống Bếp	106
31. Phong Duy - Chương 31: Phiên Ngoại Ngắn Thứ Ba Về Tây Trang	107
32. Phong Duy - Chương 32: Phiên Ngoại Về Lần Đầu Gặp Gỡ	107
33. Phong Duy - Chương 33: Chuyện Cũ Như Khói	109
34. Phong Duy - Chương 34: Tự Thuật Của Sâm Lệ	112
35. Phong Duy - Chương 35: Mùa Đông Đến Rồi	116
36. Phong Duy - Chương 36: Cãi Nhau! Nhà Mẹ Đẻ Và Bỏ Nhà Ra Đi	121
37. Phong Duy - Chương 37: Nam Nhân Không Có Sự Nghiệp	125
38. Phong Duy - Chương 38: Cô Bé Lọ Lem	128

Dị Thế Tình Duyên - Phong Duy

Giới thiệu

Editor: 7daysThể loại: cổ trang, nhất thụ nhất công, xuyên việt giá khôngHắn sống ở thời hiện đại được mười mấy năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-tinh-duyen-phong-duy>

1. Phong Duy - Chương 1

Tô Châu, năm Minh Lạc Văn.

Ta mở to mắt, nhìn thấy cái thế giới xa lạ này.

Theo như tình hình ta biết, hôm nay thủ phủ Lâm gia ở Giang Nam vừa mới mua ta làm tiểu tư. Chú thím nói ta mặc dù là một tên ngốc, nhưng làm ba việc lật vật thì rất giỏi, mua ba trăm văn tiền không tính là lỗ. Lời bọn họ kỳ thật không phải ý muốn hạ thấp ta, hoặc là nói, cái cơ thể hiện nay của ta đích thật là một tên ngốc, từ lúc sinh ra cho tới giờ, suốt mười chín năm đều là vô tri vô giác, đi đứng như rối gỗ, chú thím cứ nuôi nấng khối cơ thể ấy gần mười năm, đã coi là vô cùng hiếm thấy, dù rằng tên ngốc này gần như ôm đồm hết mọi việc nặng nhọc trong nhà. Năm nay con trai ruột của họ muốn kết hôn, tiền bạc bắt chột trở nên vô cùng quan trọng, vì thế cuối cùng quyết định bán cái đồ bị thịt này đi, có thể bán bao nhiêu thì cứ bán bấy nhiêu. Mà giờ ta đối chủ với thân thể này, hợp làm một với hắn, kế thừa đường số mệnh của hắn.

Nói thế có quá huyền diệu chẳng, vậy nói rõ hơn tí xíu nhá. Ta sinh ra ở hiện đại, lớn lên ở hiện đại, đúng chuẩn của con người kiểu mới, nghề phụ của cha mẹ là bác sĩ, nghề nghiệp chính là pháp sư, đôi vợ chồng yêu nhau thắm thiết nhưng lại không có con cái, bấm ngón nhắm tính, nguyên lai mệnh trung vô tử. Dựa vào chút pháp lực, sử dụng một loại vu thuật khá cổ xưa - “Nghịch thiên đoạt tự”, chặn đường đoạt một cái hồn phách, sinh hạ một bé trai thông minh đáng yêu, ha ha, là ta đó. Ta hạnh phúc tới năm ba tuổi, thì cha mẹ nhận được thiên cảnh, lại bấm ngón tay tính toán, ai nha không tốt, nguyên lai pháp thuật không tới nơi tới chốn, lúc cướp hồn phách không cướp hết, sót một phách theo đường cũ đi đầu thai ở Minh Triều, ài, đó là cái thân thể ta cư trú hiện tại này. Pháp thuật có lỗ hổng, thiên vận bắt đầu vận chuyển, Nghịch thiên đoạt tự chỉ công chỉ có thể duy trì tới khi ta mười chín tuổi, sau đó hồn phi phách tán, mọi người cùng nhau chết. Cha mẹ sau một trận khóc lớn, chuẩn bị tinh thần dùng một vu thuật xa xưa có tên “Bổ thiên liệt”, lần này may mắn thành công, ta khỏi phải hồn phi phách tán, nhưng phải quay về bản vị, có nghĩa là vào năm ta mười chín, mặc kệ do thiên tai hay do nhân họa, ta của kiếp này nhất định phải chết, sau đó hồn phách dựa vào vu thuật trở về Minh triều, tiếp tục chiếu theo cuộc sống thiên định của ta.

Vì thế khi ta mở mắt liền nhìn thấy thế giới xa lạ này.

Dù từ lúc còn nhỏ ta đã cam chịu chuẩn bị cho cuộc nghịch chuyển này, dù ta đã biết từ trước sẽ có ngày tạm biệt thế giới hiện đại quen thuộc, xuôi ngược dòng thời gian, đi vào thời không thuộc về ta mà không thuộc về ta này. Nhưng khi ánh mắt ta lướt qua mái ngói xanh của phòng củi, lướt qua tầng lớp yên liễu xa xa, đình viện và góc mái hiên cao lầu, rồi khi dừng mắt tại bầu trời thời Minh, nước mắt vẫn không tìm được tuôn trào như suối. Ta sợ, ta hoảng. Ở đây, ta chính thức không thấy những thứ quen thuộc, ta không biết sẽ có vận mệnh gì đang đợi chờ ta.

Ta bị đưa tới làm việc ở phòng bếp.

Ta đương nhiên là không biết làm, nhưng khối thân thể này của ta lại biết, khi hắn không có ý thức không có linh hồn thì bình thường hắn vẫn sống làm công việc này. Đấy xem như là chuyện thiệt đáng ăn mừng, bởi vì tuy ta sớm biết mình sẽ trở về Minh triều, cũng biết mình ở cái thời này chả phải cậu ấm ăn sung mặc sướng chi hết, nhưng ta không ngờ được mình lại thành tiểu tư làm ba việc nặng nhọc. Với ta, toàn bộ khái niệm về tiểu tư đều lấy từ trong tiểu thuyết và hí khúc cổ trang. Để thích ứng ta đã học một vài thứ, nhưng dường như vô dụng mất rồi.

Ta ngủ ở một gian phòng lớn, với bốn nam phó đô con cùng làm việc vặt. Lâm gia là người có tiền, ngay cả phòng ngủ của đám hạ nhân thuộc tầng dưới chót như bọn ta cũng chẳng hề mưa rỉ gió lùa. Bây giờ là mùa xuân, khí hậu còn ấm áp, chứ đến mùa đông không biết qua ra sao, ta rất rất sợ lạnh. Có điều may mà nơi này là Giang Nam, nếu vận mệnh sắp đặt ta ở phương bắc, ta tin chắc ta không qua nổi mùa đông đầu tiên.

Nhưng vận mệnh của một kẻ tiểu tư cục mịch không cho phép ta thanh thản ổn định tại miền đất Giang Nam ấm áp như xuân về, nó không nên kéo ta càng ngày càng về phương bắc chứ.

Tiểu thư phải xuất giá, gả cho con trai cả của Văn thái sư trong kinh, đường đường quốc cữu gia – Văn Tiềm. Vốn chẳng phải chuyện của ta, ta là tạp dịch cấp thấp, đến giúp tiểu thư bưng đồ cưới còn không xứng, càng miễn bàn bồi giá. Thế nhưng ta đã làm một việc ngốc tự hại chính mình.

Đêm ấy trăng sáng vàng vạc, ta lặng lẽ khoác áo xuống giường, chạy tới bên hồ sen ngấm trăng. Kỳ thật đã là tên tiểu tư cục mịch, mà còn kiên quyết muốn duy trì thứ tư tưởng khó hiểu mà chính bản thân cũng thấy quá buồn cười, nhưng ta tôn trọng cái đẹp hoàn toàn không để ý tới thân phận hèn mọn của ta, quyết phải kéo cơ thể ta đi ra ngoài.

Ngồi ở bờ hồ sen, lòng thầm nhẩm “Hà đường nguyệt sắc” của Chu Tự Thanh, ngẫm nghĩ mấy người trí thức thời Minh nhất định sẽ cảm thấy thiên mỹ văn này vừa không vắn lại chẳng luật thiết kém cỏi muốn chết, rồi một mình mình tự nở nụ cười.

Bấy giờ hàng liễu bên kia thấp thoáng đến mấy bóng người. Ta nhận ra đó là đại tiểu thư sắp lấy chồng xa và nha hoàn Anh nhi của cô, ngoài ra còn có một người thư sinh tuấn tú tuổi hầy còn trẻ.

Ta lẳng lặng ngồi ở bóng liễu không lên tiếng. Ta đương nhiên biết hiện giờ đang xảy ra chuyện gì, dựa theo tư tưởng của hiện đại thì điều này không thể xem là chuyện có thể khiến người ta giật mình cả.

Nhưng mà chuyện khiến người giật mình rất nhanh đã xảy ra. Tình tiết cụ thể thì không thấy rõ, ta chỉ thấy kết quả: tiểu thư rút xuống hồ sen.

Hồ sen tuy không sâu nhưng vẫn có khả năng gây chết đuối. Tiểu thư giãy dụa không dám kêu cứu, tình lang với nha hoàn hoàn toàn bị dọa. Ta thở dài một hơi, đứng lên từ trong bóng râm, âm thầm chạy lên một con đường khác. Theo hướng này xuất hiện vì sau đó ta có thể giải thích do nghe thấy động tĩnh mà rời giường đi ra ngoài, không đến mức bị người ta hoài nghi đang rình coi đời tư cá nhân.

Ta nhảy vào hồ sen kéo tiểu thư lên. Làm quán quân bơi lội ở trường cũ, cứu người chỉ là chuyện nhỏ, mấu chốt vấn đề là giải quyết tốt hậu quả, bởi vì ba người này chẳng có ai có năng lực suy nghĩ bình thường. Còn cách nào chứ, trời mà sắp xuống, đành phải làm người thông minh chống đỡ. Ta phân phó Anh Nhi dẫn tiểu thư quay về tú lầu, còn mình thì lôi tên thư sinh mặt non choẹt đang run lẩy bẩy chạy về cửa sau đuổi đi. Vốn tưởng đã xong việc, nhưng khi trở về lại phát hiện hai nữ nhân ấy cư nhiên còn ở đấy đợi ta. Hung hăng hỏi rõ mới biết được nha đầu gác đêm dưới tú lầu làm việc quá tận tụy, lúc đi tiểu đêm thấy cửa mở, tưởng mình sơ sót quên đóng nên khóa cái rắc. Con người đáng thương đi yêu đương vụng trộm bên ngoài để rồi không thể quay về được lần hai, lại không dám gọi cửa, đành quay lại chỗ này chờ ta, có trời mới biết mấy cổ nghĩ cái gì mà cho rằng chờ ta sẽ có ích.

Có điều có ích thiệt, ta dẫn chủ tớ hai người này vòng ra sau tú lầu, lặng lẽ trở về phòng từ cái thang ngầm. Tiểu thư không biết trong khuê phòng cô có thang ngầm, Anh Nhi cũng không biết nốt. Bởi vì chiếc thang ngầm là để cho bọn ta hằng ngày ra vào lau dọn phòng sạch sẽ tươm tấp.

Tiểu thư vào phòng trong thay đồ, trước khi vào còn kiên định ra lệnh cho ta không được phép rời đi (giờ mới oai phong quá). Chuẩn bị xong xuôi rồi đi ra, tiểu thư run rẩy hỏi Lý công tử (ta đoán là cái người thư sinh nọ) đã an toàn rồi đi hay chưa, ta trả lời đã dột lệ mất rồi, thần không biết quỷ không hay. Tiểu thư rơi hàng lệ dài, xem chừng vị đại tiểu thư kim tôn ngọc quý, hay ru rú trong khuê phòng này bị dọa thiệt. Ta cảm thông cho các cô nàng tiểu thư như con chim hoàng yến mất sự tự do, nhưng lại không khen nổi mắt nhìn của mấy cổ. Mặc chi cứ thích thư sinh của viện kế bên hả Trên thực tế thư sinh này vừa không kiên định lại chẳng quyết đoán, chỉ là đồ ngốc cổ hủ. Không biết “Tây sương kí” có ra tập tiếp khôn ta, ta nghĩ Oanh Oanh gả cho Trương Sinh chưa chắc hạnh phúc cả đời, bởi vì phân tích trước sau thì Trương Sinh thuộc cái loại nam tử nông cạn không thể nào gặp được nữ nhân xinh đẹp.

Vừa vuốt vừa thăm dò tâm tư của tiểu thư, ta am hiểu mà đảm bảo: “Tiểu thư cô yên tâm, chuyện đêm nay ta quyết sẽ không nói ra, nữ nhân trước khi thành thân thế nào cũng phải có một hai vụ yêu đương mới không phụ tuổi xuân chứ”

Tiểu thư cảm động nhào sang nắm lấy tay ta (buông ra! Mau buông ra! Nam nữ thụ thụ bất thân!), nước mắt lưng tròng nói: “Người bằng lòng như vậy, quả thực là cứu mạng ta lần hai. Ta vừa thấy người đã hợp ý, không bằng ngày mai trở về gặp thái thái, điều người tới chỗ ta sai sử nhé”

Anh Nhi ở bên cạnh gật đầu thiết mạnh, nói: “Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư xuất giá rồi, bên người tốt nhất có ai đó có năng lực, chúng ta cũng có thể làm tỷ muội tốt đó.”

Ta nhất thời hắc tuyến treo đầy mặt, giận dữ hét: “Mấy cô nhìn cho rõ tí! Ta là nam nhân!!”

Ngày hôm sau ta mới biết được mình đã gây ra vụ phiền phức gì cho bản thân.

Vì hai nữ nhân kia mà một thân ướt đẫm, đã thế còn bị quần lấy không thể kịp thay quần áo, tuy nói cái xác ta không tính mảnh mai nhưng vẫn không chịu nổi sau một thời gian dài để ẩm mình, sáng sớm đứng dậy đã đau nhức đầu óc.

Đang lúc ta không ngừng mời người ăn cơm “Mời nào, mời nào”, tiểu thư thông qua điểm danh của vú nuôi muốn ta làm bồi giá của cô.

Ta vạn phần ảo não bị mang đi gặp lão gia phu nhân. Lão gia không nói lời nào còn phu nhân thì đánh giá ta một hồi, gật gật đầu nói: “Trông đáng về cũng đoạn chính.”

Ta được khen thì hơi sợ. Đám hạ nhân ở thời Minh nào có gương soi, cho nên ta vẫn không rõ mình bây giờ trông ra sao, mà ảnh ngược được soi ra từ trong nước, sắc mặt xanh lè, gương mặt đã thế còn không ngừng méo tới méo lui theo gợn nước, nhìn không ra tí nào đoạn chính cả.

Vì thế ta hiểu ta trở lại Minh triều là để chết cồng, nhưng ta không có quyền lợi nói ra một chữ không. Sau một phen rồi ren, ta theo tiểu thư lên đường về phương bắc. Tiểu thư có mười sáu nha hoàn bồi giá, tám nam phó (một trong số đó là ta) đi theo, hành lý kéo một hàng dài, xe ngựa có tới mấy chục chiếc, còn chưa tính đoàn xe của Văn phủ phái tới.

Trên đường đi nếu rảnh rồi Anh Nhi sẽ kể cho ta nghe toàn bộ những điều về Văn gia mà cô nàng biết. Nghe nói Văn thái sư là nguyên lão tam triều, nữ nhi là Văn quý phi có phẩm cấp cao nhất và được hoàng thượng sủng ái nhất trong cung. Ta chẳng tỏ vẻ ham hố gì nhiều. Ở trong đầu ta, phi tần nương nường với quốc cữu gia căn bản là nghĩa xấu, đặc thù của những công tử phóng đảng này chính là ngũ độc câu toàn, am hiểu cường thường dân nữ, kết cục chẳng phải bị Bao Thanh Thiên chém bay đầu thì cũng ở trên lôi đài luận võ bị trung lương đánh chết. Nhưng mấy lời này không thể nói ra miệng, dầu sao ta chỉ là một hạ nhân, vẫn còn thương cái mạng lắm.

Hôn lễ phô trương quả nhiên không nhỏ, đáng tiếc ta ở viện trông đồ cưới suốt, xem náo nhiệt chỉ được tí tẹo. Tân lang cao lêu nghêu, trông tướng tá không tệ lắm, sắc mặt hơi tái, biểu tình khá nghiêm túc. Ta thở dài thay cho tiểu thư, gã này thoát nhìn xoàng xĩnh, không giống người thú vị chi. Nhưng ngẫm nghĩ lại, tiểu thư tuy tướng mạo còn xinh đẹp, nhưng trí lực cũng thường thường, thiết muốn gã cho nhân trung long phượng, hơn phân nửa sẽ bị trượng phu xem thường. Kể xoàng này dù sao gia cảnh không tồi, trong ba cao đã chiếm hai khoản “cao người, cao tiền”, về phần cao bằng cấp ấy à, người ta đã có ba ba với tỷ tỷ tài giỏi thế còn gì, không làm việc cũng nuôi tốt vài bà vợ, chung quy mà nói đây là ứng cử viên lão công được người ta tranh đoạt đấy. Bản thân là một kẻ hạ nhân, ta tương lai còn chưa nói chính xác bị chủ tử điểm chỉ kiểu nha đầu gì gã cho đây này, những năm Minh triều, còn có thể trông cậy vào tình yêu sao

2. Phong Duy - Chương 2

Ngày hôm sau, Anh Nhi dìu nàng tiểu thư phục trang lộng lẫy đi bái kiến cha mẹ chồng. Còn bọn bồi giá chúng ta đứng khoanh tay một hàng ở trong phòng, chờ đợi tân chủ tử tới nghiệm thu. (xem xét thu nhận)

Ta đã rất cẩn thận nghiên cứu lễ nghi của thời Minh, xem xét tỉ mỉ, Văn gia quả là thế gia đại tộc có gốc rễ dày đặc, ngay cả cử chỉ đáp lùi của bọn hạ nhân cũng rất có khuôn phép.

Tiểu thư trước hết dập đầu ba lạy với cha mẹ chồng, sau đó nhận trà nha hoàn Văn phủ bưng tới, hai tay nâng quá đỉnh đầu dâng cho hai cụ ẩm một ngụm, Văn phủ nhân đưa qua một bao lì xì, chờ tiểu thư tiếp nhận rồi đứng lên, ngoắc gọi ra hai người thiếu phụ phục trang tinh xảo đang đứng bên cạnh bà, nghiêm nghị ra lệnh: “các người ra mắt đại nãi nãi.”

Hai người thiếu phụ song song quỳ rạp xuống trước mặt tiểu thư, cung kính nói: “Xin ra mắt đại nãi nãi.”

Văn phủ nhân thân nhiên giải thích: “Đây là Loan Hồng Loan Kiều, hai tiện thiếp trong phòng Tiềm nhi, về sau còn phiên con dâu quần giáo.”

Tiểu thư sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng chỉ dám gật đầu đáp ứng. Cửa nhà quyền quý sâu như biển cả, trượng phu có cơ thiếp là chuyện thường tình, nếu cô dám tỏ vẻ bất mãn, thì xem như không có đức hạnh.

Lúc này nha hoàn lại bưng ra một chung trà, hiển nhiên là chuẩn bị cho vị tiểu thúc tử. Vị nhị công tử này vẫn ngồi nhàn nhã ở một bên, theo góc độ của ta chỉ có thể nhìn được một bên sườn mặt.

Tiểu thư dâng lên chung trà, nói lời vạn phúc: “Chúc đệ bình phục.”

Văn nhị công tử tiếp nhận chung trà uống một hơi cạn sạch, cần rở cười to mấy tiếng, nhận phần lễ gặp mặt của tiểu thư.

Kế tiếp đến phiên đám bồi giá bọn ta lên sàn diễn. Quân gia đứng một bên lần lượt kêu tên, được điểm danh thì bước tới sảnh dập đầu một cái.

Tới lượt ta lên đài, ánh mắt lướt sang tiểu thư đang mỉm cười với ta, dập đầu xong đang muốn lui ra, bỗng có một bàn tay thô bạo nắm cằm của ta, mạnh mẽ nâng mặt ta lên.

Đây là một người trẻ tuổi đẹp trai thuộc hàng đẳng cấp, đẹp hơn đại ca hần rất rất nhiều lần, cơ thể khỏe đẹp sức sống dồi dào, qua ánh mắt châm chích và ý cười trào phúng bên môi cho thấy tên này hoàn toàn đã bị dạy hư.

“Tẩu tử, tiểu tử này rất được, đệ muốn, thế nào” Hần nói ra chùng thoải mái, cứ như ta chỉ là một món đồ.

Ta cố nén lửa giận trong lòng, nói đi nói lại với chính mình: Mày bây giờ là ở Minh triều, mày phải quen người ta xem mày là một món đồ, mày phải quen chế độ thứ cmn bậc này, tiểu thư thích mày, cố sẽ không tặng mày cho kẻ khác.

Quả nhiên, tiểu thư sau hồi kinh hãi mới dịu dàng nói cự tuyệt: “Tên tiểu tử này tay chân không nhanh nhẹn, nếu đệ thích tiểu tử Giang Nam, có thể tùy thích chọn người khác trong bồi giá.”

Cô vừa mới nói xong, không khí của đường thượng lập tức thay đổi. Nếp nhăn bên khóe miệng khi cười của Văn nhị công tử càng sâu, ánh mắt cũng càng sáng. Sắc mặt của đường thượng nhị lão đã trầm hẩn, ngay cả tân lang cũng có nét mặt hơi kinh ngạc và bất mãn.

(đường thượng: cha mẹ)

Lòng nhất thời lạnh đi một nửa. Bởi vì ta phát hiện tiểu thư căn bản không bảo vệ được ta, ta đã ý thức được trong cái phủ này ai mới là người có quyền nhất, ai mới là chủ nhân chân chính.

Cảm giác của ta không sai mà. Lâm gia ở tuổi Giang Nam xa xôi căn bản không biết toàn bộ chuyện nơi này. Văn Liệt là con ruột của Văn phủ nhân, Văn Tiềm mới là thứ thiếp sinh. Cho nên dù Văn Liệt là thứ tử, thì vẫn người thừa kế số một trong gia đình. Huống chi mỗi người đều biết Văn Liệt quả có tiền đồ hơn ca ca hần. Hần giàu có, sáng suốt và quyết đoán, rất thông minh nhưng lại đủ bình tĩnh, hần khổng chế được tất cả mọi việc xoay quanh phủ đệ, cũng khổng chế được lão thái sư nắm giữ quyền lực của triều đình. Cho dù có một ngày phụ thân mất đi, hần chẳng qua cũng chỉ từ hậu đài nhảy ra trước mà thôi. Văn Tiềm vừa yếu đuối lại thiếu chủ kiến, thường lấy ý chí của đệ đệ để ý chí, bởi vậy y sẽ không giúp thê tử đi bảo vệ một gã tiểu tử nhỏ bé không đáng.

Ta bị phân công đi hầu hạ nhị công tử, công việc hằng ngày là quét tước thư phòng, chuẩn bị y mao cho hần, và tùy thời chờ đợi phân phó những việc như đi nấu trà hoặc mài mực chẳng hạn.

Nói thật, mấy công việc này thú vị hơn trước kia nhiều. Bởi vì trong thư phòng Văn Liệt có rất nhiều sách, nhiều đến độ không giống như thư phòng của một quốc cữu gia chính tông. Nhưng thời gian hẳn ở lại thư phòng chẳng bao nhiêu, mỗi ngày nhiều lắm chỉ hai canh giờ.

Thời gian còn lại chắc hẳn ra ngoài sống phóng túng cũng nên, chí ít là ta nghĩ như vậy. Lúc đó ta có thể làm bộ dọn dẹp phòng mà xem lén sách của hắn. Thời đại học ta chuyên ngành văn sử thời Minh, những bộ sách này đối với ta không khác gì báu vật có một không hai.

Có điều thông minh như ta biết không thể quá lạc quan, mọi sự yên bình đều là tạm thời, Văn Liệt là nhân vật nguy hiểm tính tình thay đổi thất thường, kết bạn với hắn như kết bạn với hổ, nói chung sẽ có một ngày không hiểu vì sao lại bị cắn chết. Cho dù may mắn làm hắn vui, hắn quyết sẽ không vì thế mà tốt bụng phát hiện mạng ta và hắn ngang hàng rồi thả ta tự do. Ấn theo phương thức tư duy logic của hắn, phần thưởng lớn nhất có thể là kết duyên một nha đầu hơi xinh cho ta, rồi thưởng hai gian nhà trệt, sinh một đồng nhóc tí tiếp tục làm nô tài cho hắn.

Mặc kệ thế nào, ta cuối cùng cũng sống yên bình được một đoạn thời gian. Văn Liệt ngoại trừ vào ngày đó tỏ vẻ hứng thú với ta ra, căn bản không thèm ngó tới ta nữa.

Tiểu thư thanh thuần làm chức đại thiếu nữ nãi nãi của cô, xem ra quãng thời gian xưa với chàng thư sinh mặt trắng đỏ đã hóa thành giấc mộng đẹp thanh xuân, chỉ còn những mảnh nhỏ thoáng qua. Đôi vợ chồng mới cưới này thiệt kỳ dị, nhìn không ra ai hạnh phúc ai thống khổ. Ta nghĩ cuộc hôn nhân qua mai mỗi thời cổ đại đều như vậy, không tình cảm mãnh liệt nhưng lại khá ổn định, chẳng trách tỉ lệ ly hôn thấp.

Văn thái sư tuổi tác đã cao, phần lớn sự vụ đều chuyển giao cho thứ tử Văn Liệt, mỗi ngày chỉ vẽ tranh chơi chim, đánh cờ vậy, không thì đánh giấc nghỉ ngơi. Tính cách Văn phu nhân lại càng thêm yên lặng, trầm mặc kiệm lời, nói năng thận trọng, chỉ có ái tử hầu hạ thì mới thấy được gương mặt tươi cười của bà.

Tính ra toàn bộ phủ đệ đều âm trầm, cũng chỉ có mỗi người mẹ chồng thực của tiểu thư - Tào di nương thiếp của Văn thái sư mới miễn cưỡng xem là miễn tiện, có thể nói chuyện. Thiếp trong nhà quan lại thời Minh địa vị rất thấp, gần như là người hầu của phu nhân chính thất. Tào di nương bởi vì sinh được con, mẫu bằng tử quý, thân phận bớt khác biệt, nhưng vẫn chẳng bằng địa vị chủ tử. Con ruột và con dâu đều gọi bà là di nương nhưng gọi Văn phu nhân là nương, ở nơi công chúng bà thấy Văn Liệt còn phải hành lễ thỉnh an. Loại địa vị khuất nhục này không thể ảnh hưởng việc bà chuyện trò vui vẻ, chỉ khi người khác không chú ý, thì trong đôi mắt to xinh đẹp của bà mới có thể ánh lên tia phẫn hận. Ta không biết hạ nhân khác có chú ý tới không, dù sao ta cũng đã nhìn ra nữ nhân này không đơn giản, nếu như có thể có một chút cơ hội cho bà ta lật đổ Văn phu nhân, bà ta sẽ không từ thủ đoạn.

Ta đâu phải thẳng ngu, ta biết nếu muốn ở ngoài sáng sống an vui tới già, có hai con đường có thể đi, một là trông chừng bảo vệ mình khỏi bị người ta chú ý, nếu nói văn vẻ hơn là “Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi” còn nói trắng ra là “Súng bắn chim đầu đàn”, tốt nhất vĩnh viễn là một người hầu be bé không đáng kể, hai là cố gắng vươn lên, làm địa vị mình lên tới một độ cao nào đó, có sức mạnh bảo vệ mình.

(Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi: cây tốt trong rừng, gió sẽ đón ngã)

Con đường thứ hai này thoát nhìn khó đi hơn, mà ta lại là một người khá nhàn hạ, vì thế đánh phải buông bỏ ý niệm tự do bình đẳng, chọn con đường thứ nhất.

Dù lý trí ta rõ ràng là thế nhưng tình cảm lại khiến ta làm việc ngốc. Xúc động là căn bệnh cũ của ta, ai ngờ trở về Minh triều cái tật xấu này cũng theo luôn.

Ngày đó ta thiệt không nên lấm mồm lấm miệng. Ta chỉ là theo lệnh của Tào di nương, dâng trà cho Văn thái sư và nhị công tử đang chơi cờ ở sau hoa viên.

Khi ta đến thì đúng lúc Văn Liệt đứng lên nói với phụ thân: “Hài nhi phải đi xử lý chút việc.” Tiền quân gia đứng bên cạnh tiến lên báo sự tình, có lẽ có chuyện gì rồi.

Văn thái sư bịn rịn nhìn bàn cờ rồi lại nhìn con trai, thấp giọng nói: “Hạ hết bàn này được không?”

Văn Liệt cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu, hành lễ rồi xoay người đi với Tiền quân gia. Ta bấy giờ mới tiến lên buông chén trà, nhỏ giọng nói: “Lão gia, di thái thái lệnh ta đưa tới, lão gia uống nhân lúc nóng.”

Văn thái sư dường như không nghe thấy lời của ta, vẻ mặt tiêu điều ngồi trên ghế đá, trong thoáng chốc, ta nhớ tới người cha ở thế giới khác của ta. Mấy tháng nay ta tận sức không nghĩ tới họ, không nghĩ tới ở thế giới kia có song thân dù hơi lơ mơ nhưng lại liều mạng yêu ta. Loại tình cảm này như thủy triều dâng cao phá hủy tất cả mọi lòng tin và dũng khí của ta, làm ta ở thời không xa lạ cảm thấy đau đớn gấp bội.

Ta xem Văn thái sư lúc này, ông không còn là một nhà đứng đầu cao cao tại thượng hay quốc trưởng thái sư nắm quyền thiên hạ, ông chỉ là một lão nhân tịch mịch, hy vọng ái tử bận rộn lưu lại nhiều hơn chút nữa, khiến ta không khỏi nhớ về thời trước cha ôm chặt ta lúc ta sắp chết. Tầm mắt ông vẫn động lại ở trên bàn cờ, Văn Liệt còn chưa kịp hạ quân cờ trắng đã vội vàng rời đi, ta nghĩ Văn thái sư quá nửa là đang đoán quân cờ trắng này sẽ dừng ở nơi nào, thần thái suy tư này hệt như người cha cách xa ngàn năm, thế cho nên ta bỗng quên mất hoàn cảnh chung quanh và thân phận bản thân, cứ nhiên vờ tay nhắc ra một quân cờ trắng đặt lên một ô vuông trống. Ta xác nhận Văn Liệt sẽ đi một nước này, ánh mắt hần từng dừng lại nơi này.

Văn thái sư hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn ta, trong nháy mắt ta khôi phục lại từ trong xúc động, hoảng sợ khi ý thức được mình đã làm càn, đầu óc tức khắc bắt đầu cân nhắc đối đáp thế nào.

“Người biết chơi cờ” Văn thái sư ôn hòa hỏi ta.

Ta gật đầu.

“Thật kì lạ, Uẩn Hoa lại không biết.” Văn thái sư có chút nghi ngờ nhìn ta.

Uẩn Hoa là tên của tiểu thư, ta lý giải được sự nghi hoặc của ông, tiểu thư không biết chơi cờ, một người hầu bồi giá lại biết, nào có thể không làm người khác thấy kì lạ.

“Tới, người hạ hết bàn này.”

Ta cuống quýt lắc đầu. Đã sai một bước, thì không thể mắc thêm lỗi lầm nữa.

“không sao, kêu người hạ người cứ hạ.” Văn thái sư vuốt vuốt chòm râu, rất có uy quyền vung tay lên.

Còn cách nào nữa, người ta là chủ tử, ta chỉ đành nửa đứng nửa ngồi đối diện ông chơi cờ.

Cuối cùng ta thua nửa con (ai dám thắng ông hử) Văn thái sư không nói lời nào, trầm tư nhìn ta một lúc, cuối cùng mới cho ta trốn đi.

Trên đường quay về phòng, vì đi đường tắt, ta quành qua lầu các, đi ngang qua con đường mòn sau phòng Tào di nương. Tình cờ nhìn lướt, chợt thấy một bóng dáng nam nhân thấp bé, diện mạo mơ hồ, tai bên phải to một cách khác thường, đang cùng Tào di nương cúi bên cửa sổ, thì thầm không biết nói cái gì.

“.....Ồ.....hèm Đông.....dung mạo đó.....xem mấy lần.....vòng tay.....”

Được mấy câu rời rạc này bay vào trong lỗ tai ta, nghe thiệt khó hiểu, chả biết đang nói gì, lại thêm nữa lòng ta đang rối nên căn bản không thềm bận tâm.

Lúc ăn cơm chiều nghe nha đầu tiểu Hà của phòng trên nói đường huynh của Tào di nương đã tới, bởi vì muội tử là thiếp, y dù sao không phải cữu gia hợp tiêu chuẩn, không có chủ tử ra mặt tiếp đãi y, đơn giản ngồi một hồi rồi đi, chỉ có mấy người hầu lén cười nhạo tướng mạo y hơi cổ quái mà thôi.

Văn Liệt quả nhiên không hổ là một nhà đứng đầu, trong đêm đã biết trong phủ lộ ra một nhân vật khiến kẻ khác khó lý giải là ta, lập tức sai người tới thăm vấn.

Chờ ta đứng ngay ngắn xong, hần trái lại không hỏi vội, chỉ dùng ánh mắt xem xét ta từ đầu tới chân, còn thường nhìn chòng chọc vào mắt ta vài cái, ý đồ tạo áp lực tâm lý nặng nề với ta.

Nhưng bốn thiếu gia há phải là đèn càn dầu chó Nghĩ lại năm... Không, nghĩ lại ta của ngàn năm về sau, vào thời phản nghịch từng nhất thời nổi hừng chạy đi gia nhập băng xe đua, có một lần thất thủ để cảnh sát bắt được, ở trong phòng nhỏ đen kịt bị ánh đèn một trăm oát chiếu vào, ba cảnh quan thay nhau ra trận hỏi han ta đại ca là ai, ước chừng hỏi cả đêm, đến cùng cái người phát điên chả phải là ta đâu. Bằng vào thành tích tâm lý học vĩ đại của mình, còn sợ kỹ xảo thẩm vấn vụng về của một tên cổ nhân sao

“Người biết chữ không” Hần đột nhiên hỏi.

“Hả” Câu hỏi đầu tiên của tiểu tử này cứ nhiên chẳng liên quan với chơi cờ, thiệt khiến ta hơi bất ngờ không kịp phòng. Có điều ở trước mặt người thông minh chớ nên nói dối cho nên ta thành thật trả lời: “Nhận biết một số.”

“Bắt đầu từ ngày mai, người theo ta đi ra ngoài.” Hấn ném sách lên bàn, “Được rồi, lui ra đi.”

“Hả” Những lời này ngoài phần dự đoán của ta, làm đủ mọi chuẩn bị công phu như nước chảy, xem ra cổ nhân không dễ đối phó như trong tưởng tượng.

Vì thế ta vinh quang thăng lên làm người hầu của nhị thiếu gia. Nghe bảo đây là một vị trí phát triển tiền đồ cực kì, mấy người phụ trách trước ta đều đã được bồi dưỡng thành quản sự, hiện tại mỗi người đều có phòng có xe (úc, đương nhiên là xe ngựa), tiền giấy, nường tử, con cái không thiếu thứ gì, coi như là thuộc tầng lớp tri thức.

Ngày đầu tiên làm người hầu, nhị thiếu gia buổi sáng đi dò xét trang phục tư lự và châu báu do tướng phủ mở đầu tư, giữa trưa cùng Tiền thượng thư hộ bộ dùng cơm, buổi chiều thay cha tiếp kiến mấy môn sinh cũ của tướng phủ quay về kinh báo cáo công tác, nghe hấn với người ta tán gẫu trời biển bao la, dường như hiểu biết rất rộng, sau khi tiễn bước khách nhân lại lập tức bắt đầu xem xét quà tặng cho các nường nường trong cung, sắp xếp danh mục quà tặng xong lập tức lên đường đi dự buổi cưới ngựa bắn cung của Thất hoàng tử đương triều, sau tiệc tối vẫn bớt thời giờ tới Vạn Hoa lâu thăm hỏi thân mật với hồng bài cô nường, trêu ghẹo một trận rồi mới hồi phủ, hấn tinh thần tốt thiệt, ta đã muốn choáng váng mà còn phải kéo cặp giò mềm nhũn theo hấn thỉnh an phụ mẫu, vốn tưởng hấn đã có thể về phòng nghỉ ngơi lấy lại sức, ai ngờ nhị thiếu gia khế nhếch khóe môi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Đến thư phòng ta chơi cờ.”

Dựa vào tính tình khi xưa của ta, thực hận không thể cầm chén trà đập hấn, hoàn hảo ta cuối cùng còn nhớ mình đang ở Minh triều, quỷ đáng ghét này là chủ tử của ta. Cái chén trà này mà đập qua, nếu đập trúng chỉ sợ ta phải ngồi đại lao mất, còn cho dù đập không trúng cũng sẽ bị treo lên quần giáo, đành phải nhịn xuống, ở trên bàn cờ ra sức hạ sát thủ.

Sức kìm chế của Văn Liệt quả không tồi, ngay cả thua hai bàn mà mặt vẫn không đổi sắc, bàn thứ ba quân trắng của hấn đã tan tành khắp nơi, vẫn ra vẻ thản nhiên ngồi đánh cờ. Ta giải quyết dứt khoát một quân, khoát trá cười ra tiếng, chờ nhị thiếu gia chịu thua thì thôi.

“Người rút cuộc là ai” Hấn thình lình bật ra một câu, làm ta giật cả mình.

“Ta.....ta là a Bảo á.....” Ta tỏ vẻ khó hiểu, này khó hiểu thiệt nha, không phải giả đâu.

Hấn lạnh lùng cười rộ, vươn tay nắm cằm của ta (hình như hấn ưa làm động tác này), một phát kéo tới gần cách mặt hấn mấy cm, đôi mắt giận dữ của hấn nhìn thẳng vào ta, dường như muốn nhìn thấu ý nghĩ sâu bên trong ta, làm con tim ta nhất thời mất khống chế.

“Dù thế nào, ta vẫn có chút yêu thích người.” Hấn ở bên tai ta thấp giọng nói, hơi thở ấm áp mơn trớn hai gò má, giống như mối lửa đang đốt cả khuôn mặt ta. Cười ha ha hai tiếng, hấn đột nhiên cúi đầu, ấn môi lên trên đôi môi ta.

Ta không hề nhúc nhích (kỳ thật là bị dọa choáng váng), hấn cũng thế, không rút, cũng không liếm, chỉ là lẳng lặng ấn mà thôi.

Thật lâu sau, hấn mới ngồi thẳng người, trên mặt vẫn giữ ý cười sâu xa khó hiểu, ngón tay búng nhẹ lên má ta, nói: “Hồn trở về nào.”

Ta cả kinh, bật thốt lên hỏi: “Người là HOMO sao”

3. Phong Duy - Chương 3

“Hậu.....hậu cái gì” Nhị thiếu gia lộ vẻ mờ mịt hiếm thấy.

“HOMO.....Ồ.....ý là.....” Nhìn cái tên sắc lang ngay cả nam nhân cũng không tha trước mắt này, đầu óc ta vận hành tối đa.

Hắn vì sao hôn ta Bị vẻ đẹp của ta hấp dẫn Ta nấn nấn mặt mình, cảm giác hình như không tệ, nhưng chưa so được với người tình hồng bài của hắn, nhiều nhất cũng chỉ xem như tuần tú mà thôi. Hay vì kì nghệ quá gà cho nên sùng bái ta vô cùng Nhưng dù ở thời đại kia hôn môi còn không dùng để bày tỏ sùng bái nữa là. Hay phát hiện tâm hồn ta như khối vàng tinh Kiếu này dù ta có cũng chưa kịp biểu hiện cho hắn xem mà. Hay tên này chịu nhiều thống khổ áp lực trong thời gian dài, cho nên mới bụng đói ăn quàng

Trên hai gò má lại bị búng một phát, Văn Liệt đưa cái mặt sán qua: “Người một câu còn chưa nói xong, đồ người ra làm gì”

“Cáicái gì chưa nói xong” Chẳng lẽ muốn ta nói ra suy nghĩ trong đầu

“Hậu sớ là ý gì” [Hậu sớ -hòu mō]

“Ồ.....cái đó à, từ đó ở quê nhà ta có ýlà chỉ người không am hiểu chơi cờ..... đánh cờ không giỏi lắm.” Ta cười nói. Thật kỳ quái, bị hôn là ta đó nha, sao giờ giống như ta cột nhả hắn vậy

“Quê nhà người Nguyên lai là lời Định Khê à.” Hắn thả mình trở về, thản nhiên nói, “Người có thể về phòng.”

“Hả” Ta lắp bắp kinh hãi, tóm lại tên này có lối suy nghĩ lô-gic ra sao vậy, còn chưa nói rõ đã kêu về phòng Có điều thấy hắn lấy ra một quyển sách từ trên giá, làm ra vẻ bắt đầu lật xem, ta đành mang theo một bụng chấm hỏi quay về phòng.

Trở lại căn phòng đơn nhỏ được cấp cho ta sau khi thăng chức tùy tùng, tắm rửa qua loa, lột tẩm thân đã mệt mỏi cùng cực lên giường, cơn buồn ngủ vừa lên, ta lại chợt nghĩ tới, Văn Liệt sao lại biết ta là người Định Khê nhỉ Theo đạo lý hắn chắc hẳn phải nghĩ tới đó là lời Tô Châu mới đúng chứ.

Sáng sớm hôm sau Văn nhị công tử một mình ra ngoài, là chính xác một mình đó, không chỉ không cho ta theo cùng mà ai hắn cũng không mang, lại không ngồi xe ngựa, tự mình cưỡi ngựa đi mất, còn phân phó tới muộn mới về. Thừa dịp rảnh rỗi hiếm được, ta xin nghỉ với quản gia, chuồn ra phủ, định thăm thú Yến thành đại danh鼎鼎.

Ai dè nào ngờ Yến kinh xưa lại lớn như thế, đi cứ đi, lại mơ hồ đi vào ngõ tắt nhỏ ngoằn ngoèo. Con đường lát đá xanh, tường vách màu than chì, như con hẻm nhỏ bất gặp được Đình Hương cô nương, tiếc rằng trời không có mưa.

Ta không biết đường nên đi bậy đi bạ, vừa mới đi qua một chỗ ngoặt, chợt trông thấy một bóng người rất quen thuộc, nhất thời tò mò sán qua nhìn kỹ, là một nữ nhân dáng người cao gầy, quần mình chiếc áo choàng lớn màu xám. Tuy bà đội mũ, che mặt nhưng ta chỉ liếc một cái đã nhận ra, đó là Văn phu nhân.

Văn phu nhân phú quý tôn hoa, mệnh phụ triều đình đến ngõ hẹp này làm gì, lòng nổi lên nghi ngờ. Lúc này Văn phu nhân đang đứng ngoài một hộ nào đó, nhẹ gõ cửa, một lúc lâu cửa mới mở ra, bà lướt nhìn nhanh xung quanh rồi lách mình vào nhà.

Tuy lòng hiếu kỳ lên cao cực độ, nhưng ta vẫn hiểu có một số việc có thể không biết thì tốt hơn, vì thế quay người, định từ một đầu hẻm khác rời đi, kết quả lại ngoài ý muốn phát hiện một nam nhân trung niên nhỏ gầy lộ đầu ra thăm dò, chiếc tai phải lớn một cách khác thường giúp ta lập tức nhận ra đây là đường huynh của Tào di nương bữa trước đã tới. Gã không thấy ta, cặp mắt như kẻ trộm gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ sơn đen mà Văn phu nhân vừa mới tiến vào.

Ta lập tức ý thức được đang xảy ra chuyện gì. Trong quá trình nghiên cứu hình thái xã hội thời Minh, ta từng xem qua rất nhiều tư liệu lịch sử có liên quan tới thê thiếp tranh phong dẫn đến thảm kịch buồn, hiểu rõ một mặt thói nát máu tanh dưới căn nhà quyền quý bạc vàng đầy sân. Trước mắt ta hiện giờ, hiển nhiên là màn độ sức âm thầm giữa các thê thiếp, sau cánh cửa gỗ nước sơn đen nặng nề, rõ ràng cất giấu một bí mật Văn phu nhân không thể nói ra với người ngoài, mà bí mật này Tào di nương muốn khai quật vào tay mình. Đồng thời ta hiểu thêm được, lấy thân phận nam phó bối giá nhỏ nhoi, vạn nhất bất hạnh cuốn vào trận thị phi này, kết cục nhất định là thi cốt chẳng còn. Cho nên ta lập tức xoay người, chạy cực nhanh rời xa chốn thị phi này.

Vừa vào phủ, quản gia đại nhân đã đi qua tóm ta, vội vàng nói: “Mau, mau tới thư phòng, nhị công tử gọi người.”

Nhị công tử Không phải nói tới mới về sao Giờ còn chưa tới giữa trưa nữa là. Nhưng không cho phép ta nghỉ ngơi nhiều, chưa gì đã bị quản gia dùng tốc độ nhanh nhất đẩy tới cửa thư phòng.

Thấp thỏm đẩy cửa bước vào, nói: “Nhị công tử, ngài tìm ta”

Văn Liệt ngồi trên chiếc ghế tử đàn lạnh lùng trừng ta, nói: “Đây là phép tắc Lâm phủ trước kia của các người sao Chủ tử không có, tiểu tư lại chuồn ra cửa! Nhìn đám bụi trên sách này, người ngày thường thu dọn thể nào hả”

Đúng là nói dối không chớp mắt! Sách trong phòng này, mỗi ngày ngay cả góc tường đều có người lau dọn qua một lần, lại thêm hoàn cảnh thời Minh thế nào, không ỏ nhiễm, không bụi bẩn, càng không có khói từ ô tô, trước phòng còn có rừng trúc, sau phòng có hoa mai, xanh tươi đạt quá chuẩn, chưa tới hai ba tháng thì khó mà gom được tí bụi!

“Sao không nói lời nào, đang bận oán thầm ta à” Hần lại chơi sang câu lạnh như băng.

Ta nóng rồi đó, tranh luận ngay: “Không biết nhị công tử hôm nay ra ngoài bị ai chọc, trở về lấy ta trút giận thì có ích sao”

Ánh mắt nguy hiểm của Văn Liệt híp thành một đường, hại ta có chút không rét mà run, nhưng tốt xấu gì trước kia ta cũng là nhân vật đứng đầu trong trường học, há có thể dễ bị dọa như vậy, lập tức dốc sức lườm đáp lại.

Ngay lúc bọn ta còn đang hiểu chiến giằng co phân cao thấp như hai tiểu thú, còn chỉ thiếu gầm gừ nữa mà thôi, thì một âm thanh nhàn tản chen vào: “Tiểu Liệt, ai thế, dám tranh luận với huynh, thiệt đáng yêu quá.”

Văn Liệt đổ thân mình về sau, lạnh lùng nói: “Đáng yêu chỗ nào, thực sự không có phép tắc.”

Ta quay đầu nhìn sang chỗ phát thanh âm, đó là một thân ảnh thon dài đang tạo nhả dựa lên cửa, hai mắt mang ý cười cùng nét mặt nhu hòa làm cho gương mặt đã vốn rất xinh đẹp thoát trông cực ưa nhìn. Ta bất giác mỉm cười đáp lại với y.

“Xin chào.” Người nọ chào hỏi với ta, “Ta là Tiêu Hải Chân, người bằng hữu này, người tên là gì”

“Ồ, ta.....ta là a Bảo.....” Ta thật sự vô cùng bối rối khi phun ra mấy chữ này, nhớ lại cái tên rất có phẩm vị của đời trước ta, vậy mà nay..... ngay cả mình còn thấy quá hai lúa.....

Tiêu Hải Chân chạy tới trước mặt ta, ta theo thói quen vươn tay ra muốn bắt.

Y nhìn cái tay của ta, tò mò hỏi: “Làm gì vậy, muốn quà ra mắt sao”

Ta chật vật rút tay về, giả biện nói: “Ngại quá, ta quên đây là phương bắc, ở quê nhà ta trong lần đầu gặp mặt có thói quen bắt tay nhau một cái.” Dù sao thời đại Minh triều làm gì có cái gọi là nghề thông tin đại chúng, bọn họ cũng đâu biết ta nói thật hay nói xạo.

“Hải Chân, người Định Khê có thói quen này sao” Văn Liệt dùng ngữ khí thập phần ác ý xen mồm.

“Chắc có lẽ sau hai ba năm đệ rời quê đã dưỡng thành.” Tiêu Hải Chân cười nói.

.....Mồ hôi lạnh.....Thì ra Tiêu Hải Chân cũng là người Định Khê à..... ráng vui đầu đề.....

“Còn đứng làm gì, không thấy có khách à” Thanh âm Văn Liệt từ đỉnh đầu truyền tới, “Còn không mau đi châm trà.”

Ta vội thừa cơ rút khỏi phòng, kì kèo mãi mới bưng hai chung trà vào phòng.

Tiêu Hải Chân tiếp nhận chung trà, dịu dàng nói lời cảm ơn, thiệt là người tốt có giáo dưỡng mà, chẳng như ai kia.....

“Đi đâu lâu vậy, Lâm phủ trước kia không huấn luyện người sao” Ai kia bắt bẻ.

“Làm sao vậy, tiểu Liệt, có gì quan trọng sao, huynh trước kia đâu thềm để ý mấy điều này,” Tiêu Hải Chân mềm mỏng bảo hộ ta, còn trao cho ta một cái nhìn an ủi, “Tiểu Bảo mới đi theo huynh à”

“Hắn là bồi giá của tẩu tử ta.” Văn Liệt nói ngắn gọn, cứ như giới thiệu quá hai câu là tiện nghi cho ta lắm ấy.

Tiêu Hải Chân nhìn ta, chậm rãi lộ ra nét mặt có chút đăm chiêu, cuối cùng ra vẻ tỉnh ngộ, cúi đầu nói: “Ta biết rồi, nhưng mà người đó a.....”

“Người nào” Ta khó hiểu hỏi, y đang nói ta sao

“Chỗ này không có chuyện của người, người có thể lui xuống.” Văn Liệt đột ngột ra lệnh.

Mặc dù bất mãn, ta cũng chỉ đành lui ra, sắp tới cửa lại quét mắt nhìn lại, hai người đó đang chau đầu vào nhau, dường như đang thương nghị chuyện gì đó, trông rất chi là thân thiết.

Ta đột nhiên nghĩ, Văn Liệt là một người đồng tính luyện ái, chí ít cũng là song tính luyện, Tiêu Hải Chân vừa xinh đẹp vừa tốt bụng, hẳn sao chịu buông tha Nói không chừng hai người họ có quan hệ tình nhân nữa là.

Vội vàng chạy đi tìm nha đầu Tự nhi lắm chuyện nhất trong phủ, vừa nghe xong, nhỏ liền triệt để ngã gục sau gần một canh giờ, kết quả làm ta thất vọng, cứ nhiên một tí chuyện xấu cũng chả có. Nguyên lai Tiêu Hải Chân thật sự là con của huynh trưởng Văn phu nhân, sinh ở Định Khê, thường lưu lại Văn gia. Lúc mười bảy tuổi vì hội khảo mà đến kinh thành ở hai năm, không rõ tại sao lại không tham gia khảo thí mà trở về quê nhà, ba năm trước Văn Liệt lại nghênh đón y tới kinh thành, trước mắt sống ở một căn nhà không tồi tại ngoại ô.

Xem ra cảm tình giữa Tiêu Hải Thực và Văn Liệt quả thực không tệ, y đến đây một chuyến, tâm tình Văn Liệt chuyển biến tốt đẹp thấy rõ, buổi chiều lại mang ta xuất môn để quản lý sản nghiệp trong phủ.

Nói thiệt, Văn Liệt trên phương diện kinh doanh đúng là thiên tài, ánh mắt nhạy bén, hành động lưu loát, phán đoán chuẩn xác, làm việc có thể nói là ổn chuẩn ngoan (vững vàng, chắc chắn, kiên quyết), nhìn bộ dáng hẳn tra sổ sách, nghe các quản sự hồi báo, thật sự quá bánh, nếu sinh ra ở hiện đại, tuyệt đối là một thương nhân tài ba, có tư cách lên trang bìa tạp chí Fortune.

Ở lâu ngày với hắn, ta dần dần làm quen tiết tấu và phong cách xử lý công việc hằng ngày, Văn Liệt càng ngày càng thường xuyên khảo sát ta chuyện thương trường, hơn nữa độ khó câu hỏi không ngừng tăng cao, bởi vậy có thể thấy mấy tùy tùng trước của hắn không bồi dưỡng thành quản sự cũng khó.

Vào một ngày của hai tháng sau, Văn Liệt bỗng ném một quyển sách cho ta, ra lệnh cho ta buổi tối xem kỹ càng, dù sao giờ chẳng có TV, đang buồn chán ta xem giết thời gian đỡ vậy, kết quả càng xem càng hoảng, quả là một quyển sổ sách giả cao siêu, gần như không chèn vào đâu được, dù khuyết điểm duy nhất quá hoàn mỹ, mới có thể khiến cho Văn Liệt chú ý.

Ngày hôm sau trên xe ngoại xuất ngoại, Văn Liệt hỏi ta: “Nhìn ra gì không”

Không biết vì sao, lúc đối mặt Văn Liệt ta càng ngày càng thả lỏng, không hề giả ngu, lập tức nói: “Là bản sổ sách giả.”

Bên môi Văn Liệt hiện lên ý cười, gật đầu nói: “Muốn đoán thử bản sổ sách này là ai làm không”

Ta nhanh chóng sàng lọc hơn mười vị quản sự ở trong đầu một lần, có chút chần chờ đoán: “Là.....Chương quản sự của được hành”

Văn Liệt ngửa mặt cười to, gơ ngón tay vuốt vuốt mặt ta, nói: “Người thật đúng là tiến bộ thần tốc mà.”

Ta đẩy tay hắn ra, mới ngồi được chút, tên HOMO đó đã sắp gần, ta trốn trái trốn phải, nhưng đang ngồi trên xe ngựa thì có thể trốn đi đâu, mau chóng bị tóm được, đôi môi nóng bỏng thuận thế đè xuống.

Thở dài buông tha cho chống cự, ai, ngay cả việc này ta cũng quen, sức thích ứng của loài người thiệt quá mạnh mẽ mà. Có điều may mà hắn không có ý đồ tiến thêm một bước, cả đầu lưỡi cũng chưa từng lún vào.....Ồ.....Đây là cái gì!

Đầu lưỡi vừa nóng vừa ướt cạy mở răng cửa của ta, luồn lách tiến vào như rắn, ở trong khoang miệng ta vẽ một vòng như người phát họa, khiến ta không nhịn được run lên, cánh tay bắt giắc quàng lên cổ hắn.

Mặc dù không có kinh nghiệm hôn sâu, nhưng người hiện đại há có thể bại người cổ đại Rung động thuở đầu qua đi, ta bắt đầu hôn đáp trả, chủ động đem đầu lưỡi mình quần quít với hắn.

Cuối cùng rằng môi bọn ta cũng tách rời, ta vừa lòng phát hiện hắn thở gấp hơn ta, được lắm, hoa hoa công tử cũng có ngày này, có thể thấy được những người xung quanh hắn quá ngây thơ rồi.

Xe ngựa tiếp tục vững vàng tiến lên, hắn hít sâu mấy hơi, cầm chặt hai vai của ta, nhìn chòng chọc vào mắt ta, giọng nói khàn khàn: “Người có điểm nào giống ngọc hả”

Ta lấy làm hãi, ngay cả tiểu thư còn không biết ta trước kia là tên ngọc, hắn nghe thấy ở đâu

Đang muốn đặt câu hỏi, xe ngựa đột nhiên dừng, xa phu ở ngoài rèm cửa kính cẩn báo: “Nhị công tử, Tầm Thủy biệt viện tới rồi.”

Trước lúc xuống xe, Văn Liệt liếc nhìn bộ dạng văn kinh ngạc đến há mở cửa của ta một cái.

Ta vội vàng đi theo, còn chưa kịp xuống đã nghe thấy giọng nói âm tai của Tiêu Hải Chân: “Tiểu Liệt tiểu Bảo, các người mau đến xem, ở đây ở đây.”

Ta nhảy xuống xe, Tiêu Hải Chân một thân áo trắng, nét cười xán lạn, đứng giữa vườn hoa nhỏ trong viện, đang ngoác bọn ta không dứt. Văn Liệt sải bước đi sang, ta gắt gao theo sau.

“Mau xem, đây là Thất Tâm hải đường, đây là Hồng tú cầu, đây là Nghênh Phong Chiêu Diêu, đều rất đẹp phải không, ta hôm qua phát hiện chúng sắp nở, bèn thông tri cho các người đến xem đầu tiên đó.”

Ta lại giật mình nhìn Văn Liệt. Cái người bận bịu này, ngay cả thời gian bồi lão phụ còn không có, ấy vậy lại sắp xếp trống cả ngày chạy ra ngoại ô xa xôi xem hoa hải đường của biểu đệ, có thể thấy hắn đích thực rất xem trọng Tiêu Hải Chân.

“Tiểu Bảo, người thấy hoa nào đẹp nhất” Tiêu Hải Chân hưng phấn cầm lấy tay ta.

“Ta thấy đều chẳng đẹp bằng người.” Đây không phải nịnh hót đâu, gương mặt Hải Chân được ánh nắng chiếu đến hồng hồng, quả thực người đẹp hơn hoa.

“Cảm ơn người tiểu Bảo.” Hải Chân thẳng thắn biểu hiện vẻ cao hứng của y, nụ cười chân thành, đáng vẻ hào phóng thoải mái, a, ta thích y.

“Được rồi,” Văn Liệt nói câu sát phong cảnh chen vào giữa bọn ta “Bên ngoài nắng độc, a Bảo da dày, không sao cả, Hải Chân đệ vẫn nên vào trong đi.”

Ta lườm hắn, cái gì nắng độc, ta thấy miệng hắn là độc nhất.

Tiêu Hải Chân khom lưng hôn lên một góc hải đường gần nhất, nói: “Tất cả mọi người vào thôi.”

Vào nhà rồi, Tiêu Hải Chân kiên trì muốn ta ngồi xuống uống trà chung, nhị thiếu gia hắn hừ một tiếng, cũng không tỏ vẻ phản đối, ta đây vốn không biết cái gì thân phận khác biệt, đương nhiên ngồi xuống.

Do khát nước, trà vừa đưa lên ta đã uống một hơi cạn sạch, nóng bỏng lưỡi.

Cơ hội kiểu này Văn Liệt tuyệt đối sẽ không bỏ qua, quả nhiên nói ngay: “Này mà cũng kêu phẩm trà, đây là ẩm lư!” (lừa uống trà)

Ta không phục lẽ lưỡi về phía hắn (nóng quá, thừa cơ lẽ để hong), Tiêu Hải Chân nở nụ cười, nói: “Tiểu Bảo thật đáng yêu. Nghe nói người biết chơi cờ”

Ta đắc ý gật đầu, xem như mạnh nhất đó.

Vì thế Tiêu Hải Chân lập tức bày ra bàn cờ, muốn cùng ta đánh ba hiệp.

Kết quả kì nghệ của y còn không bằng Văn Liệt, ta nhường năm quân mà còn thua thảm hại.

“Hải Chân mới là HOMO chân chính đấy.” Người nào đó ở một bên xem cờ nói.

Ta hoảng, không thể nào, tuy Hải Chân quả thực còn đẹp hơn con gái, nhưng mà từ đầu tới chân không hề nhiễm tí mùi son phấn, thật sự không giống mà, chẳng lẽ y là 1

“Đó có ý gì” Tiêu Hải Chân tò mò hỏi.

“Đây là lời của Định Khê mấy đệ mà, ý là người chơi cờ thật sự không giỏi.”

Ông trời của ta ơi, sao lại quên mất thế này Mau nứt ra một đường cho ta chui vào nào.

Tiêu Hải Chân mỉm cười nhìn ta, lại rất hiểu ý không hề nói bất luận câu nào. Cứ như không nghe thấy Văn Liệt nói.

Vội vàng chấm dứt chiến cuộc, ta đang muốn thu cờ lại, Tiêu Hải Chân bỗng nói: “Tiểu Liệt cũng chơi một ván nào Ta nhớ kì nghệ của huynh rất giỏi, có lẽ đấu lại tiểu Bảo này.”

Hừ, ta cười thầm, sớm là bại tướng dưới tay, phỏng chừng hấn xấu hổ không nói cho biểu đệ.

“Không cần, hôm nay không muốn chơi cờ.” Quả nhiên bắt đầu từ chối.

“Đúng vậy, đánh cờ tất thua tên cấp dưới nào đấy” Ta thừa cơ báo ẩm trà chi thù.

“Cái gì gọi đánh cờ tất thua” Văn nhị thiếu gia dường như không muốn để Tiêu Hải Chân biết hấn năng lực không bằng ai, mạnh miệng phản bác.

“Vậy chơi một ván” Ta đánh mạnh giáp đầu rần, trong lòng sững cực.

Văn Liệt rõ ràng hơi chần chờ.

“Sợ” Ta thêm dầu vào lửa kích hấn.

“Ai sợ Nhưng ta chơi cờ đều phải có tiền đặt cược.” Hấn ý đồ hù ta.

“Ta thích nhất cá cược, đánh cược gì” Ta hất đầu nói.

“Tùy.....tùy người!” Hấn chết tới nơi mà mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng ta là ai chứ, theo đuôi hấn lâu như vậy, sao lại không nhìn ra hấn đang chột dạ, lập tức nói: “Nếu người thua, sẽ tự mình xuống bếp nấu cơm cho ta ăn, bốn món một canh, không được tìm người giúp.”

“Nếu người thua”

Ta ngẩn ra, nhớ tới hiện giờ ngay cả người cũng là của hấn, thiệt đúng là không có gì lấy ra cược với hấn, oắt con này, hơn phân nửa là nghĩ tới chuyện đó mới nói vụ đánh cược.

“Nếu tiểu Bảo thua, ta liền tự mình xuống bếp nấu cơm cho các người ăn, mười món ba canh, thế nào”

A, quả nhiên là thiên sứ và thần hộ mệnh của ta, vẫn là Hải Chân tốt với ta nhất.

Văn Liệt vẻ mặt mất hứng, nhưng lại tìm không ra lời phản bác, chỉ đành phải ngồi xuống.

Nhìn thấy bản mặt hấn thập phần mất hứng, trong lòng ta không hiểu sao thấy không còn tư vị. Hấn như vậy là vì không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt Hải Chân Hấn thật sự để ý cảm nhận của Hải Chân về hấn sao Một mùi vị chua xót lan ra khắp miệng, không hiểu là vì Văn Liệt hay vì Hải Chân.

Văn Liệt cầm đèn đi trước, “Cạnh” hạ xuống một quân. Ta vội dãn lòng, tiểu tử này mặc dù không giỏi bằng ta, nhưng không thể khinh thường, nên nghiêm túc đối phó.

Một ván..... Hai ván.....Ba ván.....

Không.....Không thể nào..... Ta chết lặng nhìn bàn cờ chăm chăm, dường như tính dùng tâm mắt đốt lên trên một cái lỗ.

Văn Liệt nhéo má ta một phát, hỏi: “Đau không”

“Đau.” Ta theo bản năng trả lời.

“Xem ra không sao,” Văn Liệt nói với Tiêu Hải Chân, “Đại khái là bị đả kích quá lớn, đừng để ý tới hấn, cứ để hấn ngồi. Đệ đi nấu cơm đi.”

Nấu cơm..... Hải Chân đi làm cơm..... Nói vậy, người thua là ta thiệt sao

Ta bỗng lấy lại tinh thần, không khỏi nhảy dựng lên nói lớn: “Cái tên lừa đảo làm bộ làm tịch này!”

Không ai trả lời, lại ngó xung quanh, thì ra trong phòng đã sớm chỉ còn mình ta.

4. Phong Dục - Chương 4

Tiêu Hải Chân quả nhiên làm mười món ba canh cho chúng ta ăn, còn tặng kèm thêm điểm tâm, tay nghề nấu ngon đến mức hại ta suýt chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình. Nhai viên trân châu (1) vừa thơm vừa mềm, ta hàm hồ khen ngợi: “Ăn ngon.....quá ngon.....ngon hơn cả đầu bếp khách sạn năm sao....”

“Khách sạn năm sao là gì” Văn Liệt xoi mói hỏi.

Mặt ta trong chớp mắt nhẵn thành một cục. Cái miệng bị giống gì vậy!! Tròng mắt vội xoay hai vòng, lấp bắp giải thích: “Khách sạn năm sao là chỉ tửu lâu cao cấp nhất, đây là bọn ta.....”.

“Là cách nói của quê nhà các người” Văn Liệt ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“.....Ồ...không...không phải.....” Liếc liếc sang Tiêu Hải Chân, lời đến miệng lại nuốt trở vô. “Phải...cách nói ở quê của cữu cữu...” đã ăn nói lung tung thì chơi tới bến luôn, dù sao phụ mẫu đời này của ta chết sớm, ngay cả tiểu thư còn không biết ta không có cữu cữu.

“Ồ –” Văn Liệt nhú mày, “Cữu cữu người là người ở đâu hả”

Để tránh lộ, ta tận lực nói xa xa xú: “Tây Tạng, cữu cữu là người Tây Tạng.”

Biểu huynh đệ hai người liếc nhìn nhau, thoát nhìn hơi mờ mịt.

Ta thừa dịp ra sức gấp thức ăn. Cũng không phải Văn gia bỏ đói ta, mà tay nghề Hải Chân quá cao siêu thôi.

“Từ từ ăn, cẩn thận không bị nghẹn.” Thiên sứ ôn nhu tự tay múc canh đưa sang.

Ta cảm động đến rơi nước mắt vội đưa tay tiếp nhận, chợt thấy trên cổ tay tuyết trắng sương then có một đường vết thương sâu, hoảng sợ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ, đau lòng hỏi: “Đau không”

Tiêu Hải Chân nhìn thoáng qua, cười suy nghĩ trong thoáng chốc: “Nhớ lúc ấy hình như có chút đau, giờ thì không có cảm giác gì.”

“Bị ai làm vậy” Ta ra sức nhai sùnn ướp tởi, thuận tay tổng thêm một con tôm vào.

“Người ăn thì cứ chuyên tâm ăn, hỏi làm vậy làm gì” Văn Liệt mắt hứng cất ngang ta.

Vội nuốt mớ đồ ăn trong miệng, ta ngờ vực nhìn Văn Liệt giận tái mặt và Tiêu Hải Chân nét cười không đổi, một câu chuyện xưa hình thành trong đầu.

.....Nghĩ tới năm đó, thanh mai trúc mã tiểu Liệt và tiểu Chân, hai đứa bé vô tư, tiểu Liệt đáp ứng tiểu Chân cả đời bên nhau, không bao giờ chia lìa. Sau đó tiểu Liệt tới kinh thành, ở chốn phồn hoa lạc mất bản thân, đem tình yêu đời tới – công chúa hoàng thất Thiên kim tiểu thư Danh kỹ phổ hoa Mĩ thiếu niên bí ẩn – Cứ tóm lại là phản bội mối tình đầu thuần khiết. Thiên sứ tiểu Chân không thể tiếp nhận đả kích nặng nề này, tức giận cất tay tự sát, may mắn được cứu. Con tim tiểu Liệt hãy còn áy náy, từ đó về sau chăm sóc tiểu Chân mọi bề...

“Bốp!” Trên ót bị ăn một cái gõ mạnh, đau đến nỗi làm ta nhảy dựng, qua làn nước mắt do ăn đau cảm tức trừng tên hung thủ.

“Lại ngăn người, suy nghĩ vẩn vơ cái gì” Văn Liệt chẳng may thấy hành vi của bản thân có gì không ổn, thản nhiên nhìn ta, “Còn không ăn, không ăn thì dọn.”

Ăn!! Đương nhiên phải ăn!! Ta vội ngồi xuống tiếp tục thành kẻ tham ăn.

“Ồ, tiểu Bảo sức ăn giỏi thật nha.” Hải Chân ở một bên nói, ngữ khí không phải khen ngợi mà là cực kì khâm phục.

“Cho nên Lâm phủ mới đem hân thành bồi giá qua đây, hơn phân nửa là nuôi không nổi.” Nhị thiếu gia nhà ta độc miệng nói.

Ta liếc ngang qua, mỹ thực trước mắt, mặc kệ hẳn.

Hải Chân cười khúc khích, nói với Văn Liệt: “Huynh từ từ, đệ có món đồ này cho huynh, hôm nay mới đưa đến.” Dứt lời đứng dậy đi ra cửa.

Văn Liệt ngồi bên cạnh ta, dùng động tác thành thực (tức là hai đầu ngón tay nắm cầm) chuyển mặt ta qua phía hẳn, nói: “Gạo nếp của viên trân châu đều dính lên mặt này.”

“Hả” Ta đang muốn lau, Văn Liệt đã đưa mặt lại gần, vươn đầu lưỡi liếm khóe môi ta.

Ta giật mình, đột nhiên cười ha ha.

“Cười cái gì” Văn Liệt nhú mày.

“Không có.....Ha ha..... Ta chỉ là nhớ tới từng xem qua một chuyện xưa có liên quan tới Mãn Thanh di thiếu....”

“Mãn Thanh gì Chuyện xưa gì Kể nghe xem.” Thiếu gia ra lệnh.

“Á không..... Không phải Mãn Thanh, là nói có một hoàng triều, nhóm khai quốc công thần nhận được ban thưởng giàu có, bọn tôn tử bởi vậy ham ăn biếng làm, một đời rồi một đời lụn bại gia nghiệp, tới cuối thời hoàng triều, trên thực tế đã nghèo túng, nhưng đám con cháu quý tộc này vẫn không chịu làm việc, mỗi ngày mang theo ***g chim, bánh nướng tới quán trà, chỉ kêu một chén trà mà ngồi nhây cả ngày. Có một ngày, có một tên ăn xong bánh nướng vẫn thấy đói, nhìn thấy mè của bánh rơi trên bàn, nghĩ nghĩ, bèn dùng ngón tay dính nước trà viết chữ lên bàn, ăn luôn hạt mè dính lên. Cuối cùng còn một hạt mè rơi trong kẽ bàn, dính sao cũng không dính lên được. Người này cân nhắc một hồi, bực ra một chủ ý. Vì thế giả bộ nghiêm túc suy nghĩ, suy nghĩ trong chốc lát, quát to một tiếng ‘nghĩ ra rồi’, đưa tay dùng sức vỗ bàn, hạt mè đó quả nhiên từ trong kẽ bàn bị rung ra.

Văn Liệt găng găng, vẫn không găng nổi, xì bật cười, nhưng chỉ cười hai tiếng, chợt dừng lại, trừng mắt ta nói: “Người tại sao cố tình nhớ tới chuyện xưa này”

Ta ngưng cười, nói: “Kỳ thật nhị thiếu gia nếu còn thấy đói, đồ ăn trên bàn vẫn còn, không cần thiết phải nghĩ cách ăn trên mặt ta....”

Lời còn chưa dứt, ma trảo của thiếu gia đã với sang véo miệng, may mà ta sớm có chuẩn bị, lách mình trốn về phía ngoài cửa, suýt nữa đập vào người Hải Chân đúng lúc đi vào.

“Ồn gì vậy Tình cảm các huynh tốt thật.” Hải Chân cười tủm tỉm, trong tay đang cầm một chiếc hộp lớn dài.

“Đào Ca đã chuyển tới” Mặt Văn Liệt có nét vui mừng, đi tới tiếp nhận hộp đặt lên bàn, mở ra, cầm ra một thanh trường kiếm thanh khẩu chu sao. (lưỡi kiếm màu xanh vỏ kiếm đỏ thẫm)

“Vào viện thử xem” Hải Chân đề nghị.

Văn Liệt vui vẻ gật đầu, mang kiếm đi tới mảnh đất trống trong viện. Lòng hiếu kì thúc đẩy, ta cầm mấy miếng xù mại (2) rồi theo Hải Chân đi ra.

Trong tiếng ngâm khê, trường kiếm xuất vỏ, hàn phong như nước, Văn Liệt búng người, dáng như hành vân lưu thủy, kiếm hoa khai triển, như tuyết như phong. Tuy ta là một người ngoài nghề, nhưng nhìn mà tâm thần rung động, không kìm được nói: “Thì ra thứ võ công này thật sự tồn tại à.”

Tiêu Hải Chân đứng bên cạnh ta, cũng cảm khái nói: “Ta chưa bao giờ gặp qua ai có thể dùng Mặc Vũ tốt như vậy.”

“Mặc Vũ” Lại một từ mới mẻ.

Tiêu Hải Thực trao qua nụ cười dịu dàng, giải thích: “Thanh kiếm này tên là Đào Ca, là thượng cổ thần binh của tổ tiên Văn Tiêu hai nhà truyền xống. Trên đời này chỉ có một bộ kiếm pháp có thể xứng đôi Đào Ca, đó là Mặc Vũ tương truyền theo nó nhiều thế hệ. Chỉ có người biết kiếm pháp Mặc Vũ mới có tư cách có Đào Ca kiếm. Thế nhưng bộ kiếm pháp này rất khó, nắm không chắc một cái liền làm tổn thương chính mình, thường trong những người đồng lứa chỉ có một, hai người có thể luyện thành. Chủ của Đào Ca kiếm

thế hệ trước là cha ta, chỉ là ta luyện từ nhỏ tới lớn, vẫn không có cách nào luyện thành Mặc Vũ kiếm pháp. Cha không muốn bỏ dỡ, vẫn bức ta, mãi cho đến một lần do ta không khống chế được kiếm thế, thất thủ đem kiếm phong rớt trên cổ tay, máu tuôn chảy, tiểu Liệt ở bên cạnh dùng sức đè cũng không dùng được, cha ta bị dọa, nay mới đồng ý cho ta không luyện kiếm nữa.”

“A” Ta ngơ ngác nhìn vết thương trên cổ tay y. “Vết thương này là bị vậy sao Không phải tự sát à”

Tiêu Hải Chân cười đến khom lưng, lau đi nước mắt do cười, nói: “Khờ quá, đang sống tốt lành, có chi tự sát hà”

Ta ảo não bĩu môi, câu chuyện buồn đẹp vừa mới sinh ra chưa bao lâu đã như nàng tiên cá hóa thành bọt biển.

“Các người đang nói gì vậy” Văn Liệt chạy tới, cảnh giác nhìn hai ta, không biết là sợ ta nói cái gì không thỏa đáng, hay là sợ Hải Chân thân thiết với ta mà bỏ rơi hẳn.

“Nói về nhị thiếu gia,” Ta khom mình làm động tác cung kính, “Nói chuyện riêng tư với nhau, thứ lỗi không phụng cáo.”

Văn Liệt tức đến chau mày, trách mắng: “Người toàn thân là của ta, có cái gì không thể nói cho ta biết nói mau!”

Này này, cổ nhân chính là không tốt điểm ấy, mặc kệ ngày thường tỏ ra quan tâm hạ nhân, trong lòng đều xem bọn ta thành vật sở hữu, Văn nhị thiếu gia suy cho cùng cũng không thể ngoại lệ.

Hải Chân thấy bọn ta giằng co, cười chuyển đề tài, lấy ra khăn mặt đưa cho Văn Liệt, nói: “Đệ nói cho tiểu Bảo chuyện Đào Ca kiếm mà thôi, kỳ thật cũng chưa nói gì. Mà trời không còn sớm, huynh cũng nên về thôi, muộn quá bác sẽ lo lắng đó”

Văn Liệt hung hăng trừng ta, không nói thêm nữa, cất Đào Ca kiếm vào trong hộp, ta thừa dịp quay về phòng đóng gói mấy món điểm tâm chưa ăn mang đi.

Trên đường hồi phủ Văn Liệt thiếu gia tỏ rõ tâm trạng hẳn đang khó chịu, cho nên khí áp trong xe ngựa siêu thấp. Ta cẩn thận tự kiểm điểm, kỳ thật đối với một người từ bé đã là con cháu quý gia mà nói, Văn Liệt đối xử với kẻ dưới đã rất tốt rồi, chỉ ít không phải loại người ưa ngược đãi đầy tớ, còn với tên bướng bỉnh vô lễ như ta cũng xem như khoan dung hơn người khác. Nếu ta vẫn giữ tính cách như ở hiện đại, chỉ sợ ngay cả Văn Liệt cũng sẽ cảm thấy ta được sủng mà kiêu. Thở thẽ một câu nói thật, ta quả có chút ý vào bộ mặt nhị thiếu gia, ở trước mặt lão thái sư và phu nhân, ngọn lửa tự do và bình đẳng của ta sẽ tự động xoay chuyển. Chẳng còn cách nào, tại chốn nhân sinh không quen, ta như chàng trai trẻ bơ vơ không nơi nương tựa, gió chiều nào theo chiều đó âu cũng là chuyện không thể trách, nhu cầu sinh tồn là nhu cầu cơ bản nhất của con người mà.

“Nhị thiếu gia, muốn ăn cái cánh gà không” Ta ra sức nịnh hót theo chức trách của tùy tùng, vì thành ý giao hảo.

Văn Liệt ném sang một cái nhìn lãnh đạm.

“Ế..... Vậy chân gà thì sao”

.....

“Miếng bánh ngọt”

.....

“Viên thịt chiên (3)”

.....

“Ốc thơm bơ”

“Trong đầu ngươi trừ ăn ra còn có cái gì” Văn Liệt rống lên như núi lửa bùng nổ, làm ta sợ tới mức lùi nhanh tới góc thùng xe.

Ai da, xem ra võ lên vó ngựa rồi. Ta ngoan ngoãn ngậm miệng lại, lui ở mảnh đất an toàn cố gắng phân tích, ngoại trừ do ăn quá ít nên đói ra, hẳn còn có thể mất hứng vì cái gì Do Hải Chân và ta nói thì thầm Không thể nào, ta chỉ là một nam phó nhỏ nhỏ, cho dù có cướp nữ nhân cũng chẳng dám cướp của hắn, huống chi là cướp nam nhân, tuyệt đối không đáng để hắn phòng bị. Do ta cãi lời hắn nên cảm thấy tôn nghiêm bị tổn hại Cũng không thể, ta đâu phải mới hôm nay mới càn rỡ như vậy, thường ngày hắn cũng không thấy thú vị lắm mà Rốt cuộc là do đâu Vừa rồi mấy câu cuối nhắc tới gì nhỉ Hải Chân nói....

Đang vắt hết óc suy nghĩ, xe ngựa đột nhiên dừng lại, “Rầm” ta ngã quỵ trên tấm ván, nhất thời sao bay đầy trời. Tiếng gầm của nhị thiếu gia vang lên: “Người đang làm cái gì” Tiếp theo nơi áo siết chặt, ta cả người choáng váng đứng lên, một bàn tay thô lỗ xoa trán ta.

“Ngồi ở trên xe ngựa lộn nhào, ta xem như đã biết người tại sao bị người ta gọi là đồ ngốc!” Nghe lời độc miệng này thôi đã biết là ai đang rống.

“Người thiếu kiến thức hử, cái này gọi là quán tính! Quán tính hiểu không Sức người không có khả năng khổng chế, trừ phi nắm lấy tay vịn!” Ta chỉ thấy cơn tức tăng cao, làm sao còn quản tâm trạng thiếu gia khó chịu hay không, bất chấp trước mắt vẫn một màu đen xì, oa oa oa rống đáp trả, nhưng mà không biết nhắm có đúng hướng không.

“Xây ra chuyện gì” Văn Liệt ngữ khí ác liệt hỏi.

“Người không phải thấy sao Ngồi không vững thì té, người vui lắm nhẩy” Vừa phì phì trả lời, vừa cố gắng mở mắt nhìn lần nữa.....Á Câu vừa rời hình như không phải nói với ta

“Hồi bẩm nhị công tử,” xa phu rất lễ phép khom người nói (ít ra lễ phép hơn ta), “Nghe nói nhị hoàng tử từ Bắc cương quay về kinh, đầu phố bị phong tỏa, tạm cấm đi lại.”

Hoàng tử Hoàng tử hử!! Ta đời này... Không đúng, ta cả đời kia còn chưa tận mắt gặp qua hoàng tử! Cái gì mà hoàng tử oai phong lịch lãm, hoàng tử Harry, hoàng tử Philip, đều chỉ thấy qua ti vi hoặc tấm hình, hơn nữa toàn là người da trắng. Nhật Bản tuy có hai người da vàng, nhưng tiếc rằng không đẹp trai, ít nhất không đẹp trai bằng ta (đương nhiên là ta của đời kia)

Đang lúc ta rướn cái cổ dài ra, trên trán còn in vết đỏ lớn ráng ngó thử mặt mũi hoàng tử thời Minh ra làm sao, thì chủ nhân nhà ta ra lệnh: “Quay về, đi theo Hưng phố.”

“Từ từ, để ta nhìn nhị hoàng tử tí thôi.” Ta mềm giọng cầu xin, còn cố ý chớp chớp hai mắt để tăng hiệu quả.

“Nhị hoàng tử hồi cung, chứ không phải ngồi ***g sắt đạo phố, không đề cập tới đó, dù người có dán lên mặt đường cũng không nhìn được hẳn.” Văn Liệt đá kích ta không chút khoan dung.

“A Người Minh triều các người sao lại như vậy Hoàng tử không phải nên ngồi trên xe ngựa mui trần (4) tao nhả phát tay về phía quần chúng nhân dân sao” Ta lẩm bẩm cầu nhàu rồi quay về chỗ ngồi, cái trán lại bắt đầu đau đau, vì thế lấy ra một miếng phù dung cao làm giảm đau.

“Nhị hoàng tử với người là quan hệ xa vời vợi, người muốn gặp hẳn làm gì” Văn Liệt liếc nhìn ta, hỏi vu vơ.

Ta vội nuốt xuống cao ngọt trong miệng, nói: “Người là quý tộc, cho nên không biết cảm nhận của dân chúng bình thường, đều rất coi trọng tình kết hoàng thất. Hoàng tử trẻ tuổi anh tuấn lại còn độc thân, công chúa và vương phi nét đẹp u buồn, còn có kim cương vương lão ngũ như người vậy. Cách nơi này rất xa còn có một vương phi tên Diana, nhưng mà trong khi trốn sự truy hỏi thì bị tai nạn xe mà chết, hồng nhan bạc mệnh chân chính đây.”

“Ồ –” Văn Liệt tỏ vẻ ngộ ra, “Hình như nghe hiểu, vương lão ngũ gì đó, tai nạn xe gì đó cũng là cách nói của Tây Tạng”

“Vâng, đúng vậy.” Hãn..... Trong nhất thời phải sửa cách nói chuyện thiệt quá khó, mà kêu ta không nói lời nào còn khó hơn, may mắn Tây Tạng xa cuối chân trời, nếu không chẳng còn đường sống mất.

“Có ý gì” Văn Liệt thản nhiên hỏi.

“Kim cương vương lão ngũ là chỉ nam tử độc thân anh tuấn vừa có tiền vừa có thể, tai nạn xe... Là chỉ những sự cố như xe ngựa đụng vào cột nhà, cây cối, hoặc đụng xe ngựa khác, hoặc đụng người đi đường, hoặc lộn nhào xuống mương, vân vân.” Giải thích thế chắc đúng rồi

“Vậy à.” Văn Liệt hình như rất có hứng về Tây Tạng, lập tức liên hệ thực tế: “Người mới té ngã chính là tai nạn xe, Hải Chân cũng coi như là kim cương vương lão ngũ đúng không?”

Lại hân.... Kiên trì nói: “Cũng coi như đúng, nhưng mà cái của ta chưa nghiêm trọng như tai nạn xe. Hải Chân à, nói đúng hơn tí nữa là tân hảo nam nhân.”

“Cái gì là tân hảo nam nhân” Văn Liệt bẻm riết hỏi không tha.

“Tân hảo nam nhân là chỉ dù có tiền, nhưng rất dịu dàng, rất chăm lo, tôn trọng bầu bạn của mình, vừa làm cơm lại làm gia vụ, không bao giờ tùy tiện chơi mạnh bạo.”

“Cái gì gọi là chơi mạnh bạo?”

“Trời ạ,” Ta hét ầm lên, “Thiếu gia, đừng hỏi, người có biết tò mò giết chết mèo không hả?”

“Không biết, cái gì là tò mò giết chết mèo?”

.....

(1) viên trân châu tên gốc [trân châu hoàn tử]

(2) Xíu mại tên gốc [thieu mạch] – món này hồi trước đọc “Tiểu đầu bếp cung đình” thấy dịch tên là xíu mại, nên để xíu mại luôn ^^ (Hi vọng là không nhầm món:)))

(3) Viên thịt chiên tên gốc [tạc hoàn tử]. Thật ra không biết chính xác nó là món gì:))

(4) xe ngựa mui trần tên gốc [sưởng bông mã xa]

5. Phong Dục - Chương 5

Xém nữa phát điên lên mất, hồi sau mới phát hiện thì ra Văn Liệt chỉ đang nhàm chán chọc ta chơi, chẳng phải bẻ cứng hay thắc mắc gì sất, bằng chứng là hắn vừa thấy ta phờ phạc thì vừa lòng mỉm cười. Đáng giận! Cái đồ xấu xa! Ta muốn thu hồi tất cả đáng giá tốt đẹp về hắn trong bốn chương trước đó!

Thở phì phì trở lại Văn phủ, vừa vào tới cổng, ta đã nhắc thấy Anh nhi đang trốn dưới bóng liễu ngoác ta, chắc do sợ Văn Liệt đi đằng trước nên không dám lên tiếng.

“...Ấy...Nhị thiếu gia, ta muốn đi.....Mao xí.....” Cắn đầu lưỡi, suýt tí nữa nói thành toilet rồi.

“Đi đi.” Văn Liệt cũng không quay đầu lại nói.

Nhảy qua hòn non bộ, ngó thân ảnh Văn Liệt biến mất rồi mới ra hiệu Anh nhi qua đây.

Cô thoát nhìn tái nhợt, vẻ mặt kinh hoàng, dường như đã xảy ra chuyện gì đấy nghiêm trọng.

“Làm sao vậy?”

“... A Bảo!” Cô nắm lấy tay ta, “Giúp giúp tiểu thư!”

“Nói cụ thể hơn! Chuyện gì” Ta sợ nhất kiểu nói nửa chừng.

“Lý công tử đến kinh thành!”

“Lý.....” Ta nặn óc nửa ngày, mới nhớ ra cô đang nói tới ai, “Hắn tới làm gì Giờ mới nhớ cướp người hả?”

“Không biết.....” Hắn nhờ người ta mang một phong thư đến, hện tiểu thư gặp mặt.”

“Cười xong còn vụng trộm gặp tình cũ,” Ta sờ sờ cằm mình, “Ở thời đại kia của bọn ta dù muốn cũng phải làm lén lút lút lút, thời đại này của mấy người chẳng phải càng cẩn thận hơn mới đúng chứ Tiểu thư có ý gì không?”

“Tiểu Thư không dám đi, thêm căn bản không đi được. Thế nhưng sợ Lý công tử lại gửi thư tới, vạn nhất bị người của Văn phủ thấy được, thì mệnh của tiểu thư sẽ không còn!” Anh nhi rưng rưng lệ.

Ta biết cô không phải đang khoa trương, quan niệm trinh tiết ở thời Minh là khắc nghiệt nhất trong các triều đại, từng có phụ nhân bị tên trộm vào phòng kéo cánh tay có chút thôi mà đã tự mình chặt bỏ. Thời hiện đại đèn thờ trinh tiết được lưu tồn phần lớn là xây vào thời Minh, nói trắng ra là “Chết đói chuyện nhỏ, thất tiết chuyện lớn”. Đường nhiên quan niệm của ta ngược lại, ta cho rằng mất cái gì đều chuyện nhỏ, chết đói mới là chuyện lớn nhất.

Anh nhi vẫn ngược đôi mắt mong chờ nhìn ta, chẳng còn cách nào, hai nữ nhân dắt khách quê người âu cũng thật đáng thương, ta không che chở thì còn ai có thể giúp mấy cổ chứ, tuy bản thân be bé như con kiến, nhưng tốt xấu cũng là một nam nhân.

“Nếu tiểu thư đã quyết định chia tay, nói cho ta biết đến đâu tìm họ Lý, ta đi đàm phán, cam đoan từ nay về sau hấn sẽ không xuất hiện trong thế giới các người nữa.”

“Tiểu thư nói rất đúng, quả nhiên a Bảo đáng tin nhất,” Anh nhi nâng chiếc mũ trên đầu để lộ ra tờ giấy viết địa chỉ, “Trên thư hẹn vào giữa trưa ngày mai, bên nhị thiếu gia không thành vấn đề chứ”

Không thành vấn đề..... Mới là lạ, nhưng việc đã ôm vào thân, cũng phải nghĩ cách giải quyết thế nào, ta cắt tờ giấy vào ngực, cho Anh nhi một nụ cười an ủi, rồi vội vàng đi vào hậu hạ tên chủ tử khó hầu kia.

Trên đường gặp được một người hầu nói cho ta biết nhị thiếu gia đã thay y phục, vừa đi qua phía phòng khách. Ta vội chạy sang, đuổi kịp hấn ở cửa phòng, hấn quay đầu liếc nhìn ta một cái đầy lãnh đạm, im lặng vào thỉnh an phụ mẫu.

Văn lão thái sư ra hiệu hấn ngồi xuống, ta khoanh tay cúi đầu đứng ở phía sau hấn, tận sức giảm thiểu sự tồn tại của bản thân.

“Trễ vậy mới về, đã ăn cơm chưa” Văn phu nhân nở nụ cười như bà mai mới, nói với Văn Liệt.

“Đã dùng bữa ở chỗ Hải Chân.” Văn Liệt lập tức trả lời.

.....Ta nghe không lầm chứ, những lời này sao nghe có mùi khiêu khích vậy cả

Nhưng ngoại trừ ta ra không ai cảm thấy khác thường, chỉ có Văn phu nhân trong nháy mắt ngưng ý cười trên mặt, khôi phục thành tòa núi băng.

“Hải Chân hài tử này cũng thiệt là,” Văn lão thái sư hớp một ngụm trà rồi nói, “Trong phủ lớn như vậy, nó lại khăng khăng muốn ở bên ngoài. Liệt nhi, con tìm cơ hội khuyên nó dọn qua đây, thân thể nó không tốt, vào ngày đông chiếu cố tốt hơn, vạn nhất mắc bệnh, làm sao ăn nói với cha nương nó chứ”

Ta sắc mặt trắng bệnh, mùa đông Ta sợ nhất là mùa đông..... Đúng thế, mùa thu đã tới, mùa đông còn có thể xa sao

Văn Liệt không nhiều lời, chỉ thản nhiên đáp chữ “Vâng”.

Lúc này Tào di nương ôm vào phòng một gói lớn các tranh cuộn, khom người nói với Văn thái sư: “Lão gia, đã mang tới.”

Không biết sao, ta lập tức đoán ra món đồ gì, mém nữa cười ra tiếng, vội lấy tay che lại.

Văn Liệt quay đầu ném một ánh nhìn hung dữ, trông vẻ mặt như muốn trốn.

Văn thái sư từ trong đồng tranh cuộn cao cao thuận tay rút một cái, mở ra hướng về phía Văn Liệt: “Liệt nhi xem này, đây là....” Ông ghé sát vào chữ trên bức tranh, “Là thiên kim của Trương thị lang, nghe nói tính tình dịu ngoan, diện mạo rất xinh đẹp.”

Lại mở thêm một bức: “Đây là nội chất tử của... Chu thái úy phu nhân, từ bé đã là một mỹ nhân, ngoài đời còn đẹp hơn trong tranh.....”

Bức kế: “.....đại quân chúa của Ô đại vương phủ, ngày thường cao quý phóng khoáng, thái độ làm người lại không kiêu căng.....”

Lại tiếp một bức: “.....muội tử của Chương tướng quân, không chỉ xinh đẹp mà tính tình cũng ngay thẳng, có lẽ hợp với con....”

Văn Liệt ngáp một cái, vẫn chưa có ý ngăn lão phụ đông dài.

Văn thái sư tự động ngừng lại, hỏi: “Mệt à”

“Có hơi hơi thôi.” Văn Liệt cười dịu dàng đáp lại.

“Vây.....Vây.....A Bảo!” Văn thái sư bất ngờ điểm danh, làm ta thoáng sợ run lên rồi mới đáp: “Vâng!”

“Thu dọn những thứ này về phòng nhị thiếu gia mau!” Lại chuyển sang Văn Liệt, “Con về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai rồi từ từ xem, nếu không vừa ý, cha giúp con lựa chọn.”

Chập chập, thiệt là nhị thập tứ hiếu lão phụ.

Văn Liệt vẫn chưa biểu hiện ý kiến, hướng cha mẹ hành lễ rồi lui ra ngoài, ta luống cuống tay chân ôm tăng tăng lớp lớp bức họa tương thân rồi nổi gót theo sau.

Dọc đường đi Văn Liệt rầu rĩ không nói lời nào, xem ra không vui thích lắm. Còn ta thì đang âm thầm cảm khái mình chuyển đổi thời không xong người cũng thành trì độn nốt, nếu không bằng sức quan sát sắc bén xưng bá toàn trường của ta sao tới tận hôm nay mới phát hiện quan hệ mẫu tử giữa hần và Văn phu nhân dường như không thân thiết, còn chẳng bằng giữa phụ tử.

Vào phòng, ta đem đôi tay tê rần muốn chết quăng đồng tranh cuộn lên bàn, nhị thiếu gia lại chỉ ngón tay vào ngăn tủ, phân phó: “Cất vào bên trong.”

Lảo đảo đi tới, vừa kéo cửa tủ thôi mà một đồng nhóc tranh cuộn đã tích bụi lăn ra, hại ta vốn đã đứng không vững ngã nhào, thiếu chút nữa đã bị chôn.

Quay đầu lại nhìn Văn Liệt, thấy thiếu gia hần đã tự cởi y phục thay đồ ngủ, chẳng có tí ý gì là qua giúp đỡ, đành phải cam chịu một mình dọn đồng bừa bãi này.

Thật sự nếu đã không để ý tới thì thôi, một khi để ý mới giật mình, đây cả một ngăn tủ, ít nhất cũng phải trăm cuốn. Nói sao ta không tin trong nhiều nhà quyền quý mà không ưng mắt được một người, xem ra Văn Liệt căn bản không hề có ý kết hôn, hần quả nhiên thích Hải Chân. Có điều chỉ từ mấy bức họa triển lãm hôm nay, đích xác đều không đẹp bằng Hải Chân, y còn biết làm cơm, đổi là ta ta thà lấy Hải Chân. Đáng tiếc ở thời đại ta việc đồng tính yêu nhau còn gặp trùng điệp trắc trở, huống chi là Minh triều chứ, chỉ sợ đường tình của nhị thiếu gia khá gặp ghềnh a.

Hai gò má bị véo mạnh một phát, ta ai ai kêu đau đến nhảy dựng. Nhị thiếu gia nghiêng mình về phía ta: “Lại ngăn ngở gì hử”

Có thể do đau mà hốc mắt ứa ra một tầng hơi nước, Văn Liệt được dịp ôn nhu hiếm thấy, vươn tay sang xoa xoa mặt rồi lại xoa xoa trán ta, thấp giọng nói: “Đau thiệt à”

Ta ngẩng đầu, khoảng cách gần như vậy, ta không có cách nào không nhìn thấy nét hoang mang và đau đớn trong đôi mắt hần, tuy chỉ có một chút nhàn nhạt, có lẽ ngay cả chính hần cũng không phát hiện ra.

“Người hình như không vui” Ta không kìm được hỏi.

Hần chấn động, dừng động tác trên tay. Thật lâu sau, hần mới đưa hai tay vòng qua, ôm ta vào lòng, cái ôm như nín khối gỗ giữa dòng nước, theo tâm lý học giảng ý nghĩa, động tác của hần đại biểu thời thơ ấu khuyết thiếu cảm giác an toàn.

“Ở trong mắt người, ta có lý do không vui sao” Thanh âm của hần truyền đến từ ***g ngực.

“Có” Trán ta dựa vào vai hần, không mềm không cứng cảm giác vừa vặn.

“Nói nghe thử.”

“Thứ nhất, người rất yêu phụ thân, lo rằng mình sẽ làm ông ấy thất vọng.” Đương nhiên rồi, thích nam nhân mà, không thể nổi đôi tông đường.

“Thứ hai, giữa người và mẫu thân không thân thiết.” Điều này thấy vài lần, người mù còn nhìn ra được.

“Thứ ba, người có một thời thơ ấu không được xem là hạnh phúc.” Cái này là suy luận ra.

“Thứ tư, người đang băn khoăn giữa yêu và bạn.” Nỗi băn khoăn không chỉ có hấn, mà Hải Chân dường như cũng có tâm sự rất sâu.

Văn Liệt cúi đầu cười hai tiếng, lại hỏi: “Vậy ta còn có lý do hạnh phúc sao?”

“Đương nhiên có, người là thiên chi kiêu tử, ngậm thìa vàng mà ra đời, lại rất có tài, áo cơm không lo, tiền đồ vô lượng.”

“Chỉ có mỗi cái này”

“Này còn chưa đủ” Ta lấy tay chống ngực hấn, cố muốn nhìn thấy mặt hấn khi nói chuyện, nhưng mà đẩy sao cũng không nhúc nhích, chỉ đành từ bỏ, ngoan ngoãn dựa vào nói tiếp: “Người có biết hay không trên đời này còn có rất nhiều người, mỗi ngày đều lo lắng ngày mai ra sao, họ có lẽ cả đời không thể tưởng tượng cuộc sống của người bây giờ. Còn có một số người từ khi sinh ra số phận đã bị nắm giữ trong tay kẻ khác, bản thân vĩnh viễn không thể quyết định mình muốn làm gì. Phiền não của người hiện giờ, đối với họ mà nói hết như món đồ xa xỉ, nghĩ cũng nghĩ không ra.”

“Có lẽ hạnh phúc của họ đối với ta mà nói cũng là món đồ xa xỉ....” Văn Liệt buồn bực nói.

Không biết sao, trong lòng ta dâng lên một cảm giác thương tiếc, nói tới lại thấy nực cười, một tiểu tử đến cả thân thể không phải của mình như ta, cứ nhiên thương xót cho một công tử tôn quý có thể hô phong hoán vũ không ai sánh bằng, nhưng giờ khắc này ta thật sự cảm thấy hấn giống như một đứa bé cô đơn, mẫu thân tính cách lạnh lùng, phụ thân trước khi về hưu thì bận bịu chính sự, ái nhân (chỉ Hải Chân rồi) lại nhỏ bé yếu ớt như vậy, có lẽ cho tới bây giờ không ai có thể để hấn dựa vào và thả lỏng.... Dù người có kiên cường thế nào, mãi duy trì hình tượng hoàn mỹ không chê vào đâu được thì cũng sẽ thấy mỏi mệt....

Hai tay bắt giác vỗ lưng hấn, còn học bộ dáng *** đang đưa thân thể theo nhịp điệu.

“.....Bảo.....” Hấn hàm hồ kêu.

“Hả”

“Vậy người hạnh phúc không?”

“Người muốn hạnh phúc, phải học được cách từ bỏ, học được cách đối mặt với việc nhất định phải mất đi và không thể đạt được điều gì đó. Ta học xong rồi, cho nên ta hạnh phúc, cho dù hiện giờ không hạnh phúc, trong tương lai ta nhất định sẽ hạnh phúc.” cũng giống như ta mất đi thế giới ưu việt kia, giống như những người ta yêu ở thế giới kia, nếu không thể quay về thì phải buộc mình quên đi, ít nhất, phải quên đi bị thương.

“Tiểu Bảo.... Người luôn có rất nhiều lý luận kỳ quái, nhưng người không rõ, trên đời này không có một lý luận nào có thể cam đoan làm cho mỗi người đều có thể có nhận được hạnh phúc.” Văn Liệt siết chặt đôi tay, vùi mặt vào gáy ta, môi dán lên phần da sau tai, nhẹ nhàng mút.

Ai, bên cạnh nhiều người quan tâm hấn như vậy, hành động của hấn sao vẫn như đứa bé thiếu tình thương vậy nhỉ

Ánh nắng ấm áp dừng trên da mắt của ta, tiếng chim hót véo von gõ vào màng nhĩ, ta xoa xoa mắt, mơ mơ màng màng trong thoáng chốc, không biết mình đang ở chỗ nào.

Nhưng bài trí quen thuộc đã mau chóng cho ta đáp án. Vì chứng thực, ta đưa mắt sang bên gối, không ngoài ý muốn nhìn thấy bản mặt đẹp giai phóng to của Nhị thiếu gia, trong đầu cũng chậm chậm nhớ lại toàn bộ đêm qua.

Hôm qua tâm trạng Văn Liệt lên xuống thất thường, tới đêm lại càng xuống thấp, vì thế ta bèn an ủi hấn.

Sau đó.....Bọn ta nói chuyện phiếm.....

Rồi sau đó nữa.....tên HOMO kia và ta cùng lên giường.....Tiếp tục nói chuyện phiếm.....

.....

.....
.....
Hồi tưởng kết thúc, ta thử nhúc nhích thân thể, không thấy khác thường, yên tâm vỗ vỗ ngực.

“Làm gì mà thở phào nhẹ nhõm vậy” Văn nhị thiếu gia chống khuỷu tay lên gối, bất mãn hỏi, “Rất may là mình không bị ta ăn mất”

“Là nam nhân ai lại lo ba thứ này” Ta đứng đưng nói, “Ta thấy rất may là không có lỗi với Hải Chân.”

Văn nhị thiếu gia bắt ta ngồi dậy ở bên giường, rất đứng đắn nói: “Người với Hải Chân mới quen biết bao lâu Y quả thực thích người, nhưng tuyệt chưa tới mức để ý người lên giường với ai, hơn nữa người chưa biết rõ y, ta khuyên người tốt nhất đừng để mình tiếp tục lún sâu nữa.”

...Ế.... Suy nghĩ của ta với Văn Liệt hình như đang đi trên hai đường thẳng song song không giao nhau.

“Người tưởng ta yêu Hải Chân” chịu đựng cơn nực cười, quả nhiên HOMO nhìn người khác cũng là HOMO, “Yên tâm nhé, cảm giác của ta với Hải Chân chỉ là bằng hữu, không cần phòng bị ta.”

(tác giả xen vào: Văn nhị thiếu gia quá lo lắng thừa rồi, hai bé thụ với nhau thì có thể làm được cái gì)

Văn Liệt xoi kỹ ta, tạm thời chấp nhận cách nói của ta, đứng dậy xuống giường rửa mặt chải đầu. Ta cũng xuống theo, thuận tiện liếc nhìn về phía ngoài cửa sổ một cái.

Thái dương đã lên cao qua cây liễu rồi sao.

“A —” Ta thất thanh kêu to. Mém chút quên mất chuyện tiểu thư nhờ cậy ta!!

Nhị thiếu gia quay đầu nhìn ta.

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định nói thật: “Nhị thiếu gia, trưa nay ta hẹn gặp mặt với một người đồng hương phía nam, muốn xin nghỉ một ngày.”

(.....Cái gì Này không phải là lời nói thật Ai nói không phải Chỗ nào không phải hả)

Văn Liệt không hỏi nhiều đã đáp ứng ta, gọi vài nam phó khác hộ tống xuất môn đi xử lý công việc.

Ấn theo địa chỉ trên tờ giấy ta chui vào trong hẻm nhỏ như mạng nhện tận nửa ngày, cuối cùng tìm được nơi ở tạm tại kinh thành của tên Lý công tử.

Cửa vừa mở ra, người gác cửa cư nhiên là thư sinh họ Lý.

“Còn nhận ra ta chứ” Ta đồng dục hỏi.

Hắn chau mày suy nghĩ trong thoáng chốc, rồi chợt lộ vẻ mặt bình tĩnh: “Nhận ra nhận ra, ngài chính là cái vị tỷ tỷ tối đó dẫn ta ra cửa sau!”

Nhìn xuống xúc động muốn đá bay hắn một cú, chỉ gầm lên: “Tỷ tỷ cái gì, ta là nam nhân!”

Hắn thế mà còn dám tỏ vẻ tin hổng nổi, thiệt muốn ăn đập rồi mà!

Kéo tên ngốc kia ra sau nhà, ta đứng thành tư thế bàn chuyện bí mật, vào thẳng vấn đề: “Nói đi, người có phải muốn dẫn tiểu thư bỏ trốn không”

Hắn hoảng, hiển nhiên nghĩ cũng chẳng dám nghĩ tới khía cạnh đó.

“Vậy người muốn làm gì, muốn tư thông với đại thiếu nữ của Văn phủ à”

Hắn lại càng hoảng, mặt xanh như tàu lá chuối.

“Nếu người thâm nghĩ thể hiện tình yêu, thì có thể rơi lệ tương tư với ánh trăng hay mặt hồ, hoặc viết mấy bài trường ca thương xuân bi thu, chứ làm cái gì mà lại khiến một nữ nhân phải lo sợ, không có chút phong độ của thân sĩ gì cả.”

Chẳng biết có nghe thủng không, Lý thư sinh lấy tay che mặt nói: “Nhưng ta thật sự thích nàng ấy.”

“Thích bao nhiêu Lúc cô ấy chưa gả đi vì sao không tranh thủ cưới cổ Hay người bây giờ dám đối mặt người của Văn gia để nói ‘ta yêu đại tước phụ của nhà ngài, xem tặng nàng cho ta’”

Hắn mặt trắng bệnh không nói năng gì.

Ta dùng sức vỗ vai hắn, bảo: “Vậy được rồi, ta giúp người lên dẫn tiểu thư ra, các người cao bay xa chạy làm đôi thân tiên quyền rũ nhé”

“Vậy sao được” Hắn hoảng sợ, “Văn gia thế lực thế nào Cho dù ta đang thi cao trung trạng nguyên, thì vẫn như hạt cát trong mắt họ, nếu bị bắt được, ta và Uẩn Hoa sẽ phải mất mạng.”

“Thì ra người tới kinh thành là để thi, không phải tìm tiểu thư hả” Ta nhún nhún vai, “Ý người vừa rồi là không chịu dẫn tiểu thư đi sao Mà nói lại, cho dù người chịu, tiểu thư còn chưa chắc chịu đâu. Nghe lời của ta, ôn tập thi thố cho tốt, đừng nghĩ đông nghĩ tây làm chi, cũng đừng gửi thư đến Văn phủ dọa người ta nữa, để rồi giống như lời của người, Văn gia là nhà thế nào, bị phát hiện người liền xong đời. Hãy xem như người chưa từng quen biết Lâm Uẩn Hoa, dù sao cũng chưa yêu tới mức không phải cổ là không cưới đúng không”

Lý thư sinh sắc mặt xanh mét sợ hãi, xem ra đã xử lý xong, sẽ không còn lỗ mãng đi làm phiền tiểu thư. Đại công cáo thành, ta cũng lười ở lâu, nếu bây giờ tới Văn thị họa phượng, nói không chừng còn có thể gặp được Văn Liệt.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, ta liền phát hiện mình như bỏ cầu lên đĩa, chẳng phân biệt được đông tây nam bắc, đâm đầu hồi quẹo trái hồi quẹo phải, đột nhiên cảm thấy cảnh trước mắt rất quen, hình như đã từng tới trước kia.

Ta mau chóng xác nhận mình quả đã tới đây trước kia, bởi vì cánh cửa gỗ nước sơn đen nặng nề mở ra, Văn phu nhân nét mặt không đổi bước ra.

Cư nhiên lại đụng bà ấy! Nếu không phải vận khí ta mạnh đến trúng độc đắc, thì bà tới đây rất thường xuyên.

Một người con gái theo sau Văn phu nhân, hình như ra tiễn bà, hai người đứng bên cửa nói chuyện với nhau vài câu. Từ góc độ ta nhìn qua, có thể thấy rõ hơn nửa gương mặt của Văn phu nhân, bà ngẩng mặt cười, ta chưa từng thấy qua ánh mắt dịu dàng đó, ngay cả khi đối mặt với con ruột của bà – Văn Liệt cũng không lộ ra biểu tình như vậy.

Cuối cùng ước chừng xong phần tạm biệt, Văn phu nhân đi xuống bậc thềm, cô gái kia cũng bước vài bước ra phía ngoài, để ta có thể thấy khuôn mặt của cô. Đường nét gương mặt nhu hòa, cái mũi cao thẳng, khoe môi khe khẽ mỉm, hệt như Văn phu nhân lúc hãy đôi mươi.

Ta đưa tay che miệng để tránh phát ra tiếng kinh hô, trong đầu vụt lên ba chữ: Mai, hoa, lạc!

Đời trước ta đã từng xem qua một quyển tiểu thuyết ngôn tình của cao thủ Quỳnh Dao, mà hết thấy diễn ra ngay trước mắt ta y chang như miêu tả trong truyện: Một thê một thiếp tranh chấp, thiếp sinh một nhi tử, mà thê.... Sinh ra một nữ nhi, vì bảo vệ địa vị cao nhất của mình, cho nên thê nhẫn tâm dứt bỏ cốt nhục thân sinh, để đổi lấy một bé trai.

Như thế, câu đố cuối cùng được giải!! (ngại quá, gần đây đang nghiện coi thời niên thiếu của bao thanh thiên....)

Văn Liệt vì sao không hề có điểm giống với ca ca hắn, Văn Liệt vì sao lại có thể có một tuổi thơ không hạnh phúc, giữa Văn phu nhân và Văn Liệt vì sao luôn luôn có một vách ngăn cách, trên mặt Văn phu nhân vì sao vĩnh viễn không có nụ cười thoải mái chân chính..... Tất cả mọi thứ đều có đáp án, đó chính là — Văn Liệt căn bản không phải con trai ruột của Văn thái sư và Văn phu nhân.

Ta bị phát hiện kinh người của bản thân dọa rồi, cơ thể bất giác run lên. Đúng lúc này, một đôi tay không hề báo trước vòng qua cơ thể ta. Không kịp quay đầu nhìn xem là ai, thân kinh khẩn trương cao độ ta không nhận được thét lên, nhưng tiếng kêu cồn chưa ra miệng đã bị một bàn tay ấm áp chặn lại.

Cảm giác lòng bàn tay thô ráp đầy quen thuộc, làm cho ta trong nháy mắt đã nhận ra bàn tay đó thuộc về ai. Dần dần bình tĩnh lại, ta ngẩng đầu nhìn.

Văn Liệt lẳng lặng đứng sau ta, một tay bao quanh ta, còn tay kia thì chậm chậm trượt xuống ngoài miệng của ta, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cảnh đang diễn ra trước cánh cửa gỗ đen, ánh mắt sâu thẳm không nhìn ra một chút dao động.

Trong nháy mắt ấy ta hiểu ra rằng, thì ra Văn Liệt cũng biết!! Tuy ta không rõ hắn làm thế nào biết, nhưng ta dám khẳng định hắn đã biết được mình không phải con ruột của cha mẹ, mà nỗi đau này hắn vẫn cất giấu sâu trong lòng.

Đứa bé đáng thương! Nỗi thương tiếc và đồng tình với hắn như nham thạch phun trào, ta không kìm được lòng mà ôm chặt lấy thân thể phía sau, hoàn toàn không để ý hắn cao hơn gấp đôi ta, một lòng thầm nghĩ ôm hắn vào lòng rồi tỉ mỉ an ủi.

Văn phu nhân không hề nhận thấy người đứng cách bà xa mấy bước là cậu trai trẻ gọi bà là mẹ. Có lẽ do che giấu thành công nhiều năm qua, nên tính cảnh giác của bà giảm thấp, chỉ tùy tiện quàng áo choàng lên đỉnh đầu, không còn những nguy trang nào khác, nghênh ngang quay về.

Ta nghĩ tới Tào di nương vẫn nhìn ngó, bà ta chắc hẳn đã nắm chắc mọi chân tướng, chỉ thiếu mỗi chứng cứ nữa chẳng. Nếu bà thật sự có thể thành công làm cho Văn thái sư tin lời của bà, như vậy Văn phu nhân nhất định sẽ thua thảm.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân đang chìm trong trầm tư. Hắn không phải không phát hiện ra hành động của Tào di nương, mà chỉ cần hắn ra tay, Tào di nương vĩnh viễn không có cơ hội nói ra câu đổ về thân thể hắn, nhưng mà thoát nhìn hắn hình như không tính nhúng tay vào việc này, tại sao

Lát sau, Văn Liệt chấm dứt trầm tư, kéo ta vào sâu trong con hẻm nhỏ rồi dừng lại, đặt hai tay lên vai ta, hạ thấp tầm mắt đến ngang bằng ta, nghiêm túc nói: “Người rốt cuộc biết bao nhiêu”

Ta lắc đầu: “Cái gì cũng không biết.” Ta không phải sợ Văn Liệt diệt khẩu, ta chỉ đơn thuần cảm thấy Văn Liệt không thích ta biết tất cả.

Nhị thiếu gia hiển nhiên không tin: “Vậy tại sao ngươi tới đến đây Còn đến nơi trọ của tên họ Lý cách đây mấy con phố.”

“A” Ta kinh ngạc đến gần như không nói nên lời, hắn làm sao biết chuyện Lý công tử Tiểu thư chẳng phải.....

Văn Liệt dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong đầu ta, cười lạnh nói: “Ta đã sớm nói, phạm là chuyện đã xảy ra trong Văn phủ, bất kể lớn nhỏ ta đều biết, chỉ khác biệt là ta không muốn quản. Giữa tẩu tẩu và tình nhân cũ đây đưa ra sao, không liên quan tới chuyện của ta, ta cũng chẳng hứng thú, người không cần phải quá lo lắng cho tiểu thư nhà ngươi như vậy.”

Tên này quả đáng sợ, uống công ta vừa rồi còn lo lắng cho hắn, bây giờ xem ra, lấy trình độ kiểm soát Văn phủ và thực lực trong hai giới chính thương ở kinh thành của hắn, hơn phân nửa có thể hữu kinh vô hiểm hóa giải mọi nguy này. Nhưng không biết hắn có thể tùy tiện che chở Văn phu nhân hay không (chính thương: chính trị thương mại)

“Thật sự cảm ơn người không hứng thú về chuyện của tiểu thư. Còn bên Văn phu nhân, người muốn nhúng tay không” Lấy thân phận của ta quả thực không nên hỏi vấn đề này, nhưng ta vẫn không nhịn được hỏi.

“Nếu tới thì sẽ tới, ngăn chặn cũng chỉ vô ích, thuận theo tự nhiên tốt hơn.” Biểu tình Văn Liệt dường như chẳng để tâm, nhưng ta biết hắn rất yêu phụ thân, hắn không muốn làm cho ông bị đá kích, cho nên chắc chắn hắn có tính toán khác, chỉ là không nói cho ta thôi.

Thiếu gia người ta không muốn nói, ta làm tiểu tư sao dám cưỡng cầu, mím môi vung tay áo, chuẩn bị muốn đi.

Văn Liệt vươn một tay kéo ta về lòng ngực hắn, rồi vỗ về mặt của ta, nghiêm túc nói: “Tiểu Bảo, người không muốn nói cho ta biết người rốt cuộc biết được bao nhiêu thì cũng được, nhưng người phải nhớ kỹ, ta có thể cho người tất cả mọi thứ người muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể cho.”

Nếu ta sến súa một chút, hoàn toàn có thể xem lời nói trên là một đoạn thổ lộ đầy chân thành và tha thiết, sau đó cảm động muốn chết, tiếc rằng lý trí mình vẫn nói cho ta biết, tuy nghe thì thật động lòng người, nhưng thực chất chỉ là phí phạm miệng mà thôi.

Vì mặt mũi chủ tử, ta nâng một tay lên nói: “Ta thề, quyết không nói chuyện ngày hôm nay cho bất cứ người nào, nếu về sau có phong phanh và lời đồn nào đó thì không liên quan tới ta.”

Có thể Văn Liệt không vì lời thề của ta mà thả lỏng, khuôn mặt hắn có vẻ bối rối nhìn ta trong chốc lát, cư nhiên nói: “Tiểu Bảo, ngươi có khi thật sự giống một tên ngốc.”

6. Phong Duy - Chương 6

Từ cái ngày Văn Liệt làm ta tức ói máu đến nay đã qua hơn nửa tháng, ta cả ngày như hình với bóng với nhị thiếu gia, nhưng không phát hiện ra hắn đang âm thầm làm hành động xử lý gì, trái lại phát hiện Tào di nương thường xuyên lên lút nói thầm trước mặt lão thái sư chuyện gì đó, mà sắc mặt của lão thái sư cũng dần dần sầm lại.

Rất nhanh đã tới lễ trung thu. Buổi sáng ngày ấy mây che dày đặc, từng cơn gió lạnh, tuy trời không mưa, nhưng chắc hơn nửa là không ngắm được một miếng trăng nào. Cho nên ta quả thực không rõ dưới tình huống đó, tại sao dùng bữa tối vẫn kèm thêm chuyến ra ngoài lương đình để ngắm trăng đoàn viên. Trời thì tối như hũ nút, ngay cả một ánh sao còn không có, lấy cái gì mà ngắm nghĩa chứ Hại ta phải chờ hầu hạ chủ tử dùng cơm, sắp đồng lạnh thành cục đá rồi.

Toàn gia rầu rĩ ăn, thỉnh thoảng giả vờ ngẩng đầu ngắm bầu trời. Đồ ăn qua năm vị, nhị thiếu gia vẫn coi ta như không khí nay nhieu mây, nói với ta: “Ngươi lên lương đình mà run, run đến giờ chưa thấy mặt à”

Nghe đi nghe đi, đây là lời gì hả Cứ như ta thích run lắm ấy. Hừ, không thềm để ý tới hắn.

“Tiểu Bảo chắc thấy lạnh lắm à Mặc thêm một bộ y phục cho ấm.” Thiên sứ Hải Chân mỉm nụ cười quan tâm với ta.

“Hắn đã mặc như cái bánh bao rồi, bánh bao nhân ít vỏ dày thì không thể ăn được.” Ác ma a, ác ma a, rốt cuộc là ai không cẩn thận để hắn đầu thai thế

Tiêu Hải Chân đứng dậy, từ trong tay tùy tùng cầm lấy chiếc áo choàng dự phòng đưa cho ta, ôn hòa nói: “Phủ thêm đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Cảm động quá, dù là ở Minh triều, ta cũng phải nhất định thú một người phụ nữ như Hải Chân.

“Một tên hạ nhân mà thôi, Hải Chân, ngươi không chú ý thân phận mình rồi đấy.” Văn phu nhân giận tái mặt nói.

“Chân nhi từ nhỏ đã mềm lòng, bà đâu phải không biết, lại nói, thương cảm hạ nhân có gì mà sai.” Văn thái sư xem ra rất thương y, lập tức nói bảo vệ, nhìn không ra Văn phu nhân mới là người có quan hệ huyết thống với Hải Chân.

Hải Chân cúi đầu không nói gì, Văn Liệt gấp một miếng bánh mứt táo đặt vào bát y.

Văn phu nhân nét mặt không đổi ngồi trong chốc lát, đột nhiên ném chiếc khăn lụa trong tay về phía hồ ngoài đình, ánh mắt lạnh lùng chuyển sang ta, ra lệnh: “Đi nhật về.”

Nhật Nhật về Nước ở đây lạnh cóng đó!! Chúc quán quân bơi lội của ta ở trường cũ tuy không phải giả, nhưng trận đấu đó tổ chức trong bể bơi có nhiệt độ ổn định, lúc ấy trên người cũng chẳng mặc nhiều đồ thế này.

“Muốn ta nói lần hai sao Đi nhật về.” Văn phu nhân ép sát nói. Trời hỡi ơi, bà già này nghiêm túc hả

Tiêu Hải Chân đứng lên, nói: “Bác, một chiếc khăn tay mà thôi, giờ đang mùa thu, nước thật sự rất lạnh, con ngày mai tặng mười chiếc khăn qua cho người chọn thế nào”

Ta trợn ngược mắt. Đứa bé đơn thuần này, cư nhiên giảng đạo lý với một bà già đang giận chó đánh mèo, bả nghe mới là lạ.

Quả nhiên, Văn phu nhân không thềm nhìn y một cái, nói: “Ta chỉ muốn cái này.”

Văn thái sư nhíu mày, nói: “Tuệ nương, bà làm cái gì vậy Hạ nhân này đâu trêu chọc bà, cần gì phải làm khó nó”

Ta lại trợn ngược mắt. Cụ có tuổi rồi mà vẫn không biết có loại sinh vật đàn bà à, nói thế khác nào thêm dầu nào lửa

“Ai đang làm khó nó Hạ nhân chính là phải làm việc, ta là một đương gia chủ mẫu, sai bảo nó không được sao” Văn phu nhân thản nhiên nói.

Tiểu thư lo lắng nhìn ta, chần chờ muốn mở miệng, bị chồng của cô néo một cái rứt về. Tào di nương ngồi ở một bên xem như không liên quan, mà chủ tử của ta – Văn Liệt thì đang thông thả gấp đồ ăn cho vào miệng, bỏ mặc cho ta tự sinh tự diệt.

Ai, đau đầu, lạnh, bụng hình như lại đói, hôm nay thiệt xui xẻo.

“Sao còn không mau đi Muốn cãi lời chủ tử hả” Văn phu nhân không chịu buông tha.

Ta nhìn vào trong hồ, chiếc khăn tay kia chẳng biết đã trôi đi đâu. Lại ngoảnh đầu nhìn Văn phu nhân, ta cúi mình, thái độ cung kính nhún nhường: “Phu nhân, tiểu nhân không biết bơi, nhưng tiểu nhân biết một tiệm có cửa gỗ nước sơn đen trong một hẻm nhỏ Tây Đông, khăn tay nơi đó tinh xảo không đâu bằng, hay ngày mai tiểu nhân đi chọn giúp phu nhân một cái vậy”

Hẻm nhỏ Tây Đông chính là con hẻm ngày đó ta và Văn Liệt cùng thấy Văn phu nhân lén lút, giờ nói ra cái tên này, Văn phu nhân khó được dịp thay đổi sắc mặt, ánh mắt bén nhọn như hai lưỡi kiếm bắn sang, Tào di nương cũng không giấu được biểu tình khiếp sợ.

Ta dứng đứng phục tùng, hiện trường im phăng phắc. Sau lúc lâu, Văn phu nhân mới chậm rãi nói: “Được rồi, ngày mai người đưa một cái qua đây, nếu đẹp thật, ta tạm tha người.”

Người đương gia – Văn Liệt rút cuộc để đùa xuống, nói: “Sắc trời không còn sớm, xem ra đêm nay không trăng, không bằng mọi người đều tự về phòng nghỉ ngơi đi. Ý cha thế nào”

Văn thái sư nhìn thật sâu vào thê tử, không nói lời nào, gật gật đầu, quay đầu nói với Hải Chân: “Chân nhi, hôm nay ngủ lại một đêm, ngày mai rồi về sau”

Tiêu Hải Chân mỉm cười, nói: “Giờ chưa quá muộn, không dám quấy rầy, dượng cũng biết con quen giường, về ngủ vẫn ngon giấc hơn.”

Văn thái sư cũng không miễn cưỡng, thở dài một hơi rồi phân phó với quản gia: “Chuẩn bị xe ngựa, tiễn đưa chất thiếu gia về biệt viện bình an, trên đường cẩn thận, không được có nửa điểm sai sót.” (chất = cháu)

Quản gia đáp lời dạ dạ rồi lui ra. Người một nhà đều tự giải tán, chỉ có Văn Liệt ra tiễn Hải Chân lên xe ngựa, rồi chiếu cố vài lời.

Kể thiếp thân tiểu tư số khổ nay mới đi theo chủ tử về phòng, tiếp nhận áo khoác hần cởi xuống, vừa mới treo lên giá áo, chợt nghe hần nói: “Lá gan của người lớn thật, bà ta là đương gia chủ mẫu mà người còn dám uy hiếp bà, không sợ sau này gặp phiền phức”

“Nếu ta không uy hiếp bà ta, đâu cần chờ đến sau này, ngay hôm nay đã gặp phiền phức. Sau này là chuyện của về sau, bất quá thì bị bả diệt khẩu thôi.” Ta nhún nhún hai vai. Nói không sợ là giả, nhưng cuốn thì cũng đã cuốn vào rồi, nếu cứ bị động, ấy cũng không phải phong cách của ta.

Văn Liệt nắm cầm cửa ta, hạ thấp mặt, thì thầm: “Người rút cuộc là loại người thế nào”

Hần không phải lần đầu hỏi ta những lời này, nhưng không biết sao, hôm nay nghe vào đột nhiên cảm thấy chua xót trong lòng. Có lẽ là Trung thu đêm nay không trăng không sao, cũng có lẽ là không giống như những người bình thường khác, ngày này làm ta nhớ về quê nhà. Ta rút cuộc là loại người thế nào Một người bị số phận trêu chọc, một người bị đặt ở dưới cùng của xã hội nhưng tâm cao tận trời xanh, một người bỗng mất đi tất cả nhưng vẫn ảo tưởng muốn hạnh phúc.....

“Làm sao vậy Vừa rồi không phải còn hăm dọa sao Biến sắc cũng nhanh quá đó.”

Ta hít sâu một hơi, cảnh báo mình không thể uể oải, kéo căng ra một nụ cười, nói: “Thiếu gia, ta là cấp dưới trung thành của ngài.”

Văn Liệt không nói gì, chỉ nhìn ta chăm chăm không hề chớp mắt. Cuối cùng cảm giác gương mặt dày của ta đã có chút không được tự nhiên, mới vắn vắn mình, nói: “Nhị thiếu gia, không có việc gì, ta muốn về ngủ.”

“Ngày mai phu nhân nhất định sẽ tìm người, người đã nghĩ tới đối phó thế nào chưa” Văn Liệt một chút cũng không thả lỏng việc giam giữ ta, ngược lại cọ mặt sang. Thiệt không hiểu nổi, hẳn trước đó vừa ngang ngược, nhưng chỉ cần ở riêng hai người là cứ thích dính vào thế này

“Vậy người mau buông tay, ta phải về suy nghĩ.” Ta dùng sức gỡ ngón tay của hắn.

Văn Liệt ôm ta đến ngồi bên mép giường, cười ha ha: “Thả người về nhất định vừa ngã đầu là ngủ, đêm nay không cho về, suy nghĩ ngay tại đây.” Nói xong nhào lên giường.

Ta bị hắn đè nhẹ, cảm thấy rất ấm áp, rất thoải mái, chẳng muốn đội gió lạnh để về phòng. Hơn nữa, cũng đâu phải lần đầu ngủ chung giường với hắn, chắc không sao nhỉ.

Kết quả, kẻ đơn thuần ngu ngốc là ta đây gặp phải sàng tặc. (sàng = giường, tặc = trộm)

Kết quả..... Đúng là..... Hối hận muốn chết được.

Tên HOMO không nhân đạo này, cư nhiên cư nhiên hại ta cả đêm không thể ngủ, bị ép phải ra sức ăm ỉ với hắn. Chỉ cần mất ta hơi hơi mông lung tí thôi, hẳn sẽ liều mạng lắc cơ thể của ta, phải lắc cho đến khi ta tự động vúi lên người hắn để tránh mê man đi mới chịu, cứ thế cho tới trời tảng sáng, đau chết mất.

Đau ở đâu Cả đêm không chớp mắt, đương nhiên là đau mắt, bằng không còn ở đâu

“Lại thất thần, ta kêu người ra sức nghĩ!!” Nhị thiếu gia véo mặt ta riết thành thói quen luôn rồi, véo vừa đau vừa rát, chẳng cần soi gương cũng biết y chang bé Maruko.

“Ta đã cố gắng hết sức.....” Mí mắt mệt đến độ co giật mãi, ta uể oải trả lời.

Trong mơ mơ màng màng hình như thấy nhị thiếu gia áp sát mặt qua, một cánh tay lượn lách như rắn thăm dò vào vạt áo ta, do bàn tay ấy rất ấm, cho nên ta cũng không so đo gì. Cơ buồn ngủ như thủy triều dâng, mặc dù cảm thấy có người lật tới lật lui cơ thể ta như đang tìm gì đó, nhưng nào còn sức mà để ý, chìm trong giấc ngủ tối đen.

Dường như chỉ ngủ vài giờ ngắn ngủi, tên nhị thiếu gia đã táng tận lương tâm xách ta lên, nhấn đầu vào trong nước lạnh, buồn ngủ gì đó đều bay hết cả, run lấy bầy y chang con chó nhỏ bị nhúng nước.

Nha hoàn bưng bữa sáng lên bàn, thiếu gia vừa thưởng thức bộ dạng chật vật lau đầu của ta, vừa húp cháo ngon lành.

Ta liên tục ngáp dài không dứt, ném đi khăn mặt trong tay, nói với Văn Liệt: “Hôm nay không thể ra ngoài với người, phu nhân nhất định muốn gọi ta qua, nói không chừng còn cho ta phí phạm miệng nữa là.”

“Phu nhân” Nhị thiếu gia cắn một miếng kẹo hoa quả, nói: “Người không biết sao Phu nhân hôm nay đã ra ngoài tới Linh Ẩn tự thủ trai rồi, phải nửa tháng mới về, người phải đợi một hồi mới đòi được tiền đó.”

“Cái gì!” Ta hét ầm lên, “Vậy tối qua người mắc cái gì quậy không cho ta ngủ”

“Không có gì, chơi vui lắm.” Văn Liệt thản nhiên nói.

Ta tức đến thở hổn hển, đồ HOMO biến thái, thì ra tối qua giày vò ta xem chết, chỉ là vì chơi thấy vui thôi!!

Văn Liệt chẳng để vào mắt ta thao thao bất tuyệt, mãnh liệt, dữ dội như ngọn lửa và đáng về muốn đi chém người. Khoan thai ăn bữa sáng, còn ngẩng đầu cười nói như không có việc chi: “Còn không qua đây ăn, chẳng lẽ muốn đói bụng đi gặp Hải Chân Tiếc rằng y hôm nay thân thể không thoải mái, sẽ không làm đồ cho người ăn đâu.”

Ta thoảng chốc quãng cục tức vừa rồi sang tận nước Trảo Oa, vội vàng hỏi: “Chúng ta đi gặp Hải Chân Y không thoải mái ở đâu, tối qua không phải còn khỏe mạnh sao, nhìn không ra mà”

Chiếc đĩa đang hướng tới miệng nhất thời dừng lại, Văn Liệt vẻ mặt như bất ngờ: “Người sao lại không nhìn ra”

Ta ngăn người, cẩn thận ngẫm lại từng hành động của Hải Chân tối qua, quả thực không giống như không khỏe, chỉ đành lắc đầu.

Văn Liệt yên lặng nhìn ta một hồi, vào lúc ta sinh lòng áy náy, hần lại đột nhiên quét sạch biểu tình kinh ngạc trên mặt, nhún nhún vai, cười nói: “Người đương nhiên là nhìn không ra rồi.”

Cơn tức của ta lại nhảy vọt. Đồ BT này, nếu trong thời gian ngắn không chọc ta thì toàn thân hần ngứa ngáy à

Thế nhưng ngay tại trước khi ta chuẩn bị bùng nổ, nhị thiếu gia nhét một cái bánh bao thịt vào miệng ta, đứng lên vỗ vỗ tay nói: “Có điều Hải Chân thật sự không thoải mái, cho nên ta đi xem y cũng là thật, người đi không”

Bớt giận, ta cố gắng nuốt bánh bao, làm sao có thể không đi.

Lên xe ngựa, ta trước hết cố gắng hoàn thành chức trách của một tiểu tư là lót nệm cho tốt, sau đó chờ nhị thiếu gia bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần rồi mới ló đầu ra ngoài cửa sổ, phơi dưới ánh nắng nhàn nhạt lọt qua các đám mây, vào lúc mệt mỏi buồn ngủ hết sức, Văn Liệt néo mặt ta kéo vào trong xe, hỏi: “Áo choàng tối qua Hải Chân cho người mượn có mang theo không”

Ta xoa hai má ăn đau, lắc đầu. Thiếu gia không biết nặng nhẹ gì cả, mỗi lần đều néo mặt ta, chẳng lẽ hần không biết đau hả Nhất định phải nghĩ cách để hần bỏ thói quen này đi, cho dù néo tai còn tốt hơn.

Nhị thiếu gia vươn đầu ngón tay chọt chọt cái trán ta, cười nhạo: “Đừng nói người nghĩ Hải Chân cầm áo choàng tặng cho người chứ”

Ta bủi môi. Cho dù không hiểu biết giá trị ở thời Minh nhưng cũng phải biết sự trân quý của bộ da cáo thuần trắng chứ Hải Chân chịu cho ta choàng chiếc áo sang quý ấy là ta đã rất cảm kích y rồi, mới chẳng mặt dày nghĩ người ta tặng mình đâu.

“Còn không về lấy.” Nhị thiếu gia xốc lên màn xe ném ta xuống, còn bồi thêm câu, “Ta tới trà phường Minh Vũ uống trà, quá nửa canh giờ sẽ không đợi, tự người đi đến đó.”

Dù cơn tức dâng cao, nhưng ta biết oắt con đó quyết không nói giận, vì tránh cho đôi giày của ta phải mòn hỏng, ta chạy như bay về phủ. Nói đùa, ta chính là thiên tài thể thao chạy điền kinh cực đỉnh, chạy liên tiếp ba nghìn mét cũng không..... Mệt..... Mệt quá..... Sao mệt thế này.....

Không thể tưởng được cái cơ thể này hỏng như vậy, mới chạy quá hai con phố đã thở chẳng nổi, đành phải thả chậm tốc độ. May mà đi chưa xa, nửa canh giờ chạy về thì không thành vấn đề.

Cầm áo choàng ra ngoài lần nữa, hình như đối trời, sức gió dần dần mạnh thêm, hàn ý trong không khí càng lúc càng nặng. Ta rút cổ, nhin không được lại mở áo choàng quấn quanh người, biết rõ công kênh thế này đi đường sẽ không tiện, nhưng nào còn cách gì khác, lạnh là cảm giác ta khó chống cự nhất. Chỉ hy vọng Văn Liệt không có đồng hồ vàng Rolex sẽ canh giờ không chính xác và chờ ta thêm chút nữa (Đối với khả năng hần sẽ vì vậy mà đi sớm, ta chẳng nguyện nghĩ nhiều)

Mất thấy chỉ còn cách trà phường Minh Vũ một con phố, ta không khỏi bước nhanh hơn, đang lúc muốn quẹo thì đột nhiên có hai bàn tay lớn thò ra từ phía sau, ta còn chưa kịp phản ứng đã bị hai cánh tay lực lưỡng ôm chặt lấy, ép lên một bộ ngực rắn chắc, đồng thời có âm thanh run rẩy nói không dứt bên tai ta: “Tiểu Nại..... Tiểu Nại..... Người còn sống..... Ta biết mà..... Người sẽ không chết..... sẽ không chết.....”

Âm thanh đó vừa trầm thấp vừa giàu từ tính, nhưng ngữ điệu lại thống khổ như muốn tan vỡ, như trong tuyệt vọng nặng nề rồi lại nắm được một cọng rơm cứu mạng. Theo cách ôm như muốn vò nát ta của hần, có thể hiểu được tâm trạng hần kích động ra sao.

Ta thật sự không muốn đả kích hần, tiếc rằng hần rõ ràng nhận sai người. Vô luận là ta của ngàn năm về sau hay là ta của hiện tại, đều không chút liên quan tới cái tên tiểu Nại. Hần hiển nhiên cũng lo được lo

mắt không dám xác định, bởi vì trước sau hấn vẫn duy trì tư thế ôm chặt ta, không dám nâng mặt ta lên để xem thử, dường như sợ mình sẽ không chịu nổi mà sụp đổ.

Nhưng cứ để thế này cũng không phải cách, ta âm thầm thở dài một hơi, gian nan mở miệng vì nghệt thở: “..... Ta rất tiếc..... Tiên sinh..... Nhưng ta không phải..... làm ơn buông.....”

Thân hình cường tráng chấn động kịch liệt như bị sét đánh, đôi tay quẩn quanh cơ thể ta vô lực buông xuống, ta lùi về sau từng bước thoát khỏi sự khống chế của hấn, cẩn thận quan sát người này.

Nếu đổi lại cách gặp gỡ khác, có lẽ ta sẽ huyết sát ngay tại chỗ. Thật sự là một người có ngoại hình dễ nhìn nha. Mặc dù không ngời ngời thu hút như Văn Liệt, nhưng có một loại khí chất nam tính khác, dáng người oai hùng trông rắn rỏi và mạnh mẽ hơn cả Văn Liệt..... Nhưng mà ta cũng thật là, mắc chi cứ so sánh người ta với tên biến thái kia chứ.....

Đáng tiếc giờ này không phải lúc thưởng thức cái đẹp. Người nọ vừa phát hiện ta phải cái người hấn gọi thì sắc mặt như tro, cái loại biểu tình tuyệt vọng một chút tức giận cũng không có khiến ta không đành lòng nhìn thêm, mà trong đôi mắt đỏ rực che kín tơ máu lộ vẻ thống khổ như bùng cháy càng khiến người ta khiếp sợ, không biết vì sao, ta thì trào nói với hấn: “Rất xin lỗi..... Thật sự rất xin lỗi.....” Biết rõ ta không nên xin lỗi, nhưng lại mê muội nói ra những lời này, sau đó liền xoay người, trốn khỏi nơi có khí tức chưa xốt đó.

Chạy không kịp thở tới trà phường Minh Vũ, đúng lúc gặp Văn Liệt từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy ta đã trào phúng: “Ta có thể chờ thêm một lát, nhưng nếu không đến vẫn phải đi. Có điều người cuối cùng vượt qua, không uống công chạy thành bộ dạng.” Nhưng khi hấn đến gần ta thì lập tức nhủ mày, đỡ lấy bả vai ta hỏi: “Làm sao vậy gặp phải chuyện gì”

Tuy không biết hấn làm sao phát hiện ta không phải do chạy như điên mà đổi sắc, ta quả thật muốn tìm người nào đó nói hết chuyện chấn động vừa rồi để bình tâm lại, sau khi được hấn nửa dịu nửa ôm lên xe ngựa, ta kể lại đầu đuôi ngọn ngành quá trình bị người ta nhận lầm.

Vừa nói xong ta liền hối hận. Cái người vô tâm vô phế như Văn Liệt, sao có thể hiểu được tâm trạng của ta hiện giờ, hấn nhất định sẽ cười ta ba tiếng, rồi châm chọc ta mấy câu như “Chỉ bị người ta nhận lầm mà đã sợ thành thế này” hoặc là “Người tuy còm nhon chẳng có vóc dáng, nhưng đầu tới mức làm người ta nhìn thành nữ nhân chứ”, đúng là tự chuốc khổ vào thân.

Thế nhưng ngoài suy đoán của ta, hấn lặng lẽ nghe xong thì không phát biểu nhận xét gì, chỉ ôm ta vào lòng, vỗ nhẹ lên sau lưng ta mà thôi.

Nói tiếp chuyện sau đó thiệt làm cho người ta mất mặt, bởi vì cái ôm của Văn Liệt rất ấm áp rất quen thuộc, trên lưng còn có nhịp vỗ đều đều, hại ta bất giác dựa vào người hấn ngủ, nghe nói còn chảy tí nước miếng ở trước ngực hấn, nhưng khi ta tỉnh lại thì hấn đã đổi y phục, cho nên ta vẫn chưa tận mắt chứng thực.

Ngủ một giấc thiệt là đã, lúc mở mắt phát hiện mình và y phục nằm trên chiếc giường mềm mại, trong phòng không có một ai, xoay người đi tới cửa, nhận ra toà nhà này là Tầm Thủy biệt viện của Tiêu Hải Chân, vì thế theo con đường quen thuộc lần mò tới phòng ngủ của Hải Chân. Quả nhiên, Văn Liệt ở chỗ này.

Hải Chân dựa nghiêng vào một cái nệm lớn nửa ngồi nửa nằm, tinh thần khá tốt, nhưng sắc mặt quả có hơi tái nhợt, vừa thấy ta liền cười nói: “Tiểu Bảo, ngủ có ngon giấc không”

Ta cảm thấy mặt hơi nóng nóng, giận dữ nói với nhị thiếu gia: “Sau này người đánh thức ta, để tự ta vào.”

Văn Liệt nhủ mày nói: “Ta cũng rất muốn làm thế, nhưng có thể phiền người nói cho ta biết, làm thế nào để đánh thức người lúc ngủ say như lợn chết không Ta đã đánh mặt người sắp thành bánh bao thịt rồi đấy.”

Vội sờ sờ hai gò má, quả nhiên hơi đau. Đáng ghét! Vậy mà lại xuống tay thật, sao không nghĩ tới là kẻ nào hại ta ngủ không đủ, chọc mắt thành thiên cổ hận

Văn Liệt thông thả ngồi, nào có bộ dáng hối lỗi. Hải Chân nhìn hấn lại nhìn ta, nhin không được cười ra tiếng, cười cười lại ho lên.

Ta vội sang giúp y vỗ lưng thông khí, nhìn y đáng vẻ yếu ớt, không khỏi đau lòng quá chừng, hỏi: “Đây là bệnh gì vậy Hôm qua còn khá tốt, nay đã thành khí sắc này rồi.”

“Hải Chân từ bé đã thích sinh bệnh. Ta cho người biết một bí mật,” Văn Liệt kéo ta qua bên cạnh hắn, “Y chỉ cần không thoải mái, sẽ cố gắng dụi mắt, người cẩn thận ngấm lại, y tối qua xoa nhẹ mắt bao nhiêu lần”

Hồi tưởng lại, Hải Chân đêm qua xoa nhẹ mắt nhiều lần, nhưng không nhiều đến nỗi làm người khác kỳ quái, cũng chỉ có nam nhân quan tâm và hiểu rõ như Văn Liệt mới có thể phát hiện. Nhìn Văn Liệt dùng ánh mắt cứng chiều nhìn Hải Chân chăm chú, vô cùng thân thiết vuốt sợi tóc mềm mại của y, trong lòng cảm thấy thực cảm động rồi lại có hương vị chua xót, đại khái là do mình không có anh em trai nào cùng độ tuổi (bao gồm cả anh em họ), nên có phần ao ước và ghen tị.

7. Phong Dục - Chương 7

“Tiểu Bảo còn chưa ăn cơm nhỉ, nhất định đói bụng rồi” Hải Chân nghiêng mặt về phía ta.

Ta liêu mạng gật đầu.

Hải Chân cười đẩy đẩy thân mình của Văn Liệt, nói: “Đệ bảo gọi cậu ấy dậy ăn cơm, huynh thế nào cũng muốn cậu ấy tỉnh tự nhiên, xem làm tiểu Bảo đói rồi kia.”

Văn Liệt bĩu môi: “Hắn tùy thời tùy chỗ không phải như sói đói, thì là như heo ngủ, ta cố được bên này, nhưng chẳng cố được bên nọ. Hơn nữa, ai là chủ tử, là hắn hay là ta”

Ta hung hăng lườm nguyệt Văn Liệt, tự thân biết đường mất mình chắc chắn là lóe ánh sáng xanh biếc, ấy một nửa do đói, một nửa do tức giận.

Nhị thiếu gia ném túi tiền sang, nói móc: “Tiếc rằng người thức dậy muộn, ngay cả cơm thừa còn không ăn được, tự mình ra ngoài tìm quán nhỏ giải quyết đi.”

Ta còn chưa kịp phát hỏa, Hải Chân đã cười tủm tỉm đưa cánh tay của Văn Liệt, sáng giọng: “Huynh cứ vậy, nói khó nghe quá.” Quay đầu nói với ta, “Ý của tiểu Liệt là, do ta bệnh, trong trù phòng chỉ có cháo thanh đạm, sợ người không hợp khẩu vị rồi ăn không đủ no, ra ngoài tìm một căn tửu lâu vẫn tốt hơn.”

Ta nắm nắm túi tiền trong tay, rồi ngấm lại những lời nói ác độc của Văn nhị thiếu gia trước kia, trong lòng biết Hải Chân nói không phải giả, thật ra vẫn thấy ấm lòng, nhõm miệng cười với hai người ấy, rồi xoay người chạy ra ngoài.

Vừa bước ra cửa ta đã ngây ngẩn cả người. Tầm Thủy biệt viện không phải ở khu náo nhiệt, chung quanh trúc lâm lục thủy, đẹp thì có đẹp, nhưng mà phóng tầm mắt nhìn lại, không thấy khói bếp, đừng nói tửu lâu, ngay cả quán nhỏ theo lời của Văn Liệt còn không có.

Đang ngẩn người, phía sau đã truyền tới tiếng cười bỏ đá xuống giếng, khỏi cần quay đầu lại, cũng có thể tưởng tượng ra bộ mặt cười trên nỗi đau đó.

“Tiểu Bảo này, ta cảm thấy người hình như càng lúc càng dần. Ở trong phòng ta chờ người hỏi ta ăn ở đâu, ai dè người lại có thể không chút suy nghĩ cứ đâm đầu chạy ra, Thế nào, bỗng dưng phát hiện không thích hợp” Nhị thiếu gia thông thả bước qua. A a, nhất định là đói đến mù đầu rồi, nếu không ta sao có thể thấy rõ trên mặt hắn viết hai chữ “Thiếu oánh” vậy Áo giác sao

Văn Liệt tấm mình dưới ánh mắt oán hận của ta, trông đáng vẻ vui lắm ấy, cười nói: “Thấy người hôm nay bị kinh sợ không ít, ta mời người ăn món thích nhất.” Nói xong, rất tiêu sái búng ngón tay, phát ra một tiếng vang lạnh lạnh.

Nếu Văn Liệt là hoàng đế, chắc hẳn lúc này sẽ có một đồng thái giám cung nữ lên tiếng trả lời, đồng thanh nói: “Nô tài có, vạn tuế gia có gì phân phó”

Nếu Văn Liệt là minh chủ võ lâm trong tiểu thuyết võ hiệp, có lẽ sẽ xuất hiện một nhóm thuộc hạ ăn mặc hoa lệ, khoanh tay hầu mệnh, phát nhạc nền bài “Tiểu ngạo giang hồ”.

Nếu Văn Liệt là đại ca Mafia thời hiện đại, theo đó tràn ra một đám vệ sĩ toàn thân đồ đen còn mang kính râm, trong tay không phải cầm dù đen, thì là vali sắt đựng đầy tiền mặt.

Nếu Văn Liệt là Aladin trong ngàn lẻ một đêm, tự có đèn thần cao lớn hung mãnh theo làn khói mỏng hiện thân, hỏi: “Thưa chủ nhân, ngài cần gì”

Nếu Văn Liệt là bà tiên cầm đũa phép trong truyện cổ tích, ít nhất sẽ có bốn con ngựa trắng kéo xe bí đỏ lộc cộc chạy lại, trước xe tung bay những đóa hoa màu hồng phấn.....

Đáng tiếc quá, đáng tiếc Văn nhị thiếu gia dù rằng giàu có không ai bì nổi, tính cách ác liệt, chuyên gạt người làm thú vui, nhưng cũng chỉ là một phạm nhân mà thôi. Cho nên khi tiếng búng tay dễ nghe lượn lờ phiến tán. Rất lâu sau, ta nhìn trái ngó phải, không hề xuất hiện những thứ như thái giám, thuộc hạ, vệ sĩ, thần đèn và xe bí đỏ, cảm giác như có một con quạ đen đang bay tà tà qua đỉnh đầu..... (hình ảnh minh họa =)))

Xem ra bản thân nhị thiếu gia cũng giật mình, từ biểu hiện bây giờ của hắn có thể thấy rõ. Bởi vì hắn nhìn chằm chằm về hướng cửa sau của biệt viện, nhưng nơi đó ngoại trừ một gốc táo chưa kết trái ra thì cái gì cũng không.

Suy cho cùng nhị thiếu gia cũng có chỗ khác người thường, bị hấn gắt gao trừng một hồi, Hà quân gia của Tầm Thủy biệt viện lại từ nơi đó xông ra, hoang mang nói: “Thiếu.... Thiếu gia..... Ngự Phong..... Chạy... Chạy.....”

Văn Liệt nhú mày quát: “Bình tĩnh, nói rõ hơn.”

Hà quân gia thở hổn hển, bình tĩnh nói: “Tiểu nhân theo sự phân phó của thiếu gia, đi mã lang dắt Ngự Phong, chuẩn bị tới cửa sau chờ thiếu gia, kết quả chưa kịp chờ thiếu gia tới, Ngự Phong không hiểu vì sao, đột nhiên giẫy khỏi tay, đi về phía tây, tiểu nhân đuổi theo nhưng đuổi không kịp, đành phải trở về bẩm báo với thiếu gia.”

Văn Liệt trước đổi sắc mặt, nhưng sau hồi trầm tư vẫn chưa phát giận, thản nhiên nói: “Ngự Phong có lẽ lâu rồi chưa được ra ngoài, cảm thấy buồn, không sao, trước lúc trời tối sẽ quay về, người canh giữ ở phía tây cánh rừng, chờ nó một lúc, trực tiếp dắt về trong thành, hiểu chưa”

Hà quân gia vừa lau mồ hôi, vừa gật đầu như đập tới.

“Bây giờ đi dắt Ngự Tuyết ra.”

Vì mặt mũi của Văn Liệt, mệnh lệnh này rốt cuộc được thực hiện, một con tuần mã thân mình trắng nõn như tuyết, đôi mắt dịu ngoan được đưa tới trước mặt chúng ta. Ta vươn tay vỗ vỗ đầu nó, bị đầu lưỡi ẩm ướt và ẩm áp liếm lên mu bàn tay, cảm giác nhờn nhột khiến ta không nhận được cười.

“Thích ngựa à” Văn Liệt đắc ý hỏi.

“Cũng không tệ lắm,” Ta gật gật đầu, “Chỉ có điều ta thấy thịt heo, thịt bò và thịt chó ăn ngon hơn thôi.”

Văn Liệt gõ cho một cú, vẻ mặt như sắp học máu: “Ta hỏi ngựa, chứ không phải hỏi thịt ngựa!”

Ta xoa xoa chỗ đau trên đầu, nhượng mày trừng hắn. Đúng là bạo quân, chỉ cho phép hắn suốt ngày chọc ta, người ta lâu lâu chọc hắn, đồ nhỏ mọn đó cư nhiên động thủ, đúng là áp chế tự do ngôn luận, cướp đoạt nhân quyền cơ bản của ta.

Văn nhị thiếu gia không để ý tới ánh mắt kháng nghị của ta, nhảy thẳng lên ngựa, chìa một bàn tay về phía ta, uy hiếp nói: “Người còn muốn ăn hay không”

Theo căn bản mà nói, đây là một vấn đề không cần suy xét gì cả, cho nên ta lập tức chìa tay mình ra, giẫy tiếp theo đã ở trong lòng hắn, hai người cùng cưỡi một ngựa, Văn Liệt rung dây cương, Ngự Tuyết nhẹ nhàng phi một hơi, cất vó lao nhanh.

Tuy biết chủ tớ (còn là cùng giới) cộng kỵ là một việc khá kỳ quái, nhưng hiện giờ điều ta quan tâm là chuyện khác.

“Chúng ta — đi đâu —” Tiếng của ta bị gió thổi đứt đoạn, nhưng vẫn kiên trì ngửa đầu hỏi.

Văn Liệt nhẹ cong khóe môi, cũng không trả lời, ngược lại ấn xuống một nụ hôn, cuồng nhiệt thân mật, hoàn toàn không để ý đang chạy như bay.

Sau khi nụ hôn dài và sâu kết thúc, ta nằm trước ngực hắn thở từng hơi thêm không khí. Dù công nhận mùi vị không tệ lắm, nhưng vẫn không thể thay thế bánh mì lấp bụng, cho nên sau một thoáng đã khôi phục, ta lập tức ngửa đầu hỏi lại: “Chúng ta — sắp đi ăn — cái gì”

Nhưng Văn Liệt chỉ nhướn mày trêu ta, trông cứ như thứ muốn ăn là ta ấy, hết cách rồi, đành phải phối hợp với trò chơi thần bí tế nhị của hắn, ngậm miệng lại.

Tốc độ của Ngự Tuyết cực nhanh, chưa tới nửa canh giờ, chúng ta đã tới một thị trấn lớn gần kinh thành, dừng lại ở tửu lâu có tên là Tập Vị Hiên.

Ta xoay người xuống ngựa, Văn Liệt vừa buộc Ngự Tuyết ở cọc giữ ngựa, vừa giới thiệu với ta: “Tửu lâu này mặc dù ở trần bên ngoài, nhưng không hề thua kém tửu lâu cao cấp trong kinh thành, chiêu mộ các đầu bếp có tiếng từ khắp mọi nơi, đồ ăn rất phong phú, về mặt này xung quanh mấy trăm dặm không đâu bằng.

Lúc này tiểu nhị tới nghênh đón vô cùng niềm nở. Cái dáng điệu “Ta rất có tiền, mau tới tiếp ta.” như của Văn Liệt là được hoan nghênh nhất, tức thì được dẫn lên nhà gian Lâm Song lầu trên.

Tiểu nhị theo thói quen lau sạch mặt bàn đến chiếu sáng, cười hỏi: “Hai vị muốn chọn gì”

Văn Liệt bày vẻ ôn nhu hiếm thấy, trưng cầu ý kiến của ta: “Chủ yếu là người ăn, người thích ăn gì nhất thì cứ chọn cái đó, ở đây cái gì cũng có.”

“Thích ăn nhất” Hai mắt ta tỏa sáng, “Cái gì cũng có thể chọn”

Văn Liệt mỉm cười gật đầu, nét mặt thập phần thỏa mãn. Còn chưa bày đồ ăn, hắn thỏa mãn cái quỷ gì

Tiểu nhị xem ra đã dời lực chú ý sang lên người ta, cười tươi như hoa: “Đồ ăn của tiểu *** có đủ cả, tửu lâu trong kinh chưa chắc so được, chỉ cần khách quan ngài chọn, đảm bảo ngài sẽ vừa lòng.”

“Được lắm,” Ta hát cảm lên, “Ta muốn chocolate nóng, burger đùi gà và sinh tố đu đủ, cộng thêm bít-tết rắc tiêu, nui xào hải sản và một phần rau trộn các loại.”

.....

Hiên trường im phăng phắc.

.....

Tiểu nhị lén quẹt mồ hôi, giống như Hà quân gia trước đó không lâu.

“Ta nói này tiểu Bảo,” giọng nói Văn Liệt nghe cứ như rạn ra từ hàm răng, “Có thể hay không thỉnh người đừng nói tiếng Tây Tạng”

Ta le lưỡi, xem ra phần trả tiền hôm nay của thiếu gia sắp bị thu hồi rồi: “Ta muốn gan xào, canh gà, cá chép hấp, cải trắng luộc, thịt ướp tỏi, thơm nấu đường và bữa tiệc Mãn Hán.”

Tiểu nhị đầu tiên là gật đầu từng món từng món, chọn đến cuối thì chột cứng đờ.

“Không có đúng không Vậy bỏ cái cuối.” Ta hào phóng phát tay.

“Vậy khách quan muốn uống rượu gì” Tiểu nhị hỏi những lời này mà thấy lo quá chừng.

“Ta muốn uống rượu đỏ 410 năm, nhưng mà nghĩ bọn người không có, nên lấy chai bia Carlsberg ướp lạnh đi.”

“Tiểu — Bảo —” Trong giọng điệu của thiếu gia đã ẩn ẩn sự nguy hiểm.

“Thật sự không được, một bình rắn lực cũng được.” Ta vội sửa lời. Mặc kệ nói thế nào, kẻ ngốc trả tiền là bị nhất.

Tiểu nhị đi gọi món mà như chạy trốn, trong chớp mắt biến mất tiêu.

Rượu và thức ăn được đưa lên rất mau, mùi vị quả không tầm thường, dù còn kém so với Hải Chân, nhưng đích thực sắc hương vị đều có, vì bởi thường tiểu nhị bị ta hù cho chết ngần ấy cái té bào, ta tặng kèm vài nụ cười thân thiện xem như tiền boa, rồi bắt đầu ăn lấy ăn để tiếp.

Lúc mới ăn tới lưng chừng bụng, Văn Liệt này giờ vẫn lẳng lẳng ngắm ta bỗng đứng vuốt ve hai gò má ta, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Bảo, người nói cho ta biết, trừ ăn ra, người còn muốn cái gì”

Muốn cái gì Ta thả chậm tốc độ nhai nuốt, dùng hai mươi phần trăm lực suy nghĩ. Nếu nói con người muốn gì đó, thì cụ thể là vàng bạc của cải, quần áo xa xỉ, nhà lầu biệt thự, vợ đẹp như hoa, nói trừu tượng hơn thì là quyền lực địa vị, tự do danh dự, tình thân tình yêu, thế giới hòa bình, chẳng qua.....

“Người hỏi ta cái này làm gì” Miệng ngậm miếng thơm, ta lúng búng hỏi.

“Người muốn, ta liền cho người.” Hân thản nhiên nói.

Ta vội vàng nuốt thứ trong miệng để tránh phải phun ra, cười to nói: “Nhị thiếu gia, bớt giỡn nhen, người dù là siêu nhân đến từ hành tinh K cũng chẳng làm được mấy chuyện khó xơi ấy đâu. Dục vọng của con người là không có điểm dừng, vĩnh viễn dừng mơ mà viết ra hết. Giờ nói cái ví dụ, nếu ta muốn lấy Hải Chân, người cho ta sao”

Văn Liệt thoáng chốc sầm mặt lại, tức giận nói: “Người đừng hòng nhắm vào Hải Chân.”

Ta giơ hai tay lên đầu hàng nói: “Thiếu gia, ta nêu ví dụ thôi. Người yên tâm, tiểu Bảo ta cái khác không biết, nhưng còn hiểu rõ đạo lý ‘Em trai chủ nhân, chớ đụng vào’.

Văn Liệt quay mặt qua chỗ khác, thanh âm rầu rĩ nói: “Được rồi, người mau ăn đi.”

Ta gấp miếng thịt bò đang chuẩn bị cho vô miệng, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi: “Đúng rồi, chúng ta đi như vậy, Hải Chân làm sao giờ”

Văn Liệt cười nhạo: “Ta còn tưởng người coi trọng Hải Chân rất nhiều chứ, thế nào, giờ mới nhớ tới y”

Ta không khỏi đỏ mặt, tuy có mọi lời để phản bác, nhưng nghĩ suy một hồi lại nuốt trở về.

“Hải Chân uống thuốc ngủ, y đâu giống kẻ da thô thịt dày như người, có thể suốt ngày chạy nhảy.”

Ta đang muốn đắp chất lại, đột nhiên nghe thấy cách vách dường như đi vào một đám người vô cùng náo nhiệt, rượu và đồ ăn còn chưa đưa lên đã lớn tiếng ba loa khoác lác, hoàn toàn không để ý tai vách mạch rừng.

“Đặng huynh, huynh đi kinh thành chuyến này, nhất định tiền tài thu vào như nước, a ha ha ha.....” (Hân, thời Minh có kiểu cười này rồi sao)

“Đâu có đâu có, chỉ là dựa vào một cái kỹ năng, để kiếm miếng cơm manh áo thôi.” Lời người nói nhỏ bé khiêm nhường.

“Tài vẽ của Đặng huynh ai dám không bội phục Bởi vậy Ô đại nhân mới không chọn mấy họa sư ngự dụng trong kinh, mà đặc biệt đưa lễ vật để huynh vẽ lại Ô tiểu thư đấy.”

A, có tiểu thư đại gia mời người vẽ tranh kìa! Ta không khỏi cười trộm liếc nhìn Văn Liệt.

“Nghe nói lần này trong cung âm thầm thu thập các bức họa của danh môn khuê tú trong thiên hạ, hình như là vì mới đây nhị hoàng tử điện hạ về kinh tuyển phi đó.”

“Đúng thế đúng thế, nghe nói thánh thượng rất sủng ái nhị hoàng tử, muốn đích thân chọn cho hân ấy, nhưng mà điều kiện không bình thường nha, không biết có khuê tú nhà ai lọt vào pháp nhãn của thánh thượng chưa”

Ta lặng lẽ che miệng cười, nói với Văn Liệt: “Nhị thiếu gia, người không phải thường xuyên vào cung gặp hoàng thượng sao, sao không dứt khoát nói hân đừng bận rộn, trong tủ treo đồ của người có một đồng đó, cho hân mượn dùng trước hen”

Văn Liệt lườm ta một cái.

“Nhưng mà hoàng tử là hoàng tử, ngay cả vợ cũng không phải do mình theo đuổi, đáng tiếc ngày đó không gặp, thật muốn xem thử dáng vẻ của hắn một cái.”

“Có cái gì đáng tiếc,” Văn Liệt xoay chén rượu không trên tay, thản nhiên nói, “Người hôm nay không phải đã gặp hắn trên đường sao”

8. Phong Duy - Chương 8

Ta hét lên một tiếng, miếng thịt luộc ngậm trong miệng bịch lên bàn, làm Văn Liệt cau chặt mày, trách mắng: “Người không thể nhã nhặn hơn chút sao”

Không nhã nhặn Ta không nhã nhặn chỗ nào Tuy có ăn nhanh chút chút, nhưng những lễ nghi cần thiết trên bàn ăn vẫn làm đầy đủ đó thôi, chẳng lẽ ta có phun nước canh lên người hắn hả Chẳng lẽ ta có để đầu cá bay lên mặt hắn hả Mà sự việc sai sót lần đầu ấy cũng là do bị hắn hù á, phải biết rằng, việc đánh rớt miếng thịt ngậm trong miệng chưa bao giờ xảy ra lần thứ hai trong cuộc đời ta đâu!! — a — bây giờ không phải lúc nói mấy này, vừa rồi Văn Liệt hắn nói cái gì

“Người sao biết hắn là nhị hoàng tử, ta miêu tả sinh động vậy sao” Ta mở mắt to mắt tròn xoa tỏ vẻ sự kinh ngạc và khó tin nổi của mình.

“Người xem nữa miêu tả hắn thành thiên thần ấy!!” Giọng điệu của Văn Liệt có chút chua chua, do ta nghe lầm chẳng “Có điều với ngoại hình của hắn, toàn bộ kinh thành quả thật không mấy ai so được, huống chi ta còn biết hắn từng có tình nhân đã mất tên tiểu Nại.”

“Người biết” Ta vội vàng đẩy chén đĩa trước mặt ra, nhào qua phía hắn, “Là thế nào, thế nào Người mau kể ta nghe!”

“Có cái gì để nghe, chẳng qua là câu chuyện xưa của một tên ngốc. Người còn sống không biết quý trọng, chết rồi mới giả mù sa mưa tìm, ngoại trừ quấy rối linh hồn người chết ra, thì còn có tác dụng gì chứ”

Ta cẩn thận ngẫm nghĩ, bộ dạng của nhị hoàng tử lúc đó đâu giống giả mù sa mưa, Văn Liệt nói thế, rõ ràng là vì người tiểu Nại kia không đáng,

“Tiểu Nại chết thế nào Vì sao lại chết Sinh bệnh hả”

“Liên quan gì tới người Hồi kĩ vậy làm gì” Văn Liệt châm một ít rượu, nhấp một ngụm nhỏ, làm ta càng thêm tò mò.

“Đi mà đi mà —” Ta chấp tay thành chữ thập đặt ở trước ngực dong đưa về phía Văn Liệt, đồng thời cố gắng chớp chớp đôi mắt tò mò quá chừng. Ha ha, nghĩ lại công phu làm nũng của ta ở bên kia chính là cực siêu, dùng với ba ta thì trăm phát trăm trúng, không biết dùng với nhị thiếu gia có ăn thua không nữa

Đừng nói, thật đúng là linh, Văn Liệt lướt mắt qua ta một cái, thái độ rõ ràng đã mềm xuống, thấy trên bàn đã không còn đồ để ăn, nói: “Xem ra người cũng ăn xong rồi, chúng ta đi thôi, ở trên đường ta nói cho người.”

Ta lập tức bật người, cùng hắn xuống lầu rồi lên ngựa, chạy vội tới một rừng cây nhỏ hẻo lánh để nghỉ chân. Dưới sự kiên trì của Văn Liệt, ta đành phải ngồi ở trong lòng hắn để hắn ôm như ôm người gỗ. Ta biết một số đứa bé do thiếu cảm giác an toàn, đi bất cứ đâu đều phải ôm một con gấu bông hay búp bê gì đó trong tay, có thể Văn Liệt lớn rồi còn chưa sửa đổi, nhưng mà quả thực có hơi làm quá.

Có điều ngồi trên lớp lá rụng mềm mại, dựa vào cái ôm ấm áp, phơi mình dưới nắng chiều nhàn nhạt, ngắm nhìn cảnh lá nhuộm chút ánh vàng trên ngọn cây, quả đúng là một điều thoải mái. Văn Liệt này, người nếu không bắt đầu kể, ta muốn ngủ lắm rồi ấy.

“Chắc khoảng sáu năm về trước,” có lẽ do hoàn cảnh tạo thành lối giác, giọng nói Văn Liệt lúc này nghe sao hết sức trầm thấp và từ tính, giống như khi làm người dẫn chương trình, “Lúc tiên hoàng còn tại thế, không biết vì cớ gì lại chậm chạp không chịu lập thái tử. Lúc đó nhị hoàng tử và đại hoàng tử, chính là hoàng thượng hiện nay, hai người họ có tình cảm rất tốt. Nhị hoàng tử vì tỏ rõ thái độ mình không muốn tranh thái tử vị, thường xuyên không ở trong cung, ra ngoài đi dạo du. Trong một dịp tình cờ quen biết

tiểu Nại. Tiểu Nại năm ấy mười bảy tuổi, trẻ trung, hay cười, hay đỏ mặt, thật sự vô cùng xinh đẹp, bọn họ nhanh chóng yêu nhau. Hoàng thượng biết chuyện này, hết sức tức giận.

“Xuất thân của tiểu Nại không tốt sao”

“Sao không tốt Nhà y (*) chính là danh môn nhiều thế hệ.”

“Vậy hoàng thượng tại sao hết sức tức giận”

“A” Văn Liệt nhìn ta, “Ta chưa nói cho người sao” Tiểu Nại là một chàng trai.”

(* chỗ này dùng từ “Tha” – chỉ ngôi thứ ba số ít phái nam, nhưng phát âm giống “Tha” – chỉ ngôi thứ ba số ít phái nữ. Nên bạn a Bảo vẫn chưa biết nam hay nữ ^^)

Ta hoảng. Theo tư liệu lịch sử ghi lại, thời Minh tăng lớp sĩ phu đích thực thịnh hành nam phong, nhưng chiếm đa số ở Phúc Kiến phía nam, hóa ra cổ phong này đã kéo tới phương bắc rồi sao

“Có lẽ tình yêu của hoàng tộc đều không đáng tin như vậy, có lẽ luôn ở bên sẽ không nhìn thấy sự đáng quý của người ấy. Trước mắt tiên hoàng và đại hoàng tử, tiểu Nại là kẻ yếu tuyệt đối, nhưng không nhận được ái nhân chống đỡ và bảo vệ. Vì cân bằng, nhị hoàng tử cư nhiên định lấy về một hoàng phi hữu danh vô thực, để tiểu Nại vĩnh viễn làm tình nhân ngầm của hần. Sau nhiều lần chịu tổn thương đến tan nát cõi lòng, tiểu Nại cuối cùng hiểu ra, chỉ có cái chết mới có thể làm y thoát khỏi mối tình vương vấn này..... Vì thế y đã tự sát..... Tính từ ngày y mất cho tới nay, hơn ba năm rồi.”

Ta lại hoảng sợ: “Tự sát Cứ vậy mà chết”

Văn Liệt buông hạ mí mắt, gật gật đầu. Ta nghĩ trong đầu hần, nhất định đang tái hiện hình ảnh chàng trai tuổi mười bảy xinh đẹp hay thẹn thùng

“Người cũng rất thích tiểu Nại sao Y là bằng hữu của người à” Ta khẽ hỏi, trong lòng có loại chua xót khôn xiết.

“Đúng vậy,” Văn Liệt nắm chặt hai tay, vùi mặt vào tóc ta, “Ta thường nghĩ, nếu không phải do ta, y căn bản sẽ không tới kinh thành, cũng sẽ không quen biết Lệ Sâm.”

“Lệ Sâm”

(Lệ: cây lệ đường/đường lệ (Kerria japonica), một loài cây cảnh có hoa màu vàng rất đẹp, Sâm: của quý, vật báu)

“Tên của nhị hoàng tử, người có thấy hần không xứng dùng tên này hay không”

Ta tuyệt không cảm thấy như vậy! Nhưng tốt xấu ta cũng hiểu được giờ không phải lúc phát biểu cảm nghĩ này.

Ngón tay Văn Liệt xe nhẹ vành tai ta, ta thở dài một hơi, tiếp nhận ám chỉ của đứa nhỏ này, ngẩng đầu về phía hần. Đôi môi có chút khô nóng đề ép lên, thái độ của Văn Liệt khác với bình thường, lập tức chiếm lĩnh toàn bộ lời lẽ của ta, khuấy động kịch liệt, khiến ta bất ngờ không kịp phòng bị, khó thể kháng cự, toàn thân thoáng chốc nóng rực.

Ngay lúc từ trạng thái tâm trí trống rỗng khôi phục lại, ta kinh ngạc phát hiện mình đã hoàn toàn bị hần đè trên mặt đất, cổ áo cũng bị banh lớn, tay hần đã luồn tới nơi khó tin nổi, cái đầu tựa ở trước ngực ta càng không ngừng đóng đưa, lưu lại một chuỗi quỹ tích lấm tấm đỏ, rồi sau đó nhẹ nhàng trên ghẹo và nhảy cẫng của ta..... của ta.....

Ta thở gấp, chút lý trí còn sót lại nói cho ta biết, nếu không ngăn cản hần thì có thể sẽ không kịp. Dùng sức nắm tóc của hần, ta run giọng kêu lên: “Văn Liệt! Người muốn làm gì!” (Quả nhiên là câu hỏi ngu ngốc, cái này hỏi có ích gì)

Hần rút cuộc dừng lại đòi hỏi ở trên người ta, vẫn duy trì tư thế đè, ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt tràn đầy *** chưa rút đi, còn kèm theo sự sâu xa mà đó mà ta bấy giờ không thể lý giải.

“Khi đó ta thật sự không rõ, đối mặt với một người yêu toàn tâm toàn ý, Lệ Sâm tại sao vẫn luôn nghi ngờ y tới bên cạnh mình là có mục đích.” Thanh âm của Văn Liệt trầm thấp khàn khàn, dưới tình cảnh trước

mắt, có loại gọi cảm không nói nên lời, “Bây giờ ta mới biết được, lúc ấy chính vì để ý, ý nghĩ trong đầu mới không thể không chế, cho nên ta mới hay suy nghĩ, người vì mục đích gì mà đến bên cạnh ta”

Mục đích gì Nếu không phải sợ khổ bị người ta bán đi, ta sao lại ngần ngại xa xôi lết vào phương bắc chết cồng, rồi đi tới bên cạnh một tên biến thái vui giận thất thường Bồng dâng lên một cơn tức, ta đẩy mạnh cơ thể hẳn qua một bên, ngồi dậy sửa sang y phục mình, đứng lên chuẩn bị muốn đi.

Văn Liệt vòng ngang cánh tay ôm eo ta, dễ dàng kéo ta về cái ôm của hắn, dán ở sau lưng ta lẩm bẩm: “Tiểu Bảo, người đừng giận, ta biết, người không sai gì hết.”

Người này! Xin lỗi mà cũng khó hiểu như vậy! Ta đương nhiên không sai, lấy tính cách thiếu gia của hắn, chịu để người khác phạm sai lầm sao Bởi vì mất hứng vô cùng, ta kéo tay hắn xuống, giãy dụa muốn vùng khỏi ma chướng này.

“Tiểu Bảo! Nếu người cứ động như vậy, ta sẽ không chịu trách nhiệm chuyện sắp xảy ra!” Thiếu gia giữ chặt eo của ta, giống như đang tự nói.

Đồng thời ta cũng cảm giác được sự khác thường ở đằng sau, mặt lập tức đỏ bừng (Hả Ta đỏ mặt thì có cái gì ngạc nhiên hả Tuy kiến thức phong phú, nhưng ta vẫn là một chàng trai trẻ ngây thơ thiếu kinh nghiệm nhá.....)

Vì thế dưới trạng thái Văn nhị thiếu gia cự tuyệt thả người, ta chỉ đành cứng ngắc cơ thể thành người gỗ, dùng toàn lực để xem nhẹ cảm giác khác thường của bản thân, buộc mình thưởng thức cảnh thu ở vùng ngoại ô Yến kinh.....

.....

.....

.....

Chuyện kể tiếp hẳn mọi người đều dự đoán được rồi chẳng..... Ta cứ nhiên rất mất mặt ngủ quên, chính bản thân còn thấy rất bội phục thân kinh siêu thô của mình, nhưng mà cũng xin các vị lý giải chút, đối với một chàng trai khỏe mạnh vốn có sinh hoạt đều đặn như ta, âu cũng là phản ứng bình thường khi sau một đêm gần như không ngủ.

Lúc tỉnh lại đã một mình trong căn phòng nhỏ ở Văn phủ, theo trình độ im ắng từ bên ngoài có thể nhận thấy đã vào đêm khuya, ngồi dậy nhìn xung quanh, trên chiếc bàn gỗ ở giữa phòng để một chiếc đèn dầu nho nhỏ, ánh sáng lơ mơ lan lên mâm điểm tâm cạnh chân đèn.

Ta nhớ tới mình lại bỏ lỡ cơm chiều, do đói bụng nên mới tỉnh lại, trở mình đi tới cạnh bàn, cầm lấy một miếng bánh bơ để vào miệng. Hương vị không ngon lắm, nhưng ăn vào lại thấy lòng ngọt ngào, bởi không biết vì sao, ta khẳng định chắc chắn những món điểm tâm này là do Văn Liệt sai người chuẩn bị. Tại một thời không xa lạ và cô đơn được người săn sóc chu đáo, nói không cảm động thì là gạt người. Huống chi, Văn nhị thiếu gia quả thực không cần đối tốt với ta như thế.

Ăn no rồi nằm lại trên giường, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, hôm nay dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến người ta tâm tình kích động. Vị nhị hoàng tử đau khổ tuyệt vọng, người thiếu niên chấm dứt sinh mệnh mình trong âu sầu, còn có lời nói và hành động kỳ quái của Văn Liệt..... Nhưng mà..... Mất ngủ không phải tác phong của ta, cho nên chưa suy nghĩ được bao lâu đã rơi vào trong màn đen ngọt ngào, ngủ một giấc không mộng mị đến tận bình minh.

Đối với một người huyết áp thấp như ta mà nói, không có đồng hồ báo thức để mình tỉnh lại là một chuyện siêu khó, tuy Văn Liệt không so đo việc ta còn dậy trễ hơn hắn, nhưng trong phủ hơn trăm miệng người, tỏ vẻ đặc biệt quá mức sẽ khó tránh có kẻ nhòm ngó, cho nên ta vì vấn đề rời giường mà không ngừng nỗ lực, trong hơn mười ứng cử viên, ngàn chọn vạn lựa ra một con gà trống báo thức chuẩn nhất, nuôi ở cái ***g sau tường ngoài phòng, từ đó tỉ suất trễ hằng tháng từ 80% giảm còn 15%, trở thành một trong những nhân viên ưu tú có tiến bộ nhanh nhất của Văn phủ.

Thế nhưng do ngày hôm qua bị Văn nhị thiếu gia quấy rối đồng hồ sinh học, sáng nay lại không nghe thấy tiếng gáy, lúc tỉnh dậy thì trời đã lên cao, cuống quýt rửa mặt chải đầu qua loa, vội tới phòng Văn Liệt, thì

hắn đã không còn bóng dáng. Sau khi hỏi thăm mới biết hoàng thượng triệu hắn tiến cung nghị sự, liền thở phào nhẹ nhõm, rồi tới nhà bếp tìm Vương đại nương làm bữa sáng.

Vừa bước vào sân nhà bếp, một con UFO, á, chính là vật thể bay không xác định đập thẳng vào mặt, theo sát phía sau là tiếng thét chói tai như giết gà của Vương đại nương: “Tiểu Bảo — Bắt nó cho ta —”.

Bằng vào kỹ năng thủ môn số một của đội bóng trường cũ, ta theo bản năng nhảy lên, nhanh, chuẩn, quyết đoán tóm được UFO đang làm loạn, chăm chú nhìn kĩ, Vương đại nương eo đeo tạp dề, tay cầm dao phay, lưỡi dao dính máu, hóa ra đúng là giết gà.

Vươn tay cướp đi chiến lợi phẩm trong tay ta, Vương đại nương vừa lưu loát cắt tiết, vừa ha ha cười nói: “Tiểu Bảo, chưa ăn sáng à, trong phòng có bánh bao thịt mới ra lò, là thịt nấu tương con thích ăn nhất đó, mau đi lấy đi.”

Ta hoan hô tặng bà một cái hôn gió, chạy vội vào phòng lấy ra hai cái bánh bao lớn, xoay người dựa vào bên khung cửa cắn một miếng, xem Vương đại nương làm ảo thuật biến ra một chậu nước sôi, đang chuẩn bị ném con gà đã yên giấc ngàn thu vào vật lỏng.

Từ từ..... Màu lông của con gà này sao quen mắt vậy cà.....

“Vương đại nương, bác bắt con gà này ở đâu ạ!” Ta hét thảm một tiếng.

“Trong ***g trúc nhỏ sau phòng con đó, nói thiệt, đúng là một con gà ngon!” Vương đại nương vừa trả lời, vừa nhanh chóng lột trần đồng hồ báo thức của ta.

Ta khóc không ra nước mắt dùng hai cái bánh bao che mặt, cố nén giận nói: “Đại nương ơi, mới sáng sớm, nghĩ sao muốn giết gà vậy, cho dù muốn giết, tốt xấu cũng đừng giết con này của con chứ, cho dù muốn giết con này của con, tốt xấu cũng đừng biến con thành đồng lõa nha.....”

“Gà này là con nuôi hả Ôi chao không phải là một con gà thôi sao, cần chi đau lòng muốn chết vậy chứ. Con yên tâm, lão thái gia không ăn thịt, chỉ uống nước canh, đợi lát nữa hầm xong, canh bưng cho lão thái gia, thịt gà toàn bộ cho con ăn. Dù sao con nuôi cũng là để ăn mà, coi như đại nương giúp con giết giúp con hầm, chỉ cần con chia một chén canh cho lão thái gia uống, không tính là lỗi ha”

Thế nào không tính Bác đâu biết đi tìm một con gà trời chưa tặng sáng đã gáy có bao nhiêu khó!! Nhưng mà giết cũng giết rồi, lông còn vật sạch, cho dù lỗi cũng không thể quay lại, ta chỉ đành uể oải ngồi trước cửa, hung hăng nhai bánh bao để nuốt hận. Ăn ăn, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Đại nương, bác bình thường đều gọi lão thái sư là lão gia, sao hôm nay lại gọi thành lão thái gia”

Vương đại nương cười ha ha, nói: “Con là bồi giá tới, cho nên không biết đâu, lão thái gia này là đại bá của lão gia, trưởng lão của Văn gia, ngày thường đều ở trong Định Giang sơn trang tại An Châu lân cận, hiếm lắm mới về một lần.”

“Lão gia còn có đại bá Ông ấy nhất định rất rất già rồi”

“Lão thái gia lớn hơn lão gia hai mươi tuổi, như thế tính ra năm nay cũng gần tám mươi, nhưng mà là người tập võ, cho nên tinh thần rất tốt, tướng mạo chưa thấy già vậy đâu.” Bác đột nhiên bày ra bộ dáng bà tám, dán sát vào ta tỏ vẻ thần bí, “Nghe nói năm đó lão thái gia rất muốn gả con gái mình cho lão gia, cho nên mới không thích phu nhân, không thường tới đây làm khách.”

“Vậy năm đó lão gia nhất định là gạt bỏ muôn vàn khó khăn, cuồng dại không đổi, ra sức phản kháng trường bối ép duyên, cuối cùng lấy được người con gái mình yêu” Tể bào lãng mạn của ta lập tức sôi sục

“Cũng chẳng phải.....” Vương đại nương cố gắng hồi tưởng lại, “Khi đó tiền lão gia và tiền lão phu nhân, chính là cha mẹ của lão gia còn tại thế, làm sao tới phiên lão gia tự mình làm chủ. Chủ yếu tiền lão phu nhân cũng họ Tiêu, là cô mẫu của phu nhân, bà ấy quyết định cưới phu nhân vào cửa, thế là cưới, không có quan hệ gì với lão gia.”

Bị một đồng lão gia phu nhân rồi mù làm cho choáng váng mắt mày, hồi lâu sau ta mới phát hiện ra một điều quan trọng: “Nói vậy phu nhân là biểu muội của lão gia Nhị thiếu gia sinh hạ bởi kết hôn cận thân” (kết hôn họ hàng gần)

Trách sao Văn Liệt khó tính như thế, kết hôn cận thân mà, khác thường thế nào cũng có thể lý giải được..... Ai, không đúng..... Ta cứ nhiên quên mất Văn Liệt không phải là Văn phu nhân..... Ai nha, phức tạp quá, ân oán của mấy nhà giàu này còn làm quá hơn cả phim truyền hình, dù sao không phải chuyện ta nên nghĩ, không nghĩ nữa!!

Nuốt vào miếng bánh bao cuối cùng, ta hưởng di thể của đồng hồ báo thức mặc niệm ba giây, nói tạm biệt với Vương đại nương, cầm dụng cụ vệ sinh, đến thư phòng của Văn nhị thiếu gia lấy tiếng quét tước, nhưng đọc sách mới là thật.

9. Phong Duy - Chương 9

Văn lão thái gia hiếm lui tới mà nay cứ nhiên ở lại, nhân vật cấp trưởng lão này tinh thần quá tốt rồi ấy, chẳng hề ra ngoài đi dạo chỉ ở trong phủ bắt bẻ bọn hạ nhân. Ông già đó mỗi ngày la cái này mắng cái kia, tính tình khó chiều, thích xoi mói, thích thù dai lại cứng đầu. Ngắm lại Văn phu nhân sống chung một núi với người như ông, lại có thể vững vàng làm nữ chủ nhân của Văn phủ hơn hai mươi năm, có thể thấy không phải nữ nhân dễ trêu chọc.

Văn Liệt tuân thủ mọi lễ nghi cần thiết với ông bác này, nhưng hiển nhiên không phải thật tâm yêu quý. Về hành động tới Văn phủ một cách khác thường của cụ già này, ta và Văn Liệt đều đại khái hiểu được nguyên nhân vì sao, nhưng không có nói ra. Nhị thiếu gia mỗi ngày theo lệ thường dẫn ta ra ngoài, ngoại trừ dặn dò ta cẩn thận đừng để Văn lão thái gia chú ý ra, thì ít đề cập về vị khách không mời mà tới này.

Thời gian nửa thàng trôi qua như bay, Văn phu nhân kết thúc thủ trai rồi hồi phủ. Ta cảm giác con chim ưng đang lượn vòng trên đỉnh đầu Tào di nương đã sẵn sàng làm một cú bổ mạnh cho chiếc ghế trưởng lão gia tộc ở chủ thính.

Văn Liệt lạnh lùng nhìn tất cả, nhưng không hề có ý nhúng tay. Tuy Văn phu nhân lỗi sai rành rành, nhưng ta cũng không hi vọng nhìn thấy hân hoan mặt làm ngư người mẹ nuôi đang lâm vào cảnh khốn khó khi mà hoàn toàn có năng lực bảo vệ.

Sắc mặt Văn thái sư sa sầm dần, thường nhìn thê tử bằng ánh mắt xoi xét, còn nét mặt Tào di nương thì ngày một thêm rạng rỡ, chỉ có vợ chồng Văn Tiềm và tiểu thư chậm chạp không hay biết, theo lẽ thường cuộc sống gia đình của họ quá ổn định quá nhạt nhẽo. tính ra lại là người hạnh phúc nhất.

Nhưng tất cả đều bùng nổ vào một ngày.

Ngày đó là sinh nhật của Văn phu nhân. Họ tổ chức một bữa tiệc lãnh đạm như bao lần trước. Ngay lúc ta ngán ngẩm đánh ngáp lần thứ ba, thì nghe thấy Văn thái sư lạnh lùng hỏi: “Tuệ Nương, tay bà tại sao không mang vòng”

Bàn tay cầm đũa của Văn phu nhân hơi run run, nhưng âm điệu nói chuyện vẫn như thường: “Không cần thận đánh mất rồi.”

“Ồ, di vật của lão phu nhân cho ngài, thứ quý giá vô ngần ấy, sao lại đánh mất chứ” Tào di nương nói lời bèn nhọt.

Văn phu nhân nâng mắt nhìn bà một cái, sự uy nghiêm của nhiều năm làm đương gia chủ mẫu khiến Tào di nương ngoan ngoãn ngậm miệng.

Văn Liệt sắc mặt không đổi ngồi tựa vào ghế, không nói lời nào.

Sau vài giây lặng im ngắn ngủi, lão thái gia cười lạnh hai tiếng, nói: “Tuệ Nương, lão phu trái lại trong lúc vô tình bắt được kẻ trộm vòng tay của người, hôm nay không ngại trừng trị chẳng.”

Nói rồi vùng tay lên, cái người anh họ nội có lỗi tai to của Tào di nương và một người đàn ông có cách ăn mặc như hạ phó cùng áp giải người con gái có mái tóc búi rủ xuống, mặc váy dài màu hồng nhạt cánh sen, do dự bước lên thêm, kẻ đứng sau, kéo lộ cánh tay đang mang chiếc vòng ngọc bích quý giá, đồng thời lộ ra gương mặt giữa mái tóc dài buông thả, cũng là gương mặt không khác Văn phu nhân mà ta và Văn Liệt đã nhìn thấy trong con ngõ nhỏ.

“Thật khéo quá.” Lão thái gia dùng giọng điệu âm trầm để nói với Văn phu nhân, “Tên trộm này hình như rất giống người, ấy mà còn giống hơn cả thiếu gia con ruột, chuyện kỳ quái trên đời thiệt đúng là không ít nhỉ.”

“Tuệ Nương, chiếc vòng tay này là món nữ trang truyền lại cho trưởng nữ qua nhiều thế hệ Tiêu gia, tại sao lại ở trong tay người phụ nữ này, bà có thể giải thích sao” Văn thái sư kiểm chế cơn giận của mình.

Văn phu nhân mím chặt khóe môi, dường như kiên trì ngậm bí mật của mình không nhả.

“Tuệ Nương, người cho rằng không nói lời nào thì không ai có thể bắt người sao Văn gia ta không hề thứ con dâu làm lơ trước câu hỏi của chồng như người!” Lão thái gia dồn ép tàn bạo.

“Lão thái gia nói không sai. Lại nói, là thiên kim tiểu thư của Văn gia thì không thể lưu lạc bên ngoài, thứ hoang dã không phải người của Văn gia nào có thể ở lại làm nhơ nhuốc cơ nghiệp Văn gia.” Tào di nương lưu loát góp lời, trông rất ư hãnh diện.

“A Liệt, người sao không nói lời nào” Lão thái gia chuyển mũi nhọn về Văn Liệt.

Văn Liệt cầm lấy chiếc khăn hình vuông thong thả lau miệng, bên môi còn nở một nụ cười gian, đứng dậy đến gần bên phụ thân, cúi xuống thì thầm. Văn thái sư vừa nghe vừa càng gật đầu không ngớt, đợi khi Văn Liệt trở về lại chỗ ngồi, ông mới nghiêm túc nói với thê tử: “Tuệ Nương, chỉ cần bà tự miệng nói cho ta biết sự tình, tất cả ta có thể xem như chưa từng xảy ra, được không”

Câu nói này hiển nhiên ngoài ý muốn của lão thái gia và Tào di nương, hai người không kìm nổi giận mình, lão thái gia nói: “Việc này có quan hệ tới huyết mạch của Văn gia, há có thể để yên như vậy”

Tào di nương phụ họa nói: “Đúng vậy! Đúng vậy!”

Văn thái sư vẻ mặt âm đạm im lặng trong thoáng chốc, không để ý tới hai cái người đang đổ dầu vào lửa này, tiếp tục nói với Văn phu nhân: “Tuệ Nương, bà có oan ức có thể nói với ta, nhưng đại bá nói có đạo lý, cô bé đó dù sao cũng là huyết mạch của Văn thị, bà vì sao cứ cố chấp không chịu thừa nhận chứ”

Nghe xong những lời này, Văn phu nhân lần đầu tiên của đêm nay ngẩng đầu nhìn thẳng vào trượng phu, trong ánh mắt bà ngoại trừ sự bi ai, không cam lòng và tuyệt vọng ra, còn có sự phẫn nộ sâu sắc.

Văn Liệt quay đầu đi, vỗ nhẹ nhẹ Hải Chân đang tái mặt, dịu dàng nói với y điều gì đó, ngay sau đó Hải Chân đứng lên, trông đáng vẻ như muốn rời khỏi.

“Tiểu Chân.... Tại sao muốn đi” Văn phu nhân cười lạnh nói, “Ta thật muốn nhìn xem, mọi người biết rõ rốt cuộc là ai mới cần rằng không thừa nhận”

Văn thái sư lắc đầu nói: “Tuệ Nương, ta không có gì gạt bà, về lỗi lầm năm đó, ta cũng đã thẳng thắn, nói lời xin lỗi với bà, chính miệng bà cũng đã đáp ứng không so đo nữa.”

“Không so đo” Văn phu nhân nói giọng the thé: “Làm sao có thể không so đo Ông rõ ràng cười ta, nhưng tâm cho tới nay chưa từng có ta, ngay cả muội muội ruột của ta, ông cứ nhiên không chịu buông tha!”

“Tuệ Nương!” Văn thái sư thấp giọng quát, “Làm trò trước mặt bọn nhỏ, bà đang nói cái gì”

“Ông hôm nay hưng sư động chúng như vậy, không phải muốn ta thừa nhận, con bé này là thân cốt nhục của ông sao Không phải ông muốn nó trở về bên ông sao Được, nếu như ông mong muốn, ta thừa nhận, Lệ Kinh thật sự là con ruột của ông, là đứa con của ông và người em gái song sinh của ta! Là bằng chứng tai tiếng của các người khiến ta không thể nhìn mặt ai!”

Cô gái Lệ Kinh bụm mặt nằm xụi lơ trên sàn.

Văn thái sư môi run run: “Tuệ Nương, năm đó bà đã nói có thể tha thứ, bà cũng đáp ứng có thể cho Thục Nương ở lại Văn gia. Nhưng sau khi Thục Nương khó sanh, bà lại nói cho ta biết đứa bé đã chết, tại sao phải gạt ta hả tại sao phải để phụ tử bọn ta hai mươi năm qua khó gặp mặt nhau một lần, phải khiến ta vì cái chết của con mà cảm thấy có lỗi với Thục Nương, cả ngày sống trong đau khổ”

“Đau khổ” Văn phu nhân cuồng tiếu nói, “Đừng nói những lời nực cười này, mất đi một nữ nhân và một nữ nhi nhỏ bé sẽ làm ông đau khổ Nói vậy Hải Chân ra đời từ sự đau khổ của ông Ông cho rằng ta có thể

không thèm quan tâm khi nhìn thấy ông và nữ nhân khác từng người từng người sinh con” Bà chỉ ngón tay về Tào di nương, “Người đàn bà này, ông cưới về mười tám năm ta không quan tâm, bà ta không thể nắm giữ được trái tim của ông, nhưng với muội muội của ta, đệ tức của ta... ta không thể dễ dàng tha thứ cho mối quan hệ giữa ông và các em ấy.” (đệ tức: em dâu)

Văn Liệt đi đến bên cạnh Hải Chân đang đứng ngơ ngác, ôm y vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc y.

Lão thái gia và Tào di nương đứng thẳng bất động như hóa đá, hai người họ có kinh ngạc thì cũng chẳng kinh ngạc bằng ta.

Nguyên nhân kinh ngạc đầu tiên: Hải Chân cư nhiên là em trai ruột của Văn Liệt (Tiểu Bảo ơi tiểu Bảo à, tất cả độc giả đều nhìn ra, chỉ nhóc không biết thôi!)

Nguyên nhân kinh ngạc thứ hai: Cái cụ trông hiền hiền ấy mà lại là một cha già dè (đương nhiên, ổng dè khi còn chưa già), lại còn con thỏ chuyên ăn cỏ gần hang.

Nguyên nhân kinh ngạc thứ ba: cái này còn làm ta học máu hơn nữa, không thể tưởng nổi sức tưởng tượng của ta lại chỉ cùng cấp bậc với Tào di nương, ~ hu hu hu cái gì mà ly miêu hoán thái tử, cái gì mà “Mai hoa lạc”! May mà lúc trước chưa có khai mấy chuyện tự cho là biết với Văn Liệt, nếu không nhất định sẽ bị óanh mất.

Bên này Văn thái sư sắc mặt u buồn, sụp hai vai: “Tuệ Nương, bà luôn luẩn quẩn trong lòng, bất kể thế nào, bà và Văn Liệt đều khác biệt với người khác.”

Văn phu nhân như khóc như cười tự giễu: “Ông không cần gạt ta nữa, nếu không phải vì sinh ra một đứa con quý phi (A ta gần như quên mất chị ta), thêm một người thừa kế, chỉ sợ ông đã sớm đuổi ta ra khỏi nhà.”

Văn thái sư bắt đầu dĩ nhiên nói: “Bà không nên ngờ vực không căn cứ như vậy, ta đâu còn cách nào. Nhưng nếu Lệ Kinh là con gái của ta, nay lại không chốn nương tựa, ta nhất định phải đón nó về phủ.”

“Ông mơ đi,” Văn phu nhân the thé kêu lên, “Ta sợ dĩ phải giấu diếm sự tồn tại của nó, chính là không muốn nhìn thấy con của muội muội, lại lấy thân phận nữ nhi của trượng phu sinh sống bên cạnh, ta chịu không được điều này, Lệ Kinh cũng sẽ không bằng lòng. Nó không phải không chốn nương tựa, có ta chăm lo nó, mấy năm nay ta chỉ nhớ nó là cháu gái của ta, cho nên ta rất thương yêu nó, ông không nên ép khiến ta hận nó.”

Lệ Kinh vẫn ngồi dưới đất khóc bấy giờ ừ ừ nói: “Ta không nên vào Văn gia, ta chỉ muốn đi thôi...”

Văn thái sư giậm chân nói: “Tuệ Nương, bà dỗi nhiều năm vậy còn chưa đủ sao Nhất định phải tiếp tục một tay khống chế Lệ Kinh sao Nếu còn xem ta như nhất gia chi chủ, thì lời nói vẫn có quyền, chỉ cần Liệt nhi không phản đối, Lệ Kinh nhất định phải lưu lại.”

Văn Liệt thần nhiên nói: “Ý của cha, Liệt Nhi không phản đối.”

Tuy chỉ là một câu nói nhẹ như gió thoảng, nhưng sắc mặt Văn phu nhân lập tức trắng bệch, bà liếc nhìn đứa con bằng ánh mắt có thể nói là gần như oán hận, tránh khỏi sự lôi kéo vấy của Lệ Kinh, đứng dậy rời bàn.

Văn Liệt gọi quần gia tới, phân phó ông thu xếp vị Đại tiểu thư mới ra lò, lại phái hai người nam phó đỡ phụ thân về phòng, rồi tìm người dọn dẹp đồ vật và hóa thạch trên hiện trường. Hải Chân tỏ vẻ muốn đi xem tình hình của Văn phu nhân, Văn nhị thiếu gia kiên quyết không cho, phải dỗ liên tục mới lừa được y lên xe ngựa, ngấm lại mọi việc đã đối phó xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trở về phòng của mình.

Ta giúp hần treo áo khoác lên, lại sửa sang giường chiếu, nhẹ giọng nói “Nhị thiếu gia, ta đi về.”

Văn Liệt nắm lấy cánh tay ta, kéo ta vào lòng hần, hỏi: “Người vì sao mất hứng?”

Trong lòng ta hiểu được đây không phải chuyện ta có thể quản, vì thể nhện rồi nhện, nhưng thế nào cũng không nhịn được, thốt ra: “Đó dù sao cũng là mẹ ngươi, ngươi sao đối xử tàn nhẫn với bà như vậy?”

“Tàn nhẫn Gương mặt Văn Liệt lạnh xuống, “Người biết cái gì mà đã kết luận như vậy?”

“Theo những gì hôm nay ta biết thì vậy đủ rồi!” Ta đáp lại, “Ta biết người thân thiết hơn với phụ thân, nhưng không thể cái gì cũng hướng về ông ấy. Chuyện này rõ ràng chính lão gia không đúng, nhưng các người lại cho qua lỗi lầm của ông một cách hời hợt, còn Văn phu nhân phải nén giận chấp nhận, rõ ràng điển hình của song trọng!” (song trọng: hai tầng)

“Bà ta nén giận Một người sống sờ sờ bị bà ta giấu hai mươi năm thì xem là nén giận Nếu không phải ta tìm người nói bóng gió cho nữ nhân ngu ngốc họ Tào kia, chỉ sợ phụ thân cả đời sẽ không biết mình còn có một người con gái.” Trong giọng nói Văn Liệt đã khó kìm nén được cơn giận.

A, hóa ra mọi người, tính cả ta trong đó, đều là con rối bị người ta đùa giỡn, mà người nắm sợi dây, chính là hắn.

Tế bào bệnh vực chủ nghĩa nữ quyền và bệnh vực phái yếu của ta thức tỉnh, căn bản là bất chấp tùy mặt gửi lời, mặc thuyền theo gió, rồng lớn: “Đó là do các người không hề muốn hiểu tâm trạng của bà, các người cho tới bây giờ không hề tôn kính bà như người vợ, người mẹ! Ta chán ghét đám nhà giàu không có nhân tính, trong tương lai nhà ta chắc chắn sẽ không giống như các người!”

Trong mắt Văn Liệt lộ ra khí tức nguy hiểm, hai tay đột nhiên tăng lực, làm cánh tay ta phát đau: “Người còn muốn nhà mình cái gì Người đã quên mình là người của Văn gia sao”

“Bớt giỡn!” ta cố gắng giả vờ, “Cho dù là thằng ngốc cũng không thể bán chung thân chỉ bởi ba trăm văn tiền Khế ước bán mình của ta sắp đến kỳ hạn ba năm, đến lúc đó ta chính là người tự do hoàn toàn ngang hàng với người, người đừng nói mình không hề hay biết chuyện này chứ”

Nhưng mà theo vẻ giật mình của Văn Liệt thì hiển nhiên hắn không biết, sau hồi kinh ngạc, hắn đẩy mạnh ta lên giường, cả giận nói: “Ta cho người biết, trừ phi ta cho phép, nếu không người đừng mơ bước ra khỏi Văn gia một bước!”

Cơn tức của ta tăng thêm bình phương lần, có ý gì, chẳng lẽ số ta cả đời làm nô tài cho người ta Ta đá ta đập cái ý nghĩ trốn không thành ra sau, nổi giận quát: “Bỏ móng vuốt của người ra, ta tới làm tiểu tư, chứ không phải làm nơi trút giận, chờ khế ước bán mình hết, ta nhất định phải đến nơi xa thiệt xa, vĩnh viễn không bao giờ gặp cái đồ biến thái như người.”

Có lẽ vì nói tay đẹp của hắn thành móng vuốt, Văn Liệt nhất thời giận dữ, hung bạo dè lên người ta, nói: “Người còn biết đang làm tiểu tư Chuyên làm trái ý chủ tử không nói, còn một lòng muốn trốn, ta sẽ cho người hiểu được rốt cuộc ai mới là chủ nhân!” Nói xong giữ chặt môi ta, bắt đầu chiếm đoạt.

Ta trước kia chưa bao giờ thật sự cự tuyệt nộ hôn của hắn, nhưng lần này không giống trước, ta không muốn đang cái lộn lại khuất phục trước cách này. Nhưng chính vì kiểu cự tuyệt mãnh liệt chưa từng này mà khơi mào dục vọng chinh phục cực đoan của Văn Liệt, đồng thời tay chân quần lầy dầu đá kịch liệt giữa hai người đã châm lên *** không nên có. Y phục của ta bị xé rách một mảnh, cảm giác khác thường do sự ma sát giữa da và vải khiến ta cảm thấy khuất nhục vô cùng. Bởi do sức lực khác nhau rõ ràng, ta điên cuồng phản kháng, la hét, đánh đá cũng không thể ngăn cản sự xâm lược cuồng bạo của hắn, nhưng dù đang trong tâm trạng rối bời, cảm giác nguyên thủy vẫn thức tỉnh từ đôi môi và bàn tay ma quỷ kia, do cảm nhận được dục vọng của mình đang ngắc đầu mất kiểm soát, ta càng thêm giả vờ mãnh liệt khỏi đôi bàn tay cường tráng đang giam cầm thân thể ta.

Trong tiếng thở dốc của Văn Liệt lẫn vào tiếng thì thào khe khẽ, nhưng ta chẳng có thời gian nghe, vẫn ra sức vùng vẫy đôi chân bị cơ thể cường tráng chen vào tách ra, một khắc bị tiến vào đó nước mắt ta nhịn hồi lâu cuối cùng rơi lên gối, cảm giác đau ấy không chỉ là cơ thể, lướt qua đầu vai ướt mồ hôi của hắn, ta nhìn tấm màn đung đưa trên đỉnh đầu, nhẹ kêu một tiếng: “Mẹ ơi...”

Nếu đây là số phận đã định sẵn khi trở lại Minh triều, thì ta thà làm một linh hồn tự do...

Khi cả hai lắng xuống giữa vòng xoáy cảm quan, Văn Liệt ôm chặt cơ thể xụi lơ của ta vào lòng, hôn nhẹ nhàng lên giọt nước mắt chưa kịp ướt gối trên mặt ta. Ta không phải là bài xích quan hệ thân mật với Văn Liệt, nhưng bị chinh phục dưới tình cảnh này mỗi một người đàn ông đều không thể chịu đựng được. Sau khi hồi phục chút sức lực, ta cố sức để mình duy trì trạng thái quay lưng về phía hắn.

Văn Liệt vòng qua thắt lưng của ta, ngón tay chậm rãi vuốt chải sợi tóc rối bởi ướt mồ hôi, cúi đầu nói:

“Tiểu Bảo, ta biết mình không đúng, cũng biết ngươi nhất định sẽ tức giận, nhưng ta không hối hận, chỉ có như vậy, ngươi mới không rời khỏi ta tùy thích.

Vốn đã hạ quyết tâm không thêm để ý tới lời xin lỗi của tên siêu cấp biến thái, nhưng lời nói khiến người ta tức hộc máu này vẫn làm ta bất chấp cơ thể đau nhức, lớn tiếng mắng: “Ngươi điên hả, ta không phải phụ nữ, ai đoạt lần đầu tiên của ta thì phải một lòng theo ta. Ta cho ngươi biết, cho dù ngươi là N thứ một ngàn thì ta cũng sẽ không biến thành người của ngươi!”

Văn Liệt lập tức ôm ta thật chặt, trong giọng nói áy náy lộ ra chút ít vui mừng: “Ta thật sự là hồ đồ rồi, lần đầu tiên của ngươi mà cứ mãnh liệt như vậy, thân thể nhất định không chịu nổi, chờ trời hửng sáng ta gọi Vương mục hầm đồ bổ cho ngươi ăn.”

Ta lại tức đến hộc máu, tên biến thái này, ăn xong xuôi rồi dám không nghe ra trọng điểm, chỉ nhặt mấy lời mình thích vào lỗ tai.

Tương phản với lời ăn tiếng nói khép nép của Văn Liệt, cánh tay hắn vẫn cương quyết cố định cơ thể ta trong phạm vi hoạt động cho phép của hắn, một chút cũng không thả lỏng. Bởi vì chẳng còn sức dây dưa với hắn, ta đơn giản kéo chăn phủ từ đầu tới chân, như rùa rúc vào vỏ.

Có lẽ Văn Liệt cũng đã mệt, ngoại trừ kéo một góc chăn be bé để đảm bảo ta có thể hít thở như thường, cuối cùng ngưng các hình thức quấy nhiễu khác.

Khi tỉnh lại vào sáng hôm sau, đã bị Văn Liệt ôm về lại phòng mình, nhị thiếu gia còn hạ mình canh giữ bên cạnh, nhìn ta ăn xong một chén cháo cua thật bụng, rồi dẫn dò ta hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe, còn thêm lệnh cấm chạy lung tung, cuối cùng cẩn thận từng bước đi làm việc. Bởi hôm qua còn một quầy hàng lộn xộn chờ thu dọn.

Trên đời này có lẽ thật sự có người vì người khác hạ lệnh không cho đi lung tung thì thật sự không đi lung tung, nhưng rõ ràng người đó không phải là ta. Tuy hiểu rằng chạy sao cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của nhị thiếu gia, nhưng ủ ở trong chăn hồi tưởng lại cảm giác khuất nhục bị người ta chế ngự càng làm ta không thể chịu nổi. Nghĩ tới hôm qua Hải Chân rời đi trong thương tâm, ta quyết định đến thăm y, nói không chừng cảm xúc hợp nhau, hai người còn có thể ôm nhau khóc lóc một trận, vơi đi nỗi niềm tích tụ trong lòng.

Do chỉ nhích tí thôi đã thấy đau thấy mệt, ta ngồi trên chiếc xe hàng từ phòng bếp ra khỏi thành để mua rau xanh tươi ngon từ các nhà vườn, loạng choạng đi vào vùng ngoại ô. Tạm biệt với anh Trương đánh xe, ta kéo cái chân đi chậm như ốc sên về phía Thủy Biệt viện.

Chưa đi được một quãng ngắn, ta cảm thấy sau lưng hình như có động tĩnh khác thường, vừa quay đầu lại, một chiếc khăn tản ra mùi hương nhàn nhạt mau chóng bịt miệng mũi ta lại, trong tích tắc mất đi ý thức, ta cứ nhiên nghĩ: “Lần này lại bị nhận nhầm thành ai nữa đây”

10. Phong Duy - Chương 10

Khi tỉnh lại ta cứ tưởng mình mất đi thị lực, nhưng qua chốc lát mới phát hiện là do đang ở trong căn phòng tối, bên ngoài cửa sổ duy nhất chỉ có màn đêm thăm thẳm. Người thời hiện đại căn bản không thể tưởng tượng ban đêm có thể tối ra sao khi bầu trời không hề có nguồn sáng, trên nền chỉ có duy nhất một cây đèn cây, ánh đèn nhàn nhạt chẳng thấm thía gì. Xoay xoay cái cổ cứng ngắc, suy nghĩ đầu tiên của ta là “Văn Liệt chắc chắn tưởng mình chạy trốn rồi.”

Vào lúc hoạt động cơ thể, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa cái rầm, một giọng nói: “Gần tới thời gian tỉnh rồi. Điện hạ ngài tới...”

A, thời Minh dùng được chuẩn thiết, tính được ta tỉnh lúc nào, vậy mà ta thật sự tỉnh vào lúc đó, bội phục quá đi.

Sau khi cửa phòng mở, một đội cấm vệ bước vào dẫn đầu, lại thêm hơn mười cái đèn cây mờ mờ vừa cao vừa to, rọi sáng cả căn phòng, không thua gì đèn huỳnh quang tám mươi oát, nhưng mà ánh sáng lắt lờ quá, bóng các vật thể dưới ánh đèn lại cao to vô cùng, thoạt nhìn hơi ghê ghê.

Ta nghĩ ta đã biết người bắt cóc là ai. Thiệt là, rõ ràng đã nói ta không phải là Tiểu Nại rồi mà, còn giống trống khua chiêng cướp người. Không phải ta tự kỷ, đột nhiên được một người đàn ông như vậy coi trọng đúng là không quen, xem chừng đợi một lát nhị hoàng tử sẽ tới, nhất định lại y chang như lúc đi trên đường, nhào qua vừa kéo vừa ôm, nói không chừng còn bị hôn vài phát... Ai, đào hoa cũng được, nhưng sao cứ là nam nhân vận...

Nhưng sự tình rất nhanh đã chính ta chỉ tự mình đa tình, nhị hoàng tử... tên gì ấy nhỉ... Đúng rồi... Sâm Lệ, hần đích thực vừa vào nhà đã nhào sang đây, nhưng lại hung hăng bóp cổ ta, ép hỏi vô cùng dữ tợn: “Y chưa chết đúng không Mau nói cho ta biết y đang ở đâu, nếu không ta sẽ ngũ mã phân thân ngươi!”

Hả hả Hình tượng đổi nhanh quá chẳng, mới hai chương thôi mà đã từ tình lang si u buồn sầu khổ lắc cái biến thành ác nhân tra tấn bức cung, lấy tư hình xâm phạm nhân quyền của công dân, uống công ta còn thương cảm hần, giờ mới biết tiểu Nại yêu phải một người dữ dằn như vậy, quả thực không dễ dàng.

“Nói mau! Ngươi mau nói cho ta! Y đang ở đâu Y nay thế nào Nói.....!!!”

Có lẽ hần không nhất thiết muốn nghe, nhưng ta thật sự có lời muốn nói với hần, chẳng qua...

“Điện hạ, ngài nên thả lỏng tay, người này căn bản nói không ra lời.” May mắn mấy người đứng ở một bên không phải đều là tượng đất, xem như cứu ta một mạng.

Sâm Lệ giảm lực cánh tay, ta ho khan vài tiếng, thở gấp vài hơi, lập tức nã pháo liên thanh: “Ta chẳng qua là một người qua đường không hề có liên quan với ngươi, là ngươi nhận sai người chứ có phải ta đâu, sao lại biến thành ngươi chiếm lý lẽ Lại nói cho dù ta có đáng vẻ giống tình nhân của ngươi, cũng đâu nói rằng ta nhất định biết y, nhận ra y, ngươi bắt ta về hỏi thì tính thế nào”

“Câm mồm!” Nhị hoàng tử đỏ cả mặt, “Ngươi làm sao giống Nại Nại Nại Nại của ta xinh đẹp ôn nhu có khí chất, làm sao nam nhân bà như ngươi!”

Ta lập tức nổi giận: “Ai là nam nhân bà Ta rõ ràng là nam nhân hàng thật giá thật nhá!” Trời ơi, Minh triều là nơi thừa biến thái và kẻ mù sao

Một người tiến đến bên tai Sâm Lệ thì thầm, nhị hoàng tử nhăn mày nhăn mặt nói: “Là nam nhân thì lại càng không giống, Nại Nại của ta nào ảo lả thế này”

Ta tức đó! Quả nhiên có cường quyền sẽ không có công lý, ta phỏng chừng bằng tiêu chuẩn của vị nhị điện hạ này, trừ hần và Nại Nại của hần ra, là nữ nhân thì nam nhân bà, là nam nhân thì ảo lả... Ai, từ từ, dù tư duy có nhỏ hẹp thiếu muối, nhưng ý của hần là nói... cái đó... Ta và tiểu Nại căn bản không giống nhau! Vậy tại sao hần lại nhận nhầm người

(tiểu Bảo ơi tiểu Bảo, đây cũng là một chuyện tất cả độc giả đại nhân đều biết, người thiệt đúng là chậm tiêu.)

“Ngươi nói mau!” Sâm Lệ lại nhào lên, bắt quá lần này là nắm bả vai, “Áo choàng của y sao lại ở chỗ ngươi Lần trước bị ngươi mau chân chuồn mất, lần này quyết không bỏ qua cho ngươi, ngươi tốt nhất không cần khảo nghiệm tính kiên nhẫn của ta!”

Áo choàng Áo choàng khoác khi gặp hần lần trước Áo choàng gì Là áo choàng của ai

Ta nhìn thẳng vào nhị hoàng tử, cảm giác giật mình.

Ta nhớ tới sự yêu thương của Văn Liệt đối với Hải Chân và lời nói mang theo che chở đối với tiểu Nại, nhớ tới Hải Chân mỉm cười thản nhiên nhưng mang theo tâm sự chất chứa và nỗi buồn sâu nặng, nhớ tới vết sẹo đáng sợ trên cổ tay phải trắng nõn như tuyết của y... Đó là dấu vết duy nhất còn lưu lại của tiểu Nại đã chết sao

“Ngươi không có gì để ngụy biện à Nói mau y ở đâu Ngươi mau nói cho ta biết y hiện nay đang ở đâu hả” Rống, yết hầu của Sâm Lệ như bị xé rách rồi run rẩy và khàn khàn như tắc nghẽn.

Ta — lại mím chặt miệng.

Tiểu Nại không còn là một nhân vật nhỏ trong câu chuyện, y đã biến thành người bạn từng cho ta rất nhiều quan tâm, rất nhiều vui vẻ, ta sẽ không để cho y đối mặt với cái người có lẽ vĩnh viễn không muốn gặp mặt này.

“Y chết rồi.” Ta lạnh lùng thốt.

“Người nói vậy –” Hắn hét lên rống giận, một quyền đánh bay ta vào tường, “Y sẽ không chết, nếu y đã chết thật ta chắc chắn sẽ cảm giác được!”

“Đừng nói những lời tức cười như vậy!” Ta lau đi tơ máu khóe môi, “Dù từng yêu nhau, nhưng các người vẫn là hai cơ thể độc lập, sống chết của một người, há nào có thể quyết định bằng cảm giác”

Sâm Lệ điên cuồng lắc đầu, hai mắt che kín tơ đỏ nhìn thẳng ta, lẩm bẩm nói: “Không phải thế, không phải thế, dáng vẻ của y rõ ràng vẫn tươi tắn, giống hệt như lần đầu xuất hiện trước mặt ta...”

Ta nhìn hắn, nhìn không được thở dài, đang muốn mở miệng lần nữa, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng ồn, có người đá văng ra hai cánh cửa đang khép, vọt vào, trong phòng một cảm y vệ có vẻ đứng đầu cuồng quật tiến ra đón, nói: “Quốc cứu gia.”

Tiếp theo ta hoa cả mắt, cảm y vệ kia bị ném từ đầu phòng ra sau phòng, theo sau một đôi tay khê run lồi kéo, ta liền bị ôm vào trong vòng tay siết chặt quen thuộc.

“Tiểu Bảo... Tiểu Bảo... Người thật sự làm ta sợ muốn chết...” Bàn tay của Văn Liệt xoa nhẹ từ vành tai tôi tới hai má, đụng phải chỗ rách ở khóe miệng, ta không khỏi rên khê một tiếng.

Văn Liệt lập tức đưa tay nâng cằm ta lên, nhìn kỹ chỗ vết thương, đứng phất dậy, cho Sâm Lệ đang đứng gốc ở phía sau một quyền.

Ta chấn động, vội vã tiến lên kéo hắn ra. Đây là hoàng tử chân chính đó, dù đại bài thì đâu thể muốn đánh là đánh chứ

Sâm Lệ dường như không có cảm giác đau, đứng lên đẩy ra thủ hạ đến dịu dõ, nói với Văn Liệt: “Liệt, Nại Nại còn sống phải không, cầu người nói cho ta biết y còn sống...”

Văn Liệt dùng ánh mắt thập phần phức tạp nhìn hắn, lắc đầu nói: “Ta không muốn nhắc nhở người, nhưng ta phải nhắc nhở người, không phân biệt rõ cái gì là quan trọng nhất, thì nhất định sẽ mất đi thứ quan trọng nhất, không biết cái gì là chuyện tiểu Nại quyết sẽ không chấp nhận, và chắc chắn sẽ tạo thành vết thương sâu nhất cho y. Ta hiện tại chỉ có thể nói cho người biết, trước khi y chết không hận người, chỉ là quá thất vọng về người rồi.”

Nói xong, Văn Liệt dùng sức nhốt ta vào trong vòng tay của hắn, giống như con búp bê vải treo trên người hắn, quay đầu chuẩn bị rời đi.

Sâm Lệ nắm lấy vạt áo Văn Liệt, sắc mặt trắng bệch như người chết, thanh âm khô khốc nói: “Ít nhất, nói cho ta biết mộ phần của y... Ở đâu”

Văn Liệt kéo mở ngón tay co quắp lại của hắn, lãnh khốc nói: “Người đã chết, chôn ở đâu đều không khác nhau, trong tay người nhất định có những món đồ y từng dùng qua, tạo cái mộ chôn y phục và di vật là được rồi.”

Trong một khắc cuối cùng bị nửa kéo nửa ôm rời khỏi hiện trường, ta quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang trong đau đớn và tuyệt vọng cực độ, cảm thấy có chút không đành lòng.

“Này, người không thấy mấy câu nói cuối cùng đó rất độc sao” Lên xe ngựa đi được một lúc, ta rút cuộc không nhịn được mở miệng, “Hắn sẽ ổn chứ”

Văn Liệt dùng biểu tình ra sức kiềm chế để trừng mắt ta, cuối cùng kiềm chế hết được, giận dữ hét: “Người còn có bản lĩnh quan tâm hắn hả Tại sao không nghe lời ta mà chạy loạn khắp nơi Người có biết ta lo lắng thế nào không”

Ta bủ môi. Tới xem Hải Chân thì tính là chạy loạn Sự việc bị trói này là nhân tố không thể đối kháng, công ty bảo hiểm còn không bồi thường, dựa vào cái gì trách ta hả Lại nói, hắn mắc gì dữ vậy, tưởng ta quên mất thâm cừu đại hận do hắn vô duyên vô cớ gây ra sao A, sửa lại, hữu duyên hữu cớ cũng không thể...

Thấy ta dường như tức giận, thân là tội phạm hiện hành Văn Liệt dấu sao vẫn có chút chột dạ, lại sắp qua đồ ta, không chỉ dụi dằm hỏi ta có nơi nào đau không, còn dâng lên mấy gói điểm tâm, nói là Hải Chân làm cho ta ăn, cuối cùng còn có ý đồ thừa lúc ta ăn hôn trộm, bị ta trừng đúng lúc, đành phải sửa hôn lên mặt.

“Không ngờ vết sẹo ấy thật sự là do tự sát lưu lại,” Ta nuốt vào một ngụm điểm tâm, tiếp nhận ly trà – không biết Văn Liệt lấy ở đâu thông cổ họng, “Hải Chân cư nhiên gạt ta.”

“Hải Chân gạt người thế nào”

“Y nói là lúc luyện Mặc Vũ kiếm pháp bị Đào Ca rạch phải, ta không biết võ làm sao biết nói thật hay nói dối.” Ngẫm lại thiên sứ Hải Chân dụi dằm lương thiện cũng có thể dễ dàng lừa ta, lòng tự tin đã kích không nhẹ.

“Sau này nhìn thấy Hải Chân, không nên nói tới chuyện Sâm Lệ.” Văn Liệt cẩn thận dặn dò.

Lo nghĩ, ta nhún vai, gạt đầu đáp ứng.

11. Phong Duy - Chương 11

Sau khi trở lại Văn phủ, trời đã tảng sáng, mệt mỏi cực độ làm ta muốn đi ngủ ngay lập tức, nào ngờ vừa vào cửa đã thấy Văn đại tiểu thư “mới ra lò” – Lệ Kinh.

Thì ra cô cố tình đứng đây chờ Văn Liệt, vừa thấy hần liền chào đón, sợ sệt nói: “Nhị ca, có thể nán lại chút thời gian của người không”

Văn Liệt dùng ngữ điệu bình thường, tức không lãnh đạm cũng không nhiệt tình: “Đến thư phòng chờ ta.”

Lệ Kinh nghe theo, nhị thiếu gia muốn ta đi nghỉ ngơi trước. Thệt hay giỡn vậy, nghĩ cũng biết Lệ Kinh vì Văn phu nhân mà đến, há có thể để mặc cho hai người phụ nữ bị nam quyền ức hiếp còn mình thì đi ngủ. Nếu hần không cho phép thì ta nghe lên.

Có điều Văn Liệt càng độc hơn, không chỉ không cho ta nghe, còn đích thân áp tải ta lên giường, đến khi ta ngủ mới chịu đi, hoàn toàn không thèm để tâm em gái hần đang chờ. Ta vốn định giả bộ ngủ, chờ hần đi rồi thì chuồn, nhưng không ngờ lại thành ngủ thệt. Khi tỉnh dậy thì đã quá giờ cơm trưa, mặt đầm của huynh muội này nửa câu cũng chẳng nghe được.

Văn phu nhân vẫn ngăn ngó sống một mình trong viện của bà, từ sau ngày đó không hề bước ra khỏi cửa, càng không chịu gặp Lệ Kinh. Văn Liệt cứ theo lệ thường mỗi ngày đến thỉnh an bà, Văn phu nhân trước kia còn có thể nói vài câu với con trai, thỉnh thoảng cũng có cười cười, mà nay không hề một chữ, sắc mặt lạnh như băng, bị ánh mắt dày đặc hàn ý của bà quét qua, giá lạnh đến nỗi hại ta sơn cả gai ốc.

Ba ngày sau trong phủ đột nhiên tuyên bố một tin, Văn Lệ Kinh tiểu thư đính hôn do thái sư tác chủ. Ở thời Minh, trường hợp đã qua hai mươi tuổi mà còn chưa gả chồng như Lệ Kinh thì quả là hiếm thấy, nhưng tin tức kết hôn bất ngờ càng khiến người ta giật mình. Hơn nữa theo Vương đại nương – đại hóng hốt đưa tin, cô gia tương lai không phải quan lớn cũng chẳng phải nhà giàu, là một tú tài nghèo thuộc dòng dõi tổ tiên suy tàn, dựa vào người mẹ già giặt quần áo cung đường đi học, vào thời Minh coi trọng môn đăng hộ đối, khó mà tưởng tượng nổi Văn gia danh môn quốc thích lại gả con gái cho người như vậy. Vì thế trong phủ xôn xao, cảm thán tân tiểu thư số khổ, không được cha anh yêu thương, quá lứa lỡ thì bị hứa gả qua loa cho người ta, xem chừng phải khổ cả đời.

Vào ngày tuyên bố tin kết hôn, Văn phu nhân đã lâu chưa bước ra nay đi vào đại sảnh, tuyệt nhiên phản đối hôn sự này. Văn thái sư dường như không muốn gây gỗ với thê tử lần nữa, bối rối nhìn Văn Liệt.

Văn Liệt dùng giọng điệu bình thản nhưng quyết không thay đổi: “Do mẫu thân lo lắng người Ngô gia nghèo khó, muội muội sẽ chịu khổ, cho nên ta đã chuẩn bị của hồi môn xài cả đời cho muội ấy, tất nhiên sẽ không để muội ấy chịu ủy khuất.”

Văn phu nhân cười lạnh: “Đối với ta nó và Văn gia các người không có quan hệ gì cả, là tộc nhân của Tiêu thị ta, thiên kim danh môn nào có thể gả cho loại môn hộ thấp kém, tóm lại ta quyết không đồng ý.”

Văn Liệt miên lí tàng châm nói: “Lệ Kinh là con gái của cha, đương nhiên do phụ thân tác chủ, mẫu thân tội gì nghĩ nhiều.” (miên lí tàng châm: trong gối có kim; Miệng nam mô, bụng một bồ dao găm)

Ta nhú mày. Tuy ta không đồng ý Văn phu nhân lấy môn hộ để đánh giá người khác, nhưng tốt xấu gì Lệ Kinh là do bà nuôi lớn, Văn Liệt gạt bỏ toàn bộ sự tồn tại của bà như vậy, cũng không đúng.

Quả nhiên Văn phu nhân cả giận nói: “Tại sao nay lại lòi ra người làm cha đòi tác chủ, lúc trước nuôi dưỡng nó ông đã ở đâu”

Văn thái sư không nhịn được nói: “Không phải ta không muốn chiều cổ nuôi dạy con bé, là bà không cho ta biết con bé còn tại nhân thế.”

Văn phu nhân ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói: “Mặc kệ các người nói sao, hôn sự của Lệ Kinh phải do ta quyết định, nếu muốn để nó gả cho một xú tiểu tử như vậy, trừ phi ta chết!”

Văn Liệt sầm mặt xuống, môi mím chặt, hiển nhiên nổi giận. Ta sợ hấn nhất thời tức giận, lại nói mấy câu như “Vậy bà cứ chết đi” với mẹ mình, không khỏi buột miệng: “Chuyện này, hẳn nên để Lệ Kinh tiểu thư tự mình quyết định chứ”

Kết quả hiển nhiên là bị chọt họng, Văn phu nhân trừng mắt ta, phồng chùng ngay lúc ấy khơi gợi cả thù cũ hận mới trong lòng, lập tức đập hết lửa giận lên người ta, lạnh lùng nói: “Một kẻ hạ nhân nho nhỏ như người, ý vào có người đỡ lưng, dám ở đây nói xằng nói bậy, ta tha người một lần, quyết không tha cho người lần này, người đâu –”

Ta lui về sau một bước, haizz, bà này đúng là không nói lý, uống công ta giúp bà ta thể hiện bất bình mà bị người ta dè ở trên giường, bà ta cứ nhiên muốn đánh ta.

Hai tên nam phó nắm lấy cánh tay ta, Văn phu nhân ra lệnh: “Đánh mạnh hai mươi bản cho ta.”

Lâm tiểu thư quỳ xuống, cầu xin: “Bà bà, tiểu Bảo tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, cầu ngài tha hấn lúc này, trách đánh là chuyện của quản gia, không đáng để ngài tức giận như vậy...”

Ta cảm động nhìn cô, dù ngày trước đã giúp cô nhiều việc nhưng thật sự không ngờ cô là người đầu tiên dám cầu tình cho ta, đáng tiếc phần lớn những gì cô nói đều không có trọng lượng.

Văn phu nhân lạnh lùng liếc nhìn cô, hừ một tiếng nói: “Uẩn Hoa, người cũng coi như xuất thân từ đại hộ nhân gia, lại có thể vì một tên sai vặt thói quỳ xuống, quả thực mất mặt hết Lâm gia các người.” Quay đầu nói với nam phó đang bắt giữ ta: “Thất thần làm gì, tha ra ngoài cho ta.”

“Được rồi, mẫu thân.” Văn nhị thiếu gia đứng nhìn đã đủ, cuối cùng lấp lánh lên sàn, nếu như là bức tranh châm biến thì phong cảnh phía sau hẳn là kim quang chói mắt. Hẳn một mặt ra hiệu cho hạ nhân buông tay, một mặt từ từ nói: “Tiểu Bảo là người của ta, ta sẽ giáo huấn hẳn không cần mẫu thân nhọc thân quan tâm. Tuy hẳn không nên chen miệng nhưng vẫn xem như là nói ra phương pháp tốt, chúng ta tranh chấp như vậy không xong, chi bằng để Lệ Kinh tự mình quyết định.”

Văn phu nhân khinh thường nói: “Từ xưa hôn nhân do trưởng bối làm chủ, nào do nó mở miệng.”

Vừa dứt lời, Lệ Kinh bối rối đứng ở một bên từ nãy giờ, nay quỳ gối dưới chân bà, bi thương nói: “Dì, cầu ngài đáp ứng con và Chấn Lâm bên nhau, chúng con sẽ hiếu thuận ngài. Tuy hiện nay Chấn Lâm nghèo khó, nhưng hẳn thật lòng thật dạ với con, hơn nữa hẳn sẽ nhanh chóng có tiền đồ, chúng con quyết không để cho Văn gia....không để... Cho Tiêu gia mất mặt.”

Văn phu nhân tức giận đến môi phát run, một cước đá văng cô ra, trách mắng: “Bình thường ta dạy dỗ người thế nào Người trước kia đáp ứng vĩnh viễn nghe theo sự sắp xếp của ta thế nào Vì một nam nhân người liền chết mê chết mệt Quả đúng là trời sinh dè tiện, giống hệt như mẹ người!”

Lệ Kinh bị đá ngã trên đất, tóc tai tán loạn, sụp lạy khóc. Ta rút cuộc nhịn không được, máu nóng lên não, lập tức xông lên trước nói to: “Nàng ấy đấu tranh cho hạnh phúc của bản thân thì có gì không đúng Dù thế nào thì cũng là đứa bé bà chăm sóc nuôi nấng, bà còn nhẫn tâm mắng nàng khó nghe như vậy, ngay cả em gái ruột của mình cũng mắng sao”

Lâm tiểu thư liều mạng kéo cánh tay của ta ra ngoài, sốt ruột nói: “Tiểu Bảo! Tiểu Bảo! Đừng tranh cãi với phu nhân...”

Văn phu nhân tức giận đến run đầu, chỉ vào ta và tiểu thư nói: “Ta nói sao hần dám làm càn như vậy, nói không chừng là bởi ở Lâm phủ làm chuyện gì đó hèn hạ nên được dung túng! Tiếc thay, tiếc thay chỉ càn có ta ở đây, nơi này sẽ không phải là chỗ để các người mèo mả gà đồng!”

Ta bị sốc bởi suy đoán biến thái của bà ta, nhìn Văn Liệt tỏ vẻ hoài nghi nhìn bọn ta, lửa giận lại tăng vọt, lớn tiếng nói: “Bà đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, có gì thì chia vào ta, tiểu thư trong sạch (), đừng kéo cả nàng ấy vào!”

Văn phu nhân cắn răng nói: “Người nói chuyện với chủ tử thế sao Đến mau, vả miệng cho ta!”

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, bướng cổ bị đánh không phải tác phong của người hiện đại, ta trốn trái né phải ra sau lưng nhị thiếu gia, bọn người hầu nhìn thiếu chủ tử đương gia đứng im không nhúc nhích cũng chẳng ừ hử gì, lại quay đầu nhìn chủ mẫu đang xanh cả mặt, hiển nhiên không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Được rồi! Đừng náo loạn nữa!” Văn thái sư vẫn trầm mặc này giờ, cuối cùng bùng nổ, “Hôn thư đã ký, thiệp mời đã phát, chuyện này cứ định thế đi!”

Văn phu nhân yên lặng nhìn trượng phu một hồi, quay đầu ra lệnh: “Người tới, chuẩn bị kiệu cho ta, ta muốn tiến cung xin gặp quý phi!”

“Mẫu thân không cần,” Văn Liệt nói băng quơ, “Ta đã thỉnh hoàng thượng đích thân hạ thánh chỉ ban hôn, tỷ tỷ cũng đã biết việc này.”

Đường cuối cùng cũng bị phá hỏng, Văn phu nhân kinh ngạc nhìn con mình, cuối cùng sắc mặt tái nhợt quay đầu đi.

Lệ Kinh được tỷ nữ nâng dậy, lau nước mắt rồi đi tới trước mặt Văn Liệt, hành lễ: “Nhị ca, cảm ơn huynh.”

Văn Liệt khẽ cong khóe môi, nói: “Nếu kêu nhị ca, còn khách sáo làm gì”

Lệ Kinh khóe mắt vẫn mang lệ nói: “Lần đầu ta tới tìm huynh, huynh chẳng hề biết lời ta nói là thật hay giả, nhưng vẫn giúp ta như vậy. Nếu như không có huynh, ta và Chấn Lâm vĩnh viễn không thể có cơ hội bên nhau.”

Ta nhô đầu ra từ phía sau nhị thiếu gia, giật mình hỏi: “Lần đầu ngươi tìm hần Ngươi đi tìm hần rất nhiều lần sao”

Văn Liệt cúi đầu trông thấy ta, nhất thời mất đi phong thái ung dung, néo một cái nói: “Ngươi đi theo ta, ta có lời hỏi ngươi.”

Dứt lời bỏ lại một phòng đang thất thần, kéo ta về phòng.

Sau khi bị đặt lên ghế ngồi, ta vẫn cười với hần.

“Ngươi cười cái gì”

“Ta đang suy nghĩ a, hóa ra ngươi là kiểu ca ca gốc chỉ cần là đệ muội nhà mình, thì sẽ quơ vào che chở dưới đôi cánh, đối với Hải Chân như vậy, đối với Lệ Kinh cũng như vậy. Nếu ta là đệ đệ của ngươi, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Nhị thiếu gia cười mờ ám, đưa ngón tay lướt qua hai má ta, nói: “Ta sẽ cho ngươi hạnh phúc hơn cả đệ đệ ta.”

Ta đẩy cái tay không thành thật của hần ra cái bóp. Nói giỡn, có lẽ có người vì bị XX mà yêu đối phương, nhưng ta quyết không yếu đuối như thế, cho dù ta yêu Văn Liệt, cũng tuyệt đối là bởi điều khác chứ không phải do bị hần XX.

“Ngươi rốt cuộc muốn hỏi ta cái gì vậy” Dùng ánh mắt sắc bén (tự nhận) ngăn lại Văn nhị thiếu gia động tay động chân, ta vội lảng sang chuyện khác.

Được ta nhắc nhở, nhị thiếu gia lập tức bày ra bản mặt tối đen, hùng hồn chất vấn: “Người và đại tẩu của ta rốt cuộc có quan hệ gì”

Ta học máu mặt! Lời nói này đâu giống như lời của Văn phủ đương gia nói ra. Có điều trong lòng ta vẫn thấy hơi đắc ý, xem ra Văn nhị thiếu gia thích ta thiệt, ngay cả loại giấm vớ vẩn này cũng muốn ăn.

Nhưng mà đắc ý thì đắc ý, giải thích thì vẫn phải giải thích, ta thì không sao cả, chỉ sợ tiểu thư bị liên lụy.

Sau một hồi chứng tỏ mình và tiểu thư không hề có vướng mắc gì cả, nhị thiếu gia hí hửng soi kỹ ta: “Thiệt”

“Xin người đó, ta vừa mới bán vào Lâm phủ không bao lâu thì tiểu thư gả sang đây. Còn nữa người không phải không gì không biết như yêu quái sao Nội tình của tiểu thư chẳng phải sớm đã bị người lần mò rành mạch à”

Văn Liệt suy nghĩ, cuối cùng gật đầu.

“Đúng rồi, đại ca người chắc sẽ không nghĩ vậy chứ” Hiếm được dịp ta nghĩ tới sự tồn tại của cái người cực kỳ bạc nhược kia.

“Đại ca của ta chẳng ngốc như tưởng tượng của người đâu, kỳ thật hẳn mới là người am hiểu sự việc nhất, không nên suy nghĩ những chuyện căn bản không cần hao tổn tâm trí.”

Ta yên lòng, vỗ vỗ ngực, đột nhiên lại nhớ tới vấn đề còn chưa nhận được đáp án vừa rồi, vội tò mò hỏi: “Chuyện Lệ Kinh tới tìm người rất nhiều lần là sao Chẳng lẽ do nàng ta chủ động tìm người, người mới biết được câu đố về thân thể của nàng ta”

Nhị thiếu gia tỏ vẻ xem thường: “Người thật sự cho rằng ta là yêu quái không gì không biết sao Lệ Kinh thật ra có tình cảm rất sâu đậm với mẹ ta, nếu không phải vì muốn ở bên người yêu, thì sẽ không để cho Văn gia biết sự tồn tại của muội ấy. Mẹ ta muốn khống chế muội ấy trong tay mình, môn hộ gì đó, chẳng qua là cái cớ mà thôi, bà ta căn bản không muốn cho Lệ Kinh xuất giá, Lệ Kinh thật sự không còn cách nào khác mới tìm ta giúp đỡ.”

“Ồ” Ta tắc lưỡi, “Cha người cũng có trách nhiệm, nếu ông ta có thể làm người chồng tốt, để cuộc hôn nhân của mẹ người hạnh phúc hơn thì bà ấy sẽ không còn tâm lý biến thái như vậy.”

“Đây còn chẳng phải do bà ta tự tìm.” Văn Liệt lắc đầu nói, “Nhớ năm đó, bà ta, Thục di, cha, Đồng thúc bốn người cùng nhau lớn lên, cha thích Thục di, Đồng thúc thích bà ta...”

“Đồng... Đồng cái gì Đông Đông” Ta cắt ngang lời hắn.

Văn Liệt nhìn ta với ánh mắt khó hiểu: “Mỗi ngày người nghe nhiều nhàn ngôn toái ngữ, sao ngay cả Đồng thúc cũng không biết, hẳn là con một của bá công.”

“Con trai của Văn lão thái gia”

“Đúng vậy, bốn người họ cùng nhau lớn lên, cảm tình đương nhiên rất tốt. Bà ta từ chối Đồng thúc theo đuổi, rồi lại bất mãn phụ thân thiên vị Thục di rõ ràng, vì thế sắp đặt Đồng thúc và Thục di xây ra quan hệ. Đồng thúc không biết chân tướng, liều mạng cầu xin bà ta tha thứ, bà ta không chỉ không thêm quan tâm, còn nói chỉ cần ông ấy nhảy xuống vực sâu thì sẽ tin ông.”

“Ông ấy nhảy” Ta nín thở hỏi.

“Nhảy. Nhưng không chết, giờ còn bị liệt ở nhà, cho nên bá công với hận bà ta như vậy.”

“Hả Không phải vì lão thái gia cũng muốn gả nữ nhi cho lão gia nên mới hận phụ nhân sao”

“Ai nói cho người biết”

“Vương... Vương đại nương...”

Văn Liệt nhìn ta với ánh mắt thương hại: “Tiểu Bảo, ta với Hải Chân nói cái gì người tin cái nấy cũng được thôi, nhưng sao Vương đại nương nói cái gì người đều tin vậy Quả thực không biết nói với người thế nào đây.”

Ta nhất thời chán nản, rồi lại không biết phản bác thế nào, đành phải nói: “Sau này”

“Thục di xảy ra chuyện như vậy, nãi nãi kiên quyết không cho cha thú bà ấy, cha tính tình mềm yếu, không lay chuyển được nãi nãi nên bà ta mới được gả vào Văn phủ thế đấy. Nhưng cha và Thục di tình cũ chưa dứt, cuối cùng ra khỏi nề nếp. Thục di có thai trước khi lấy chồng nên bị đuổi ra khỏi nhà, cha cầu nương thu lưu bà ấy, nương cũng đáp ứng. Kết quả khi sinh Lệ Kinh lại sinh khó, rồi Thục di mất đi, bà mẹ nói với cha đứa bé là một thai chết, đã đem chôn rồi. Vì cha lúc ấy quá đau lòng nên tin lời bà mẹ không chút nghi ngờ. Sau này cha vẫn buồn bã không vui, mãi đến cái năm tham gia tụ hội, gặp được Văn di hiền lành chu đáo.

“Hả”

“Chính là mẫu thân của Hải Chân. Lúc ấy bà còn chưa gả đi, vì yêu cha nên nguyện ý làm nhị phòng.”

“Cha người cũng không đúng, nếu ngày trước nhất thời yếu đuối thành nam nhân có gia đình, thì đừng có đi trêu chọc tiểu cô nương người ta chứ.”

“Sau khi nương phát hiện quan hệ của hai người, lại lợi dụng đệ đệ mình cũng thích Văn di, thông qua ép bức của trưởng bối, gả Văn di vào Tiêu gia.”

“Lúc ấy đã mang thai rồi sao”

“Đúng vậy, may sao cứu cứu là một nam nhân chân chính, sau khi biết ngọn ngành không chỉ không ghét bỏ Văn di, còn đối xử tốt với Hải Chân, bởi vì sự khoan dung của ông ấy, một nhà bọn họ mới sống hạnh phúc, hiện tại Văn di đều một lòng với trượng phu, xem như là một nữ tử may mắn.”

Ta không khỏi thở dài: “Nếu nương người như vậy, cũng chưa đến nỗi cả đời không hưởng thụ được tình yêu chân chính.” Ngẩng đầu nhìn Văn Liệt, bà mẹ thì ngang bướng như thế, có lẽ tiểu hài tử này từ lúc sinh ra chưa từng nhận được yêu thương Đáng thương quá.

“Người nhìn ta bằng ánh mắt gì đó” Văn Liệt thấp giọng cười, vòng tay qua cơ thể ta, đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng lướt trên mi mắt ta.

Không biết sao, ta đã từng có vô số nụ hôn sâu với hắn mà nay lại thấy nóng toàn thân bởi tiếp xúc nhẹ nhàng này, vì chống cự lại cảm giác khác thường ấy, ta đẩy hắn ra, lúng túng muốn dời sang chủ đề khác: “A, người có đói bụng không?”

Văn Liệt lắc đầu, nhìn ta thật sâu rồi ôn nhu nói: “Ta có món quà muốn tặng cho người.”

Quà Ta đâu phải con gái, ta chẳng thêm nhận quà của đàn ông đâu.

Còn chưa kịp mở miệng từ chối, Văn Liệt không biết lấy từ đâu ra một chiếc giỏ trúc nhỏ, đưa đến trước mặt ta như đang lấy lòng, hé mở lớp vải phía trên một ít, để lộ ra một bé mèo nho nhỏ toàn thân trắng tuyết đang cuộn mình ngủ say sưa.

Trên lưng xẹt qua một cơn ớn lạnh.

“Nó rất đáng yêu nhỉ”

Ta vội vàng gạt đầu: “Đúng... Đáng yêu cực kỳ... Nhưng có thể xin người lấy nó ra xa xa chút không, ta dị ứng lông mèo...”

“Dị ứng”

“Chính là hề đụng tới lông mèo, toàn thân sẽ nổi mẩn đỏ.”

“Nào có toàn thân” Hắn kéo cánh tay của ta, cuốn tay áo lên, quả nhiên không hề có phản ứng.

Ta đột nhiên nhớ tới mình đã đổi thân thể, xem ra chứng dị ứng cũng không có xuyên không theo. Chẳng qua nhìn cái nhúm lông đó vẫn thấy hơi sợ sệt.

“Người không phải rất thích mèo sao” Thấy bộ dáng run rẩy của ta, Văn Liệt kỳ quái nói.

“Người nghe ở đâu ra ta thích mèo”

“Thì cái đêm hôm đó đó, đêm lần đầu làm với ta, lúc sắp kết thúc ta nghe rõ ràng người kêu một tiếng “Mèo ơi –” mà.”

Ta ngó ra một hồi mới kịp phản ứng, thiếu tí nữa bùng nổ, lập tức quát: “Có thằng nào bị ấy ấy lại kêu “mèo ơi” hả, ta kêu là “mẹ”, là mẹ của ta đó!”

12. Phong Duy - Chương 12

Sau đó ta đề nghị tặng bé mèo trắng này cho Hải Chân, nhị thiếu gia không chịu, còn ra lệnh cho ta không được nói tới mèo ở trước mặt Hải Chân. Ta vất vả hồi nửa ngày, hẳn mới nói sơ lược cho ta biết Hải Chân trước kia từng nuôi một con mèo rất đáng yêu, nhưng sau đó đã chết. Ta không phải thẳng thắn, chỉ cần có khả năng suy nghĩ thì chắc chắn biết đó không phải là về cái chết của thú cưng đơn thuần, tất nhiên điều làm Hải Chân thương tâm, ta không có hỏi thêm nữa.

Ngày hôm sau tiểu thư phái Anh nhi đưa sang mấy bộ y phục, bảo ta không nên mặc mấy bộ đã quá cũ, khéo sao bị Văn Liệt bắt gặp, làm hẳn mất hứng, mắng ta thân là tiểu tư của hắn, thiếu đồ tại sao không tìm hắn, kẻ đó cũng chẳng cho ta phản bác, rồi trực tiếp kéo ta tới tiệm tơ lụa của Văn phủ may bộ đồ mới.

Tiểu chương quây vừa thấy thiếu chủ tử đích thân đến, cuống quýt bê một đồng vải nghe đầu mót nhất ra cho ta xem. Nhưng mà phục sức của Minh triều thật sự không hợp với thân hình gầy yếu của ta, mặc thế nào cũng chẳng tao nhã như Hải Chân, tiêu sái như Văn Liệt và nam tính như Sâm Lệ, cho nên không khỏi mất hứng.

“Không thích” Văn Liệt hỏi ta.

“Đó là do kiểu dáng trang phục của các người quá đơn nhất, dù vải có tốt thì cũng không làm ra y phục đẹp đâu.” Ta bâu môi oán giận.

“Người muốn may trông thế nào nữa”

Hai mắt ta sáng ngời: “Ta có thể tự mình thiết kế không”

Những lúc tâm trạng hẳn tốt thì đều đồng ý ta, hiện tại tâm trạng của hắn không tồi, còn phái người may giúp ta, cắt đồng cắt tây theo ý của ta.

Nhớ lại năm đó ta cũng là bé trai dẫn đầu xu hướng thời trang của trường, nói tới bản lĩnh thiết kế một hai bộ đồ thì phải có. Sau hai ngày hợp tác may vá, thành công may thành bộ trang phục thời thượng nhất thời Minh, ta đặt tên cho nó là “Tân tiểu tư chế phục.”

Trước khi nhị thiếu gia và Hải Chân đại giá quang lâm đến ngắm kiệt tác của ta, ta mặc thử ở trong phòng mình. Kiểu áo không cổ và để hở ngực đơn giản, hơi lộ ra xương quai xanh, phần eo quần một dây thắt lưng trang sức bản rộng, kết hợp với chiếc quần dài rộng rãi, áo khoác ngoài phồng theo kiểu dáng áo dài của thời Minh mà biến đổi, điểm nhấn vào cảm giác mềm mại của vật áo, nếu cài áo khoác ngoài, nếu mặc đi đường thì có vẻ hơi kỳ quặc so với phục sức của dân chúng, nhưng chưa đến mức kinh thế hãi tục.

Mấy hôm trước Văn Liệt có sai người đưa tới một tấm gương đồng lớn, có tiếng mở cửa, giọng nói nhẹ nhàng của Hải Chân truyền đến: “Tiểu Bảo, người mặc bộ này đáng yêu quá.”

Đáng yêu Xin người nói ta rất đẹp trai được chứ

Văn Liệt thì nhũn mày nói: “Người không sợ lạnh hả Hở nhiều vậy làm gì”

Hở nhiều lắm Ta vội vàng soi gương, nào có Chỉ hở cổ thôi mà... A, đúng rồi...

“Trên cổ chắc phải đeo món trang sức gì đó mới được.” Ta đánh giá mình trong gương.

“Đúng vậy đúng vậy, có cảm giác thiếu món gì đó.” Hải Chân phụ họa nói.

Văn Liệt nhìn chốc lát rồi xoay người ra ngoài, không lâu sau tiến vào lần nữa, cầm theo vào sợi dây chuyền đưa cho ta. Cầm lấy nhìn, trân châu, bảo thạch, hoàng kim, ngọc bích gì gì đó... Ta thờ dãi một hơi, vô lực nói: “Nhị thiếu gia, ngài tốt xấu gì cũng là con cháu thế giá, sao một tí thưởng thức cũng chả có, nếu ta đeo mấy này chẳng phải như mấy tên nhà giàu mới nổi sao”

Văn Liệt kinh ngạc: “Mấy món này đều rất quý...”

Ta thiết là không muốn nhiều lời với cậu ám đánh đồng giữa giá trị và thẩm mỹ này, lục lọi trong ngăn kéo của mình, lấy ra một miếng sắt nhỏ, trên mặt có một lỗ nhỏ, có khắc hoa văn kiểu cổ, dùng một sợi dây màu xanh da trời luồn qua, buộc lên cổ, để cho miếng sắt nhỏ vừa vặn đặt ở giữa hai bên xương quai xanh, xoay người cho hai người nọ nhìn, đắc ý hỏi: “Thế nào”

“Người cảm thấy miếng sắt hồng này đẹp hơn à” Văn Liệt tỏ vẻ rồi rắm.

“Nhìn đẹp lắm! Nhìn đẹp lắm! Rất thích hợp với tiểu Bảo!” Hải Chân lộ ra nụ cười như thiên sứ với ta, ta cảm động mỉm cười đáp lại y.

“Nói thế cũng đúng, tiểu Bảo đích thực hợp với miếng sắt hơn cả trân châu ngọc bích.” Nhị thiếu gia chậm chọc ta.

Ta mới chẳng thèm để ý tới cái người không có gu thẩm ý ấy, kéo tay Hải Chân nói: “Ta giúp người thiết kế một bộ hén.”

Ngay khi nhị thiếu gia muốn gọi nước lã qua, thì Hải Chân giành nói: “Vây cảm ơn người.” Văn Liệt thấy đệ đệ cao hứng, cuối cùng không nói thêm lời sát phong cảnh nữa.

Y phục của Hải Chân được làm xong nhanh chóng, Văn Liệt không biết vì sao lại trở nên bận bịu, bảo ta tự mình đưa sang, ta cao hứng đáp ứng. Có lẽ biểu hiện quá cao hứng nên nhị thiếu gia khó chịu hỏi: “Ta không đi người vui thế sao”

Hắn đỡ chứng giận dữ đã nhiều lần, cho nên ta thông thạo vỗ về: “Ta rất mong người có thể đi, nhưng công việc quan trọng hơn, ta chắc chắn sẽ về nhanh chóng.”

“Người muốn mặc cái đồ quái đản này ra đường thiệt hả” Nhị thiếu gia hỏi ác ý.

Quái đản chỗ nào Áo khoác ngoài chỉ có cổ phía sau và vạt áo không giống người khác thôi mà, hắn ghen tị ta biến thành phiên phiên mi thiếu niên chắc

Để tránh ta đi dạo ở bên ngoài, Văn Liệt phái xe ngựa đưa ta đi, nhưng vừa ra khỏi Văn phủ một đoạn, ta gọi xa phu tới cửa thành chờ trước, còn bản thân thì nắm bắt lấy cơ hội hiếm có để đi dạo.

Chọn nơi đông người qua lại, quả nhiên xem thấy không ít cảnh náo nhiệt, nhưng đang cao hứng, đột nhiên nghe thấy phía trước ồn ào, vội vàng chạy tới, thì ra là mấy tên lưu manh đang đòi thu phí bảo hộ của hai cha con diễn mãi nghệ.

Lão nghệ nhân tuổi đã qua bốn mươi đang năn nỉ: “Sinh ý chưa mở hàng, thật sự lấy không ra tiền, cầu mấy vị đại gia giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho kẻ đất khác quê người chúng tôi.”

“Không có tiền” Tên lưu manh cầm đầu chống nạnh nói: “Không có tiền thì...”

Tất nhiên tiếp đó mau chóng trình diễn lời kịch kinh điển “Không có tiền thì bắt người”, ta nhìn theo ánh mắt gã về phía nữ nhân kia... Ô

Dung mạo thiết là kinh người mà, khiến cho cái tên lưu manh phải nuốt nửa câu sau.

Ta nhìn trái ngó phải, không ai xuất đầu trạng nghĩa. Cũng đúng, bằng dung mạo của cô. Ngay cả bọn lưu manh du thủ du thực còn chẳng ham, phỏng chừng khó mà hấp dẫn hiệp sĩ thích làm việc nghĩa. Hiện tại xuất hiện vấn đề khó, tiền không có mà người không muốn, động thủ đánh người thì chẳng được tích sự gì, tổ rước lấy phiền toái mà thôi, mấy tên lưu manh nhìn nhau, thoát trông rất hoang mang, không biết rút thế nào mới tốt. Ngay khi cảnh phim đang tẻ ngắt, thì trong đám người vây xem đột nhiên nổi lên xôn xao, hùng dũng như cơn nước lũ kéo qua đây, mấy tên lưu manh cũng thừa cơ lui theo dòng chảy.

Ta đương nhiên không cam lòng bị rút lại, chui lủi trong đám người, cố gắng phát huy ưu thế cơ thể linh hoạt, cũng không biết len lỏi bao lâu, cuối cùng chen được ra phía trước, ngẩng đầu nhìn, một tọa thái lâu, một hồng y nữ tử, tay cầm một trái banh vải nhiều màu, phịch một phát, nện lên đầu ta.

Người chung quanh òa lên hoan hô, đồng thời mấy cánh tay tóm lấy ta, có người kêu lớn: “Chúc mừng Tề lão gia, chúc mừng Tề tiểu thư, tú cầu vắng trúng tiểu ca nhi này rồi!”

Trong khi còn choáng váng mặt mày, vài người ăn mặc kiểu gia phó đã chạy tới dừng trước mặt ta, trong đó có một người trông giống quản gia hỏi: “Tiểu ca nhi, người tên là gì”

“Tiểu Bảo.”

“Bảo công tử, xin hỏi nguyên quán ở đâu”

“Định Khê.”

“Xin hỏi quý phủ ở kinh thành có sinh kế gì”

“Chỉ có một mình ta ở đây.”

“Xin hỏi Bảo công tử ở kinh thành làm nghề gì”

“Ta là tiểu tư của Văn phủ thái sư.”

Mấy người nọ đồng loạt cười rộ lên, cái người quản gia hỏi nãy giờ nói: “Bảo công tử thích nói đùa quá, cho dù là Văn phủ thái sư, cũng không có tiểu tư mặc đồ tốt như vậy.”

Á khẩu không trả lời được.

Quản gia lại nói: “Bảo công tử, lão gia nhà ta mời ngài dời bước vào trong phủ, thế nào”

Ta vùng vẫy nói: “Không được, ta không phải cố ý, ta chỉ tới xem náo nhiệt thôi, ta đâu biết tiểu thư quý phủ hôm nay kén rể ở đây, ta thật sự là hạ nhân trong phủ người ta, công tử nhà ta còn phân phó việc cho ta, các người thả ta đi đi, thừa dịp trời còn chưa tối ném tú cầu lần nữa, ném trúng một người môn đăng hộ đối, được không”

Quản gia tiên sinh cứ như từng nhận được sự huấn luyện kĩ càng ở Anh quốc, làm sao chịu thả ta ra, quăng ánh mắt ra hiệu cho hai bên, kiên quyết bắt ta vào phủ.

Trời ơi, tại sao lại như vậy Văn Liệt sẽ giết ta mất!!!

Suốt hai ngày một đêm, trải qua quản gia, sư gia, lão gia, thái thái thay nhau xuất trận bức cung, ta cũng đâu thể khai ra thân phận nào khác ngoài tiểu tư trong Văn phủ chứ. Đương nhiên, đó không phải do ta ý chí kiên cường...

Chạng vạng ngày thứ ba, Văn Liệt thần thông quảng đại, thủ nhãn thông thiên rốt cuộc cũng tới bảo lãnh ta.

Tề gia tuy là phú thương, nhưng đối với họ mà nói Văn nhị thiếu gia là một đại nhân vật, không khỏi có chút luống cuống tay chân khi tiếp đãi. Biết được ta quả thật chỉ là một tiểu tư mà thôi, phu phụ Tề lão gia đều rất kinh ngạc và thất vọng.

Văn Liệt bình tĩnh nói giúp cho ta, tổ vẽ chuyện này chỉ là sơ xuất, thỉnh Tề gia tìm phu quân khác. Nhị lão Tề gia xem ra rất yêu thương con gái, đương nhiên không bằng lòng gả cô cho kẻ không tiền không thế, ngay cả thân thể cũng không thuộc về mình, nên dễ dàng chấp nhận.

Nhị thiếu gia lườm mắt hung dữ với ta, nhưng vẫn đi tới dắt tay ta chuẩn bị mang ta về.

Dù trở về không có trái ngon để ăn, nhưng dù sao vẫn tốt hơn ở đây bị bắt cưới một người phụ nữ chẳng quen biết, cho nên trong cả đời ta (kì thật còn chưa tới một năm) lần đầu tiên cảm thấy vô cùng sung sướng khi nắm tay Văn Liệt, may mà mình còn có một chỗ dựa vững chắc.

Đúng lúc này, một người nha hoàn thở hồng hộc chạy tới, gọi lớn: Lão gia, phu nhân,... Tiểu thư, tiểu thư cô ấy, cô ấy nói tú cầu đã ném xuống, trừ phi không lấy chồng, nếu không cô ấy quyết phải gả cho Bảo công tử...”

Ta cảm thấy giật mình, trời hỡi, thì ra trên đời này lại có kiểu con gái ngốc thế.

Gương mặt Văn Liệt trầm như nước, lạnh lùng nói: “Tiểu Bảo là người của nhà ta, chuyện chung thân của hắn phải do ta làm chủ, Tề lão gia, ông tốt nhất nên khuyên lệnh thiên kim.”

Tề phu nhân sốt ruột vào nhà, không lâu sau, một người con gái tóc búi hơi lộn xộn lão đảo chạy tới, đứng trước mặt ta, đỏ hoe con mắt nói: “Ta có chỗ nào không tốt, khiến tướng công ghét bỏ”

Ta lui về sau một bước, tránh ở bên người Văn Liệt. Nói thật ra, cô ấy quả thực không có gì không tốt... Nhưng mà... đâu thể cứ tốt là được...

“Nữ nhi, nữ nhi, nương đã giải thích với con, cậu ta bây giờ còn đang làm người hầu cho nhà người ta...”

“Làm người hầu thì sao” Tề tiểu tư ngẩng cao đầu thiết trình liệt, “Chẳng qua cha mẹ ngại nghèo yêu giàu thôi, con tin trong tương lai anh ấy nhất định sẽ trở nên nổi bật!”

“Tiểu thư,” ta kiên trì nói, “Này không phải vấn đề ta có tiền đồ hay không, vấn đề là giữa hai chúng ta căn bản không có quen biết cũng chẳng có tình cảm.”

Nói xong ta liền hối hận. Thiết là không muốn nghĩ tới đây là thời đại nào, đàn gảy tai trâu mà.

“Tóm lại người con gái tốt không lấy hai chồng, theo anh ấy dù chịu khổ thế nào cũng không sợ. Năm đó Vương Bảo xuyên và Tiết Bình Quý cuối cùng cũng không phải khổ tận cam lai sao”

Ta không khỏi thở dài trong lòng, vị tiểu thư này xem bình thư mà lớn lên à Cô có biết khái niệm chịu khổ là sao không Biết nhiều lời vẫn vô ích, nhưng ta không nhận được khuyên nhủ: “Cô cho rằng Vương Bảo Xuyên hạnh phúc sao Sống mười tám năm trong lẻ loi hiu quạnh, ngàn chờ vạn mong trông phu quay về, nhưng khi hắn trở về lại giao cho cô một tiểu thiếp vừa trẻ tuổi xinh đẹp vừa có quyền thế. Nữ nhân như Trác Văn Quân, ngàn vạn lần đừng như Vương Bảo Xuyên.”

Tề tiểu thư nghe thấy có chút ngẩn ra, mà Văn Liệt đã không còn kiên nhẫn đứng lên, xụ mặt nói với phu phụ Tề gia: “Không cần nói thêm nữa, nếu tiểu thư xuất giá gặp phiền toái, Văn phụ có thể ra mặt giúp đỡ. Việc hôn nhân không cần bàn nữa, cáo từ!”

Nói xong bèn kéo ta mau chóng rời khỏi Tề phủ, quăng lên xe ngựa như một món đồ, bản thân cũng nhanh chóng nhảy lên, phân phó xa phu hồi phủ ngay lập tức.

Ta là người rất biết điều, biết lúc này phải ra sức giảm bớt sự tồn tại, cho nên ngay cả hít thở cũng rất rất khẽ, cuộn mình ở góc xe, hy vọng nhị công tử có thể quên ta đang ở trên xe.

Đương nhiên, nhóm độc giả đại nhân không tin tưởng chiêu này sẽ hiệu quả.

Sau một quãng trầm mặc nghệt thở ngắn ngủi, Văn Liệt dùng ngữ điệu giận dữ nhưng chậm chậm nói: “Người thiết có bản lĩnh ha, ta chẳng qua chỉ không ở bên cạnh người một tí thôi mà người đã có thể tự tìm cho mình một tiểu thư phú gia về làm vợ!”

“Ta đâu phải cố ý...” Ta nhỏ giọng phản bác.

“Còn dám nói! Không phải đã phái xe ngựa đưa trực tiếp người tới chỗ Hải Chân sao Ra cửa thì mất bóng dáng, người có biết khi ta đến Tầm Thủy viện nhưng lại phát hiện người còn chưa tới có bao nhiêu... Cái đó...Hải Chân rất lo lắng cho người Tìm hai ngày, còn tưởng người đã xảy ra chuyện, kết quả là ngâm trong ôn nhu hương, vui đến quên cả trời đất!”

“Ta nào có vui đến quên cả trời đất...” Lại nhỏ giọng phản bác.

“Còn tranh luận! Tối nay không được ăn cơm!”

MY GOD! Cách trừng phạt thiết không sáng tạo mà.

...

....

.....

.....

Nhưng mà, hình như rất hiệu quả.

Nửa đêm đói không kể xiết, căn bản không có cách nào đi vào giấc ngủ, nhảy xuống giường định bụng chuẩn đi kiếm ăn, vừa mở cửa lại phát hiện Văn Liệt đang đứng ngoài cửa, nhất thời sững sốt.

“Đói bụng” Hân vươn một bàn tay vuốt nhẹ mặt ta.

Ta gật gật đầu.

“Có hơi lỗi hay không” một tay kia vòng qua thắt lưng ta.

Ta lại gật gật đầu, đương nhiên là có hơi lỗi, nếu không hơi lỗi chỉ sợ ngay cả bữa sáng cũng chả được ăn.

Thân thể bị vây trong cái ôm ấm áp, cảm giác thấy mình được hân bế lên nhẹ nhàng, đầu gối lên bờ vai rắn chắc, nghĩ tới khi mình có khó khăn lại thầm muốn dựa vào cái người quen biết còn chưa quá nửa năm, không khỏi có chút chua xót.

“Làm sao vậy Rất đói sao” Văn Liệt dịu dàng hỏi.

“A.” là rất đói, nhưng hình như ngoài cơn đói còn có điều đó khác nữa.

Cảm giác hân đang di chuyển, sau khi đẩy mở cửa, trước mắt sáng ngời, ngẩng đầu nhìn, đã đến phòng của Văn Liệt, trên bàn bày đầy thức ăn nóng hổi, đều là món ta thích ăn nhất.

Văn Liệt đặt ta ngồi xuống bên cạnh bàn, đưa qua một đôi đũa, nhẹ giọng nói: “Ăn đi.”

Lúc này thật sự, thật sự cảm thấy hân là một người tốt

...

....

.....

.....

Buổi sáng tỉnh dậy, cả người đau nhức, thở dài một hơi, ngẫm lại mình đúng là yếu đuối, dễ dàng bị người ta làm cảm động, lại từ hân biến bầu không khí thành nhu tình mật ý, dụ rồi dụ thẳng lên giường.

Vừa mới hoạt động thân thể tí xíu, Văn Liệt dán lên cọ nhẹ vào cổ, âm điệu mơ hồ hỏi: “Người có khỏe không”

Rất muốn trả lời tàm tạm, nhưng tiếc rằng không nói nên lời. Đang ẩm ướt cắn góc chăn, Văn nhị thiếu gia đã đứng dậy nhanh chóng thay đồ rửa mặt, vẻ mặt sáng ngời như một con mèo được ăn uống no đủ, không, là lang!

“Tiểu Bảo, người ăn điểm tâm rồi ngủ tiếp, hay là tỉnh ngủ rồi ăn” Con lang sấp qua đây dùng móng vuốt gầy gầy cảm của ta.

“Đương nhiên là ăn điểm tâm trước!” Tôn trọng cách sống khỏe mạnh ta ngồi dậy, a, đau quá!

“Người đừng động, nằm trước đã, ta gọi bọn họ mang điểm tâm qua đây.”

Ta vội vàng nắm lấy tay áo Văn Liệt, nỏ nóng nói: “Người ngốc hử!” Cho dù không có thần kinh thì ta cũng biết, một tên tiểu tư nằm ở trên giường chủ nhân để người khác bưng bữa sáng vào... Cảnh tượng đó thật sự không thể cho người khác xem một cách tùy tiện.

13. Phong Duy - Chương 13

Không để ý tới lời khuyên của Văn Liệt, ta chịu đựng cơn đau bò dậy mặc quần áo rồi ăn điểm tâm. Vốn muốn đi tìm Hải Chân, vừa nói ra đã bị nghiêm khắc gạt bỏ, ngay cả ra khỏi cửa cũng không cho phép ta theo, bảo là mấy bữa này xảy ra nhiều chuyện, nói ta nghỉ ngơi cho khỏe.

Trở lại phòng mình không lâu thì Văn Liệt lại vòng trở về, dặn dò ta lúc một mình ở nhà cẩn thận, đặc biệt phải chú ý không thể ở chung một chỗ với Văn phu nhân.

Ngắm lại cái người này chạy về chỉ để phân phó một câu thiếu muối thiệt là buồn cười, vây quanh Văn phu nhân có mấy tên vệ sĩ còn sợ được chứ một mình bà thì làm được gì Bà có thể đánh thắng ta à Nhưng mà đáng về nghiêm chỉnh của hắn, ta chỉ có thể cười cười đáp ứng mà thôi.

Nằm trên giường một lát, chẳng thấy buồn ngủ gì cả, đứng dậy tới thư phòng của Văn Liệt một chuyến, phát hiện có người đang quét tước, đành nhàm chán đi loạn trong phủ, gặp được thị nữ tiểu Văn của Văn phu nhân, nói phu nhân tìm ta.

Đang do dự đi hay không đi, Văn đại thiếu gia Văn Tiềm đúng lúc ngang qua, nhắc lại lời của Văn Liệt với tiểu Văn rồi bảo ta quay về, kêu cô bẩm lại phu nhân, có việc gì thì để buổi tối nhị thiếu gia trở về nói sau. Tiểu Văn chần chờ nhưng im lặng, hành lễ rồi đi.

Ta biết lời nói của Văn Tiềm không phải thật, bởi hôm nay Văn Liệt sẽ không trở về, hắn tiến cung rồi. Đã lâu không xuất hiện nên ta nhìn về phía Văn Tiềm. Đây là lần đầu tiên ta đối diện thẳng với hắn, trước kia ta chỉ xem hắn như một phần của phong nền.

Văn Tiềm khề cau mày, thấp giọng nói: “Người nên cẩn thận hơn, đừng ở chung một chỗ với Văn phu nhân, rất nguy hiểm.”

Ta giật mình kinh hãi, câu cảnh báo này gần giống như đúc với lời nói của Văn Liệt, chẳng lẽ Văn phu nhân là một cao thủ võ lâm thâm tàng bất lộ Bấy giờ Lệ Kinh tiểu thư từ bên kia đi tới, Văn Tiềm không nói thêm điều gì, quay đầu rời đi.

Lệ Kinh tiểu thư thảng tới sẽ xuất giá, thoát trông nét mặt của cô rất rạng ngời, tuy bất hòa với dì khiến niềm vui của cô không trọn vẹn, nhưng nghĩ tới cảnh đẹp tay trong tay bên người yêu vẫn làm cô không giấu được nét cười nơi khóe môi.

Ta hành lễ với cô ấy, cô cười dịu nói: “Người hôm nay không ở bên cạnh nhị ca à”

Ta cũng cười một cái, gật đầu nói: “Nhị thiếu gia phân phó ta hôm nay ở nhà.”

Văn Lệ Kinh hơi nghiêng đầu, cúi mình về phía ra, phỏng chừng muốn thì thầm điều gì đó. Mà rủi ro, chính là phát sinh trong những giây ngắn ngủi này.

Tầm mắt của ta còn chưa kịp nắm bắt được gì, lưng đã cảm giác thấy một luồng khí lạnh, từ trong đôi mắt đột ngột mở to của Lệ Kinh ta nhìn thấy nguy hiểm, theo bản năng nhào về trước, khóe mắt lướt tới bạch quang, xoay ngang người bảo vệ Lệ Kinh, đầu vai cảm thấy một cơn đau rất buốt, bấy giờ bên tai vang lên tiếng thét lớn.

Dùng cánh tay chống đất, ta ngẩng đầu, một tên hắc y bịt mặt chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết kiếm hiệp hoặc phim truyền hình đang đứng trước mặt, lưỡi đao bén ngót đâm về phía không lãng phí một tí giây nào.

Sau hai lần ôm cơ thể Lệ Kinh lăn lộn trên đất, sức chống cự của ta tới cực hạn, công kích tiếp theo dường như không thể tránh được, ta nhắm mắt lại, nghĩ thầm: “Hóa ra ở thời Minh, mình đoán mệnh thế này.”

Qua thời gian dự đoán không cảm nhận được lưỡi đao sắc bén đâm vào người, bên tai lại nghe thấy tiếng đánh nhau khác thường, khi mở mắt ra hắc y nhân đã cùng một người nào đó đấu nhau cách hai thước, nhìn kỹ hơn nữa, mém tí hét to.

Người cứu ta, cư nhiên là Văn thái sư.

Ngày thường thoát trông cụ hoạt động chậm chạp, té ra lại có thân thủ sắc bén như vậy, chưa tới mấy hiệp mà hắc y nhân đã ngã xuống.

Bọn gia phó và hộ viện lúc này mới từ bốn phương kéo qua đây, có người nâng ta dậy, có người đang hỏi tiểu thư Lệ Kinh có sao không, khung cảnh thiệt hỗn loạn.

Một lát sau nhóm nữ quyến mới lần lượt đi tới. Dù sao cũng là đứa bé sẵn sóc nuôi lớn, Văn phu nhân vừa đến liền lo lắng xem xét Lệ Kinh có bị thương không, tiếp đó nghiêm khắc hỏi ta lai lịch của thích khách, và tại sao muốn giết ta.

Đó cũng là việc ta nóng lòng muốn biết nhất, dĩ nhiên nên trả lời không được. Lúc này Văn phu nhân sai người dẫn ta tới phòng bà để chờ bà hỏi han. Văn thái sư đang kiểm tra thân thể hắc y nhân, dường như muốn tìm kiếm manh mối nào đó, tất nhiên chẳng quản tên các kè như ta, tiểu thư Lệ Kinh bị dọa đến không nói nên lời, được người dìu về phòng, tiểu thư và Anh nhi thì hoa dung thất sắc đứng bên ngoài, ta chỉ có thể mỉm cười an ủi hai người con gái đang lo lắng cho ta.

Ở trong phòng Văn phu nhân hỏi đi hỏi lại ta thích khách là ai cùng với nguyên nhân ám sát ta, quản gia từng thỉnh cầu bà để băng bó vết thương cho ta, nhưng lại bị quát đuổi. Văn Tiềm cũng muốn tới giúp ta, vẫn bị quát đuổi ra ngoài. Vốn từ đầu ta còn nỗ lực để bà tin rằng ta hoàn toàn không biết gì về vụ ám sát, nhưng máu từ vết thương trên vai không ngừng chảy xuống sàn, sức lực toàn thân dần bị bòn rút, khi ta chỉ có thể vô lực ngồi trên sàn nhà, thì mới giật mình phát hiện tất cả mọi người đã bị đuổi ra ngoài cửa, chỉ cả mình ta và Văn phu nhân.

Bà đã không còn truy hỏi chuyện thích khách, chỉ lạnh lùng nhìn ta chảy máu không ngừng. Ta xé một mảnh trên y sam muốn tự băng lấy, nhưng bị bà nắm chặt tay. Cảm giác đau đớn biến mất, ngón tay lạnh lẽo của người đàn bà này nói cho ta biết, bà ta muốn ta chảy máu đến chết.

“Tại sao” Ta không nhận được hỏi. Ngoài trừ từng đớp chất với bà ta ra, ta từng xúc phạm bà chỗ nào sao

Môi của bà cong lên nụ cười thần nhiên, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Liệt là của ta, bây giờ ta chỉ có đứa con trai là nó, các người có biết đạt được nó ta trả giá cái gì không hả Các người không thể cướp nó đi, bất kể là Hải Chân hay là người...”

“Hải... Hải Chân...” Trán của ta bắt đầu đổ lớp mồ hôi mỏng, trước mắt hiện lên gương mặt nhu hòa xinh đẹp của Hải Chân, cùng với nụ cười thuần khiết ấy, sao lại, làm sao có người nữ nhân tâm ra tay muốn giết chết người thiện lương tốt bụng như vậy

“Mạng của nó thật sự quá lớn... Ta chém một đao máu tuôn như suối, so với người của hiện tại còn dữ dội hơn... Nhưng vậy mà nó không chết... Chẳng qua hôm nay, chỉ sợ người không may mắn như nó rồi...” Bà ta nói bằng giọng điệu không hề phập phồng.

Trái tim của ta thất lại. Hải Chân... Còn có vết thương gai mắt trên cổ tay Hải Chân, đó giờ chưa từng nghĩ tới vết thương ấy là do Văn phu nhân lưu lại. Không tưởng tượng ra lúc đó Văn Liệt tức giận và đau lòng thế nào, mẹ, và người em trai thương yêu nhất, bị tổn thương như vậy, rồi lại không thể trả thù. Ta bây giờ, dường như bắt đầu hiểu rõ tại sao trong hắc y, không hề có chút tình yêu và thương cảm nào đối với mẹ mình.

“Bà từng yêu thương Văn Liệt thật sao Không phải bởi hắc y là công cụ trói buộc chồng bà, hay chỉ bởi tình yêu của chính bà” Ta biết lúc này còn hỏi mấy câu như vậy thì thiệt buồn cười, nhưng vẫn không nhận được muốn hỏi.

“Thằng bé chỉ là công cụ mà thôi,” trên gương mặt của Văn phu nhân biểu hiện sự phẫn nộ, bà ta nói như phát tiết. “Ông ta cưới ta, dường như chỉ hoàn thành nhiệm vụ của phụ mẫu, từ sau khi sinh nữ nhi thì đã không còn chạm vào ta... Nếu chỉ một nữ nhi ta không giữ được thứ gì, cho nên ta nghĩ cách sinh một đứa con trai... Quả nhiên... Chỉ cần có tiểu Liệt, vô luận phát sinh chuyện gì ông ta cũng sẽ không vứt bỏ ta... Cho nên ta quyết không buông bỏ tiểu Liệt, ta phải bắt hắc y cưới nữ nhân ta chọn, vĩnh viễn nằm trong lòng bàn tay ta...”

Ta thở dài khe khẽ. Người đàn bà đáng thương, đã hoàn toàn đánh mất tâm trí, cho nên bà ta đã không nhìn thấy đứa con ấy sớm không còn là người mà bà ta có thể nắm giữ và khống chế, không nhìn thấy chồng bà đã từ bỏ giúp bà hiểu rõ, bà chỉ có thể điên cuồng thương tổn người khác để đối lấy sự an toàn và cân bằng trong hư cấu.

Dường như đầu càng lúc càng choáng, cổ tay tuy đã được thả ra nhưng cuối cùng vẫn không có sức đi xử lý vết thương. Người đàn bà cả một đời dùng phương thức sai lầm để bảo vệ mình từng sừng sừng trước mặt ta. Có lẽ hôm nay ta sẽ chết... Có lẽ sẽ không... Nhưng người đàn bà này, sẽ vĩnh viễn không có cách nào giữ lại đứa con của chính bà...

Văn Liệt sẽ không tha thứ bà. Không biết tại sao, nghĩ điều ấy, trong lòng lại thấy ngọt ngào nhẹ nhàng...

14. Phong Duy - Chương 14

Đầu tiên là âm thanh mơ hồ quanh quẩn bên tai, chậm chậm, các tri giác khác cũng bắt đầu khôi phục, cả người hâm hấp như hỏa thiêu, yết hầu thì quá khô khốc. Cố gắng hết sức mở mí mắt, trong một mảnh màu sắc mơ hồ dần dần nhận ra gương mặt đang tựa vào bên gối của ta, hàng mày cau chặt, sắc mặt tiêu tụy, một lọn tóc đen phủ lên quầng mắt thâm. Hắn lẳng lặng ngủ, nhưng nhịp thở lại phi thường không bình ổn.

Tầm mắt của ta lướt qua hần dờ về căn phòng, có một người hòa nhã khoác áo trắng nằm nghỉ ở bên bàn. Bấy giờ ta khẳng định, nơi này không phải Văn Phủ, mà là Tầm Thủy biệt viện.

Động nhẹ đầu ngón tay, Văn Liệt lập tức bừng tỉnh, bàn tay to lớn xoa trán ta, hần dụ giọng thăm dò: “Tiểu Bảo, người tỉnh rồi sao”

Hải Chân cũng chạy tới bên giường, vừa dùng ngón tay kiểm tra nhiệt độ của ta, vừa dịu dàng nói: “Tiểu Bảo, người có đau ở đâu không”

Ta khó khăn lắc đầu. Thiệt là không đau, ngay cả bả vai cũng vậy, có điều toàn thân rã rời chẳng có sức.

Văn Liệt thở dài một hơi, vùi đầu vào bên cổ ta, dùng sức ôm lấy cơ thể của ta. Hắn không thể khống chế mà run lên, đôi môi in bên má ta cũng là lạnh lẽo. Đứa bé đáng thương, đây là lần thứ mấy hắn gánh vác sai lầm của mẫu thân

Cố gắng tích góp chút sức lực còn lại, ta giơ cánh tay lên ôm đáp lại Văn Liệt, chậm chậm vỗ về lưng hắn.

“Tiểu Bảo... Tiểu Bảo... Hóa ra... Ta cũng sẽ sợ hãi như vậy...” Giọng nói của hắn mơ hồ, mang theo âm mũi trùng điệp. Ta muốn mở miệng, lại phát hiện cuống họng không thể cất lên tiếng.

“Để tiểu Bảo uống nước đi.” Hải Chân luôn xuất hiện những khi thích hợp nhất. Dòng nước ngọt lạnh tưng kềm nụ cười chân thành, ta đột nhiên phát hiện Hải Chân không chỉ săn sóc và bảo vệ, kỳ thật y mới là người chống đỡ và quan tâm Văn Liệt vô điều kiện.

Dùng khăn tay lau đi vệt nước nơi khóe miệng ta, Văn Liệt yên lặng nhìn ta, sắc mặt vẫn là thâm đậm và tái nhợt. Trong lòng không hiểu sao thấy đau xót, ta vươn tay vỗ về nhẹ nhẹ chiếc cằm có vẻ nhọn ra của hắn, lần đầu tiên chủ động tựa vào ngực hắn.

Lập tức nhận được cái ôm chặt, chặt đến nỗi dường như cả đời không muốn buông, gò má cảm nhận ý thấp lạnh lạnh, mà lòng lại ấm áp.

“Tiểu Bảo... Ta muốn nói cho người biết...”

“Ta biết...”

“Tiểu Bảo... Ta yêu người...”

“Ừ... Ta biết...”

Lời tỏ tình bá đạo như con người hắn, người đàn ông này đã nhiều lần ác ý chòng ghẹo và bỡn cợt ta, người đàn ông này ở tại thương trường và quan trường mạnh vì gạo, bạo vì tiền, người đàn ông này hoàn toàn không biết nhân quyền là cái thứ gì... Cũng là người đàn ông khiến ta cảm thấy yêu thương và luyến tiếc. Có lẽ đã sớm biết, rồi sẽ có một ngày, lòng không chút giây dụa sà về phía hắn.

Ngẩng đầu lên, Hải Chân đang lẳng lặng tựa bên cửa sổ, dùng ánh mắt nhu hòa chăm chú nhìn chúng ta. Mái tóc đen dài rũ xuống bờ vai y, trên khuôn mặt tuyết trắng vẫn mang vẻ u buồn nhàn nhạt, nhưng nét cười trong đôi mắt ấy lại trong veo như vậy. Chợt cảm thấy hơi xót lòng, y xinh đẹp như vậy, vẻ đẹp từ trong ra ngoài, nhưng chung quanh mịt mờ, ta không nhìn thấy được hạnh phúc của y.

Đợi khi Văn Liệt ổn định tâm trạng kích động, Hải Chân tiến lên trước, dùng ngữ khí không cho phản bác bảo hắn sang phòng cách vách nghỉ ngơi. Tay phải của y khoát lên vai Văn Liệt, ta có thể mơ hồ nhìn thấy vết sẹo lệch lạc ấy, biết rõ chuyện đã cách năm, nhưng vẫn không khỏi đau lòng thay những thương tổn y đã trải qua.

Văn Liệt cho ta một nụ hôn nhẹ, ngoan ngoãn theo sự phân phó của đệ đệ đi sang phòng cách vách. Hải Chân bưng bát thuốc nồng đậm ngồi xuống bên giường đút ta, cười yếu ớt nói: “May mà cơ thể người khỏe mạnh, lúc bọn ta chạy tới thì khắp đất đều là máu, thực nghĩ rằng không cứu được, tiểu Liệt... tức đến độ muốn giết người luôn.”

“Văn phu nhân không có việc gì chứ” Ta vội hỏi. Không phải ta tự kỷ, ta quả thật sợ Văn Liệt vì ta phạm tội lớn thí mầu.

Hải Chân trầm ngâm chốc lát, chậm rãi lắc đầu, nói: “Xem như không có việc gì đâu. Bà ấy dường như có hơi nổi điên... Tiểu Liệt kiềm chế một ít hành động của bà... Cũng chỉ có thể thế thôi.”

Ta gật đầu. Đúng vậy, mẹ vẫn là mẹ, còn có thể nào chứ

“Đúng rồi, tên thích khách đó...” Ta chợt nhớ tới cái chuyện nên sớm nhớ tới này.

“Đã tự sát, hoàn toàn không tra ra thân phận, có thể là sát thủ chuyên nghiệp.”

“Sát thủ chuyên nghiệp! Tới giết ta!” Đừng bảo tìm nhầm nhá, ta thấy bộ dạng mình thế nào cũng không giống có thể động đến sát thủ chuyên nghiệp a.

“Tiểu Liệt sẽ tra, người không cần nghĩ nhiều như vậy, hiện tại việc phải làm trước tiên là dưỡng tốt thân thể, đừng khiến bọn ta lo lắng.” Hải Chân gửi qua một nụ cười thiên sứ, rút ra gối đầu phía sau ta, bố trí cho ta nằm xuống. Người vừa nằm, cơn buồn ngủ cũng dâng lên theo, trong đầu chỉ xoay vài vòng suy nghĩ thích khách này, điên phụ này,... rồi chìm sâu trong giấc ngủ nồng.

Dưới sự chăm bón bằng thức ăn ngon của Tiêu Hải Chân, ta giống như cỏ dại mau chóng khôi phục khỏe mạnh, sau vài ngày đã bắt đầu đấu võ mồm cùng Văn Liệt, hơn nữa có thể đi đi lại lại trong thời gian ngắn.

Tĩnh dưỡng ở Tầm Thủy biệt viện tới ngày thứ mười, Văn Liệt và Hải Chân đồng thời đi vào phòng ta, bày ra gương mặt nghiêm túc muốn bàn chuyện chính.

“Tiểu Bảo,” Văn Liệt ngồi vào bên giường ta, dùng giọng điệu nghiêm túc làm ta mắc cười, “Người cẩn thận ngẫm lại, bất kể cố ý hay vô tình, người từng đắc tội ai Hoặc gây trở ngại ai Dính dáng hay không dính dáng kể hết một lần.”

Ta cúi đầu hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Lí thư sinh quen biết tiểu thư xem như gây trở ngại này, còn có Tào di nương, ta đập bể bình hoa của bà, người khác... cũng chỉ có Văn phu nhân... Đúng rồi!” Ta nãy ra ý nghĩ, “Tề tiểu thư bị ta cự hôn mấy ngày trước!... Nhưng mà... Cũng đâu hận đến nỗi muốn giết người chứ”

“Tề gia ta đã điều tra qua, không có phát hiện ra có cách nào liên lạc tới sát thủ chuyên nghiệp, Tề tiểu thư làm âm một lúc thì đã định phu gia khác rồi, hẳn không có tâm tình quản người. Người cứ ngẫm nghĩ lại, nghĩ xa hơn chút, ví dụ như chuyện trước khi người bán vào Lâm gia”

Chuyện trước khi bán vào Lâm gia Ta sao biết được, khi đó ta còn đang ở một thời đại khác nhá, nếu gặp phải cừu gia xa lắc xa lơ ấy thì thiệt oan uổng quá, cần bản chẳng liên quan tới ta... Có điều lại nói, một đứa dần ngốc chỉ có một phách thì có thể kết hạ cừu gia gì, đuổi theo tận kinh thành, còn dùng sát thủ chuyên nghiệp

Về mặt Văn Liệt ngưng trọng, xem chừng nhất thời không thấy manh mối. Vì bảo vệ ta, đã nhiều ngày hẩn ở tại Tầm Thủy biệt viện, nhưng đây không phải kể lâu dài, ta cần tĩnh dưỡng trong thời gian ngắn, mà hẩn thì hoàn toàn không thể bỏ xuống chuyện làm ăn và gia tộc. Đối phương là sát thủ đẳng cấp chuyên nghiệp, gia đình hộ vệ bình thường không tạo nên hiệu quả quá lớn, chính ta chẳng sao cả, nhưng ở Tầm Thủy biệt viện, vạn nhất liên lụy Hải Chân bị thương tổn gì thì cực kì không ổn, nghĩ muốn quay về ở Văn phủ, đừng nói Văn Liệt quyết không đáp ứng, cả Hải Chân cũng đóng cửa không cho ta đi.

Ba người đang vắt óc suy nghĩ, chợt Văn Liệt dựng mày, vươn tay vỗ nhẹ ta và Hải chân, chậm rãi đứng lên,

Ta nghiêng tai lắng nghe, không nghe ra ở ngoài có gì không ổn.

Thân ảnh của Văn Liệt như quỷ mỵ bay tới bên cửa sổ, ta còn chưa thấy rõ hẩn làm thế nào, hai cánh cửa sổ đã bị đánh vỡ, Văn Liệt bay vọt vào trong sân như một mũi tên, bàn tay như lưỡi dao sắc bén nhắm thẳng tới cuồng hòng người tới.

Người tới khẽ híp mắt, cười.

Văn Liệt vô lực buông rũ cánh tay, cả giận nói: “Đệ lén lút đi vào như vậy làm gì”

“Lén lút” người tới nhún vai, “Tốt xấu gì đệ cũng vào bằng cửa, không như ai kia phải nhảy cửa sổ.”

Hải Chân bên này reo lên một tiếng, buông ra cánh tay ôm ta, vui mừng chạy ra cửa, cười nói: “Niếp Niếp, sao lại tới đây”

Văn Liệt không khỏi thở dài, nói: “Tiểu Chân, đệ làm ơn sửa miệng được không Đệ xem kĩ đi, thằng nhóc này giờ đã trưởng thành vóc dáng còn cường tráng hơn ta, đều còn là bảo bảo ngọc đệ ôm trong tay nữa, nếp nếp gì gì đó vậy mà đệ có thể gọi ra miệng”

Hải Chân còn chưa kịp đáp lại Văn Liệt, cả người đã được bao phủ bởi cái ôm của đại hùng. Nhị thiếu gia nhà ta tỏ vẻ không để ý tới bọn họ, quay về cạnh cửa vừa lúc tóm ta đang ló đầu ra về giường ngồi.

“Người nọ là ai dạ” Ta bắt lấy tay Văn Liệt hỏi.

“Đệ đệ của Hải Chân.”

“Hả Đệ đệ của người” Tướng tá đâu có giống đâu.

“Người nghe cho rõ chút, không phải đệ đệ của ta, là đệ đệ của tiểu Chân.”

“Hải Chân...” A, vậy càng không giống. “Đệ đệ của Hải Chân không phải là... của người... Ồ, ta biết rồi, là biểu đệ người, con của cữu cữu người.”

“Nói nhầm quá đó.” Văn Liệt xoa đầu ta, “Người thấy mệt không”

Ta bắt lấy tay hắn, nhỏ giọng hỏi: “Hắn có biết Hải Chân không phải ca ca ruột không”

Văn Liệt lắc đầu, hướng ngoài cửa hô: “Thân thiết đủ rồi chứ, vào mau.”

Chốc sau, Hải chân cười khe khẽ dắt một người trẻ tuổi có vóc dáng cao lớn đi vào, nghiêng đầu về phía ta, nói: “Niếp Niếp, đây là tiểu Bảo, là bạn tốt của tiểu Liệt, đệ phải gọi là Bảo ca ca đó.”

Ta choáng váng

xem như có chút hiểu được cảm nhận của Văn Liệt, một chàng trai tướng tá cao to, mày kiếm mắt phượng, anh khí bức người, từ đầu đến chân đều có cảm giác trưởng thành có trách nhiệm, mà Hải Chân vẫn xem người ta như trẻ con... Niếp Niếp gì đó... Với Bảo ca ca gì gì đó... Dù hắn gọi được nhưng ta nghe không nổi.

“Cứ gọi tiểu Bảo đi, gọi tiểu Bảo...” Văn Liệt chịu đựng da gà nổi đầy người nói.

Hải Chân đến bên giường ngồi xuống, khoe: “Tiểu Bảo, đây là đệ đệ của ta, Tiêu Hải Tường, đệ ấy rất lợi hại nhé, là đệ tử đắc ý nhất của Vương Chân Nhân ở quan ngoại...”

Văn Liệt giọng nước lã nói: “Vương Chân Nhân chỉ có mỗi đồ đệ hắn, có cái gì nhất với chả nhất.”

“Vương Chân Nhân Là đạo sĩ à” Thiệt hơi bất ngờ, Tiêu Hải Tường nhìn sao cũng đâu giống đồ đệ của đạo sĩ.”

“Người không biết Vương chân nhân” Hải Chân mở to hai mắt: “Ông ấy là vua thảo nguyên ở quan ngoại, tên là Chân Nhân, tất cả mọi người gọi ông là Vương Chân Nhân. Hiện nay ông là cao thủ đệ nhất thiên hạ, cho nên phụ thân mới để Niếp Niếp bái làm môn hạ ông.”

“Tiểu Chân đệ cũng đừng phẩn sức thái bình,” Văn nhị thiếu gia lại giọng nước lã nói, “Rõ ràng cữu cữu đánh không lại người ta, mới tặng Hải Tường cho người ta mang đi sao”

Hải Chân hiếm có dịp dựng thẳng lông mày về phía Văn Liệt, mắt hững hờ: “Cũng do Niếp Niếp tư chất tốt, Vương Chân Nhân mới thích đệ ấy như vậy, bất kể thế nào cũng muốn thu đệ ấy làm đệ tử.”

Ta làm thủ thế tạm dừng giữa hai huynh đệ bọn họ, nói: “Ta có thể hỏi tí xúu không, tại sao phải gọi hắn là Niếp Niếp chứ”

“Do hồi nhỏ thằng nhóc trông kì quái, nhìn sao cũng giống bé gái, cho nên Văn đi gọi hần là Niếp Niếp, Hải Chân học theo, kết quả Văn đi đã sớm sửa, đệ ấy đến giờ còn chưa sửa miệng được.” Văn Liệt đáp thay Hải Chân.

“Tại Niếp Niếp giờ vẫn còn đáng yêu như lúc nhỏ mà.” Hải Chân yêu thương nhìn đệ đệ.

Ta lại nghiêm túc đánh giá Tiêu Hải Tường từ đầu đến chân. Đáng yêu Hải Chân nhìn ở đâu ra vậy Còn nữa thiết không thể tưởng tượng nổi một người có khí phái nam tử như vậy mà lúc bé lại giống bé gái

“Tiểu Tường đệ tới đúng lúc lắm, chỗ ta đang cần nhân thủ như đệ.” Văn Liệt vỗ vỗ bả vai biểu đệ, ý bảo hần ngồi xuống.

“Đúng vậy, nếu tiểu Tường ở đây, sẽ không có người nào có thể gây thương tổn tiểu Bảo.” Hải Chân cao hứng ôm cổ ta.

Làm ơn đệ, không phát hiện ra thằng em đáng yêu của anh đang dùng ánh mắt địch ý hống đáng yêu lườm ta sao Ghen tị hả!

Văn Liệt vươn tay đẩy Hải Chân về lại bên cạnh Hải Tường, mở vòng tay ôm lấy ta, trao đổi một ánh thâm sau khó dò với biểu đệ, nét mặt của Tiêu Hải Tường mới dịu dần, hỏi: “Có phiền toái nào mà ngay cả người cũng không nắm chắc không?”

Văn Liệt tự thuật sơ lược về chuyện đã xảy ra, Tiêu Hải Tường chau mày, nói với ta: “Kiểu sát thủ không thành công liên tục này không rõ, có người chi nhiều tiền để muốn cái mạng của người, vậy mà người lại không biết tại sao”

Ta vung tay lắc đầu. Ta biết thế quá không hợp lẽ, nhưng không biết là không biết, có nghĩ thêm một năm cũng chả biết á.

Tiêu Hải Chân đột nhiên ép sát về phía ta, nhìn chăm chăm vào cổ ta, khiến ta không khỏi rụt về sau. Làm sao vậy Có dấu hôn à

“Cái này từ đâu ra” Hải Tường hỏi.

“Cái gì” Ta vươn tay sờ lên cổ, đầu ngón tay chạm phải một miếng kim loại cứng cứng, bấy giờ mới nhớ tới mảnh sắt nhỏ dùng để phối với bộ đồ mới, buộc lên hồi quên gỡ xuống.

Văn Liệt đưa tay cởi miếng sắt nhỏ xuống, cẩn thận lật xem, rồi lại đưa cho Hải Tường, biểu cảm của hai người đều rất nghiêm túc.

“Làm sao vậy” Hải Chân dè dặt hỏi.

“Đây là giáo chủ lệnh phù của Hắc bang Nam Di.” Hải Tường dùng ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Cái gì...cái gì phù” Ta nghe mà không hiểu đầu của tai neho sắt.

“Hắc bang là một bang phái thần bí có thế lực vô cùng lớn ở Nam Di, cao thủ tử sĩ trong giáo rất nhiều. Nghe nói bảy năm trước trong bang phát sinh phản loạn, nên thiếu chủ giáo và lệnh phù đồng thời mất tích. Hiện tại trong Hắc bang có hai phe thế lực, một phe muốn giết thiếu chủ, giành được lệnh phù, để danh chính ngôn thuận hiệu lệnh bang chúng, một phe nghiêng về thiếu chủ và lệnh phù, chấn hưng Hắc bang.” Tiêu Hải Tường giải thích ngắn gọn.

Trong phòng lặng ngắt như tờ. Ba người đều không nói gì mà nhìn ta.

Sống lưng hình như đang chảy mồ hôi lạnh. Nói giỡn, thiếu chủ Hắc bang cái gì, nếu ta là thiếu chủ Hắc bang thì chẳng lẽ chính bản thân còn không biết... A... Ừm... Ta... Ta thật sự không biết...

“Ta không phải... thiếu chủ cái gì đó... Ta nghĩ ta không phải là... Ta...” Đường như lực thở có chút không đủ.

“Ta biết người không phải, nếu người là thiếu chủ Hắc bang thì ta chính là Đông hải long vương,” Văn Liệt búng lên trán ta một cái, “Bọn ta muốn biết người làm sao có được miếng lệnh phù này”

“Không biết, từ lúc ta hiểu chuyện thì đã có rồi.”

“Từ lúc người hiểu chuyện”

“Hả ý của ta là nói, khi ta được bán vào Lâm gia chú thích cho ta thu dọn một ít quần áo hành lý, cái mảnh sắt nhỏ ấy đã có ở trong, ta thấy hoa văn khá đẹp, nên không có ném đi, vẫn để trong ngăn kéo, mãi đến ngày đó mới lấy ra đeo.”

Văn Liệt trầm ngâm nói: “Nói như vậy, có lẽ có hai tình huống, một loại là thiếu chủ Hắc bang trong quá trình lưu vong bị mất lệnh phù, rồi vô tình rơi vào tay người, một loại là hắc cố ý để lệnh phù ở một người không hề có quan hệ, nhằm đảm bảo lệnh phù không lạc mất. Bất kể là tình huống nào, xem ra người của Hắc bang nay đã phát hiện lệnh phù ở chỗ người, cho nên mới có lần tập kích đó.”

“Chúng ta mau vứt cái của nợ này đi, ai muốn thì cứ lấy, đâu phải chuyện của ta.”

“Nào có đơn giản vậy,” Văn Liệt nhéo nhéo cái mặt của ta. “Nếu người tới là thiếu chủ, chiếu theo quy củ của Hắc bang hắc phải tự tay giết người mới lần nữa đạt quyền sở hữu lệnh phù, nếu người tới là phe kẻ thù, bọn họ nhất định sẽ ép hỏi người thiếu chủ ở đâu, người đáp được à”

Ta nhất thời ngẩn ngơ. Thời Minh làm sao thế này Thiệt không nói đạo lý mà.

“Dù sao hiện tại cuối cùng có manh mối, đây là chuyện tốt a. Các người nhất định đều đói bụng rồi, ta đi làm vài món cho các người.” Hải Chân lạc quan cười tủm tỉm đứng dậy, vỗ vỗ đầu đệ đệ, dịu dàng nói, “Có bánh ngọt đệ thích ăn nhất đó.”

Văn Liệt bật cười nói: “Tiểu Chân này, thằng nhóc đó tám trăm năm trước đã không còn thích mấy món chỉ có con nít mới thích ăn rồi, đệ cho rằng khẩu vị của một người có thể mười mấy năm không đổi sao”

Hải Chân lấp bắp kinh hãi, hỏi: “Phải không Niếp Niếp tại sao đệ không nói cho huynh”

“Nào có” Hải Tường vội phủ nhận, “Chỉ cần đồ ca ca làm, đệ đều thích.”

“Thật”

“Đương nhiên là thật rồi, nào, đệ đến giúp huynh.”

Hải Chân nở ra cái lúm đồng tiền xinh xinh, nhẹ đẩy đệ đệ, sáng giọng: “Đệ thì giúp được gì, đệ vẫn nên thương lượng với tiểu Liệt giải quyết chuyện Hắc bang như thế nào đi.” Rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Văn Liệt chờ Hải Chân đi mất bóng, mới gõ đầu Hải Tường nói: “Người cứ làm bộ đi, ta xem người có thể giả làm con nít trước mặt đệ ấy cả đời hay không!”

.....

Ngẩng đầu lên, Hải Chân đang lẳng lặng tựa bên cửa sổ, dùng ánh mắt nhu hòa chăm chú nhìn chúng ta. Mái tóc đen dài rũ xuống bờ vai y, trên khuôn mặt tuyết trắng vẫn mang vẻ u buồn nhàn nhạt, nhưng nét cười trong đôi mắt ấy lại trong veo như vậy. Chợt cảm thấy hơi xót lòng, y xinh đẹp như vậy, vẻ đẹp từ trong ra ngoài, nhưng chung quanh mịt mờ, ta không nhìn thấy được hạnh phúc của y.

Đợi khi Văn Liệt ổn định tâm trạng kích động, Hải Chân tiến lên trước, dùng ngữ khí không cho phản bác bảo hắc sang phòng cách vách nghỉ ngơi. Tay phải của y khoát lên vai Văn Liệt, ta có thể mơ hồ nhìn thấy vết sẹo lệch lạc ấy, biết rõ chuyện đã cách năm, nhưng vẫn không khỏi đau lòng thay những thương tổn y đã trải qua.

15. Phong Duy - Chương 15

Có lẽ không muốn để đệ đệ yêu dấu biết mình không vui, sau khi Hải Tường đến đây, Hải Chân phần chần chừ hơn nhiều, mỗi ngày đều làm quá chừng món ngon, dường ta đến đồ da thắm thít, thế cho nên có một ngày vị nhị thiếu gia mặt dày nói: “Thoạt nhìn tiểu Bảo hiện tại còn ngon miệng hơn cả điểm tâm Hải Chân làm.”

Mọi người nghe đi, ngày trước “Đáng yêu” tốt xấu gì vẫn có thể cắn răng cho qua, giờ cư nhiên biến thành “Ngon miệng”, nếu còn không kháng nghị ấy hử, đảm bảo sau này sẽ biến thành “Vui sướng” (1) nhá!

Còn cái người Tiêu Hải Tường kia, vốn cứ tưởng người tốt, ít nhất cũng là người có suy nghĩ khá đơn thuần, ai dè hôm nay nhắm lúc Hải Chân ra ngoài mua đồ ăn, chạy vào phòng ta, nghiêm túc nhờ ta cố vấn một

đồng câu hỏi giới hạn tuổi, ví dụ như làm thế nào mới không khiến đối phương đau, tần suất bao lâu làm một lần thì hợp lý,... Tuy cố chịu đựng không đỏ mặt (đỏ mặt thì có vẻ chột dạ rồi ~), ta thử không nói cho hẳn biết ta không biết.

Hắn cứ nhiên lộ vẻ ngoài ý muốn, hỏi: “Người với Liệt ca chưa từng thảo luận qua hả”

Chúa ơi ~ cho con ngất xỉu đi, hẳn từ đâu ra cảm thấy ta phải thảo luận ba vấn đề này với Văn Liệt

Đương lúc đỏ tận mang tai, Văn Liệt từ ngoài cửa đi tới, cười nói: “Đệ hỏi hẳn không bằng tới hỏi ta.”

“Hỏi huynh có ích gì Chuyện huynh biết đệ đều biết, đệ muốn hỏi chuyện đệ không biết, huynh đừng nói huynh mới là người ở dưới há”

Chúa ơi ~ sét đánh chết hai thằng đó đi, lại còn nói ba lời muốn học máu, xem ta không tồn tại chắc

“Đừng nói nữa, đệ xem tiểu Bảo nhà ta đã bị đệ làm tức đến long lạnh nước rồi kìa.”

Tiêu Hải Tường quay đầu liếc ta, giật mình nói, “Thiệt nha –“

Ta tức sùi bọt mép. Long lạnh nước Từ hình dung thối nát gì vậy Cũng đâu phải lỗi của ta, sau khi tiếp nhận thân thể này không lâu ta liền phát hiện, bất kể phần nộ, ruột, sợ hãi hay vui vẻ, chỉ cần ta kích động một cái, trong mắt sẽ lập tức hiện lên mảng hơi nước mịt mù, thoát nhìn ba quang lân lân, không biết đã bị Văn nhị thiếu gia trêu chọc bao lần...

“đúng rồi, chuyện Hắc bang các người tra sao rồi Hải Tường hỏi nghiêm túc.

“Theo tình hình ta tra được, chúng ta xem như gặp phải tình huống phức tạp nhất.” Văn Liệt ngồi xuống bên cạnh ta, thuận tay ôm chầm ta như ôm gối, phải qua một hồi lên gối xuống trở đến thở hồng hộc thì mới cười hỏ bỏ bụng ra.

“Nhân mã hai phe đều tới kinh thành” Hải Tường làm như không thấy bọn ta “giỡn yêu”, quả nhiên chẳng phải thiếu niên ngây thơ gì sắt, nếu có cơ hội ta phải nhắc nhở Hải Chân, cẩn thận cái tên Niếp Niếp này sói đội lột đáng yêu.

“Nhưng như vậy cũng tốt, bọn họ sống mái với nhau, tạm thời không tìm tiểu Bảo gây chuyện.”

“Thì ra nguyên nhân gần đây thái bình là như vậy à, đệ còn tưởng bị tên tuổi của đệ dọa rồi chứ.” Hải Tường cười nói.

“Tên tuổi Nói thật, tên tuổi của đệ ở mảnh đất kinh thành này còn chẳng lớn bằng tiểu Bảo.” Văn Liệt vỗ đầu hẳn.

“Ai nha~~ Hải Chân sao còn chưa về” Ta thử gấp, u ám chen vào nói.

Tiêu Hải Tường vèo cái nhảy dựng, nhú mày nói: “Đúng vậy, sao còn chưa về, đệ đi đón huynh ấy...”

Thực tế là âm đuôi của chữ cuối cùng biến mất ở ngoài cửa.

Sắc mặt Văn Liệt thoáng đổi, lo lắng hỏi: “Hải Chân ra ngoài làm gì”

“Mua thức ăn.”

“Đệ ấy ra ngoài đã bao lâu”

“Gần sắp nửa canh giờ.”

Văn Liệt nhìn ta.

Ta vô tội nhìn lại hẳn.

“Tiểu Bảo,” Văn nhị thiếu gai ngựa răng rồi, “Ra ngoài mua thức ăn mới nửa canh giờ sao có thể về”

“Ta đâu nói gì đâu, ta chỉ hỏi tại sao Hải Chân còn chưa về, chỉ cần các người trả lời ta nửa canh giờ không có khả năng về là được rồi, có phải ta muốn các người khẩn trương thế đâu...”

“Tiểu Bảo,” Văn nhị thiếu gia lại ngựa răng, “Người đang giỡn tiểu Tường đúng không”

“Không có mà,” Ta nghiêm túc lắc đầu, “Ta đang giỡn chủ yếu là người.”

Đột nhiên bị quăng mình lên giường, răng nanh dọc theo mạch máu cổ nhẹ nhàng cắn, rồi gặm cắn những phần khác của cơ thể.

“Nuôi khỏe mạnh cái biến thành hư hỏng, xem ra lúc người ngã bệnh là đáng yêu nhất...” Nhị thiếu gia tranh thủ lúc rỗi, mơ hồ nói.

“Ta cũng muốn ngó qua đáng vẻ đáng yêu của người nhá, hôm nào rảnh người ngã bệnh chơi được không” Ta phun lời cảm phẫn, rít lên.

Hai người quấn nhau thành một cục, ấm ỉ.

“Tiểu Bảo...” Hần an tĩnh lại, vùi đầu vào trước ngực ta kêu. Ô, tên này nặng quá.

“Chuyện mẹ ta... Đã giải quyết hoàn toàn... Bà ta sẽ không còn gây thương tổn người, cho nên ta nghĩ, tốt nhất nên...”

Ta nhảy dựng lên: “Giải quyết hoàn toàn Hoàn toàn thể nào Văn Liệt, người không làm gì bà ta chứ”

Văn nhị thiếu gia do đột nhiên bị bỏ qua một bên, tỏ vẻ mất hứng, phụng phịu nói: “Người quan tâm bà ta còn hơn cả ta”

Thôi nào, kiểu này cũng ăn giấm chua

“Suy cho cùng đó là mẹ của người a, không được nhốt bả đó.” Ta túm cánh tay của hắn.

“Ai nói ta nhốt bà ta Ta và bà ta nói chuyện với nhau, để bà ta ý thức được chuyện mình làm sai lầm cỡ nào, bà ta đã thề không bao giờ thương tổn người nữa.”

Ta kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Văn Liệt. Tên này đang ra vẻ khờ dại sao Hay hắn cho rằng ta ngốc nên mới nói qua loa có lệ Nói chuyện một lần là có thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh biến thái với điên lâu năm của Văn phu nhân, đúng là chuyện lạ hiếm thấy nghe mà rợn hết gai ốc.

“Người không tin ta” Hần dịu dàng hôn lên khóe miệng ta.

“Ta không tin mẹ người.” Cho dù ta kiên cường như cỏ dại, chuyện như thế vẫn chẳng muốn trải qua lần thứ hai.

“Tiểu Bảo, ta quyết không để cho người nguy hiểm lần nữa. Hãy nghe ta nói, Văn phủ chung quy an toàn hơn nơi này rất nhiều, tiểu Tường một mình trông nom hai người các người dù sao vẫn khiến ta lo lắng, vạn nhất gặp phải tình huống khó thể lường toàn, rồi cuộc lo người hay lo tiểu Chân, hẳn nhất định sẽ khó xử.”

Ta không khỏi bật cười. Nếu gặp phải kiểu đó, ta lại chẳng thấy Tiểu Hải Tường có gì khó xử, hẳn chắc chắn một cước đá văng ta ra, chỉ chú tâm bảo vệ ca ca bảo bối của hắn. Văn nhị thiếu gia chẳng lẽ nghĩ những người khác trên đời này đều yêu quý tiểu Bảo như hắn sao

“Sao thế Tự nhiên cười xốt xa vậy” Văn Liệt xoa đầu ta, dịu giọng hỏi.

Ta lắc đầu, nhào vào lòng hắn, mặt giãn ra nụ cười nói: “Được, ta nghe lời người, người nói dọn về khi nào thì ta dọn về khi đó.

Văn Liệt nâng mặt của ta lên, ngưng mắt nhìn thật lâu, dường như đang muốn nói gì đó, cánh cổng đột nhiên bị ai đó đẩy mạnh, phát ra một tiếng bình. Hai người bọn ta đồng thời ngoảnh nhìn lại cửa sổ, thì thấy Hải Chân bước đi không vững chạy vội vào, tựa vào một gốc cây trong sân thở dốc.

Ta cùng Văn Liệt lập tức chạy tới, Văn Liệt không hỏi gì cả, trực tiếp bế y lên, đưa về giường trong phòng.

Ta bưng một chén trà nóng đút Hải Chân uống hai ngụm, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy Có người khi dễ người sao Hải Chân đi đón người, có gặp mặt không Trương bá đi cùng đâu, các người không về chung sao”

Hải Chân hít sâu một hơi, không nói gì, con người đỏ lên, gương mặt cũng trắng bệch, thoạt nhìn rất khiến người ta đau lòng.

“Đệ nhìn thấy hắn” Văn Liệt nhẹ nhàng hỏi.

Hải Chân gật đầu, lông mi dài ngắn lệ cũng run run theo.

“Còn hấn Có nhìn thấy đệ không”

Hải Chân lắc đầu, hai giọt nước trong suốt cuối cùng lăn xuống như viên ngọc, thấm thành vòng tròn nhỏ nhỏ trên góc áo màu tím của y.

Văn Liệt vươn tay ôm đệ đệ vào lòng, vỗ về lưng y nói: “Được rồi, hấn không có thấy đệ... Đừng khóc...”

Hải Chân liều mạng lắc đầu, hai tay nắm nhấn vạt áo trước ngực Văn Liệt, nước mắt rơi càng mau.

“Làm sao vậy Đệ còn muốn gì Đệ nói cho ta biết —” Văn Liệt nhú mày, bưng mặt Hải Chân.

“... Không cần...” Hải Chân khóc đứt quãng, “Huynh bảo hấn không cần tìm... Đệ không cần hấn tìm... Hấn tội gì... Biết rõ... Biết rõ người đã chết... Làm sao tìm được... Tìm không thấy...”

Văn Liệt không nói gì, chỉ ôm y thật chặt.

Ta kinh ngạc nhìn bọn họ. Hải Chân u buồn, hay thản nhiên, ta chưa từng thấy y khóc như vậy, chưa từng thấy y biểu hiện tình cảm của mình ra bên ngoài. Ta nghĩ, y của năm đó, nhất định rất yêu người kia, cho nên hôm nay sau hai năm chia tay, vẫn không nỡ nhìn hấn chịu khổ.

Văn Liệt dường như không định nói lời an ủi Hải Chân, chỉ cùng ta im lặng ngồi bên giường y, chờ y bình tĩnh lại.

Không quá lâu sau, Hải Chân đã kiểm soát được mình. Y lau nước mắt, trên mặt hiện lên một nụ cười buồn bã, nói với bọn ta: “Không có việc gì, đệ hơi mệt, muốn ngủ một lát. Chờ Niếp Niếp trở về, đừng nói cho đệ ấy biết, tuổi trẻ bốc đồng, có một số việc, vẫn đừng cho đệ ấy biết thì hơn.”

Ta nhìn Văn Liệt, hấn gật đầu.

Đưa chân cho Hải Chân, ta ép mình rặn ra một nụ cười, nói: “Người yên tâm ngủ đi, hôm nay ta sẽ nấu cơm.”

Hai huynh đệ đồng thời hoảng sợ.

“Người... Người đã đốt phòng bếp của Văn phủ, chẳng lẽ còn muốn đốt thêm bếp của Tầm Thủy biệt viện sao” Văn Liệt nhướn mày.

Ta lập tức nhảy dựng lên: “Người vu khống! Người phỉ báng! Ta đã nói không biết bao lần, phòng bếp đó là do A Phúc không cẩn thận đốt, ta chỉ bất hạnh đứng ngay tại hiện trường mà thôi!!”

“A Phúc nói, nếu không phải người trái rơi đĩa phải rơi chén, cuối cùng ngay cả cái nồi cũng rớt xuống đất, thì hấn cũng đâu sợ tới mức làm rớt than củi cháy đỏ lên cỏ.” Văn Liệt lạnh lùng phản bác.

Ta nhất thời bực bội: “Người... Người... Người...” Tên này thật là, mấy việc ta giải làm, ví dụ như nấu nước, đốn củi vân vân, sao hấn không nói Ai kêu xuất thân của thân thể này là làm việc nặng, mà linh hồn trong cơ thể, ngại quá, xuất thân là thiếu gia, cách biệt ba việc nặng nhọc, cái gì cũng không thể trách, có trách thì trách cha mẹ cả đời quá nuông chiều ta.

“Tiểu Liệt người đừng nói, tiểu Bảo thông minh như vậy, nấu cơm nào có thể làm khó hấn. Cơm chiều hôm nay cứ giao cho người đó.” Hải Chân nói nhẹ nhàng.

Thiên sứ a — Thật muốn cho y một nụ hôn tôn kính — đáng tiếc anh giai người ta ở đây, chớ ăn đậu hủ bậy bạ, chỉ có thể nắm chặt tay.

“Ngủ một giấc ngon lành, chờ người tỉnh lại, đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong!” Ta cười tủm tỉm cam đoan.

.....

(1) Ngon miệng: khả khẩu, vui sướng: khả lạc. Mà khả khẩu khả lạc () là tên gọi bằng tiếng Trung của Coca Cola

16. Phong Dục - Chương 16

Đi ra từ phòng Hải Chân không lâu, Tiêu Hải Tường đã quay lại. Nghe nói ca ca bình an vô sự ngủ trong phòng, hắn mới yên lòng đứng bên cửa nhìn một lúc, rồi im lặng trở ra ngoài.

Ta hỏi hắn sao ra ngoài lâu vậy, hắn lóng ngóng đáp hai câu. Văn Liệt đi tới, hai tên anh em họ bí mật trao đổi nhau ánh mắt thâm sâu khó lường, sau đó Văn nhị thiếu gia phân phó ta: “Tiểu Bảo, đi làm cơm.”

Làm thì làm. Ta bước bình bịch tới phòng bếp, gõ lên mép nồi vài cái rồi rón ra rón rén chuồn về, ghé dưới cửa sổ nghe lén.

...

“Người bạn của đệ rất đáng tin!” giọng nói của Hải Tường rất vội.

“...”

“Liệt ca, đệ có thể hiểu tại sao tiểu Bảo không muốn thừa nhận hắn là thiếu chủ Hắc bang, nhưng trên thực tế...”

“Trên thực tế hắn không phải.” Văn Liệt bình tĩnh nói.

“... Liệt ca, Hắc bang này mấy lần có hành động công kích sản nghiệp của Văn thị tuy bất thành, nhưng từ những kế hoạch an bài và thực thi này có thể nhìn ra, thủ lĩnh của bọn họ khá biết rõ tình hình của Văn phủ...”

“Người biết rõ Văn phủ đâu chỉ một mình tiểu Bảo.”

“Nhưng chỉ có một mình tiểu Bảo có liên quan với Hắc bang! Người bạn vừa mới gặp mặt với đệ nói rất rõ, tất cả hành động chỉ thị đều từ một người có quan hệ chặt chẽ với Văn phủ truyền đạt xuống!”

“Đệ đừng quên, tiểu Bảo cũng bị công kích.”

“Một lần công kích không có nguy hiểm. Nguy hiểm chân chính tiểu Bảo gặp phải một phần là từ bác gái tạo thành, đệ nghĩ đây là ngoài dự đoán của hắn.”

“Tiểu Tường,” Trong giọng nói của Văn Liệt thoáng lộ ra nguy hiểm, “Ta lặp lại lần nữa, hắn không phải thiếu chủ Hắc bang, hắn chỉ là tiểu Bảo thôi, tiểu Bảo có khi thông minh có khi ngốc nghếch, tiểu Bảo của ta.”

“Đệ không muốn nhìn thấy huynh bị tình cảm làm mờ mắt!” Hải Tường rõ ràng kích động.

“Ta không dám nói trên đời này tuyệt không có thứ gì che mờ đôi mắt của ta, nhưng trước mắt ta còn rất tỉnh.”

“Tùy huynh! Nhưng đệ tuyệt không cho phép hắn đứng thân thiết bên cạnh Chân ca!”

“Đệ yên tâm, bọn ta ngày mai sẽ dọn về Văn phủ.”

Sau khi trở lại phòng bếp, ta tựa vào bệ bếp ngồi một lúc lâu.

Văn Liệt tin tưởng ta như vậy, trong cảm động còn pha chút sợ hãi. Tuy dám khẳng định mình không phải cái người âm thầm công kích Văn thị, nhưng không dám cam đoan trăm phần trăm mình không phải thiếu chủ Hắc bang gì đó... Sợ rồi có một ngày, đột nhiên xuất hiện bằng chứng vô cùng chính xác chứng thật thân phận chân chính của thân thể này... Sợ nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Văn Liệt sau khi bị lừa gạt...

Nhưng chân tướng thì sao chứ, nếu thực sự có một ngày như vậy, nên giải thích với hắn thế nào Một mảnh linh hồn vô tội từ ngàn năm sau Nghe cứ như đổ thêm dầu vào lửa, phim hoạt hình còn chẳng quá như thế...

Ngồi yên một hồi, đứng lên lắc lắc đầu, tự nói với mình đừng nghĩ vẩn vơ nữa, tinh thần ếu oải không phải tác phong của mình, Văn Liệt có thể tin tưởng mình, tại sao mình không thể tin tưởng hắn chứ Nấu cơm! Nấu cơm!

Vào bữa tối vì có Hải Chân ở đó nên Tiêu Hải Chân không biểu hiện gì khác thường, quả nhiên không phải một đứa bé đơn giản. Văn Liệt vẫn nhìn ta bằng ánh mắt trong trêu tức mang chút cưng chiều, giục ta mau bưng cơm tối lên.

Ta ôm một cái ***g hấp lớn tới, hé mở nắp vung bằng tre, một làn khói trắng bốc lên.

“Cái gì đây” Sau một khoảng lặng im phăng phắc, Văn Liệt hạ mình hỏi.

“Bánh kẹp kiểu mới!” Ta đắc ý nói, “Ném thử xem.”

...

“A, ta ăn trước nhé.” Hải Chân đánh vỡ trầm mặc vươn tay cầm ra một cái từ trong ***g hấp. Tiêu Hải Tường dường như muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ, Hải Chân mỉm cười nói: “Hương vị không tệ lắm.”

“... Tiểu Bảo, người ở phòng bếp làm cả ngày, chỉ ra mấy cái bánh mì kẹp chút đồ thừa cho bọn ta ăn”

“Ta có hấp nóng chúng mà, lạnh thì sao ăn” Ta rất bất mãn nhị thiếu gia xem nhẹ thành quả lao động của ta.

“Tuy làm đơn giản nhưng ăn quả không tệ lắm, các người ném một chút đi.” Hải Chân dịu dàng bảo vệ ta.

Trên mặt của Tiêu Hải Tường nhất thời bốc mùi chua tứ phía, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời ca ca ăn. Văn Liệt cắn ngay một miếng ở trong tay ta, khen: “Không hổ là tay nghề của tiểu Chân, ngay cả đồ thừa cũng ngon như vậy.”

Keo kiệt, khen ta hai câu thì chết hả –

Ngày hôm sau ta đứng hẹn dọn về Văn phủ, Hải Chân rất lo lắng, dặn đi dặn lại ta phải cố ở một chỗ với Văn Liệt.

Ngày Lệ Kinh xuất giá sắp tới, Văn phủ hiện tại tràn ngập không khí náo nhiệt, sự trở về của một tên người hầu như ta không được chú ý lắm, chỉ có Lâm tiểu thư và Anh như đến thăm một lúc.

Sau khi biết có một người ở sau rèm đang đối phó Văn Liệt, ta bắt đầu nghi thần nghi quỷ mỗi một người trong phủ, mà Văn phu nhân hiển nhiên đứng đầu trong sổ đen.

Nếu đúng như lời Văn Liệt, Văn phu nhân không có bị nhốt hay giám thị, hành động xem như rất tự do, chỉ ít tự do hơn ta khi mà bị buộc ở bên người Văn Liệt. Thỉnh thoảng có mấy lần cùng bà ta hiệp lộ tương phùng, vẫn thấy bà ta dùng ánh mắt vô cùng quái nhìn thẳng ta, kinh khủng đến rợn gai ốc như oan hồn ngó thấy hung thủ vậy.

Gần đây rất nhiều nguồn cung cấp của hiệu buôn Văn gia bị tập kích trên đường vận chuyển, khiến Văn Liệt mỗi ngày một tất tả, tay nghề của ta không tới đâu, nhiều nhất chỉ có thể giúp xử lý ít việc vặt, mà cái người gánh vác trách nhiệm nặng nề – đại thiếu gia Văn Tiềm, ai, quả đúng là a Đẩu không chống đỡ nổi, chỉ biết thêm phiền, chẳng giúp được tí gì.

Hôm nay mới giải quyết xong chút ít tranh cãi rồi trở về Văn phủ, lập tức có hạ nhân bẩm báo có người xưng là bằng hữu của nhị thiếu gia tới thăm, đang chờ ở phòng khách tây viện.

Văn Liệt nhíu mày không nói gì, mang theo ta đi thẳng qua.

Đó là một nam nhân có khí chất cao quý, tướng mạo tuấn mỹ, ngay cả dáng vẻ uống trà cũng giống như trên cao nhìn xuống.

Văn Liệt cho lui hạ nhân, còn kêu ta gác ở cửa sổ.

“Tất cả mọi người đều đuổi, chỉ giữ lại hần, có thể thấy đó là tâm phúc của người, có điều thoát nhìn hình như tuổi quá nhỏ.” Người nọ từ từ nói.

“Hoàng thượng đại giá quang lâm, có chuyện gì không” Văn Liệt thản nhiên hành lễ rồi nói.

Hoàng đế hả, ta bị sốc, vội ngó lâu hơn, thiệt hơi giống Sâm Lệ, nhưng mà không có cao lớn uy mãnh như trong tưởng tượng... Ai... Nói lời mạo phạm y, kỳ thật đáng người chưa chắc khỏe mạnh hơn ta...

“Nói sao trẫm vẫn là tỷ phu của ngươi, rảnh rồi đến thăm thê đệ thì có gì không ổn sao” Khẩu khí của hoàng đế vẫn khoan thai tự đắc.

“Hoàng thượng không phải người rảnh rồi, thần cũng không, có gì xin hãy nói rõ, thần sẽ phân ưu cho hoàng thượng.” Văn Liệt vừa ra hiệu bảo ta lui vào góc phòng, vừa nói.

Hoàng đế nhìn Văn Liệt thật sâu, ngón tay gõ nhịp nhàn lên tay vịn của chiếc ghế tử đàn, rồi nói: “Trẫm tới vì chuyện của Sâm Lệ... Cậu trai năm đó... Đã chết thật rồi sao”

“Hoàng thượng muốn thần an bài quan nghiệm thi sao”

“Nếu đã chết thật, trẫm muốn ngươi đi nói rõ với Sâm Lệ, đừng tiếp tục thần hồn điên đảo như vậy nữa.”

“Không nhọc hoàng thượng phân phó, thần không biết đã bao lần nói với nhị điện hạ. Vả lại nhị điện hạ hiện tại cũng không có gì bất ổn, mỗi ngày đều xử lý triều vụ, sự kiện bình ổn Cao Lệ gần đây rất nhanh gọn, các đại thần đều nói nhị điện hạ quả đúng là tiểu trẻ tài cao.” Văn Liệt ngữ khí lãnh đạm.

Hoàng đế khó nén được cơn tức mà vỗ bàn, đứng lên: “Cái gì gọi là không có gì bất ổn Có thời gian lại đi lang thang trên đường như một bóng ma thì sao bảo không có việc gì Hiện tại ngoại trừ công sự ra, hần không chịu nói với trẫm hơn một chữ, trẫm thật không rõ, tại sao hần không thể hiểu trẫm đều vì tốt cho hần.”

“Hoàng thượng vất vả rồi, nhị điện hạ qua vài ngày sẽ tự khắc hiểu được.” Văn Liệt vẫn vô thưởng vô phạt nói xen vào.

Hoàng đế buồn bực liếc hần, tiếp tục nói: “Nếu chỉ bằng nghĩa vụ của hoàng tử, hiện tại hần làm quả rất hoàn mỹ, nhưng đồng thời hần vẫn là đệ đệ ruột của trẫm, trẫm không muốn nhìn thấy hần cả ngày như xác không hồn, mặc kệ dùng cách nào, trẫm muốn ngươi làm hần khôi phục nguyên dạng ngay lập tức.”

Ta âm thầm mếu máo. Đúng là từng gặp người thất thường, nhưng chưa từng thấy ai bốc đồng như vậy, y xem đệ đệ mình là tượng đất à, nói khôi phục nguyên dạng là cứ khôi phục nguyên dạng

Văn Liệt cúi mắt nhìn mũi chân mình nửa ngày, rồi nhẹ nhàng nói: “Thứ cho thần không muốn quản chuyện này. Đệ đệ của hoàng thượng là đệ đệ, đệ đệ của thần cũng là đệ đệ, hoàng thượng biết đau, thần đương nhiên cũng biết đau...”

Hoàng đế thả chậm ngữ khí nói: “Trẫm biết ngươi vẫn trách trẫm từng gây bất lợi với sư đệ, đến bây giờ trẫm không muốn giải thích...”

“Thần biết độc không phải hoàng thượng phái người hạ.” Văn Liệt cắt nhanh lời y.

Ta và hoàng đế đồng thời nhìn thẳng vào hần.

“Độc là tỷ tỷ thần hạ. Bởi ngài từng nói muốn cậu trai đó, cho nên tỷ ấy thay ngài động thủ, để lấy lòng ngài. Tỷ ấy rất giống mẹ thần, vì được người mình yêu mà không từ thủ đoạn. Đương nhiên tỷ ấy đã phạm sai lầm, bất kể động cơ là gì, nam nhân đều sẽ không thích một nữ nhân lại hạ độc. Hai năm nay tỷ ấy hoàn toàn bị lạnh nhạt, chắc hần vì nguyên nhân. Giữ lại danh hào quý phi của tỷ ấy, xem như cấp mặt mũi cho cha ta sao”

“Ngươi dường như cái gì cũng biết a,” hoàng đế lại ngồi trở về, “Có điều nay nói những điều này có ích gì, Văn phu cuối cùng cũng là vì trẫm mới làm như vậy, hơn nữa đích thực trẫm từng có ý nghĩ muốn y chết, tăng thêm tội danh giết y lên đầu trẫm không có gì không đúng, trẫm không để ý. Hiện tại trẫm chỉ quan tâm một vấn đề là làm thế nào để Sâm Lệ thức tỉnh, thất hồn lạc phách bởi một nam nhân thì được gì!”

Văn Liệt khép miệng. Hiển nhiên không thể cùng côn trùng mùa hè bàn luận về băng tuyết, hướng hồ nói với cái người chưa từng trải qua yêu đương.

“Còn người sư đệ kia của ngươi, cũng không quá kén ăn phải không Sâm Lệ làm gì y đều ăn, món bánh đó vừa nhìn đã biết khó ăn muốn chết, y lại không lên vứt bỏ, rồi lừa Sâm Lệ đã ném qua đi. Giờ tốt rồi, chết, bảo, trẫm lấy gì bồi thường”

Ta không nhận được xem thường. Hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt, trên đời này vẫn còn có người có thể cố tình gây sự đến mức siêu phàm như vậy. (

a a ~ ở truyện trước với trong phiên ngoại tuy y có vẻ hơi tàn nhẫn và hiểm độc, nhưng tính cách hình như đâu có biến thái như vậy a

)

Văn Liệt thiếu gia dường như đã quen, lướt mắt về phía y, vẫn không nói lời nào.

Hoàng đế đầu tiên là nổi giận đùng đùng lườm hắn, rồi dần dần dịu xuống, nét mặt trở nên vừa nhu hòa vừa buồn thương, trầm trầm nói: “Trẫm có đôi khi rất hâm mộ cậu trai đó, tuy y chỉ là một người dân bình thường, nhưng người và Sâm Lệ đều liều mạng bảo vệ y. Trẫm thân là vạn thừa chi tôn, nhưng chưa chắc có thể nhận được chân tâm. Có khi nghĩ lại, năm đó cần gì cương quyết như thế, nếu thả lỏng tay hơn, Sâm Lệ hôm nay vẫn là nhị đệ tri kỷ của trẫm, cũng không đến mức như người đứng nước lã... Nếu người chết có thể sống lại, sẽ thả cho hai người họ phiêu bạt giang hồ, thảnh thơi trở về thăm trẫm, vẫn tốt hơn tình hình miễn cưỡng hiện nay a...”

Những lời nói càng về sau, ngữ âm khẽ run, khóe mắt mờ hồ lộ ra thủy quang, bị y quay nghiêng đầu, che dấu.

Văn Liệt vẫn im lặng không nói.

Hoàng đế kinh ngạc nhìn hắn một lúc lâu, cắn chặt môi đến trắng bệch, buồn bã nói: “Văn Liệt, ngươi là người thông minh tài giỏi nhất trong triều, chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng không có mấy may biện pháp”

Hoàng đế lúc này lại không cố tình gây sự, gương mặt có vẻ buồn bã, ảm đạm, nghĩ ngày thường y một mình cao cao tại thượng, bên cạnh không có một người tri tâm ngang hàng, ta không khỏi cảm thấy y thật sự cô đơn tội nghiệp.

Văn Liệt vẫn bất vi sở động như trước, chỉ khom mình hành lễ, dùng âm điệu thường lệ nói: “Thứ cho thần vô năng. Thần quả thật không có thượng sách.”

Hoàng đế cúi đầu tĩnh tọa một lát, bỗng đứng dậy, nói “Một khi đã vậy, trẫm về.” Rồi đi về hướng cửa.

Văn Liệt lập tức nghiêng mình sang một bên, nói: “Cung tiễn thánh giá.”

Hoàng đế đi tới cửa, cước bộ chậm dần, không quay đầu lại nói: “Văn Liệt, ngươi hãy ngẫm nghĩ lại. Chỉ cần Sâm Lệ không còn như một bóng ma, điều gì trẫm cũng đều đồng ý hắn.” Dứt lời mở cửa đi thẳng.

Ta lặng lẽ nhích qua bên cạnh Văn Liệt, bám giữ cánh tay của hắn nói: “Kỳ thật trong lòng Hải Chân vẫn nhớ tới Chu Sâm Lệ.”

Văn Liệt không phản bác, chau mày ngồi xuống.

Ta vươn tay xoa mi tâm của hắn, nhỏ giọng nói: “Tuy ta không rõ cụ thể chuyện xảy ra năm đó, nhưng cảm thấy hiểu lầm phần lớn, chứng ngại lớn nhất, hình như là hoàng đế này. Nếu hiện nay hoàng đế không còn...”

“Tiểu Bảo...” Thanh âm của Văn Liệt có chút mệt mỏi.

“Cái gì” Ta hiếm có dịp dịu dàng đảm vai giúp hắn, mấy ngày nay vì ta và chuyện Hắc bang, bận đến mức thời gian ngủ còn không đủ, từ tình hình hoàng đế tới hôm nay, áp lực trên triều đình chắc hẳn không nhỏ, thấy hắn cuối cùng lộ vẻ mệt mỏi, không khỏi thấy đau lòng.

“Ngươi hôm nay lần đầu tiên gặp hoàng thượng”

“Đương nhiên rồi.” Thời đại này chẳng có TV, bình thường sao có cơ hội gặp hoàng đế, ngay cả cung nữ thái giám cũng chưa từng gặp thấy.

“Khó trách bị y lừa.” Văn Liệt cười lạnh bảo, “Ta từ nhỏ đã quen biết y. Nếu bàn về diễn kỹ, thiên hạ ngoại trừ Phượng Dương Vương gian xảo như hồ ly ra, chỉ sợ không ai so bằng.”

“...A! Người nói vừa rồi y đang diễn kịch” Ta ghen hờn. Nghĩ tới tiểu Bảo ta, làm người qua hai thời đại, cũng xem như gặp qua nhiều mặt xã hội, ở bên kia, thiên vương thiên hậu, thần tượng điện ảnh gì gì đó, mỗi một người ở trong mắt ta giống như con rối, ai ngờ hôm nay lại thua bởi một cổ nhân, uống công đồng tình tội nghiệp.

“Y từ bé kiêu ngạo, tùy hứng, không thể chịu nhất là đồ của mình, tự dưng bị người khác cướp mất. Năm đó Sâm Lệ còn chưa gặp Hải Chân, quả thật rất thích gần gũi người anh này, cái gì cũng đặt y ở vị trí đầu. Nếu Sâm Lệ không phải coi trọng Hải Chân, không phải người hấn yêu nhất trên đời này, vị hoàng đế bệ hạ này mới chẳng có hứng thú quần đệ đệ thích nam nhân hay nữ nhân nữa là. Chỉ khi nào y phát hiện mình bị một thiếu niên thường dân vô danh chen vào vị trí thứ hai trong lòng đệ đệ ruột, lòng tự trọng cao ngạo lập tức khiến y không tiếc dùng toàn bộ thủ đoạn để phá hỏng. Chuyện cho tới bây giờ, nếu nói y đau lòng đệ đệ thì còn có thể, nhưng muốn nói y hối hận từng gây bất lợi với Hải Chân, ta chẳng mấy may tin tưởng.”

“Nhưng... hôm nay y tới đây diễn trò đích thật có mưu đồ gì chứ Hay y đã nghi ngờ Hải Chân còn sống, đến dò xét từ miệng người” Lòng ta dâng lên vài phần bất an.

“Người xem như thông minh.” Văn Liệt khen ta bằng một câu lơ lửng, “Có điều y không những hoài nghi, mà còn đã chứng thực qua.”

“Hả Chứng thực qua Chứng thực thế nào” Hứng thú của ta được khơi gợi, bất tri bất giác đã bị Văn Liệt kéo ngồi lên đùi hấn.

“Mộ của Nại Nại, ngày hôm qua bị người ta khai quật.”

17. Phong Duy - Chương 17

Văn Liệt vui đầu bên cổ ta, giống như lằm bằm lại giống như đang nói với ta: “Chắc lúc này y đã biết trong mộ của tiểu Nại chỉ có một bộ miều cốt, nhưng vì manh mối quá ít không thể tra, cho nên mới đến đây, giả ân hận hồng mong gạt ta tự động khai ra hành tung của tiểu Nại...”

Ta cảm thấy lạnh cả sống lưng, nắm lấy vạt áo của Văn Liệt nói: “Vậy nếu để cho y phát hiện Hải Chân, chẳng phải là sẽ tiếp tục hại y chứ”

Văn Liệt thờ dài rồi nói: “Đúng vậy, một khi Chân bị y tìm được, cho dù Hải Tường mang theo tiểu Chân trốn ra quan ngoại cũng không tránh khỏi truy kích của y, đến lúc đó ta không thể không liên thủ với Sâm Lệ.”

“Tìm Sâm Lệ có ích gì Hấn đâu thể chống đối hoàng đế mà” Ta có chút hồ đồ.

“Sâm Lệ với đại ca hấn tuy tình cảm tốt, nhưng sống chung nhiều năm, sao lại không biết tính tình của hoàng thượng. Hai năm hấn ở Bắc Cương cũng chẳng phải phí gạo, vì sự phòng hoàng thượng tiếp tục lật lọng cản trở hấn với tiểu Chân mà làm một ít chuẩn bị.”

“Chuẩn bị Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ, dẫn thổ chi tân, mạc phi vương thần (1), chỉ cần cái người kia vẫn cao cao tại thượng đứng đầu một nước, Sâm Lệ sẽ chuẩn bị thế nào”

Văn Liệt mỉm cười nói: “Thiên hạ Đại Minh, vẫn còn một mảnh đất hoàng thượng căn bản không đụng đến.”

“A” Ta đảo vòng con người, trong đầu chợt lóe suy nghĩ, vội vàng nói: “Có phải Phượng Dương Vương gì gì đó mà người mới nói vừa rồi không”

Văn Liệt cuối cùng không bủn xỉn cho ta một ánh mắt khen thưởng, gật đầu nói: “Phải, vùng đất Nghiệp Châu của Phượng Dương Vương, thái tổ khai quốc đặc biệt đồng ý chế tiến và dưỡng binh độc lập, đồng thời nắm đan thư thiết khoán, chỉ cần hấn không nổi binh tạo phản, hoàng đế không có quyền động tới một sợi lông của hấn. Chẳng qua Phượng Dương Vương đương nhiệm tính cách cổ quái, chỉ thích diễn kịch, cũng không lo chuyện bao đồng, chỉ cần hấn không có hứng thú, thiên hạ đại loạn cũng đừng mơ hấn nhắc một ngón tay.”

“VẬY... SÂM LỆ...”

“Sâm Lệ thật ra khá thông minh tài giỏi, hơn nữa khéo trị thủy. Khi hấn ở Bắc Cương đánh đổ cùng Phượng Dương Vương, quản lý sông Hoài hằng năm gây thiên tai cho Nghiệp Châu, nếu trong hai năm thành công, Phượng Dương Vương phải đáp ứng một yêu cầu hấn đưa ra.”

“Hấn thắng”

“Thắng.”

“Nói cách khác, chỉ cần Hải Chân và hấn trốn thẳng tới Nghiệp Châu, dưới sự che chở của Phượng Dương Vương, hoàng đế sẽ không thể hại họ”

Bên môi của Văn Liệt cong lên một nụ cười, miệng mỗ nhẹ lên mặt ta, lắc đầu nói: “Tiểu Bảo, kỳ thật người chỉ gặp mặt Sâm Lệ hai lần dưới tình huống không bình thường thôi, cho nên không biết tên đó cũng tâm cao khí ngạo, sao chịu để người yêu sống nhờ sống gởi theo hấn”

“Hả”

“Thời điểm ấy còn khách sao cái gì, Sâm Lệ sẽ trực tiếp cầu Phượng Dương Vương nghĩ cách khiến hoàng thượng không rảnh xen vào chuyện hấn và tiểu Chân nữa.”

“Phượng Dương Vương có thể”

Văn Liệt cười ngạo nghễ, nói: “Nếu ta giúp hấn, hấn sẽ làm được.”

Ta búng hai má hấn, đá kích: “Người đắc ý gì chứ, còn chẳng phải bị người nhà Chu Sâm Lệ mưu tính nên mới ra tay sao.”

“Ta ra tay vì sự an toàn của tiểu Chân, chẳng phải giúp thằng nhóc kia. Nếu tiểu Chân không muốn lại ở với hấn, dù hấn xử lý công bằng đại ca, cũng đừng mơ qua cửa của ta.”

Ta bật cười đánh nhẹ một cái vào ngực ông anh tốt, nói: “Ta cứ nghĩ người không lo chuyện của Hải Chân như thế đâu, kết quả ngay cả động tĩnh của Chu Sâm Lệ hai năm nay đều dò la tường tận. Chẳng lẽ người chưa từng gặp chuyện nào ngoài kiểm soát của người hả”

Văn Liệt nhìn ta chăm chăm không chớp mắt, tay trái đang ôm vai ta tự nhiên vận sức, muốn kéo ta tiến thẳng vào lòng hấn, đưa đến bên miệng.

Thế nhưng, tiểu Bảo ta nào có dễ ăn như thế, chỉ bằng một ánh nhìn chăm chú đã muốn giật điện hôn mê ta muốn làm gì thì làm à Sớm nhìn ra Văn nhị thiếu gia lẳng lẳng kéo ta ngồi lên đùi hấn là có mưu đồ đen tối, đẩy thì đẩy không ra, nhưng ta có cách, thừa lúc hấn vừa mới vận sức nhẹ nhàng chuồn xuống, thuận lợi thoát khỏi ma chướng của hấn, chạy trốn qua một bên.

Hể hể, từng có người bạn gái trước trước trước nữa nói với ta: “Ồm ờ là có tình cảm nhất.” Ta hôm nay thử nghiệm xem.

Văn Liệt nhào qua bắt ta, còn xụ mặt ra vẻ tức giận nói: “Lâm Tiểu Bảo, người dám thoát khỏi khống chế của ta”

Ta ỷ vào thân hình nhanh nhẹn chạy trốn mấy vòng ở đại sảnh Tiểu Hoa, chạy hì hục vẫn bị kẻ có võ công tóm giam giữa hai cánh tay, chỉ có thể thở gấp nói: “... Ta... Chẳng phải họ Lâm đâu... Tại sao bán cho người ta thì lập tức phải... theo họ người ta a...”

Văn Liệt tha ta về chỗ ngồi cũ, rồi có chút thô bạo dán sát vào môi ta, tại khoảng cách nhay nghiền và liếm mút nói mập mờ: “... Không họ Lâm... Vậy cứ họ Văn đi... Văn Tiểu Bảo...”

Nói xong liền thuận thế kéo cổ áo của ta, vùi mặt vào nơi ấy hít hửi, còn thấp giọng cười nói: “Tiểu Bảo ngửi thơm quá...”

Ta bị hấn nghịch nhột, một bên cười khanh khách giãy dụa người né tránh, dùng sức hai tay kéo tóc hấn ra, trách mắng: “Văn Liệt! Người làm gì vậy! Ban ngày ban mặt... Sắc lang!!”

“Ban ngày ban mặt Trời sắp tối rồi...” Văn Liệt luồn tay vào từ vạt áo của ta, hại ta không thể không thả tóc của hấn ra, bộn rộn ngăn chặn vuốt của con dê núi nào đó.

Tranh thủ thời gian lướt mắt ra ngoài cửa sổ, trời đã tối thiết rồi, vội vàng hét lớn: “STOP!!”

Văn Liệt ù ù cạc cạc không hiểu, ngó thấy áo sắp bị hấn cướp, ta vội phiên dịch: “Dừng!! Dừng!!”

Nhị thiếu gia miễn cưỡng tạm dừng động tác xâm lược: “Cái gì”

“Trời đã tối rồi!!”

“Không phải vừa lúc sao” Ngón tay của Văn Liệt đã bắt đầu theo sống lưng trượt xuống.

Ta vội vàng chặn ngực hấn, lớn tiếng nói: “Nhưng chúng ta còn chưa ăn cơm chiều!”

Văn nhị thiếu gia vô lực ngồi phịch trên người ta, mài răng nói: “Người chỉ vì chuyện này mà kêu dừng”

“Đúng vậy đúng vậy,” Một mặt ta cố gắng thử đứng dậy, một mặt nói, “Kỳ lạ, tại sao không có ai tới gọi chúng ta ăn cơm Người không đói bụng sao”

“Đói,” Cặp mắt của Văn Liệt lóe lên lục quang, “Đói cực kỳ”

“Chúng ta mau đi ăn...”

“Ta lại muốn ăn ở trong này!” Nhị thiếu gia lại hóa thân thành lang, bỏ nhào ta ra đất.

Có câu Phật tổ mới có thể xả thân nuôi ưng, ta, một chàng thiếu niên tiền vệ hiện đại của chủ nghĩa vô thần, tại sao phải ở trong này đói bụng dứt no người khác chứ hả Thế giới quả nhiên không công bằng...

“Tiểu Bảo ngoan nào, chỉ cần tí tí... một tí tí là xong...” Văn Liệt dụ giọng dỗ ta.

Bị hấn đặt quần lầy cọ cọ, ta cũng không khỏi thở dốc khe khẽ, không tin cái tí tí của hấn chút nào, ta bắt đầu kêu đau: “Đau quá, sàn nhà sao cứng quá...”

Văn Liệt lập tức tách khỏi người ta, bế ta từ dưới đất lên. Ha ha, vẫn còn đau lòng mà, có thể đi ăn cơm...

Thoải mái đu trên người hấn, ta chuẩn bị chạy ra ngoài sân lần nữa, kết quả loạng choạng đi vài bước, đã bị ném mềm nhũn lên giường. Tập trung nhìn lại, thân đã ở trong căn phòng ngủ nho nhỏ.

“Đây là sương phòng của phòng khách, còn muốn đi” Văn Liệt hỏi bên tai ta với khoảng cách bằng không.

Mặt của ta nhẵn thành một đồng. Xem chừng nhị thiếu gia quyết phải ăn trước mới được.

Bạn có thể hình dung ra, mãi tới trống canh hai ta mới ăn được cơm tối, cái tên Văn Liệt ăn no nê xong leo xuống từ trên người ta, ngồi ở bên cạnh nói là giúp ta ăn khuya, kết quả ta phải chống con mắt mệt mỏi ăn nhiều hơn.

Ngày hôm sau ta thật sự muốn nằm thêm tí nữa, có thể Văn Liệt phải ra ngoài xử lý công chuyện, xin hấn mấy lần cho ta ở nhà ngủ không có kết quả, vẫn bị hấn vật dậy đóng gói mang đi, quả nhiên ăn xong rồi sẽ không còn quý như trước... Ta cắn hấn!!

Hành trình chủ yếu của hôm nay là phải đi đưa thiệp cưới xuất giá của tiểu thư Văn phu cho những nhân vật quan trọng. Người có thể làm Văn nhị thiếu gia đích thân tới cửa mời dù sao không nhiều lắm, cho nên nhất trình rất thư thả, buổi chiều có một đoạn thời gian rảnh rang. Ta vốn định đề nghị thăm Hải Chân, nhưng ngấm lại Tiêu Hải Tường nghi ngờ ta, nhịn rồi nhịn không nói. Có lẽ vì nguyên nhân giống nhau, vốn những lúc rảnh Văn Liệt sẽ thăm đệ đệ nay cũng không có ý đi Tầm Thủy biệt viện, hai người hiếm được dịp cùng nhau đi dạo loanh quanh.

Phổ xá kinh thành ta đã dạo mấy lần, nhưng chưa từng ngắm nhìn cùng Văn Liệt. Nhớ trước kia, không, về sau, lúc ta ở bên kia tản bộ, cảnh đó mới náo nhiệt, bất kể người bên cạnh là ai, cha mẹ, cô bạn gái nào đó, hay thẳng bạn thân, tùy thời sẽ chú ý nơi ánh mắt ta dừng lại, nếu thời gian ta nhìn chăm chú món đồ đó quá năm giây, cho dù lúc ấy không xảy ra chuyện gì, trong vòng ba ngày món đồ đó nhất định sẽ đưa đến trước mắt ta làm quà bằng đủ loại danh nghĩa, khiến ta cảm thấy mình là tiêu điểm của thế giới. Hôm nay tới nơi này, tuy có hơi thăm, nhưng tốt xấu cũng xem như có người yêu, không biết có còn có thể tiếp diễn náo nhiệt ngày xưa không.

Đi dạo hết nửa con phố, Văn Liệt quả thực lúc nào cũng chú ý tới tầm nhìn của ta, nhưng... nhưng... tức quá... Nghe hắn nói cái gì này:

“ ... ”

“Đi mau, cái đó có gì đẹp!”

“ ... ”

“Có cần thiết phải cầm lên xem không Chẳng cần nhìn cũng biết đồ giả”

“ ... ”

“Người không phải hay nói mình rất có phẩm vị sao”

“ ... ”

“Đừng dọa ta, trò xiếc đó mà người cũng thích!”

“ ... ”

“Người lật ngược rồi, dù người chống đầu xuống cả năm cũng chẳng nhìn ra đó là cái gì...”

“ ... ”

“... Tiểu Bảo, mấy bộ đồ đó là người ta giặt sạch phơi khô, không bán...”

...

Cứ thế ta nhẩn nhện vật vã khoảng nửa con phố, cuối cùng thiết nhện không nổi, dừng bước lại, lớn tiếng với Văn Liệt: “Nhị thiếu gia, nếu người hôm nay không mang theo tiền, thì cứ nói thẳng cho ta biết là được rồi.”

Sau lưng có ai đó phì cười một tiếng, ngó lại, chính là Văn Tiềm.

18. Phong Dục - Chương 18

Văn Liệt đi tới chào hỏi: “Đại ca, trùng hợp thế.”

Văn Tiềm cười gật đầu nói: “Hiếm thấy có người dám nói chuyện kiểu này với đệ.”

Ta bĩu môi, cái gì gọi là kiểu này Qua nhiều năm quy củ ta đã hạn chế lắm rồi đó, mấy thằng bạn thân hồi trước của ta, có thằng nào dám can đảm rõ như Văn Liệt chứ

Nhị thiếu gia sờ đầu của ta, cười thấy ghét: “Còn cách nào chứ, tiểu Bảo lanh lợi đáng yêu, khó tránh khỏi cưng chiều hẳn nhiên hơn.”

Ta nhướng mày lườm Văn Liệt. Cưng chiều ta Hắn nói cưng chiều ta cái gì Gật ta chưa từng được cưng chiều sao Nghĩ hồi đó... Quên đề, đàn ông con trai không thèm nhắc tới dung cảm năm ấy, gần đây cảm xúc bùi ngùi hơi bị nhiều rồi, có lẽ do chậm chạp nên tới giờ mới bắt đầu không quen khí hậu.

Không để ý tới hai người đang giả khách sáo nữa, ta bỏ lại họ đi trước, tà tà liếc mắt thấy Văn Liệt vội vội vàng vàng đuổi theo sau, Văn Tiềm không biết sao cũng đi theo.

Biển người như nêm ngay trước mắt, tốc độ đi lại hiển nhiên từ tốn hơn, không quá hai bước đã bị Văn Liệt giữ chặt, trách cứ: “Người chạy loạn làm gì, đang ở bên ngoài không được rời khỏi ta quá xa.”

Mắt hứng vung tay, tức giận nói: “Người quản ta, ta lại chẳng phải phạm nhân,”

Văn Liệt giật mình nhìn ta: “Sao lại tự dưng nổi giận Đừng ở đây nổi tính trẻ con được không.”

Ta quay đầu bước đi, trong lòng chậm rãi dâng lên cảm giác buồn bực. Thiết là, biết rõ người ta đang dối, tại sao còn mắng, hắn không biết càng mắng sẽ càng không vui sao Ngoại trừ thời điểm thăm thiết, trước giờ cũng chẳng thấy hắn đồ ta tí nào, cho tới nay, khí thế của ta vẫn yếu hơn hắn, rõ ràng hắn yêu trước mà, chẳng lẽ vì là chủ nhân cho nên không thể có quan hệ tình cảm bình đẳng sao

Văn Liệt lại bắt lấy ta, sắc mặt sa sầm, Văn Tiềm chạy vội đến giảng hòa: “A, mau nhìn bên kia, đường như có người mãi nghệ này, người xem đông như vậy, nhất định rất náo nhiệt, chúng ta cũng qua xem đi.”

Ta héch mặt, lớn giọng: “Được, chúng ta đi xem.”

Nói rồi kéo mở ngón tay của Văn Liệt, chạy về hướng đám đông.

Biểu diễn dường như vừa mới bắt đầu, ta xụ mặt không chịu suy nghĩ mà chen vào trong, rất nhanh đã chen tới vị trí đầu.

Một bác chừng năm mươi tuổi đánh thương vun vút, bên cạnh nữ tử phần y mập lùn mỗi tay cầm bốn thanh chủy thủ sáng lóa, xem chừng sắp diễn phi đao.

Nữ phần y đi vào vùng trung tâm, quay người lại, lộ ra gương mặt thiếu thiện vừa vặn đối diện ta.

Trí nhớ chợt lóe, nhớ tới người con gái bị đám lưu manh gây rối ngày đó.

Ngày đó ta mặc bộ áo khoác do bản thân thiết kế, bước miếng sắt nhỏ kỳ thật là lệnh phù Hắc giáo.

Tim nhảy dựng, ánh mắt lạnh như băng của cô ta khóa chặt ta.

Ta lập tức lùi nhanh về phía sau, không ngờ đụng vào Văn Tiềm vẫn theo sau ta.

“Tiểu Bảo, tại sao không xem...”

Những lời này không thể nói dứt, bởi vì phi đao lóe ánh bạc đã không sai lệch mà bắn thẳng tới ngực ta.

Chung quanh chật ních người, muốn tránh cũng không được, mặt sau Văn Tiềm đứng vững vàng, không thể lui, chỉ đành phải cố sức ngồi xổm xuống, đồng thời nhắm hai mắt lại.

Trước ngực bị cơn đau bóp nghẹt, nội tạng bị rung động đến phát đau, thân thể bất giác ngã về sau, nghe thấy tiếng kêu hoảng loạn của Văn Tiềm: “Tiểu Bảo! Tiểu Bảo!”

Mở mắt ra, tầm nhìn có chút lắc lư, nhưng vẫn rất rõ nét, trước mắt là đám đông bỏ chạy tứ phía, và khuôn mặt phóng đại của Văn Tiềm, giữa khoảng hở người lay động, trông thấy Văn Liệt nhanh chóng đánh ngã phụ nữ mãi nghệ rồi sắc mặt trắng bệch chạy tới.

Được đôi bàn tay run rẩy kịch liệt của hắn ôm cổ, cơ thể của ta cũng run theo. Lúc hít thở vẫn thấy đau âm ỉ ở trước ngực, vừa mở miệng là một chuỗi ho khan, nhưng ta vẫn cố gắng nói cho hắn biết, “...Không... khụ.... Không có việc gì... Thật sự không... Khụ... Không có việc gì...”

Ngón tay run rẩy của Văn Liệt lần tìm trước ngực ta, do đúng lúc đang ngồi xổm, phi đao thẳng tới ngực đánh trúng giữa hai xương quai xanh, chỗ áo đó bị đâm một lỗ, lộ ra mảnh lệnh phù màu đen, chính giữa có một vết lõm do mũi dao tạo thành.

Văn Liệt ôm chặt ta vào lòng, liều mạng mà ôm, dường như muốn cất giấu ta vào trong cơ thể hắn. Văn Tiềm ở bên cạnh khuyên nhủ chậm: “Nhị đệ, tuy tiểu Bảo không bị thương, nhưng vẫn bị cú sốc lớn, người ở đây hỗn tạp, mau trở về phủ thì tốt hơn.” Nói xong liền vươn tay muốn nâng ta dậy.

Có lẽ do mang lòng hoài nghi, ngón tay của hắn vừa chạm ta, ta lập tức cảm thấy không rét mà run, nhịn không được rúc vào ngực Văn Liệt, Văn Liệt bế ngay ta dậy, dịu dàng nói, “Không sợ, không sợ, chúng ta về nhà nào.”

Văn Tiềm không biết từ khi nào đã gọi cổ kiệu lớn, để ta và Văn Liệt cùng nhau ngồi lên, sau khi trở về Văn phủ hắn lại vội vàng kêu a hoàn sắc trà thang để bình ổn tinh thần, chẳng những bảo ta uống hai chén, mà còn cứng rắn bắt Văn Liệt uống chung, nói hắn cũng bị kinh động.

Văn Liệt vốn định tìm đại phu để kiểm tra cho ta, ta không muốn làm rầm chuyện lên rồi đến cuối cùng chẳng có gì, làm trò cười cho người ta, thế nên kiên quyết không cần.

Văn Tiềm an ủi hai câu rồi rời đi, ta nằm trên gối nhìn bóng lưng của hắn, cẩn thận nhớ lại chuyện vừa phát sinh, càng nghĩ càng thấy nghi ngờ trùng điệp.

“Tiểu Bảo, có nơi nào thấy không thoải mái không?” Văn Liệt canh giữ ở bên cạnh không ngừng vuốt nhẹ tóc ta, hỏi cùng một vấn đề đến hai ba lần.

Ta ngồi dậy, cúi đầu nói: “Ta cứ cảm thấy... Ca ca ngươi dường như cố ý bảo ta tới chỗ đó...”

Văn Liệt nhìn ta thật sâu trong thoáng chốc, vươn tay ôm lấy ta, dịu dàng nói, “Xin lỗi, tiểu Bảo, hôm nay đều do ta không tốt, rõ ràng đã đi cạnh ngươi, lại còn để ngươi gặp chuyện này, đều do ta không tốt, sau này sẽ không, tuyệt đối sẽ không...”

Ta dùng gấu ngón tay gãi cằm hần, cắt ngang, “Ta đang nói ca ca ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết dường như hần có rắp tâm sao?”

Văn Liệt hôn lên bên tai ta, nói, “Tiểu Bảo, ta biết ngươi hôm nay bị kinh sợ, nhưng đại ca lúc ấy cũng không ngờ lại xảy ra chuyện, ngươi muốn trách thì cứ trách ta được rồi.”

Ta nhất thời chán hần. Nhớ tới hần ở trước mặt Tiêu Hải Tường tỏ vẻ tin ta vô điều kiện, ta còn thấy hơi hơi cảm động, ai dè hần lại là tuýp người không có xú lòng nghi ngờ đối mới người nhà và người yêu, một ta hồi trước cứ nghĩ hần rất tàn nhẫn, thiệt không biết hần đạt được sự nghiệp và địa vị như ngày nay bằng cách nào.

Ra sức đẩy hần một cú, ta chẳng muốn thêm gièm pha, bửu môi nói: “Biết rồi, ngươi coi như ta chưa nói gì là được.” Nói xong quay về trên giường, kéo chăn bọc lại.

“Tiểu Bảo, tiểu Bảo,” Văn Liệt ở ngoài chần nhẹ giọng gọi, vừa muốn lật người ta lại, bỗng giờ cửa đột nhiên bị đẩy ra, Hải Chân gọi tên của ta xông tới.

Ta sợ nằm như vậy sẽ dọa Hải Chân, nên vội vàng ngồi dậy, bày ra dáng vẻ đầy sức sống.

Sau khi cẩn thận đánh gia ta từ trên xuống dưới, Hải Chân hiềm thấy nghiêm khắc hỏi Văn Liệt, “Không phải bảo huynh cẩn thận rồi sao Sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Tiêu Hải Tường theo sau Hải Chân định giải bày giúp Văn Liệt chẳng nói câu nào: “Ở trên đường nhiều người lắm, khó tránh khỏi có sơ suất...”

Hải Chân chỉ quay đầu lại nhìn hần một cái, khiến Niếp Niếp cao to ngoan ngoãn ngậm miệng lui về.

“Mấy ngày nay không gặp mấy huynh, tính qua thăm xem sao, kết quả lại nghe thấy đại biểu ca nói xảy ra chuyện, làm dẽ giết cả mình.” Hải Chân đẩy vạt áo của ta lấy ra miếng lệnh phù xem vết lõm, càng nhìn càng thấy sợ, dứt khoát hạ lệnh: “Chưa tìm thấy thiếu chủ Hắc bang kia, tiểu Bảo không được xuất môn.”

Ta buồn bã nói, “Trong Văn phủ cũng đâu chắc an toàn.”

Hải Chân liếc ta, cư nhiên không hỏi lại, thoáng trầm tư rồi nói: “Ta và Niếp Niếp cũng qua đây, khi tiểu Liệt xuất môn thì hai người chúng ta chăm sóc tiểu Bảo.”

Ta và Văn Liệt đồng thời nói: “Không được!”

Hải Chân nhìn người này, ngó người kia: “Tại sao?”

Cùng Văn Liệt mặt đối mặt, hai người lại đồng thời im lặng. Nói giỡn chắc, chẳng lẽ muốn bọn ta nói “Tên hoàng đế kia với nhị hoàng tử chẳng biết lúc nào chạy qua đây, bị bọn họ nhìn thấy thì sao?”

Tiêu Hải Tường cố lấy dũng khí, tiến lên phụ họa: “Lần này thật sự chỉ ngoài ý muốn mà thôi, dù sao ngày mốt là ngày cưới của biểu tỷ, chỉ cần qua mấy ngày này, Liệt xa sẽ không còn bận bịu nữa, chắc hẳn không có việc gì đâu.”

Nhắc tới ngày cưới, Hải Chân khẽ nhú mày, chắc nghĩ tới Văn phủ gả con gái, trong cung nhất định sẽ có người tới tham dự, sắc mặt hơi biến đổi, suy nghĩ một lát, nói: “Được rồi, ta không qua, nhưng Niếp Niếp phải qua, ít nhất ở tới khi Lệ Kinh xuất giá, hôm nay dọn luôn.”

Tiêu Hải Tường chán động, lớn tiếng nói, “Không muốn.”

Ta cũng chán động, ngơ ngác nhìn Hải Chân. Ta biết y tốt với ta, nhưng tìm một người hoài nghi ta đứng phía sau gia hại Văn thị đến bảo vệ ta, chẳng phải quá nực cười sao.

Hải Chân luôn dịu dàng mà lần này đặc biệt độc đoán, thậm chí không hỏi Hải Tường tại sao “Không muốn”, đã trực tiếp kêu người chuẩn bị phòng, còn nghiêm túc nhắc nhở Hải Tường phải cam đoan ta ở trong Văn phủ không gặp bất trắc.

Tiêu Hải Chân đáng thương, một đại nam nhân lại không thể khóc nháo, gấp đến độ xoay vòng cũng không kiếm ra cách đối phó Hải Chân, chỉ đành phải u oán nhìn Văn Liệt kiêm phần hận lườm ta.

Lúc này Văn Liệt mới từ bên cạnh ta đứng lên, nói với Hải Chân: “Tiêu Hải Tường mới là người không có liên can nhất, lần này hoàn toàn lỗi của ta, sau này tuyệt đối sẽ không cho tiểu Bảo bất cứ cơ hội nào nữa.”

Ta ở bên cạnh vội nhắc, “Người nói sai rồi, sau này tuyệt đối không cho hung thủ bất cứ cơ hội nào nữa.”

Văn Liệt lườm ta, nói: “Hung thủ vốn sẽ không có cơ hội nào, tất cả cơ hội đều được người sáng tạo ra.”

Ta giận nha, ngấm lại cãi nhau với hắn nhất định phải có tranh chấp, chỉ có cùng nhào lên cắn xé một trận, đỡ hơn phải tốn hơi. Hải Chân cười ngăn lại, âm ỉ một chấp hiễn nhiên cho qua chuyện Hải Tường dọn ở.

19. Phong Duy - Chương 19

Ngày hôm sau lúc ăn sáng ta cố bày bộ mặt “còn đang giận dỗi”, nhưng Văn Liệt lại ngốc đến độ nhìn không ra, cứ câu được câu không dán theo ta nói chuyện, chẳng thèm để ý không ai đáp lời, cuối cùng còn đưa cái chén không qua, kêu: “Thêm cháo.”

Ta cầm lấy một cái bánh bao, ngấm lại có nhân, bỏ lại đổi sang cái mìn thâu, ngấm lại dù sao cũng là lương thực, lại bỏ qua cầm lên một trái trứng luộc, cái này dù có đập xuống đất, lột vỏ vẫn có thể ăn, cho nên ta không chút do dự ném thẳng đầu Văn nhị thiếu gia.

Tiếc thay do nhiều lần đổi tay, đối phương đã dốc sức chuẩn bị, khoát tay nhẹ nhàng đón được, còn hỏi: “Ta kêu người thêm cháo cho ta, chứ đâu có muốn ăn trứng, người ném qua làm gì”

Ta vỗ bàn đứng dậy: “Tại sao ta phải thêm cháo”

Văn Liệt ngẩng đầu. Năm tay ta âm thầm đặt ở mép bàn, định bụng chờ lúc hắn nói ra “Bởi vì ngươi là tiểu tử của ta” thì hất bàn.

Chỉ thấy nhị thiếu gia đặt đĩa xuống, hai tay ôm ngực, lắc đầu giận dữ: “Điều này còn phải hỏi, bởi ngươi là nương tử của ta a, giảng theo tam tông tứ đức...”

Ta nhất thời nổi trận lôi đình, nhào qua bắt đầu dùng miệng (cắn –) la lên: “Nói bậy! Cầm miệng! Ai là nương tử của ngươi Ngươi cái đồ mặt dày, mặt dày, ngươi chiếm tiện nghi của ta, cả hai đời ta chưa từng bị ai chiếm tiện nghi! Quý đáng ghét!” (quý sứ hà =)))

Văn Liệt cười ha ha nắm được hai cánh tay ta, lôi kéo cả người ta khóa vào lồng, cúi đầu hôn loạn xạ trên mặt ta, cười nói: “Đây mới là tiểu Bảo có tinh thần a, được rồi được rồi, đừng đá, coi như ta là nương tử của ngươi được chưa, dù sao tiện nghi trên miệng tùy ngươi chiếm đó.”

Giề Ý là tiện nghi mấy chỗ khác chỉ để hắn chiếm Hồ ly! Tưởng ta nghe không hiểu chắc Nhớ khi ta năm tuổi đã được xưng ngôi sao nhỏ trí dũng song toàn, tung hoành trong nhà trẻ không đối thủ, ngay cả cô giáo còn bó tay, vậy sao có thể để cho một tên cổ nhân chiếm thượng phong

Đương lúc nghĩ ngợi thì con lang kia đã hôn triền miên, thân thể ta cũng bắt đầu nóng lên. Thiệt là, mới sáng sớm phát tình cái gì chứ hử, tiểu Bảo ta tùy thời tùy chỗ sắp đặt sao

Giả vờ nhu thuận nhận nụ hôn của hắn, ta dùng hết tất cả kỹ năng hôn môi của mình để nhiệt tình đầu lười với hắn, hôn sâu đến khi chính mình có chút say mê mới đẩy mạnh hắn ra, nói như đinh đóng cột: “Từ bỏ!”

“Tiểu Bảo,” Văn Liệt dịu dàng dỗ ta, “Ta sẽ không làm bước cuối, hơn nữa cam đoan ngươi sẽ thấy rất thoải mái...”

“Không cần! Ta không có tâm trạng!” Ta lắc đầu.

“Làm sao vậy Không phải nãy còn rất vui sao” Văn Liệt lại cúi đầu, đôi môi nóng rực không ngừng mút lên cổ và xương quai quai xanh của ra, tay này ôm chặt người ta, tay kia thì sờ soạng luồn vào vạt áo.

Ta vận vẹo cơ thể kháng cự, mềm mỏng nói: “Người làm gì, lại muốn cưỡng ép”

Văn Liệt chỉ đành thả lỏng tay một ít, nói ngon nói ngọt: “Lần đó là ta không đúng, cho nên giờ ta mới tỉnh cầu lời đồng ý của người đó/”

Ta đột nhiên nhớ tới một vở kịch từng xem trên TV, lóe ý tưởng, khẽ đảo mắt nói: “Muốn ta đáp ứng cũng được nha, có điều người phải chơi một trò với ta.”

“Trò gì” Văn nhị thiếu gia ra vẻ như rất hứng thú, đáng tiếc ta biết hiện giờ hắn có hứng nhất là cái gì.

“Ta nói ba câu, người phải học theo từng câu một, nếu ba câu đều không sai một chữ, ta theo ý người, làm đến bước cuối cũng không sao, chỉ cần đừng làm đau ta.”

“Thật sự” Nhị thiếu gia khả năng ghi nhớ cao sáng rực hai mắt: “Người nói đi, vừa dài vừa khó ta cũng chấp.”

Ta gật đầu, kéo ra khoảng cách đôi chút giữa chúng ta: “Sẵn sàng chưa”

“Sẵn sàng.” Văn Liệt nói tràn đầy tự tin.

Ta đắc ý nhéo cánh tay hắn nói: “Xem người kìa, ngay từ đầu đã sai rồi. Câu đầu tiên ta nói là ‘Sẵn sàng chưa’, người nói theo là ‘Sẵn sàng’, thiếu mất một chữ ‘chưa’, người chấp nhận không”

Văn Liệt ngây người, kháng nghị: “Người rõ ràng gạt người, lần này không tính.”

Ta xông lên đấm: “Người xấu lắm!”

“Là người xấu lắm mới đúng, không tính, lại lần nữa.”

Ta bắt mãn tròng hắn, nhưng còn cách nào chứ, dù thế nào đây vẫn là địa bàn của hắn, chỉ có theo hắn thôi.

Lại hít sâu một hơi, ta hỏi trước: “Sẵn sàng chưa”

“Sẵn sàng chưa” Văn Liệt học theo ta từng chữ một, ngay cả ngữ khí cũng y chang.

Ta cao hứng cười nắc nẻ, vỗ bờ vai của hắn nói: “Người lại sai rồi!”

“Làm sao sai” Văn Liệt không phục nói, “Giống nhau từng chữ một.”

Ta nhướn mày: “Câu thứ hai của ta là ‘Người lại sai rồi’, ngẫm lại người đã nói gì”

Nhị thiếu gia không gì làm không được rốt cuộc ngó ra, nửa ngày không nói ra lời, làm cảm giác thành công của ta tăng thêm bình phương lần. Ha ha, ta là người hiện đại ta sợ ai!

Đợi khi Văn Liệt lấy lại tinh thần muốn tiếp tục theo ta ồn ào, đột nhiên có người ở ngoài gõ cửa, cất lên giọng nói kính cẩn lễ phép: “Nhị công tử, lão gia mời ngài qua một chuyến.”

Văn Liệt lên tiếng “Qua ngay”, rồi giúp ta sửa sang trung phục, hỏi: “Muốn ăn thêm món nào không”

Tuy còn chưa no hoàn toàn, nhưng bắt buộc chờ thiết không lý lẽ, cho nên ta lắc đầu, cũng giúp hắn buộc lại đai lưng lỏng lẻo, cùng nhau tới Du Viên nơi Văn thái sư sống

20. Phong Duy - Chương 20

Lúc chúng tôi đến, Văn thái sư đang ngồi trên ghế trầm tư ở đại sảnh du viên, thấy Văn Liệt tiến vào hành lễ, trên gương mặt già cỗi hiện lên nét cười, ngẩng đầu ra hiệu Văn Liệt ngồi xuống, đồng thời phân phó người hầu ở bên cạnh lui ra.

Ta nhìn Văn Liệt, hắn lắc đầu, ta bèn đứng phía sau hắn không nhúc nhích.

“A, cậu... Cậu tiểu... Tiểu Bảo nhĩ, người ra ngoài trước đi, ta và nhị công tử có chuyện phải nói.” Văn thái sư nói thẳng với ta.

“Cha, tiểu Bảo không phải người lắm miệng, để hần lưu lại không sao đâu.” Văn Liệt lập tức đứng lên.

“Cha có chút lời muốn nói với mình con, để tiểu Bảo chờ ngoài cửa một lát có sao đâu” Văn thái sư nói lời ầm ập, càng làm người khác không có lý do để phản bác, dù sao vẫn không thể nói với nhị công tử kiêm chức bảo tiêu của ta, không thể tự ý rời đi sao

Không muốn làm Văn Liệt khó xử, hơn nữa ta không cho rằng cách nhau một cánh cửa sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên nói khẽ với hần: “Không sao đâu, ta ở ngay trong sân ngoài cửa chờ người, có gì bất thường sẽ hô lớn gọi người.”

Văn Liệt thoáng do dự, chần chờ rồi mới gật đầu: “Người chú ý xung quanh, thấy bất thường phải gọi ta ngay lập tức, nhằm cũng không sao.”

Ta thừa vâng, hướng Văn thái sư hành lễ rồi lui ra ngoài cửa, ở trong sân tìm ghế đá ngồi xuống.

Lúc ấy vào cuối thu, ta đến thế giới này đã gần một năm, thời gian dù không lâu, nhưng có nghĩa ta cuối cùng vượt qua sông sẽ chuyển biến trong đại nhất trong đời. Nỗi thấp thỏm lo âu lúc thuở đầu, ta của hiện tại thấy ung dung tự tin hơn nhiều, dù trước mắt vẫn còn trong vòng xoáy nguy hiểm, nhưng nghĩ tới Văn Liệt, lòng liền bình tĩnh lại.

Dường như trời trở gió, vài chiếc lá trong sân vừa rơi xuống đã bị cuốn lên, tung bay giữa trời, múa nên những đường cong trơn mượt, dẫn dắt ánh nhìn của ta góc tường hiên nhà rồi rơi cạnh nguyệt lương môn (1) tròn tròn.

Văn phu nhân đứng lặng ngoài nguyệt lương môn như một bóng ma, nhìn chằm chằm ta bằng ánh mắt cực kỳ cổ quái, cũng không biết xuất hiện từ lúc nào.

Ta sợ tới mức tim cứ đập bình bịch, bất giác nhảy dựng, lùi về sau mấy bước liền.

Hiện tại bà ta cách ta một khoảng dài, lúc này hét lên quấy rầy hai cha con đang mật đàm hiển nhiên không được, cho nên ta đề lại nỗi sợ, một mặt nói không dứt với bản thân đó chỉ là người phụ nữ không bình thường lắm, không có gì phải sợ, một mặt khẩn vái cầu bà cứ đứng đó đừng nhúc nhích.

Bà ta cứ nhìn thẳng ta, chẳng mấy may có vẻ muốn mở miệng, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy hơn nhiều so với lần đầu ta gặp bà. Tuy đồng cảm bà không hạnh phúc, nhưng với tình hình trước mắt mà nói thật sự không có cách nào không xem bà thành một người cần đề phòng cao độ.

Lúc đầu Văn phu nhân ngay cả một ngón tay cũng không thềm di chuyển, nhưng theo ánh mắt dần nóng rực của bà, thân thể không chút nhúc nhích cũng chậm chậm run lên, chậm rãi bước về phía ta bước đầu tiên.

Ta dán mắt vào chân của bà ta, tuy bước chân thong thả từ tốn, nhưng lộ tuyến kiên định đi về phía ta.

Quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, lại quay về nhìn gương mặt âm u đang đến gần, ta hít sâu một hơi, quyết định một khi bà ta đi đến hòn non bộ cách ta bảy tám bước, ta sẽ gọi Văn Liệt ra.

Dù trên đường có tạm dừng đôi chút, nhưng mục tiêu đích thật của Văn phu nhân rõ ràng cách ta càng lúc càng gần. Lòng tự trọng buộc ta phải bình tĩnh, gắng không đổi sắc nhìn bà ta, không muốn để bà ta thấy nỗi sợ còn sót lại, cũng không muốn bộc lộ bất an nơi đáy lòng.

Chân của Văn phu nhân rốt cuộc chỉ còn cách hòn non bộ một bước, ta nắm chặt nhánh hoa bên cạnh, vừa định mở miệng gọi tên Văn Liệt, đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân rung động mạnh, tầm mắt cũng nghiêng ngã theo.

Sự tình chỉ xảy ra trong chớp mắt, cũng kết thúc trong chớp mắt. Khi ta ổn định thân thể đang lặn lộn trên đất của mình, khi trong đầu lóe lên hai chữ “Động đất” rõ nét, hết thấy đã xảy ra rồi.

Văn phu nhân té ngã tại đồng hòn non bộ đã sụp đổ, nhưng trong mắt ta sớm không có bà, mà nhìn chằm chằm vào đồng gạch ngói mịt mù bụi.

Đồng gạch ngói này vốn là một căn phòng xinh đẹp, ta mới ở đây chưa lâu.

Mà Văn Liệt, hẳn còn bên trong. Hẳn còn bên trong đồng gạch ngói này.

Ta vùng vẫy đứng lên, lão đảo chạy đến trước đồng gạch, phúc chốc chẳng muốn lãng phí thời gian mà đào bới. Mái ngói vỡ vụn và mảnh gỗ vế lên cánh tay ta những vết thương vừa dày vừa dài, nhưng không thể bỏ cuộc, vì đối với Văn Liệt lúc này mà nói, từng giây từng phút đều là mệnh.

Cổ sức gầy mộc trụ gãy ra, dọn những mảnh ngói, quan sát mỗi một khe hở, ta đều phải nằm sấp xuống lắng nghe có tiếng người truyền ra hay không, đồng thời khàn cả giọng gọi tên Văn Liệt, hy vọng nhận được chút hồi đáp. Không lâu sau, mười ngón tay huyết nhục mơ hồ đã mất đi cảm giác, nhưng ta càng không ngừng đào bới.

Hai tay hoạt động cực nhanh bỗng bị ai đó nắm lấy, ta vừa quay đầu lại, khuôn mặt của Văn phu nhân đã ở trước mắt.

“Nghe đây,” Ta quát bà, “Mặc kệ bà muốn làm gì, nếu bà còn có một chút nhân tính, nên biết bên dưới còn chôn vùi chồng và con của bà, đó là đứa con ruột của bà!”

“Con...” Bà lẩm bẩm.

“Đúng vậy!” Ta gào thét đặt tay bà lên gạch ngói vụn, “Là con bà! Bà mau tới giúp tôi!”

Bà ta đào hai cái, rồi lại ngơ ngác nhìn ta, ta quát lớn: “Nhìn tôi làm gì, mau lên!”

Bị thanh âm của ta làm chấn động, bà ta hơi co rúm, bắt đầu học theo bộ dáng của ta dời gạch.

Nhóm người hầu không bị thương lục tục chạy tới, mọi người sợ tới phát run. Ta gặp ai thì gọi lớn người đó: “Qua đây! Văn Liệt bọn họ còn ở bên trong!”

Có lẽ vào giờ khắc đặc biệt, suy nghĩ của mọi người đều có xu hướng nghe theo mệnh lệnh, mỗi người đều gia nhập không có dị nghị, có người cầm tới xẻng sắt, tiến độ nhanh hơn rõ rệt.

Văn Tiềm, tiểu thư và Văn Lệ Kinh đều lần lượt chạy tới, ngoại trừ Văn Liệt có một ít vết máu trên cánh tay ra, có vẻ tất cả mọi người may mắn không có việc gì.

“Đừng lo lắng, mau tới đào phụ!” Ta một mặt ra sức kéo một cột xà gỗ, một mặt hô to về phía họ.

Đào nửa ngày, giọng của ta đã gần như khàn đặc, trong đồng gạch đổ nát vẫn lặng ngắt như tờ, không hề có hồi âm.

“Mọi người đừng đào,” Văn Tiềm bình tĩnh nói.

Mọi người dừng lại đôi tay bận rộn, ngơ ngàng nhìn hẳn.

“Xem ra hết cứu rồi.” Âm điệu hẳn trầm thấp.

“Người cầm miệng!” Ta bật dậy đến trước mặt hẳn, quát lớn, “Cái gì gọi là hết cứu rồi, người nhìn thấy thi thể chưa?”

“Tiểu Bảo, người không nên làm theo cảm tính...” Hẳn bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Ta không có thời gian tranh cãi với người” Ta cười lạnh nói, “dù mặc kệ đệ đệ của người, tại đây còn có cha người, người chỉ muốn sản nghiệp của Văn gia mà thôi, không phải đến cả mạng cũng muốn chứ.”

“Tiểu Bảo, người nói cái gì” Văn Tiềm thay đổi sắc mặt.

Ta ngoảnh đầu không để ý hẳn, điên cuồng hét lớn với đám người hầu đang ngăn ra: “Ngơ ra làm gì, tiếp tục đào!”

Có mấy người nhìn Văn Tiềm, có chút chần chờ, ta lớn tiếng quát: “Đừng quên chôn dưới đây là ai, đào đi!”

Mọi người vội vàng cúi đầu, tiếp tục đào bới.

Lâm tiểu thư đi đến bên cạnh ta, nhỏ giọng: “Tiểu Bảo, tay người phải băng bó mới được.”

Ta lắc đầu không kiên nhẫn, nói: “Không có thời gian, cô không giúp thì mau tránh ra.”

Cô nàng lùi về sau một bước: “Tiểu Bảo, thoát nhìn hiện tại, dường như người mới là chủ nhân của Văn phủ.”

Ta không rảnh quan tâm lời nói linh tinh của cô, bởi vì màng tai mẫn cảm của ta chớp được một thanh âm nhỏ to: “...Tiểu Bảo...”

Ta quát to một tiếng: “Bọn họ còn sống, ở trong này!”

Tất cả mọi người dừng tay chạy tới lắng nghe, Văn Lệ Kinh dịu giọng nói: “Không có âm thanh nào...”

Ta dùng ống tay áo bần đen lau mồ hôi trên mặt, hít một hơi nói: “Ta vừa rồi nghe thấy, bọn họ ở ngay dưới này. Mọi người nghe ta, trước đào ở đây, động tác phải cẩn thận, hiện tại dọn căn trước đã, sau đó hợp lực di chuyển xà nhà và khối gạch lớn, những món nặng không được một người dọn. Được rồi, bắt đầu dọn căn đi.”

Mọi người lập tức theo lời đào căn đất, chỉ chốc lát sau, một người nam phó hô to: “Ta thấy chân của nhị công tử rồi, người hình như bị đè dưới xà nhà!”

Ta lập tức nhào qua, quả nhiên thấy nửa thân người của Văn Liệt lộ ra ngoài, nửa khác ẩn dưới xà nhà sụp đổ. Nước mắt nhịn không được dâng lên, ta khàn giọng gọi: “Văn Liệt! Văn Liệt! Nghe thấy ta không?”

Chân của hắn hơi nhúc nhích, giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền đến: “Ta không sao... Cha bị kẹt dưới xà nhà, phải nâng lên từ từ...”

Ta dùng sức quẹt nước mắt, đứng dậy quan sát cẩn thận vị trí xà nhà và tình trạng đổ nghiêng, cao giọng nói: “Tất cả mọi người qua đây, năm người, nâng đầu kia, sáu người, nâng đầu này, nghe ta hô một, hai, ba khi đến tới ba, đồng loạt phát lực về phía này, hiểu rồi chứ?”

Mọi người đồng loạt hô rõ, rồi đứng theo vị trí ta sắp xếp, đỡ lấy xà nhà.

Ta bình tĩnh lại nhịp tim, đứng ở một vị trí cao, khàn giọng hô to: “Một, hai, ba!! Chuyển!!”

Mọi người “Ai” một tiếng, chuyển xà nhà cắm xiên sang bên kia, ta cuống quýt chạy lại, đào lên căn đất còn thừa, dùng sức giữ chặt cơ thể Văn Liệt muốn nâng hắn dậy, lại đụng tới cánh tay dính dính máu ẩm.

Suy nghĩ lập tức điên cuồng, ta khóc nước mắt gọi: “Văn Liệt! Văn Liệt! Người sao rồi Rốt cuộc bị thương ở đâu?”

21. Phong Duy - Chương 21

Lúc chúng tôi đến, Văn thái sư đang ngồi trên ghế trầm tư ở đại sảnh du viên, thấy Văn Liệt tiến vào hành lễ, trên gương mặt già cỗi hiện lên nét cười, ngẩng đầu ra hiệu Văn Liệt ngồi xuống, đồng thời phân phó người hầu ở bên cạnh lui ra.

Ta nhìn Văn Liệt, hấn lắc đầu, ta bèn đứng phía sau hắn không nhúc nhích.

“A, cậu... Cậu tiểu... Tiểu Bảo nhỉ, người ra ngoài trước đi, ta và nhị công tử có chuyện phải nói.” Văn thái sư nói thẳng với ta.

“Cha, tiểu Bảo không phải người lắm miệng, để hắn lưu lại không sao đâu.” Văn Liệt lập tức đứng lên.

“Cha có chút lời muốn nói với mình con, để tiểu Bảo chờ ngoài cửa một lát có sao đâu” Văn thái sư nói lời ầm ập, càng làm người khác không có lý do để phản bác, dù sao vẫn không thể nói với nhị công tử kiêm chức bảo tiêu của ta, không thể tự ý rời đi sao

Không muốn làm Văn Liệt khó xử, hơn nữa ta không cho rằng cách nhau một cánh cửa sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên nói khẽ với hắn: “Không sao đâu, ta ở ngay trong sân ngoài cửa chờ người, có gì bất thường sẽ hô lớn gọi người.”

Văn Liệt thoáng do dự, chần chờ rồi mới gật đầu: “Người chú ý xung quanh, thấy bất thường phải gọi ta ngay lập tức, nhằm cũng không sao.”

Ta thừa vâng, hướng Văn thái sư hành lễ rồi lui ra ngoài cửa, ở trong sân tìm ghế đá ngồi xuống.

Lúc ấy vào cuối thu, ta đến thế giới này đã gần một năm, thời gian dù không lâu, nhưng có nghĩa ta cuối cùng vượt qua sông sẽ chuyển biến trong đại nhất trong đời. Nỗi thấp thỏm lo âu lúc thuở đầu, ta của hiện tại thấy ung dung tự tin hơn nhiều, dù trước mắt vẫn còn trong vòng xoáy nguy hiểm, nhưng nghĩ tới Văn Liệt, lòng liền bình tĩnh lại.

Dường như trời trở gió, vài chiếc lá trong sân vừa rơi xuống đã bị cuốn lên, tung bay giữa trời, múa nên những đường cong trơn mượt, dẫn dắt ánh nhìn của ta góc tường hiên nhà rồi rơi cạnh nguyệt lượng môn (1) tròn tròn.

Văn phu nhân đứng lặng ngoài nguyệt lượng môn như một bóng ma, nhìn chăm chăm ta bằng ánh mắt cực kỳ cổ quái, cũng không biết xuất hiện từ lúc nào.

Ta sợ tới mức tim cứ đập bình bịch, bất giác nhảy dựng, lùi về sau mấy bước liền.

Hiện tại bà ta cách ta một khoảng dài, lúc này hét lên quấy rầy hai cha con đang mật đàm hiển nhiên không được, cho nên ta đề lại nỗi sợ, một mặt nói không dứt với bản thân đó chỉ là người phụ nữ không bình thường lắm, không có gì phải sợ, một mặt khẩn vái cầu bả cứ đứng đó đừng nhúc nhích.

Bà ta cứ nhìn thẳng ta, chẳng mấy may có vẻ muốn mở miệng, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy hơn nhiều so với lần đầu ta gặp bà. Tuy đồng cảm bà không hạnh phúc, nhưng với tình hình trước mắt mà nói thật sự không có cách nào không xem bà thành một người cần đề phòng cao độ.

Lúc đầu Văn phu nhân ngay cả một ngón tay cũng không thêm di chuyển, nhưng theo ánh mắt dần nóng rực của bà, thân thể không chút nhúc nhích cũng chậm chậm run lên, chậm rãi bước về phía ta bước đầu tiên.

Ta dán mắt vào chân của bà ta, tuy bước chân thong thả từ tốn, nhưng lộ tuyến kiên định đi về phía ta.

Quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, lại quay về nhìn gương mặt âm u đang đến gần, ta hít sâu một hơi, quyết định một khi bà ta đi đến hòn non bộ cách ta bảy tám bước, ta sẽ gọi Văn Liệt ra.

Dù trên đường có tạm dừng đôi chút, nhưng mục tiêu đích thật của Văn phu nhân rõ ràng cách ta càng lúc càng gần. Lòng tự trọng buộc ta phải bình tĩnh, gắng không đổi sắc nhìn bà ta, không muốn để bà ta thấy nỗi sợ còn sót lại, cũng không muốn bộc lộ bất an nơi đáy lòng.

Chân của Văn phu nhân rút cuộc chỉ còn cách hòn non bộ một bước, ta nắm chặt nhánh hoa bên cạnh, vừa định mở miệng gọi tên Văn Liệt, đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân rung động mạnh, tầm mắt cũng nghiêng ngả theo.

Sự tình chỉ xảy ra trong chớp mắt, cũng kết thúc trong chớp mắt. Khi ta ổn định thân thể đang lặn lộn trên đất của mình, khi trong đầu lóe lên hai chữ “Động đất” rõ nét, hết thấy đã xảy ra rồi.

Văn phu nhân té ngã tại đồng hòn non bộ đã sụp đổ, nhưng trong mắt ta sớm không có bà, mà nhìn chăm chăm vào đồng gạch ngói mịt mù bụi.

Đồng gạch ngói này vốn là một căn phòng xinh đẹp, ta mới ở đây chưa lâu.

Mà Văn Liệt, hẳn còn bên trong. Hẳn còn bên trong đồng gạch ngói này.

Ta vùng vẫy đứng lên, lao đảo chạy đến trước đồng gạch, phúc chốc chẳng muốn lãng phí thời gian mà đào bới. Mái ngói vỡ vụn và mảnh gỗ vể lên cánh tay ta những vết thương vừa dày vừa dài, nhưng không thể bỏ cuộc, vì đối với Văn Liệt lúc này mà nói, từng giây từng phút đều là mệnh.

Cổ sức gẫy mọc trụ gãy ra, dọn những mảnh ngói, quan sát mỗi một khe hở, ta đều phải nằm sấp xuống lắng nghe có tiếng người truyền ra hay không, đồng thời khàn cả giọng gọi tên Văn Liệt, hy vọng nhận được chút hồi đáp. Không lâu sau, mười ngón tay huyết nhục mơ hồ đã mất đi cảm giác, nhưng ta càng không ngừng đào bới.

Hai tay hoạt động cực nhanh bỗng bị ai đó nắm lấy, ta vừa quay đầu lại, khuôn mặt của Văn phu nhân đã ở trước mắt.

“Nghe đây,” Ta quát bà, “Mặc kệ bà muốn làm gì, nếu bà còn có một chút nhân tính, nên biết bên dưới còn chôn vùi chồng và con của bà, đó là đứa con ruột của bà!”

“Con...” Bà lẩm bẩm.

“Đúng vậy!” Ta gào thét đặt tay bà lên gạch ngói vụn, “Là con bà! Bà mau tới giúp tôi!”

Bà ta đào hai cái, rồi lại ngơ ngác nhìn ta, ta quát lớn: “Nhìn tôi làm gì, mau lên!”

Bị thanh âm của ta làm chấn động, bà ta hơi co rúm, bắt đầu học theo bộ dáng của ta dời gạch.

Nhóm người hầu không bị thương lục tục chạy tới, mọi người sợ tới phát run. Ta gặp ai thì gọi lớn người đó: “Qua đây! Văn Liệt bọn họ còn ở bên trong!”

Có lẽ vào giờ khắc đặc biệt, suy nghĩ của mọi người đều có xu hướng nghe theo mệnh lệnh, mỗi người đều gia nhập không có dị nghị, có người cầm tới xẻng sắt, tiến độ nhanh hơn rõ rệt.

Văn Tiềm, tiểu thư và Văn Lệ Kinh đều lần lượt chạy tới, ngoại trừ Văn Liệt có một ít vết máu trên cánh tay ra, có vẻ tất cả mọi người may mắn không có việc gì.

“Đừng lo lắng, mau tới đào phụ!” Ta một mặt ra sức kéo một cột xà gỗ, một mặt hô to về phía họ.

Đào nửa ngày, giọng của ta đã gần như khàn đặc, trong đồng gạch đổ nát vẫn lặng ngắt như tờ, không hề có hồi âm.

“Mọi người đừng đào,” Văn Tiềm bình tĩnh nói.

Mọi người dừng lại đôi tay bận rộn, ngơ ngàng nhìn hần.

“Xem ra hết cứu rồi.” Âm điệu hần trầm thấp.

“Người cầm miệng!” Ta bật dậy đến trước mặt hần, quát lớn, “Cái gì gọi là hết cứu rồi, người nhìn thấy thi thể chưa”

“Tiểu Bảo, người không nên làm theo cảm tính...” Hần bắt đầu nói.

“Ta không có thời gian tranh cãi với người” Ta cười lạnh nói, “dù mặc kệ đệ đệ của người, tại đây còn có cha người, người chỉ muốn sản nghiệp của Văn gia mà thôi, không phải đến cả mạng cũng muốn chứ.”

“Tiểu Bảo, người nói cái gì” Văn Tiềm thay đổi sắc mặt.

Ta ngoảnh đầu không để ý hần, điên cuồng hét lớn với đám người hầu đang ngăn ra: “Ngơ ra làm gì, tiếp tục đào!”

Có mấy người nhìn Văn Tiềm, có chút chần chờ, ta lớn tiếng quát: “Đừng quên chôn dưới đây là ai, đào đi!”

Mọi người vội vàng cúi đầu, tiếp tục đào bới.

Lâm tiểu thư đi đến bên cạnh ta, nhỏ giọng: “Tiểu Bảo, tay người phải băng bó mới được.”

Ta lắc đầu không kiên nhẫn, nói: “Không có thời gian, cô không giúp thì mau tránh ra.”

Cô nàng lùi về sau một bước: “Tiểu Bảo, thoát nhìn hiện tại, dường như người mới là chủ nhân của Văn phủ.”

Ta không rảnh quan tâm lời nói linh tinh của cô, bởi vì màng tai mẫn cảm của ta chộp được một thanh âm nhỏ to: “...Tiểu Bảo...”

Ta quát to một tiếng: “Bọn họ còn sống, ở trong này!”

Tất cả mọi người dừng tay chạy tới lắng nghe, Văn Lệ Kinh dịu giọng nói: “Không có âm thanh nào...”

Ta dùng ống tay áo bẩn đen lau mồ hôi trên mặt, hít một hơi nói: “Ta vừa rồi nghe thấy, bọn họ ở ngay dưới này. Mọi người nghe ta, trước đào ở đây, động tác phải cẩn thận, hiện tại dọn căn trước đã, sau đó hợp lực di chuyển xà nhà và khối gạch lớn, những món nặng không được một người dọn. Được rồi, bắt đầu dọn căn đi.”

Mọi người lập tức theo lời đào căn đất, chỉ chốc lát sau, một người nam phó hô to: “Ta thấy chân của nhị công tử rồi, người hình như bị đè dưới xà nhà!”

Ta lập tức nhào qua, quả nhiên thấy nửa thân người của Văn Liệt lộ ra ngoài, nửa khác ẩn dưới xà nhà sụp đổ. Nước mắt nhịn không được dâng lên, ta khàn giọng gọi: “Văn Liệt! Văn Liệt! Nghe thấy ta không?”

Chân của hắn hơi nhúc nhích, giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền đến: “Ta không sao... Cha bị kẹt dưới xà nhà, phải nâng lên từ từ...”

Ta dùng sức quệt nước mắt, đứng dậy quan sát cẩn thận vị trí xà nhà và tình trạng đổ nghiêng, cao giọng nói: “Tất cả mọi người qua đây, năm người, nâng đầu kia, sáu người, nâng đầu này, nghe ta hô một, hai, ba khi đến tới ba, đồng loạt phát lực về phía này, hiểu rồi chứ?”

Mọi người đồng loạt hô rõ, rồi đứng theo vị trí ta sắp xếp, đỡ lấy xà nhà.

Ta bình tĩnh lại nhịp tim, đứng ở một vị trí cao, khàn giọng hô to: “Một, hai, ba!! Chuyển!!”

Mọi người “Ài” một tiếng, chuyển xà nhà cắm xiên sang bên kia, ta cuống quýt chạy lại, đào lên cận đất còn thừa, dùng sức giữ chặt cơ thể Văn Liệt muốn nâng hắn dậy, lại đụng tới cánh tay dính dính máu ẩm.

Suy nghĩ lập tức điên cuồng, ta khóc nức nở gọi: “Văn Liệt! Văn Liệt! Người sao rồi Rốt cuộc bị thương ở đâu?”

22. Phong Duy - Chương 22

Trong nháy mắt ấy ta gần như ngừng thở, nhìn ánh mắt lạnh như băng không chút tình cảm nào của y, ta lần đầu tiên cảm nhận được tư vị tuyệt vọng trong đời, khi ta mất đi thể giới của mình cũng chưa từng cảm thấy đau đớn.

Môi dưới bị cắn rách, ta lau đi giọt máu chảy ra, đứng lên, xoay người hướng ra bên ngoài. Nếu Văn Liệt đã định trước chết như vậy, ta phải lưu lại bên cạnh hắn.

“Người đi đâu, không muốn ngự y?” Thanh âm đau buồn của hoàng đế truyền đến.

“Ta không có cách trả lời câu hỏi của ngài, giao dịch nào có thể lập, ta đương nhiên chỉ có đi.” Ta cố gắng duy trì ngẩng cao đầu, tự nói mình không làm sai. Vì dù Văn Liệt có chết một nghìn lần, cũng quyết không mong muốn lấy đệ đệ yêu dấu đổi mạng mình.

“Văn Liệt thật đáng thương, hắn tin tưởng người, nhưng người được hắn xem là tâm phúc lại không chịu cứu mạng hắn.” Hoàng đế châm chọc.

Ta bỗng nhiên quay đầu lại: “Nếu Văn Liệt vì vậy mà chết, đó là chết ở trên tay người. Cho dù ta là tên gốc dưa lưng nhận tội thay kẻ khác, cũng quyết không giúp người đưa lưng nhận tội danh hại chết hắn.”

“Hử” Hoàng đế nhướng cao một bên mày, “Hóa ra người không phải tên gốc sao?”

Thời gian có hạn, ta không muốn dây dưa với y nhiều thêm, xoay người chạy ra khỏi cung.

Hoàng cung thật sự rất lớn, ta chạy gần như sắp tắt thở mà vẫn chưa nhìn thấy cửa cung, hơn nữa lòng dạ lo lắng như trên chảo mỡ, chân dần dần trở nên mềm như bông, mỗi bước chạy giống như sắp té ngã.

Khó khăn nhìn thấy đại môn màu son của Tử Cấm thành, ta cảm thấy trước mắt chột tối sầm, dưới chân loạng choạng, mắt thấy sắp té ngã, một đôi tay đột nhiên từ phía sau vươn lên, vững vàng đỡ lấy ta.

“Người không phải tiểu Bảo của Văn gia sao Đã xảy ra chuyện gì Có người bị thương sao?”

Ta vừa quay đầu lại, đối diện đôi mắt u buồn đã từng gặp qua hai lần.

“Ai bị thương Văn Liệt không sao chứ Hắn sao không ở bên người” biểu tình của Chu Sâm Lệ khá chân thành tha thiết, ta tin hắn thật sự quan tâm tình hình của Văn Liệt, nhưng giờ phút này ta lại không muốn gặp hắn chút nào.

“Không có... Chuyện gì cũng không có, Văn Liệt bận bịu nhiều việc, cho nên không ở đây...” Ta dùng sức lắc đầu, gạt tay hắn ra, bất chấp đôi chân còn bủn rủn, chạy đi không quay đầu lại.

Vừa vào đại môn Văn phủ, một cảm giác sợ hãi nồng đậm dâng lên trong lòng, cuối cùng dừng bước chân, nằm sấp trên bậc thang lệ tuôn như suối.

“Tiểu Bảo Sao giờ mới về” Giọng nói của Hải Chân truyền đến, ta không dám ngẩng đầu nhìn y.

“Tiểu Bảo người sao vậy Khó chịu ở đâu” Hải Chân xoa đầu vai ta.

“Văn Liệt... Văn Liệt hử...” Sau khi bài trừ cái tên này từ kẻ rằng thì không nói được một chữ nào nữa.

“Người không cần lo lắng quá, ngự y nói huynh ấy ngoại thương không nặng, chỉ gãy mấy cái xương sườn, hiện tại châm kim uống thuốc, sẽ nhanh chóng không sao.” Hải Chân vui vẻ nói.

“Ngự... Ngự y” Ta lập tức ngừng đầu.

“Đúng vậy, người làm việc nhanh thật, đi chưa bao lâu hoàng thượng đã phái ngự y tới, nhưng tại sao người không về cùng đại phu chứ”

Ta sững sờ tiêu hóa lời của y, tiếp thu tin tức thứ nhất là Văn Liệt không có việc gì, sức lực toàn thân tràn về, nhảy dựng lên rồi vọt vào Du viên.

Văn Liệt được an trí nằm dưới một gốc râm yên tĩnh, sắc mặt tuy không được tốt lắm, nhưng đã không còn trắng bệch như người chết.

Ta ngồi xuống bên cạnh, vươn tay ôm chặt hửn, bắt đầu khóc thỏa thuê.

Có ai đó vỗ nhẹ bả vai của ta, ta nghĩ là Hải Chân, Hải Chân dịu dàng...

Hải Chân... Một sự kiện đột nhiên xẹt qua đầu ta, ta nhanh chóng nhảy dựng.

“Người mau trốn đi, người kia sắp tới, người kia nhất định sẽ lo lắng, sang đây xem tình hình của Văn phủ, người mau trốn đi.”

Gương mặt của Hải Chân bỗng trắng bệch như tuyết, lẩm bẩm: “Hửn... Không có việc gì chứ”

Ta vội vàng chống cơ thể y, kêu: “Tiêu Hải Tường, người mau qua đây...”

Hải Chân nắm cổ tay ta, khẽ lắc đầu nói: “Đừng nói với Niếp Niếp, đệ ấy không biết gì...”

Lúc này Tiêu Hải Tường chạy tới, đỡ thắt lưng của Hải Chân, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy làm sao vậy, Chân ca huynh đau ở đâu”

Hải Chân nở nụ cười với đệ đệ, thản nhiên nói: “Không sao, có tiểu Bảo ở đây chú ý tiểu Liệt, chúng ta qua sân cách vách chăm sóc người bị thương đi.”

Tiêu Hải Tường lại lộ vẻ nghi ngờ, nhưng hửn không nói gì cả, im lặng đi theo Hải Chân.

Ta một lần nữa tựa vào bên cạnh Văn Liệt, hửn vẫn ngủ thật sâu, có thể thấy hiệu suất của đại phu không nhỏ. Nay bình tĩnh lại, hiểu được hoàng đế chỉ ác ý muốn khai miệng ta thôi, y chẳng thể mặc kệ trọng thân – cánh tay đắc lực của mình gặp chuyện.

Cũng không lâu sau, Chu Sâm Lệ quả nhiên vội đến, thấy Văn Liệt nằm, đáng vẻ giật mình không nhỏ.

“Có bị thương nặng không Đại phu xem qua chưa” Sâm Lệ lại gần cẩn thận xem xét Văn Liệt, lời nói thân thiết, có thể thấy năm đó hai người là bằng hữu cực kì tốt.

Bị làm ồn như vậy, cơ thể Văn Liệt khẽ nhúc nhích, mở mắt.

Ta vội nhích sang, nhỏ giọng hỏi: “Có khỏe không, có đau không”

Văn Liệt cho ta một nụ cười trấn an, vươn tay sờ mặt ta, tầm mắt vừa chuyển, thấy được Chu Sâm Lệ cũng đang cúi người xuống.

Hửn mở to mắt, bắt giác nhìn xung quanh. Ta biết hửn đang lo lắng điều gì, vươn tay cùng hửn đan xen mười ngón, cười lắc đầu truyền một ánh mắt.

Văn Liệt thoáng thả lỏng, ra hiệu ta diu hửn nửa ngồi, nói với Sâm Lệ: “Làm khó người tới thăm ta, đã không sao rồi. Tình hình thiên tai kì này chắc hẳn rất nặng Trật tự trong kinh thành thế nào”

Sâm Lệ cười ảm đạm nói: “Người thiệt là còn mạng để quan tâm... Chẳng qua tình hình đích thực rất nghiêm trọng, sáu đến bảy trong mười người đều bị gặp nạn, Kinh Triệu Duẫn, cấm y vệ và toàn bộ nhân thủ của quan phủ khác đều đang trị an và xử lý thi thể, phòng ngừa ôn dịch sau thiên tai, bởi vì bất ngờ không kịp đề phòng, những việc cứu tế khác còn chưa kịp an bài.”

(Kinh Triệu Duẫn: Chúc Phủ Doãn Thừa Thiên.)

Văn Liệt nhíu mày, nói: “Cái này không thể được, trị an và phòng dịch là đại sự hàng đầu, nhưng sau khi chịu thiên tai dân chúng không có lương thực không có nước uống, lại thêm đây là kinh thành, tuyệt đối không thể xuất hiện người chết đói.”

Sâm Lệ gật đầu nói: “Hoàng huynh cũng đang vội chuyện này, huynh ấy hạ lệnh triệu tập lương tồn trong hoàng thất, cũng mở quốc khố mua lương của phú gia kinh thành, chuẩn bị bố trí rải rác bảy mươi lều phát cháo ở toàn thành, chẩn bông và dược phẩm đang trong xoay sở, nhưng tồn kho không nhiều lắm, nhiều nhất có thể duy trì ba ngày, nhưng điều hành từ An Châu gần đây, cũng phải thời gian sáu ngày, thật sự rất gấp.”

“Gần kinh thành, chỉ sợ không phải An Châu.” Văn Liệt cười rất có thâm ý, “Cơ hội bán nhân tình tốt như thế, người kia sao chịu buông tha”

Sâm Lệ giật mình, bật cười nói: “Đúng thế, mang theo rất nhiều vật phẩm cứu tế vào kinh thành, giống như ân nhân xuất hiện trước mặt hoàng huynh, Phượng Dương vương sẽ không bỏ qua một cơ hội vui vẻ thế.”

“Đất Nghiệp Châu giàu có đông đúc, Phượng Dương nhổ một sợi lông tơ đến xem sắc mặt không cam lòng nhưng lại không biết làm sao của hoàng thượng, thật sự cố sao không làm.” Văn Liệt nhẹ giọng cười, nắm lấy bàn tay ta ủ trong lòng bàn tay.

“Nay ta mới hiểu được, trách sao hoàng huynh biết tồn lương kinh thành sắp hết sắc mặt âm trầm, nhưng không sốt ruột, hóa ra khi đó huynh ấy đã nghĩ tới Phượng Dương vương từ nhỏ đã thích làm khó dễ huynh ấy sẽ có hành động.” Sâm Lệ khẽ thở dài, dường như rất cảm khái.

Ta thấy sắc mặt Văn Liệt có chút tái xanh, đang muốn cắt ngang hai người đang thương thảo quốc gia đại sự, đột nhiên cảm thấy một trận lắc lư mạnh, theo bản năng ôm chặt thân thể Văn Liệt.

Cường độ dư chấn lần này nhỏ hơn nhiều, chúng tôi lại đều ở bên ngoài, ngoại trừ những tiếng thét sợ hãi ra, không có rung chuyển quá lớn. Sau cơn động đất trong nháy mắt, ta xem xét tình hình của Văn Liệt trước, hỏi: “Lần này có gây tổn thương người không”

Văn Liệt mới cười chưa kịp trả lời ta, chợt nghe thấy cách vách truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Hải Tường: “Chân ca! Chân ca! Huynh làm sao vậy Huynh đừng làm đệ sợ!”

Ta cùng Văn Liệt đồng thời biến sắc.

23. Phong Duy - Chương 23

Chu Sâm Lệ đứng lên, một mặt nói: “Cách vách hình như có người bị thương.” Một mặt muốn qua xem thử.

Ta cuống quýt ngăn hấn, vội vàng nói: “Người giúp cũng như không, không bằng người ở đây trông coi Văn Liệt, ta đi qua xem.”

Chu Sâm Lệ không hề nghi ngờ, tiếp nhận đỡ Văn Liệt, ta lập tức chạy về phía sân cách vách.

Nơi đó đã rất hỗn loạn, Hải Chân nằm trong lòng Tiêu Hải Tường, trên mặt không tí huyết sắc nào, cái trán bạch ngọc đã rịn mồ hôi.

Ta lại gần sờ đầu y, rất nóng, vội bắt lấy Hải Tường hỏi: “Bị bệnh đã bao lâu”

“Ngày hôm qua có thấy hơi khó chịu, huynh ấy nói đừng lo, có thể hôm nay từ sáng đến giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi, cho nên...” Thanh âm Hải Tường run lên, ôm chặt Hải Chân vào lòng, càng không ngừng vuốt ***g ngực y, muốn nhờ điều này làm y thấy thoải mái hơn.

Ta nhìn thẳng hai người họ, thấy gương mặt trắng như tuyết của Hải Chân, nghĩ đến cái người cách một bức tường kia, bỗng dậm chân, to tiếng: “Hải Tường, người lập tức mang Hải chân rời khỏi kinh thành, quay về Định Khê cũng được, tới quan ngoại cũng được, đi ngay lập tức.”

Hải Tường giật mình nhìn ta: “Vào lúc này”

Ta không để ý đến hắn, trực tiếp gọi một nam phó, hỏi: “Chuồng ngựa vẫn tốt”

“Sập một nửa.”

“Có con ngựa nào không bị thương không”

“Có, có bảy tám con.”

“Vậy phiền cậu, dắt một con đến ngoài cổng, biểu thiếu gia muốn dùng.” (biểu: có quan hệ họ hàng bên ngoại)

Nam phó vâng lời rời đi. Ta xoay người ngồi xổm bên chân Hải Chân, nhẹ nhàng chỉnh lại sợi tóc nơi thái dương, đây là người bằng hữu dịu dàng và chân thành nhất của ta, nếu không phải tình thế bắt buộc, ta không nỡ rời xa y.

“Tiểu Bảo...” Hải Tường nhẹ giọng gọi ta, nhìn ta bằng ánh mắt hỏi dò.

Ta hướng hắn cười cười: “Người đâu phải thật sự không biết y từng gặp chuyện gì ở kinh thành nhỉ”

Tầm mắt hắn hơi rũ xuống, gật đầu: “Đúng vậy, ta biết, cái gì cũng biết.”

“Vậy dẫn y đi thôi, chỉ cần các người còn tại kinh thành, người vĩnh viễn không có cơ hội được y. Ở nơi này, dù y có thể quên đi đoạn tình cảm ấy, nhưng không thể quên hẳn được.”

Hải Tường nhìn ta thật sâu, không nói thêm gì, nhẹ nhàng bế Hải Chân, cùng ta ra tới cổng.

Tên nam phó vừa rồi dắt ra một con hắc mã thuần tuấn, giao dây cương cho ta.

Hải Tường nâng khóe môi, đang muốn lên ngựa, chợt từ phương xa truyền đến một tiếng hí ngựa khác.

Hắc mã trong tay ta lập tức xao động, hí một tiếng dài, mã cương không tốn sức giãy khỏi ta, chạy về phía nội viện.

Ta đuổi theo vài bước, chợt nhớ tới một chuyện, vội hỏi người nam phó: “Con ngựa này, có phải tên Ngự Phong”

Nam phó gật đầu, lòng ta bỗng trầm xuống.

Một con tuấn mã tuyết trắng từ Du Viên ra đón, hai con ngựa một đen một trắng thân thiết cọ cổ lẫn nhau.

Một giọng nói đuổi theo sau: “Đạp Vân, làm sao vậy Mây chạy loạn muốn lạc đường...”

Khi nhìn thấy Ngự Phong giọng người tới chợt ngưng bật, tầm mắt lập tức đảo về phía chúng tôi.

Ta nhắm hai mắt lại. Nếu đây là vận mệnh, ta nào có thể quấy nhiễu

Hải Chân hơn nửa mặt đều vùi vào ngực Hải Tường, nhưng trong khoảnh khắc Chu Sâm Lệ chạm mắt đến y đã không chút do dự xông lên như phát rồ.

Vài bước chân ngẩn ngủ, trên gương mặt cương nghị đã treo lên hàng lệ.

Ta thật không ngờ con người này lại rơi lệ.

Hắn hướng Hải Chân vươn tay, nhưng ngay cả đầu ngón tay cũng không dám chạm đến y, dường như sợ một chạm nhẹ sẽ làm y tan biến, đôi môi mấp máy không thể phát ra âm thanh gì, nhưng ta biết giữa từng cái mở ra khép lại là một cái tên:

“Nại Nại... Nại Nại...”

Tiêu Hải Tường trừng Sâm Lệ bằng ánh mắt hung ác nhất, có điều ngay từ đầu đối phương đã không nhòm ngó hắn một cái.

Trong ánh mắt hắn đầy ắp niềm vui tuyệt xử phùng sinh và nỗi đau sâu sắc, gắt gao nhìn chăm chú ***g ngực khê phập phồng của Hải Chân. (tuyệt xử phùng sinh: sống sót trong đường cùng)

“Còn sống... Thật sự còn sống...” Một chuyện tưởng chừng đơn giản lại rút cạn sức lực của hắn, hắn bỗng nhào lên muốn ôm Hải Chân vào lòng.

Tiêu Hải Tường lập tức lùi về sau mấy bước, ôm Hải Chân thật chặt như chiếm giữ.

Ta không thể không đứng xen giữa bọn họ, nói với Sâm Lệ: “Nhị diện hạ, đây là Tiêu Hải Tường, em trai của Nại Nại.”

Ánh mắt của Sâm Lệ thoáng nâng lên, hiền lành nói: “Hóa ra đệ là Niếp Niếp.”

Hải Tường giận dữ: “Niếp Niếp để người gọi sao”

Sâm Lệ không để ý thái độ của Hải Tường, hắn chỉ lưu tâm sắc mặt trắng bệch của Hải Chân: “Nại Nại làm sao vậy Bị bệnh sao Xem đại phu chưa Uống thuốc chưa”

“Không cần người quan tâm!” Hải Tường lớn giọng, “Ta sẽ chăm sóc huynh ấy.”

“Chỗ ta điều kiện tốt hơn, ta có mang về lều bạt lớn từ Bắc Cương, lưu lại thoải mái hơn ở ngoài, hơn nữa ta biết Nại Nại hay ngã bệnh, cho nên có dự trữ dược liệu rất nhiều, tuy bị động đất làm hư một ít nhưng chắc chắn đủ dùng...”

“Bọn ta không cần dược của người!” Hải Tường quát, “Ta sẽ tự mình tìm được!”

“Hiện tại Nại Nại ngã bệnh không phải sao Có dược vì sao không cần” Sâm Lệ nhíu mày, ý đồ ôm Hải Chân lại.

Tiêu Hải Tường nổi giận dùng dùng né tránh, muốn mang ca ca đi, nhưng Chu Sâm Lệ kiên quyết chắn phía trước.

“Nếu người thật sự quan tâm ca ca người, thì hãy dẫn đệ ấy đến chỗ ta, chữa khỏi bệnh trước, những thứ khác chờ sau khi đệ ấy khỏi bệnh rồi quyết định, dù cho lúc đó đệ ấy không muốn gặp, không tha thứ ta cũng không sao cả, chỉ cần đệ ấy sống khỏe mạnh vui vẻ, bấy nhiêu thống khổ ta đều có thể nhẫn, nhưng xin người để cho đệ ấy nhận trị liệu trước được không”

Tiêu Hải Tường hiển nhiên không thể phản bác lời của hắn, chỉ một mực lắc đầu nói: “Không được! Không được! Bọn ta tuyệt không tới chỗ người!”

Ta vừa chuẩn bị tiến lên khuyên bảo, bèn thấy Văn Liệt vịn tường chậm rãi đi tới, vội chạy sang đỡ thân thể hắn.

Bởi vì sự phản đối kịch liệt của Tiêu Hải Tường, Sâm Lệ dùng ánh mắt dịu dàng vô hạn nhìn Hải Chân, lùi một bước: “Người nhất quyết ở nơi này cũng được, ta gọi đại phu mang dược sang.”

Tiêu Hải Tường toàn thân đều dựng lên lông tơ cảnh giác, hắn dấu sao chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, khi đối mặt với tình địch vừa cường thế vừa thành thực như Sâm Lệ đương nhiên phải khởi động một bậc phòng bị, cho nên hắn cự tuyệt ngay tức khắc: “Không cần, ta sẽ chăm sóc huynh ấy.”

Sâm Lệ cau mày càng sâu, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Người không phải đại phu, chăm sóc thế nào”

Tiêu Hải Tường tức giận quát: “Chuyện này không cần người quản! Người rút ra xa cho ta!”

Văn Liệt lắc đầu, vừa định nói xen vào, Hải Chân trong lòng Hải Tường động đậy, phát ra một tiếng kêu khê.

Một đồng người vội vây quanh, Hải Tường cẩn thận gọi: “Chân ca! Chân ca!”

Hải Chân cũng không tỉnh, chỉ khó chịu quay đầu, đôi môi nhợt nhạt mấp máy, dường như đang gọi gì đó.

Sắc mặt Hải Tường nhất thời trở nên khá khó coi.

Khi Hải Chân kêu tiếng thứ hai, ta cũng nghe thấy, y mơ hồ gọi: “Sâm... Sâm Lệ...”

Chu Sâm Lệ hai mắt rưng rưng nắm tay y, dịu dàng nỉ non: “Nại Nại, Nại Nại, anh đây...”

Văn Liệt thở dài, vỗ đầu vai Hải Tường mà nói: “Đệ nên dẫn tiểu Chân cùng đi đi, hiện tại đệ ấy quả thực cần đại phu, chuyện về sau chỉ có đệ ấy mới có quyền quyết định, có rất nhiều điều chúng ta không thể thay đệ ấy cảm nhận.”

Hải Tường cắn răng, sắc mặt trắng bệch gần như Hải Chân, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Chu Sâm Lệ phái người tìm xe ngựa đến, bản thân không khắc nào rời Hải Chân. Tuy Hải Tường vẫn không cho phép hần tới gần hoặc vỗ về thân thể y, hần không để bụng lắm, dường như việc Nại Nại vẫn còn sống đã chiếm trọn cảm giác hạnh phúc hiện tại.

Văn Liệt vẫn kiên trì đứng chờ đến khi ba người họ rời đi mới cho ta dìu hần về nằm, đại phu lại cho hần uống chút được, có người hầu dâng một chén cháo đến, ta cẩn thận thổi nguội rồi dứt hần ăn.

Lúc sắp ngủ hần ôm ta vào lòng, tự giấu mà cười: “Đôi ta ôm yếu ở trong này, nếu hiện tại có thích khách đến thì sao đây”

Ta nhún bả vai: “Ta đành chết thôi.”

“Không,” Hần lắc đầu, “Cùng chết.”

Nếu như ngày trước, ta nhất định xem những lời này của hần là lời ngon tiếng ngọt nghe rồi cho qua, nhưng sự việc vừa phát sinh khiến tuyên lệ hiện tại của ta đặc biệt yếu ớt, bất giác mắt đã đỏ hoe.

Sau khi Văn Liệt ngủ yên giấc, ta chậm rãi rút ra cánh tay bị hần ôm trước ngực, phần chấn chút tinh thần, tới ngoại viện tử an bài sự tình, chiếu cố những người bị thương khác.

Khác biệt với Lâm tiểu thư được nuông chiều từ bé, Văn Lệ Kinh có kiên cường có năng lực như một gốc cỏ cứng cáp, cô cẩn thận săn sóc Văn phu nhân thường hay ngã người, trấn an những nữ quyến hoang mang khác, Văn Tiềm có một tiểu thiếp bị trọng thương, cũng được cô trông nom. Thấy ta đi tới, cô mỉm cười nói: “Tiểu Bảo, người cũng nghỉ ngơi chút đi, cứ thế không được đâu.”

Nghe thấy tên ta, ánh mắt của Văn phu nhân bắn thẳng sang đây, ta vội nói: “Phu nhân đừng lo lắng, nhị công tử đã không có việc gì, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi.”

“Không có việc gì” Bà thì thào lặp lại. Lệ Kinh vòng tay ôm bà, nhẹ giọng an ủi, ta vội vàng thừa cơ lui đi, đến ngoại viện xem xét tình huống khác.

Bởi vì biết ba ngày sau Phương Dương Vương sẽ đến kinh thành tri viện, ta cùng mấy vị quản sự thương lượng, lưu lại người toàn phủ và cửa hàng Văn gia phân phát nước uống, lương thực, được thảo và vật dụng hằng ngày cho bốn ngày. Bởi vì Văn gia nhiều đời hướng thiện, hành động này đã thành lệ nên không ai đưa ra phản đối.

Sau một chốc rồi ren, đêm đã khuya, ta đoán chừng Văn Liệt sắp tỉnh dậy, bèn tạm biệt mọi người rồi một mình về nội viện.

Bầu trời sao sáng thay trăng, đại tai vừa đi qua kinh thành tĩnh lặng và âm u như cõi chết, ta nắm chặt cổ áo, cảm thấy hơi se lạnh, một lòng nghĩ mau mau dựa vào người Văn Liệt.

Mới vừa đi tới cổng viện, sau cổ cảm giác thấy một cơn gió nhẹ, bóng đen như chim ưng xẹt qua đỉnh đầu, xoẹt cái dừng trước mặt ta, trong bóng đêm một đôi mắt lạnh như băng nhìn ta chòng chọc.

Theo bản năng ta xoay người về sau bỏ chạy, lập tức va vào hắc y nhân xuất hiện vô thanh vô tức phía sau, bị văng ra ngã nhào trên đất.

Hai bóng đen một trước một sau kẹp ta ở giữa, người phía trước nắm trong tay cây đao sắc bén như nước, bước tới gần ta, lạnh lùng hỏi: “Người chính là Văn Tiểu Bảo”

Nói là câu hỏi không bằng bảo rằng câu khẳng định, lòng ta biết đại nạn đã đến, chỉ hy vọng không có ai đi ngang qua, uống phí chôn cùng ta.

Tiếng bước chân gần trong gang tấc, cảm giác thấy hàn quang của lưỡi đao sắc bén, ta nhắm mắt lại, thềm nói trong lòng: “Văn Liệt xin lỗi...”

24. Phong Duy - Chương 24

Đau đớn trong dự liệu không đánh úp lại, một bàn tay nắm chặt cánh tay ta nhắc bóng cả người, thấp giọng nói: “Văn Liệt đâu Mau dẫn bọn ta đi.”

Ta lắp bắp kinh hãi, thật không ngờ mục tiêu của bọn họ không phải là ta. Nhưng bây giờ Văn Liệt đang bị trọng thương, không sức chống cự, nếu dẫn bọn sát thủ hai người chúng tôi chết chắc. Nhưng nay trốn không thể trốn, nói không biết nhất định chẳng thẳng nào tin, cho nên ta dứt khoát ngậm chặt miệng, không nói một lời.

Đau đớn trong dự liệu không đánh úp lại, một bàn tay nắm chặt cánh tay ta nhắc bóng cả người, thấp giọng nói: “Văn Liệt đâu Mau dẫn bọn ta đi.”

Ta lắp bắp kinh hãi, thật không ngờ mục tiêu của bọn họ lại không phải ta. Nhưng bây giờ Văn Liệt đang bị trọng thương, không sức chống cự, nếu dẫn bọn sát thủ thì hai người chúng tôi chết chắc. Nhưng nay trốn không thể trốn, nói không biết nhất định chẳng thẳng nào tin, cho nên ta dứt khoát ngậm chặt miệng, im thin thít.

“Người bị câm à” Người nọ đang muốn tức giận, hắc y nhân đột nhiên rời khỏi, một chốc sau lại quay về chỗ cũ như bóng ma, nói giọng ồm ồm: “Đã hồi kỹ, ở trong viện tử bên kia đường thương.”

Lòng ta khẩn trương, cực lực muốn thoát khỏi khống chế, người nọ cũng chẳng muốn dây dưa với ta thêm, nghe được chỗ của Văn Liệt lập tức hất cánh tay của ta, ta thừa cơ nắm một cục đá lớn trên mặt đất, ném mạnh về phía gã.

Người nọ bất ngờ không kịp đề phòng, lui về sau hai bước hòng né tránh, ta xoay người chạy như điên về phía Du Viên, căn bản không dám quay đầu lại nhìn.

Chạy vào cổng sân, thấy Văn Liệt đáng vẻ mới tỉnh không lâu, nửa ngồi nửa nằm trên nhuyển tháp, thấy ta hốt hoảng chạy tới, thốt lên kinh ngạc: “Tiểu Bảo, sao...”

Bấy giờ ta tuyệt vọng nghe tiếng phá gió đằng sau, hành động của hai tên sát thủ đó quả nhiên nhanh hơn ta rất nhiều, không kịp cảnh báo, ta nhào ngay vào lòng Văn Liệt thủ thủ một câu “Chúng ta cùng chết bên nhau.”, rồi đặt đôi môi lạnh lẽo run run lên môi hắn. Chuyện đến lúc này, ta có thể ngấm hần hơn một giây, có thể ôm hắn hơn một thoáng, có thể hôn hắn hơn một lần.

Văn Liệt dùng hai tay ôm ta, chỉ nhẹ hôn đáp trả rồi khẽ đẩy ta ra, cười gượng nói với đằng sau ta: “Tam sư huynh, thất sư huynh, các huynh tới rồi...”

Ta nhất thời ngây người, há hốc miệng nhìn Văn Liệt. Văn Liệt luôn phóng khoáng nay cũng lộ vẻ hơi xấu hổ, miễn cưỡng nắm bả vai ta xoay cơ thể một vòng hướng hai người đối diện giới thiệu: “Đây là Tiểu Bảo... Tiểu Bảo, vị này là tam sư huynh tên Hoa Nhất Khiếu, vị này là thất sư huynh Trầm Du, đều là môn đồ của Cửu Cửu.”

Ta cười gượng ngừng cúi đầu hành lễ, mặt đỏ bừng bừng, lòng chỉ thấy may mắn cục đá vừa rồi không có trúng người thiệt.

Cái người tam sư huynh thoát nhìn trắng kiện hơn gấp đôi cười nói cộc lốc: “Anh bạn nhỏ nhà đệ hình như bị Du Nhi dọa, khó trách mà, Du Nhi nói chuyện chính là...”

Trầm Du đáng vẻ thanh tú lãnh đạm bên cạnh cho hắn một cái liếc mắt, Hoa Nhất Khiếu lắp ba lắp bắp sửa lời: “Đúng, đều do diện mạo của ta rất dữ.”

Trầm Du dùng mũi chân gạt con gấu bự sang một bên, vẻ mặt mất hứng nói: “Bọn đệ rất cuộc chọc phiền phức gì, lúc trời vừa sẩm tối mới non nửa đêm mà bọn này đã dọn dẹp ba đợt thích khác, biết đối phương vì sao đến đây không?”

“Đúng vậy,” Hoa Nhất Khiếu vẻ mặt lo lắng, “Còn thương thể của đệ có nặng lắm không Từ nhỏ đến lớn ta chưa từng thấy đệ bị thương. Thời điểm động đất bọn huynh vừa vặn ở đại lộ vùng ngoại ô, Du Nhi nhớ tới đệ và tiểu Chân, lo lắng đến mặt mũi trắng bệch.”

Trầm Du kéo gấu bự ra phía sau, liếc nhìn chung quanh, hỏi: “Tiểu Chân đâu, hình như không ở đây?”

“Đệ ấy và tiểu Tường ở chỗ một người bằng hữu, mắc chút bệnh không sao đâu.” Văn Liệt nói qua loa, “Các huynh qua đây ngồi, đệ sẽ kể lại những chuyện phiền phức trước mắt cho mọi người.”

Trầm Du tao nhã vươn hai ngón tay rồi lắc lắc, Hoa Nhất Khiếu lập tức vội đi tìm hai cái ghế. Ta thấy không có phần mình, an vị ở mép giường của Văn Liệt.

Ghế ngồi rất nhanh được dọn ra, nhưng Trầm Du không vội ngồi xuống còn phân phó Văn Liệt. “Tiểu Liệt, đệ nằm xích qua chút.”

Văn Liệt không rõ vì sao phải xích vào trong.

Trầm Du lại chuyển sang ta, chỉ vào chỗ trống bên kia nhuyển thấp nói: “Người lên nằm úp sấp đi.”

Ta đang muốn hỏi tại sao, Văn Liệt một tay kéo ngã ta nằm trên giường.

Trầm Du đi tới dùng ngón tay thanh mảnh nhấn ở bên hông ta một cái, nhất thời một cơn đau nhức khiến ta không kìm được kêu lên.

“Người là đồ dẫn à.” Người thanh niên nho nhã xinh đẹp cả tiếng mắng, “Không biết mình mệt nhọc quá độ sao, mau mau nằm úp sấp để ta xoa bóp cho người, nếu không ngày mai người đi được mới là lạ.”

Văn Liệt cười ha ha nói: “Tam sư huynh vẫn thích chăm sóc người khác như vậy.”

Hoa Nhất Khiếu cười ngây ngô nói: “Đúng vậy, đúng vậy, mỗi lần đệ ấy ra khỏi cửa, mọi người trong nhà sẽ gây cả một vòng đó.”

Trầm Du không để ý tới đôi sư huynh đệ này, như đùa nghịch búp bê vải mà kéo tay chân ta tới địa phương y cho rằng ổn thỏa, rồi bắt đầu xoa bóp mát xa. Có lẽ kỹ thuật xoa bóp của y thật sự cao siêu, có lẽ ta thật sự quá mệt mỏi lao碌, ta vừa nghe Văn Liệt bắt đầu giải thích về chuyện lệnh phù Hắc Bang, thì đã chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng vừa tỉnh dậy đã thấy Trầm Du bưng một cái bát đứng ở trước mặt, vừa thấy ta trợn trừng mắt liền lạnh lùng nói: “Uống hết bát cháo này ngay.”

Không biết tại sao, người thanh niên có vẻ ngoài thanh tú này cứ khiến người ta cảm thấy không thể phản kháng, ta ngoan ngoãn duỗi tay tiếp nhận bát rồi đưa đến miệng.

Trầm Du vừa lòng nhìn ta, bắt đầu ra nơi khác thị sát, dọc đường đi nghe thấy y mắng người, giáo huấn người, phân phó người, một hồi kêu người này ăn cái này, một hồi kêu người kia uống cái kia, toàn bộ sôi động được y khơi gợi vào ban sáng, mà Văn Liệt vừa định ngồi dậy hoạt động gân cốt, lại bị tiếng quát mắng nằm trở về, Văn Lệ Kinh từ sân nữ quyền đi tới, cúi đầu hỏi cần giúp đỡ chăng, cũng bị ra lệnh trở về lấy một bộ y phục, thằng cháu của lão Vương thì bị đè ngồi dưới bóng cây, mắt rưng rưng nước nhìn y kêu từng cái từng cái gai hoa bị đâm.

Ta đứng lên giãn gân cốt, quả thực cảm thấy sức lực dồi dào trước nay chưa từng có, thoan thoát đến bên người Văn Liệt, dứt hẳn uống thuốc, hai người thừa lúc mọi người không để ý trao đổi một cái thơn nhẹ.

Hoa Nhất Khiếu kéo cây chổi lớn đi tới, cười ha ha nói: “Khí sắc bọn đệ không tệ nha.”

Văn Liệt nói vui: “Trầm sư huynh ở đây, ai dám khí sắc không tốt?”

Hoa Nhất Khiếu vui vẻ gạt đầu, chạy đến bên Trầm Du, đi theo y xoay qua xoay lại, trông đáng vẻ thỏa lòng thỏa dạ.

Ta nhỏ giọng hỏi: “Người thông tri bọn họ đến giúp đỡ từ lúc nào thế”

“Sau lần đầu tiên người bị tập kích, ta cảm thấy phía sau chắc chắn có ẩn ý, cho nên lập tức viết thư xin cứu cứu phái nhị vị sư huynh đến trợ giúp.” Trong đôi mắt Văn Liệt lóe lên ánh sáng, nắm bàn tay của ta thật chặt nói: “Phải che chở cho người chu toàn, đương nhiên phải chuẩn bị ổn thỏa nhất.”

Ta cảm thấy cảm động, ngại ở đây không phải chỗ riêng tư, chỉ có thể gãi gãi lòng bàn tay hẩn.

Đúng lúc này, Lệ Kinh lần thứ hai chạy vào Du Viên, lớn tiếng nói: “Nhị ca, cha tỉnh, đang gọi huynh đó.”

Văn Liệt mừng rỡ, đang muốn đứng dậy, Trầm Du vội vàng chạy tới, trừng con mắt, phất tay ra hiệu, Hoa Nhất Khiếu lập tức tiến đến bồng Văn Liệt lên. Từ lần đầu tiên gặp Văn Liệt ta chưa từng thấy hẩn được ai ôm cả, nhin không được che miệng cười thầm.

Thương thế của Văn thái sư vốn nhẹ hơn Văn Liệt rất nhiều, nhưng ông đã lớn tuổi, đầu thể bằng thangka con khỏe như vâm, trên đường dù có tỉnh vài lần, nhưng thần trí chưa khôi phục toàn bộ, lần này nếu đã gọi người, chắc hẳn thanh tỉnh hoàn toàn.

Khi nhóm chúng tôi một hàng chạy tới lều ở tạm của Văn thái sư, Văn phu nhân đứng đầu nữ quyến và Văn Tiềm đứng trông coi. Hoa Nhất Khiếu mới vừa bồng Văn Liệt tới, Văn thái sư lập tức nắm tay hẩn không buông, đánh giá cẩn thận từ trên xuống dưới.

Văn Tiềm mặt không đổi sắc lui ra sau, thấy ta nhìn chăm chăm hẩn, liền ngoảnh mặt sang một bên.

Thấy con yêu bình yên vô sự, Văn thái sư thở dài một hơi, môi ngáp ngừng, dường như muốn nói rồi lại thôi, không biết có phải muốn tiếp tục cuộc mật đàm bị động đất cắt ngang hay không.

Văn Liệt nhẹ vỗ ngực lão phụ, nói an ủi: “Cha, cha an tâm tĩnh dưỡng, Liệt nhi biết xử lý như thế nào, cha không cần lo nghĩ.”

Văn thái sư khẽ gật đầu, từ ái nhìn Văn Liệt một lát, rồi mới nhắm mắt lại. Văn Liệt phân phó Lệ Kinh và những người hầu chăm sóc vài câu, xoay người hướng Văn Tiềm cho hay: “Đại ca, lần này nhờ có người hợp lực cứu ta, vẫn chưa có thời giờ nói lời cảm ơn với người.”

Văn Tiềm cười nhẹ: “Xem người kìa, huynh đệ nhà mình còn nói khách sáo như vậy, người chỉ cần dưỡng thương cho tốt là được.”

Ta kinh ngạc nhìn hai người này, sao cùng là huynh đệ ruột thịt, giữa hai người họ có cảm giác kém xa vạn dặm so với Văn Liệt và Hải Chân.

Trầm Du cau mày, tiến lên cắt ngang lời khách sáo của hai kẻ xa lạ, ra lệnh Hoa Nhất Khiếu đưa Văn Liệt về nguyên trạng.

Thừa lúc gần đấy không có ai, ta ghé vào bên tai Văn Liệt hỏi: “Người thành thật nói cho ta biết, kẻ mưu tính sản nghiệp Văn gia, có phải đại ca người không”

Văn Liệt thở dài khe khẽ: “Tiểu Bảo, cứ giống như ta nói với cha, đại ca dù sao cũng là trưởng tử Văn gia, chỉ cần ta còn chưa tìm được chứng cứ xác thực chứng minh là huynh ấy, ta tuyệt đối sẽ không có bất cứ hành động gì với huynh ấy.”

Ta nghiêm mặt. Văn Liệt một khi xử trí theo tình cảm thật sự là ngốc đến mức khiến người ta đau đầu, Văn Tiềm thâm tàng bất lộ, giấu mình nhiều năm, há dễ dàng cho nắm chứng cứ sao

Đang muốn thêu dệt thêm, đột nhiên nghe thấy Hoa Nhất Khiếu hét lớn một tiếng “Kẻ nào”, tiếp sau đó là tiếng đánh nhau, do sắp đuổi tới gần, Trầm Du khẽ quát một tiếng rồi gia nhập chiến đoàn, người đã gần đến cửa, hơn nữa nghe tiếng hình như hai người Hoa Trầm liên thủ, nhưng trong một lúc không làm gì được kẻ tới.

.....

25. Phong Duy - Chương 25

Người tới có thể tiến nhanh về trước dưới sự ngăn chặn của Hoa Nhất Khiếu, cũng có thể thành thạo đối phó hai đối thủ, mức độ nguy hiểm có thể tưởng tượng được, ta lập tức nhảy dựng, che chắn trước Văn Liệt, chỉ hận vì sao trong tay không có một khẩu súng.

Văn Liệt không ngăn cản sự bảo vệ vô dụng của ta, trái lại vòng từ sau ôm lấy thắt lưng ta, cao giọng nói: “Phượng Phi Ly, người đến thăm bằng hữu như thế sao”

Sau những lời này của hắn, tiếng đánh nhau bên ngoài đột nhiên ngừng bật, truyền đến vài tiếng cười sang sảng, trải qua hai cuộc đời ta thấy hợp nhất đàn ông họ Phượng (kỳ thật cũng không gặp được mấy lần), y bào màu xám bạc với tay áo dài rộng, kiểu dáng rất có phong cách Ngụy Tần, tôn lên dáng người thon dài càng thêm đẹp, túm tụm phượng nhãn, trong đôi mắt lấp lánh là vẻ tà mị tận xương, nhưng toàn thân lại toát lên hơi thở vương giả, dung mạo tuấn mỹ, chỉ đứng sau Văn Liệt của ta (đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi)

“Người hình như đến sớm một ngày.” Văn Liệt thản nhiên nói.

Phượng Phi Ly bằng tư thế cực kỳ đẹp, tựa như diễn trò nghiêng người tựa vào mép giường Văn Liệt, thổ khí như lan (*) nói: “Ta vì muốn sớm gặp người một ngày, nên mới đi gấp trong đêm.”

(* Thổ khí như lan: câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” (,): hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người.)

Tóc gáy toàn thân ta nhảy dựng, nhượng cong hai hàng lông mày tròng mắt hắn.

Biểu tình Văn Liệt chẳng tí sứt mẻ, bơ đi bản mặt yêu mị từng tác lại gần, vẫn bình thản nói: “Sợ rằng không phải vì ta rồi.”

Phượng Phi Ly ngửa mặt lên trời cười, ngón tay trên không quét một đường cong hoàn mỹ, sóng mắt nhu mì liếc về phía ta, nói bằng chất giọng ngọt ngào hơi trầm: “Người vì một thằng bé nhà quê mà vứt bỏ nam nhân như ta sao”

Văn Liệt cuối cùng chịu cau mày, ôm ta vào ngực như có ý bảo vệ, nói: “Người có thời gian rảnh rồi thì vào hoàng cung diễn kịch đi, tiểu Bảo nhà ta không phải người người có thể tùy ý giễu cợt.”

Phượng Phi Ly cười nhạo hả hê một tràng, dùng đầu ngón tay dè dặt môi đỏ mọng của mình, đóng đưa đầu đầy mê hoặc, biểu tình không cho là đúng.

Ta tức giận bùng bùng trong lòng, đồ quý nam nhân này, không chỉ cợt nhả Văn Liệt, còn dám dùng giọng điệu đó nói ta, tưởng tiểu Bảo ta dễ bị ăn hiếp à

Văn Liệt chắc nhận thấy ta mất hứng, vuốt mặt ta dịu dàng nói: “Đừng để ý đến hắn, tên này hơi điên.”

Ta lạnh lùng cười, nói: “Ta chẳng thêm so đo đâu, một người diễn viên phụ ấy mà, trông đáng vẻ của anh ta, nếu lên sân khấu chỉ có thể diễn mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết, làm sao mà được diễn Hamlet với Romeo chứ.”

Phượng Phi Ly lập tức ngồi thẳng người nhìn về phía ta, hất cằm nói: “Cậu bé, người nói ta không diễn được ai Ha cái gì”

Ta ra vẻ kinh ngạc: “Người ngay cả Hamlet cũng không biết sao Vỡ kịch nổi tiếng như thế người lại không biết”

Phượng Phi Ly đầu mày cau nhẹ, nghiêm túc ngẫm nhớ lại, đương nhiên nhớ làm sao được.

“Người nói là vỡ kịch sao Kịch tiếng tăm khắp thiên hạ ta biết tất, căn bản không có vở người nói.” Phượng Phi Ly suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định tin tưởng chính mình.

“Trời ạ, người cư nhiên không biết thiệt.” Ta bày bộ dạng như ngó chuyện lạ, ” Vậy người có từng xem Othello chưa Chưa xem hả vậy vua Lear thì sao Giác mộng đêm hè Chàng lái buôn thành Venise Cô bé lọ lem Nàng tiên cá Không có khả năng chưa xem toàn bộ nhá

(Hamlet, Othello, vua Lear, Giấc mộng đêm hè, chàng lái buôn thành Venise là tên các vở kịch của William Shakespeare)

Về mặt Phượng Phi Ly có chút ngập ngừng: “Người bớt bịa đặt lừa gạt ta đi, bàn về kịch không ai lừa được ta. Người có thể kể một vở cho ta nghe xem không?”

Hừ, cái này có gì khó, văn học kịch phương Tây là điểm mạnh của ta đấy nhá, lúc trước khi ta sắm vai Hamlet, thật sự nhập vào chàng hoàng tử u sầu, tính bị kịch chẳng thua gì Chu Sâm Lệ.

Húng hắng rồi cất giọng, ta bắt đầu kể những câu chuyện vô cùng phong phú về chàng hoàng tử Đan Mạch, những tình tiết ấy quen thuộc với người hiện đại nhưng lại không khác nghìn lẻ một đêm với người xưa, không nói đến tên cuồng kịch, ngay cả Văn Liệt còn lắng nghe thưởng thức, kể miết đến cái đêm hoàng tử gặp hồn người cha, cho hay âm mưu của chú anh, ta đột nhiên ngừng lại, khụ một tiếng nói: “Chà, miệng khát quá, không nói nữa, dù sao nửa đoạn sau rất đặc sắc đấy.” Nói xong bèn đi ra ngoài.

Văn Liệt nghiêng mặt cười trộm, Phượng Phi Ly chớp lấy ta: “Người đi đâu vậy?”

“Đi uống nước á.”

“Người tới.” Phượng Phi Ly kêu lớn, “Dâng trà.”

Văn Liệt nhin cười, cố gắng ra vẻ nghiêm túc nói: “Vương gia, người cho rằng đây là Nghiệp Châu sao, nơi này mới qua thiên tai, dâng trà gì cơ, có nước đã tốt lắm rồi, tiểu Bảo tự đi uống.”

Ta lên tiếng, giẫy khỏi tay Phượng Phi Ly, lắc lư nghiêng ngả đến gian ngoài, rót một chén nước chậm rãi uống, chưa uống xong hai hớp, vị Phượng Dương vương kia liền theo ra, nói với ta cực nhã nhặn: “Tiểu Bảo huynh đệ, người mau kể xong phần kịch phía sau đi, sau đó viết ca từ cho ta, ta sẽ không lấy chùa, người thích cái gì cứ việc mở miệng.”

Ta cười ha ha, “Người bớt hai lúa đi, vì người là vương gia, bọn hạ nhân sợ người, người muốn cái gì thì thu thập cái đó, chẳng dám chủ động nêu đề xuất với người. Kỳ thật ngoại trừ diễn xướng ra còn có diễn thuyết, gọi là kịch nói.”

“Kịch nói”

“Hí khúc có nghe không hiểu, nhưng kịch nói không bao giờ xem không hiểu, cho nên người xem tuyệt đối nhiều nhất; diễn hí khúc không phải ai cũng sẽ xướng, nhưng tất cả mọi người đều sẽ nói chuyện, cho nên diễn kịch nói có thể biểu hiện tốt nhất hành động của một người. Bữa nào rảnh rồi ta viết mấy kịch bản cho người diễn.”

Phượng Phi Ly thoát nhìn khá vui vẻ, cười nói dịu dàng đến trước mặt ta: “Tiểu Bảo này, người thiệt là một người thần kỳ, khó trách Văn Liệt thích người như vậy, không bằng đến phủ ta, ta sẽ rất cưng người đó nha.” Nói xong đá sang một ánh mắt, khỏi nói, nhận được ánh mắt ấy trong khoảng cách gần như vậy, đích xác khiến cho tâm thần rung động, quả nhiên là một tên có chỉ số mị lực cực cao.

Sau đó trở lại bên cạnh Văn Liệt kể tiếp câu chuyện hoàng tử muốn báo thù, đồng thời không ngừng chống cự cái tên cuồng hí kịch chuyển quấy rồi *** từ Văn Liệt sang ta, càng về sau Văn nhị thiếu gia rất cuộc thiếu kiên nhẫn, nghiêm khắc quát ra lệnh người nọ ngồi ra xa xa, nếu không sẽ không cho ta kể tiếp.

Kết thúc câu chuyện, Phượng Phi Ly bắt đầu hỏi thăm tình hình trong cung, Văn Liệt nói chẳng biết gì sất, hẳn bị thương như vậy nên thật sự không biết gì. Phượng Dương vương không nhận được đáp án hài lòng, cười tà mị: “Người không nói ta cũng biết, hiện giờ y nhất định gấp như kiến bò trên chảo nóng, chỉ có chờ người thương (**) hẳn chân chính là ta đến cứu.”

Văn Liệt gật đầu: “Đúng vậy, quả thực chỉ có người hiểu rõ y nhất, từ bé đến lớn, y lần nào gặp người chẳng phải đau (***) đến chết đi sống lại”

(**, *** gốc là chữ đông [], vừa có nghĩa đau, buốt, nhức, vừa có nghĩa yêu thương.)

Phượng Phi Ly đắc ý cười: “Ta vẫn nên mau mau đến, miễn cho y thấy ta chậm chạp không tới lại lòng dạ nhớ nhung, ta muốn bắt ngờ xuất hiện cho y một kinh hỉ lớn.” Nói xong, thò tay sờ soạng mặt ta cực nhanh, rồi cười dài rời đi.

Văn Liệt bởi vì nhất thời không kịp ngăn cản hấn sỗ sàng, nên sắc mặt sầm xuống, vừa dồn sức lau nơi mới bị sờ qua của ta, vừa xụ mặt nói: “Thiệt là, nếu hấn đồng ý chỉ tặng vật phẩm cứu tế, mà không đích thân đến, hoàng thượng mới có thể cảm thấy kính hỉ đó. Nhưng mà cũng tốt, người này tiến cung, hoàng thượng cho dù có ba đầu sáu tay cũng chẳng thể tìm tiểu Chân gây phiền toái.”

Ta đang muốn hỏi giữa Phượng Dương vương và hoàng thượng có gút mắt gì thì Trần Du đã đi tới, phía sau dẫn theo một cậu trai trẻ tuổi, trông rất quen, nhất thời không nhớ ra là ai.

Văn Liệt điềm đạm nói: “Chấn Lâm, có phải muốn hỏi chuyện hôn kỳ không?”

Ta mới chợt nhớ ra vị hôn phu của Lệ Kinh. Cậu trai trẻ mang nụ cười câu nệ trên mặt, hướng Văn Liệt khom người cung kính, nói: “Nhị ca hảo, đệ với Lệ Kinh đã bàn bạc, với tình hình hiện giờ, nhất thời khó mà khôi phục như trước, hơn nữa bọn đệ vốn không muốn tổ chức hôn sự quá rình rang, không bằng nhân lậu tựa giản(*), chỉ cần bái đường đơn giản là được rồi, đệ cũng danh chính ngôn thuận sang đây hỗ trợ, không biết ý nhị ca thế nào”

(Nhân lậu tựa giản: Liều cơm gấp mồm)

Văn Liệt nói đùa: “Ngày lễ hoãn lại, vợ chồng các người chờ không kịp chứ gì.”

Chấn Lâm nhất thời đỏ mặt. Văn Liệt vỗ vai y, nói: “Lo liệu hôn sự không phải không thể, chỉ là quá ủy khuất Lệ Kinh.”

“Không đâu.” Chấn Lâm cười thành thật: “Chỉ cần đệ tốt với muội ấy, muội ấy sẽ không cảm thấy ủy khuất.”

Văn Liệt cười to gật đầu: “Đúng thế, quả nhiên không hổ là muội phu của ta, bằng những lời này của người, em gái của ta giao cho người.”

Mấy ngày kế tiếp bận bịu đến người ngã ngựa đổ. Phượng Dương vương mang theo rất nhiều vật tư và công tượng thể hiện lòng tận trung, kinh thành gian khổ mà nhiệt huyết bắt đầu phục kiến công trình. Văn gia cũng khí thế ngất trời tu sửa phòng ốc, tu sửa cửa hàng, hết thấy chậm rãi về quỹ đạo.

Sau khi chỉnh đốn khá hoàn chỉnh, Văn gia cử hành tiệc cưới khiêm tốn.

Dù không được quảng bá, nhưng bằng thế lực hiện nay của Văn phủ, tân khách đến chúc mừng vẫn như thủy triều. Văn Liệt thân thể mới hồi phục bảy tám phần gắng sức xuất hiện, Văn thái sư nửa nằm nhận chúc mừng, Văn Tiềm thì lặng lẽ đứng ở nơi khó thấy.

Trần Du và Hoa Nhất Khiếu lúc nào cũng đứng hai bên ta không rời, kết quả ta chẳng thể chèn no say như ngày trước, khái niệm ẩm thực và sức khỏe của Trần sư huynh cực mạnh, động tí không cho ta ăn cái này, phải ăn nhiều cái kia, lương cao ngon ngọt ta thích nhất cũng chỉ cho ăn một miếng.

Hải Chân không gặp trong thời gian ngắn cũng lộ diện, thân mình vẫn đơn bạc, nụ cười vẫn nhàn nhạt, nhưng tâm tình thoát nhin thoải mái hơn nhiều, bên cạnh kè kè hai bảo tiêu, Hải Tường vẫn phòng bị đối thủ như hổ rình mồi, Sâm Lệ lại hoàn toàn không xem Hải Tường thành địch thủ, toàn bộ tâm tư đặt trên người Hải Chân, thỉnh thoảng thăm hỏi ân cần, nếu nhận được đôi lời đáp lại, lập tức vui sướng vạn phần.

Ta lúc này luôn bận rộn cho nên không cảm giác thấy, cho đến khi gặp mặt mới phát hiện rất nhớ Hải Chân, phản ứng đầu tiên là tiến lên ôm một cái ôm kiểu Nga, khiến mùi giấm bốc xung quanh.

Ngay khi tới giờ lành, tân lang tân nương bái đường, một người đưa vào động phòng, một người bị giữ lại liêu minh trút rượu.

Văn Liệt tuy là chủ nhân, nhưng vì lấy cớ trong người có thương, thiệt không thể nào uống được, còn Văn Tiềm thời gian qua không xuất đầu lộ diện lại không cự tuyệt ai, lập tức uống đến đỏ mặt bừng bừng, ai khuyên cũng chẳng nghe, Văn Liệt đành phải tự mình ra mặt, kéo Văn Tiềm đến cửa hỉ phòng, thấp giọng khuyên hấn uống ít thôi. Không thích hai người họ dán sát nhau ta cũng vội vàng qua theo.

Văn Tiềm phả mùi rượu nồng nặc, đứng chẳng vững đẩy cánh tay đang dìu hấn của Văn Liệt, lèm bèm nói: “Người... đừng quản ta... uống rượu người cũng quản...Hôm nay em gái ta xuất giá... Sao không thể...”

Đúng lúc này, trong bàn tiệc ngoài hi phòng đột nhiên nhảy ra vài khách nhân, bàn tay rút binh khí như có phép thuật, hướng cửa phòng đánh bất ngờ.

Văn Liệt vung tay áo, kéo ôm ta vào lòng lùi về sau vài bước, Hoa Nhất Khiếu cùng Trần Du song song che chắn ở phía trước.

Thế nhưng vượt quá dự đoán của chúng tôi là, ngoại trừ ba tên thích khách ngăn trở chúng tôi ra, hai tên khác nhào thẳng sang Văn Tiềm, mũi kiếm như tuyết, từng chiêu nhắm cuống họng, ra tay hòng đoạt mạng.

26. Phong Duy - Chương 26

Văn Tiềm tuy chồm men say, võ công lại không cao, nhưng khi tính mạng bị đe dọa thì phản ứng theo bản năng là hiệu quả nhất, lấy cột cửa phòng làm vật chắn, miễn cưỡng thoát được mấy chiêu, nhưng cuối cùng khó địch lại sát thủ chuyên nghiệp ra tay tàn nhẫn, vùn vụt hai tiếng, trước ngực bị vạch một đường máu thật dài, dưới chân chao đảo, bị một kiếm đâm thủng xương bả vai.

Dù sự việc chỉ diễn ra trong chớp nháy, nhưng cao thủ có mặt không thiếu, Văn Liệt giao ta cho Trần Du sau đó tập tức tiến lên cứu viện, tuy bị ba gã sát thủ còn lại cản trở, nhưng cuối cùng kịp thời ngăn chặn một kích đoạt mạng Văn Tiềm.

Bọn hộ vệ canh giữ ngoài hi phòng rút cuộc vội vàng chạy tới, đâm sát thủ thấy hành động thất bại, trong miệng phát ra một tiếng huýt, phi thân rút lui. Văn Liệt thương tích chưa lành, không dám truy đến cùng, chỉ ngưng thần bảo vệ đại ca của hắn. Hoa Nhất Khiếu và bọn hộ vệ ngăn được hai tên trong nhóm, ba tên khác mang thương mà chạy.

Sớm có người gọi đại phu tới cấp cứu cho Văn Tiềm, Văn thái sư được người dìu đỡ cũng suy yếu tới xem Trần Du thăm vấn hai tên thích khách bị bắt. Ai ngờ giống như kẻ ám sát ta lần trước, hai tên sát thủ thấy chạy trốn vô vọng, lập tức uống thuốc độc tự sát.

Tiệc vui chưa tàn đã thấm mùi máu tanh, một phen kinh hoàng, xem như quét sạch mặt mũi Văn gia. Văn thái sư trong cơn tức giận, bất chấp Văn Tiềm bị thương, chất vấn hắn nguyên do ngay tại phòng khách.

Văn Liệt tiến lên khuyên nhủ: “Cha, khách nhân nhiều như vậy, đại ca lại bị thương, hôm khác hỏi lại cũng không muộn.”

Văn thái sư tức giận chưa nguôi, nhưng ngại cho mặt mũi của tiểu nhi tử, không còn kiên quyết, thế nhưng Văn Tiềm lại đẩy người hầu muốn đỡ hắn về phòng ra, cắn răng nhin đau đứng lên, thở gấp nói: “Cha, nếu ngài muốn hỏi, con không dám không đáp, không bằng thừa lúc hôm nay còn một hơi, con sẽ nói ra tất cả những lời phải nói!”

Nhóm khách khứa cúi đầu xì xầm to nhỏ, nhưng rồi mau chóng quay về im lặng.

Văn Liệt nhíu sâu hàng mày, dùng giọng điệu không cho kháng cự nói: “Hôm nay là ngày vui của Lệ Kinh, cũng không thể quấy rầy sự hào hứng của khách quý, có lời gì, chúng ta đổi sang chỗ khác nói.”

Tiếp đó hắn giải thích với các khách quý, rồi mời Hải Chân đứng lo lắng này giờ (một mình người này có thể xem thành ba người) hỗ trợ chiếu cố khách khứa, sau đó ra lệnh tôi tớ dìu Văn Tiềm và Văn thái sư cùng nhau rời hội trường đến sương phòng nội viện, ta hiển nhiên cũng theo qua.

Sau khi đóng kín cửa, Văn thái sư và Văn Liệt ngồi xuống, bày dĩa vẽ chuẩn bị lắng nghe, Trần Du và Hoa Nhất Khiếu đứng xa xa bên cửa sổ, ta thì lặng lẽ đứng phía sau Văn Liệt. Văn Tiềm được thu xếp trên giường, che miệng vết thương, lưng tựa gối mềm, tròng Văn Liệt bằng ánh mắt lạnh lùng không thềm che giấu, chậm rãi nói: “Ta biết, cha vẫn chỉ đang hoài nghi, nhưng nhị đệ ngươi đã sớm nắm giữ chứng cứ ta âm thầm phá hoại hoạt động sản nghiệp Văn gia, nhưng thương hại ta, mới không nói cho cha...”

Văn Liệt nhìn hắn, khẽ thở dài, ta trộm giơ tay lên, vỗ về lưng hắn như an ủi.

“Tuy ta là đại thiếu gia của Văn gia, nhưng từ nhỏ đến lớn, trong mắt mọi người đều chỉ có người. Người thông minh, tài giỏi, mọi thứ đều hơn ta, người khác thích người hơn chẳng có gì lạ, nhưng cha... Ta không cam lòng chỉ có cha... Cha à, những lời này con chưa từng nói với cha, con dù sao vẫn cho rằng, đối với

cha chúng con là như nhau, con trưởng con thứ, tốt hay xấu, đều là con ruột của cha, dù có thiên vị, cũng không đến mức xem con không tồn tại... Con mãi cứ cố gắng, con lắng nghe mỗi câu nói của cha, đọc sách, làm quan, thành gia, cha kêu con làm gì con đều nghe, nhưng kết quả, vẫn thua kém hơn nhị đệ tranh luận với cha...” Văn Tiềm che miệng lại, ho khan kịch liệt, có vệt máu đỏ theo giữa khe hở chảy xuống. Văn Liệt muốn đi giúp hần thuận khí, bị cự tuyệt dứt khoát.

“... Vốn con đã thừa nhận...” Văn Tiềm bình ổn trong chốc lát, tiếp tục nói, “Con buộc mình đừng nghĩ bậy bạ... Nhưng tâm ma vẫn cứ tồn tại, ngày đó có người Nam Di Hắc bang đến tìm con, nói đưa con thất lạc của bang chủ tiền nhiệm – thiếu chủ lưu vong đang trốn trong Văn phủ...”

Con mắt hần hơi chuyển đỏ xẹt qua Văn Liệt, nhìn chòng chọc về phía ta, nhìn đến mức khiến ta lòng đầy kinh hoàng.

“Bọn họ muốn giết tên thiếu chủ này, yêu cầu sự hợp tác của ta... Không biết tại sao, ta đồng ý, bất kể thành công hay không, ta chỉ muốn cho các người biết, Văn Tiềm không phải kẻ có thể bị xem nhẹ, không làm nên chuyện gì... Ta cung cấp hành tung cho bọn hần, để hồi báo, bọn chúng phải dựa theo lời dặn của ta đi cướp nguồn hàng của Văn gia, quấy nhiễu vận chuyển buôn bán, tiền của đoạt được chia đôi.”

Văn thái sư tức run người, Văn Liệt đâm lưng nhè nhẹ cho ông.

“Ngay từ đầu rất thuận lợi, nhưng nhị đệ không phải người dễ đối phó, đệ ấy nhanh chóng phát giác bất thường, mà người đáng nghi nhất là con. Vì thế đệ ấy thả ra rất nhiều tình báo giả cho con... Đệ ấy vốn khôn ngoan hơn con, cho nên con cứ thế mà làm. Hắc bang dựa theo lời dặn của con làm việc, đương nhiên là tổn thất nghiêm trọng. Song song, hành động ám sát thiếu chủ của bọn chúng không chút tiến triển. Vì thế bọn chúng hạ thông điệp cuối cùng cho con, hoặc đền bù tổn thất mười vạn lượng bạc cho bọn chúng, hoặc lấy đầu thiếu chủ Hắc bang cho bọn chúng, nếu không, thế bằng mạng của con. Con không phải quản gia, nào có nhiều bạc như thế, về phần đầu... Kỳ thật trận động đất này cho con rất nhiều cơ hội, có thể thuận lợi nắm được cái đầu của người vốn không có khả năng nắm được, nhưng không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy không hạ thủ được, chân chừ do dự, rồi bỏ lỡ thời hạn.”

Văn Liệt thở dài một hơi, nói: “Đại ca, người biết rõ bọn chúng muốn tới giết người, có sao không tìm ta thương lượng. Ta luôn có cách...”

Văn Tiềm bỗng cười như điên, cười đến mức bên môi r rỉ xuống tơ máu: “Nhị đệ, người kỳ tài ngút trời, thông minh giỏi giang, căn bản không thể thật sự hiểu được cảm giác của ta. Những lời vừa rồi của người, đích thực là vô ý, là tốt bụng, chính người cũng chẳng hề cảm thấy ta có gì đáng khinh, nhưng nghe vào tai ta, lại giống như chém ta một đao.”

Văn Liệt cắn môi, cúi đầu.

“Kỳ thật chuyện cho đến bây giờ, ta lại cảm thấy lòng thán nhiên. Việc mình làm sai, cuối cùng phải gánh vác hậu quả. Cha, cha muốn xử phạt con thế nào, thì cứ làm như vậy.” Văn Tiềm mỉm cười đau thương, ánh mắt rơi trên người ta. “Lời ta nên nói đều đã nói, tiểu Bảo, người không phải nên nói gì đi chứ”

Ta kinh ngạc nhìn hần, nhìn về mặt nghi ngờ xoi mói ta của Văn thái sư, nhìn gương mặt không biểu lộ tình cảm của Trầm Du và Hoa Nhất Khiếu ngoài cửa sổ, nhìn Văn Liệt trầm mặc không nói, vài lần mở miệng, lại không thốt nên lời.

“Người lẫn vào Văn gia, rốt cuộc có mục đích gì” Văn thái sư trầm giọng hỏi.

“Ta... Ta... Ta đến nơi này... không có mục đích gì cả... Ta không biết Hắc bang, không biết gì hết...” Ta gấp đến độ trán đổ mồ hôi, Văn gia không phải không đồng ý cho ta cơ hội giải thích, vấn đề là ta vốn không biết nên giải thích thế nào mới có thể tin.

“Cha, con cam đoan với cha, tiểu Bảo không phải thiếu chủ Hắc bang, hần nhất định vào khoảnh khắc ngoài ý muốn nào đó nhận được lệnh phù.” Văn Liệt đứng lên, nhẹ nhàng ôm ta đến bên cạnh hần, tiếp tục bảo vệ ta.

Nhưng ta biết hần sở dĩ nói như vậy, chỉ bởi vì yêu ta, không phải tin tưởng ta thật sự.

“Liệt nhi!” Văn thái sư lần đầu tiên biểu hiện bất mãn cực kỳ với Văn Liệt.

Văn Tiềm cười sắc súa: “Nhị đệ ơi nhị đệ, hóa ra người chẳng phải là một người hoàn mỹ vô khuyết chân chính”

Lòng chợt quặn đau. Thì ra sự tồn tại của ta, ở trong mắt người khác cư nhiên là vết tì duy nhất trên người của Văn Liệt hoàn mỹ, mà ta, lại không tìm ra lý do có thể biện hộ cho mình.

Văn Liệt khom nửa người, dịu dàng nói với ta: “Tiểu Bảo, người ra ngoài với Trầm sư huynh một chút nhé, ta có lời muốn bàn với cha và đại ca, được chứ”

Ta kìm nén nước mắt, gật đầu. Ta biết Văn Liệt sắp sửa tiến hành đấu tranh gian nan cho ta, nhưng ta cần bản không thể giúp được.

Vừa ra đến trước cửa, Văn Liệt nắm lấy cánh tay kéo ta trở về, dùng ngón tay vuốt nhẹ hai gò má của ta, dịu dàng nói: “Tiểu Bảo, người là hảo haid tử kiên cường, chớ suy nghĩ bậy bạ.”

Ta hé môi cười với hắn. Tuy trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng nụ cười này không hề miễn cưỡng, tình yêu và niềm tin của ta tiếp tục rõ ràng và kiên định, cho dù ta thật sự là thiếu chủ hắc bang thì sao, chủ đạo vận mệnh của ta là linh hồn của ta, không phải thân phận của ta.

Sau khi cánh cửa đóng lại, ta đứng ngẩn ngơ trong sân một lúc, bèn lững thững đi không mục đích. Trầm Du theo sát sau ta không nói lời nào, biểu tình trước sau như một, cũng không có ý bắt chuyện với ta. Tuy tính cách hoàn toàn khác Hải Chân, nhưng y cũng là một người rất dịu dàng.

Đi đến hoa viên chưa khôi phục nguyên trạng sau trận thiên tai, ta tìm khối giả sơn thạch ngồi xuống, kiểm kê những chuyện xảy ra gần đây, cảm thấy đầu óc rối bời. Trầm Du đi tới, nói nơi này gió quá lớn, buộc ta tới ngồi trong hàng lang uốn khúc.

Cười nhận ý tốt của y, ta đi đến hành lang uốn khúc không một bóng người, vừa định ngồi xuống, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân lảo đảo, từ bên kia xa lại gần đây, vừa thấy, không khỏi cùng Trầm Du bật cười.

Hóa ra người tới là tân lang của hôm nay, bị người ra rót rượu đến không chịu nổi, vội vàng chuồn khỏi bàn tiệc đến tận đây. Có thể bởi vì không ngờ rằng ở đây có người, thấy bọn ta liền giật mình không nhỏ, gương mặt vốn uống đỏ nay càng đỏ hơn, ngập ngừng không biết nên chào hỏi thế nào.

“Tân cô gia.” Ta nghênh đón, “Hôm nay khách nhân dù không nhiều lắm, nhưng thiệt khổ cho người.”

Chấn Lâm ngượng ngùng cười, gãi gãi đầu.

“Uống canh giải rượu chưa” Trầm Du nghiêm khắc hỏi, “Chưa uống ta đi lấy cho người.”

“Uống... Uống rồi... Một chén bự.” Chấn Lâm không quen ngữ khí nói chuyện của Trầm Du, sợ tới mức nói lắp ba lắp bắp: “Không... Không cần làm phiền.”

Ta vươn tay dịu hắn ngồi xuống, an ủi: “Không sao, người nghỉ một lát nhé, chủ tịch có Hải Chân, tuyệt đối sẽ yên ổn. Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, người ngàn vạn lần đừng uống rượu.”

Hắn cười cười cảm kích: “Cảm ơn người, tiểu... Tiểu Bảo.”

“Người biết tên của ta à”

“Phải... Lệ Kinh thường nhắc tới người... Bọn hạ nhân cũng thường bàn luận về người...” Tân lang lại đỏ mặt, thiệt là một tên da mỏng.

“Bàn luận những gì” Ta tò mò hỏi.

“Không có gì...” Chấn Lâm cúi đầu đứng lên, rồi đi đến bên cạnh Trầm Du, “Trầm đại ca người ngồi... Đứng một...”

“Ê này,” Ta bất mãn nói, “Đừng chuyển đề tài, rốt cuộc bàn luận cái gì về ta”

Chấn Lâm khó xử lắm bầm nửa ngày, mới ấp a ấp úng nói: “Có người nói, người trà trộn vào bằng thân phận tiểu tư, kỳ thật người là thiếu chủ của Hắc bang gì gì đó.”

Ta chấn động, chuyện Hắc bang tuyệt đối bảo mật, làm sao lại có người biết, còn bàn luận khắp nơi

“Nhưng mà chỉ vài người nói.” Chấn Lâm vội vàng muốn an ủi ta.

Ta cúi đầu, nửa ngày sau nói chậm chậm: “Ta không phải thiếu chủ Hắc bang, ta thật sự không phải mà.”

“Điều này ta tin. Ta tuyệt đối tin.” Chấn Lâm cười khanh khách nói.

Giọng điệu hần đột nhiên chuyển biến, đồng thời nghe thấy một tiếng vang, lòng ta trầm xuống, ngẩng đầu ngay lập tức.

Liền thấy Trầm Du yếu ớt ngã trên mặt đất, Chân Lâm nghiêng người tựa vào cột hành lang, biểu tình như cười như không nhìn ta.

Cảm giác mộc mạc chất phác trở thành khí tức hắc tà đầy âm lãnh, như băng châm đâm về phía ta.

27. Phong Duy - Chương 27

Một cơn ớn lạnh dọc sống lưng, phản ứng đầu tiên của ta là nhào qua bên Trầm Du, đặt đầu y lên đầu gối bản thân, kiểm tra tình hình của y. Tốt quá, hô hấp nhịp nhàng, chỉ là ngất do thuốc mê, xem ra Chấn Lâm không hạ sát thủ với y.

“Hắn ta không sao cả, không vào thời điểm cần thiết, ta sẽ không tùy tiện giết người.” Chấn Lâm nhàn nhã phủi ống tay áo.

“Người mới là thiếu chủ Hắc bang chân chính.” Giọng điệu của ta rất quả quyết, bởi vì đã không cần lời giải thích gì thêm.

“Không tồi, ta mới là thiếu chủ Hắc bang, chính xác hơn mà nói, ta sắp thành bang chủ đương nhiệm của Hắc bang.” Chấn Lâm vươn một bàn tay, dùng đầu ngón nhẹ nhàng vạch cổ áo của ta, nắm mảnh lệnh phù màu đen, dùng sức giật đứt sợi dây tơ tằm, nắm trong lòng bàn tay.

Ta cố chịu cơn đau trên cổ, nói: “Lá sắt hồng này cũng do người đặt ở chỗ ta”

“Không phải ta.” Chấn Lâm khước môi uốn cong, cười nói: “Là Nhạc trưởng lão hộ pháp trong bang mang ta trốn đi. Trên đường bọn ta bị đuổi giết, chạy mãi tới Định Khê, trốn vào một hộ nông gia, khi đó ta sáu tuổi, mà người vẫn chỉ là một đứa bé chưa biết đi. Vì tránh cho lệnh phù và ta bị người khác diệt tận, Nhạc trưởng lão giấu lệnh phù trong phù kí danh của người, tự mình cải trang thành thôn dân sống ở lân cận, tùy thời giám hộ lệnh phù, còn ta thì được Lãng trưởng lão dẫn đến ẩn cư kinh thành, tích góp lực lượng để tùy thời hành động.”

“Không ai nghĩ rằng lệnh phù cứ nhiên được các người đặt ở trên một người không liên can. Cho nên mấy năm nay nó bình an vô sự.” Ta lạnh lùng nói.

“Đúng thế, ngay cả ta cũng bị buộc phải thay đổi nhiều thân phận, nhưng lệnh phù chưa từng gặp nguy hiểm, có thể thấy thật sự là biện pháp tốt.” Chấn Lâm cười khàng khặc vài tiếng, “Chờ sau khi ta bồi dưỡng đủ thể lực có thể đi cướp quyền khống chế Hắc bang, vốn định đến phía nam tìm người, kết quả Nhạc trưởng lão lại truyền tin nói người đã tới kinh thành, xem như đỡ cho ta chút tiền lộ phí.”

“Lệ Kinh thì sao Cô ấy là công cụ hay con rối của người Người vẫn luôn lợi dụng và lừa dối cô”

“Cũng không thể hoàn toàn nói thế. Ta quen biết cô ta trước cả lúc người lập quan hệ với Văn phủ, vốn chỉ định chơi đùa, sau đó lại phát hiện cô ta còn có tác dụng khác, có thể thấy vận khí của ta quá tốt.”

Ta phản nộ trừng mắt: “Người xem tình yêu của con người thành cái gì Lệ Kinh một lòng với người, chẳng lẽ người không cảm thấy chút áy náy nào sao”

Chấn Lâm cười đến run người: “Người thiệt là một đứa bé đáng yêu. Tình yêu Nói cho người hay, cái kiểu con gái bị nuôi nhốt trong sân như cô ta, chỉ cần một thằng đàn ông đi tới ngoắc ngoắc tay với cô nàng, cô ta sẽ moi cả trái tim, đến lạt mềm buộc chặt còn chẳng cần, dính hơn cả gái lầu xanh đấy.”

Ta tức đến không nói ra lời, trình độ vô tâm vô phế của tên này, đến cả vị hoàng đế kia còn kém xa.

“Đáng tiếc thay.” Chân Lâm vươn tay muốn về mặt ta, bị ta né tránh, “Ta kỳ thật rất hâm mộ ngươi, nhưng cuối cùng vẫn không thể không giết ngươi. Bởi vì chiếu theo quy củ Hắc bang bọn ta, bang chủ từng có một ngày mất đi lệnh phù, ngoài trừ phải tìm ra, còn phải giết chết tất cả những kẻ từng giữ nó, nếu không quyền uy của lệnh phù sẽ không được thừa nhận.

Ta ngậm miệng lại.

“Thế nào, ngươi không sợ” Chân Lâm cúi đầu quan sát mặt ta.

“Nếu ngươi muốn đoạt lại lệnh phù rồi giết ta, hẳn đã xong sớm, tội tình gì ở đây làm nhảm với ta.” Ta cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh bên ngoài.

Chân Lâm ngửa mặt lên trời cười to: “Rất đúng, thiệt là thông minh mà. Sự tình quả là không đơn giản như thế. Giết ngươi là chuyện nhỏ, nhưng tên tình nhân của ngươi lại quá khó đối phó. Ta hôm nay dù có giết ngươi, cướp đi lệnh phù, cũng không cách nào thuận lợi thoát khỏi sự đuổi giết của Văn Liệt mà trở về Nam Di. Cho dù ta may mắn trở về, chỉ bằng năng lực của Hắc bang, e rằng khó địch lại trả thù theo sau. Ngoài trừ Văn thị, Văn Liệt còn có thể vận dụng Tiêu thị, Phương Dương Nghiệp Châu, Vương Chân Nhân quan ngoại, còn có thể lực của Thiên Ứng phái đại phái đệ nhất của Trung Nguyên, thậm chí binh lực của triều đình, ta không muốn xung đột chính diện với người như thế.”

Biết rõ bây giờ không phải thời điểm tò mò, nhưng ta vẫn không nhịn được hỏi: “Liên quan gì Thiên Ứng phái”

“Ngươi không biết” Chân Lâm nhú mày, nhìn Trầm Du được ta ôm đặt trên đầu gối: “Ta không giết hẳn bởi vì không muốn kết nhiều tử địch, vị này chính là tam thiếu gia của Thiên Ứng Trầm gia.”

Ta thở dài nhẹ nhõm. Như vậy xem ra không phải lo tính mạng của Trầm Du.

“Ngươi không lo lắng cho bản thân” Chân Lâm hứng thú hỏi.

“Nếu lo lắng có ích, ta nhất định đã sớm lo lắng gần chết.” Ta thản nhiên nói, “Nếu ngươi phải giết ta, nhưng cố kỵ Văn Liệt mà không dám giết ta, cho nên nhất định nghĩ ra chủ ý tàn nhẫn khác, đúng chứ”

Chân Lâm gật đầu đắc ý: “Đương nhiên là thế. Lệ Kinh thật sự là một người con gái không tồi, thường xuyên kể cho ta nghe một số chuyện hữu dụng. Nhờ phúc của cô ta, ta còn biết ngoại trừ ta ra, Văn gia còn có người thứ hai muốn ngươi chết.”

Con tim ta lạch nhịp, sắc mặt chắc chắn đã đổi.

“Trầm thiếu gia mới ngất xỉu, là do loại ngân châm bạc nhỏ như lông muỗi, vì tốc độ quá nhanh, hẳn căn bản không biết người bắn châm là ta, mà loại ngân châm bạc này là tuyệt kĩ truyền cho nữ tử qua nhiều thế hệ Tiêu gia, vị phu nhân đó thân là trưởng nữ đời trước Tiêu gia, hiển nhiên cực kì dùng thạo châm, nếu phỏng đoán sau khi bà ta ra tay với Trầm Du rồi mang ngươi đi, không chỗ nào không hợp tình.”

“Ngươi muốn giá họa Văn phu nhân”

“Không tính giá họa hoàn toàn nhỉ, bà ta quả thực từng muốn giết ngươi. Ta chẳng qua giúp bà ta nhen nhúm thôi. Hiện tại Văn Liệt đang cùng cha hẳn đàm phán, Hoa Nhất Khiếu phải bảo hộ kẻ thương tích chưa lành, Trầm Du nằm ở đây, Tiêu Hải Chân ở hỉ phòng giúp ta tiếp đón khách nhân, nhóm nữ quyến và tân nương của ta, còn vị nữ chủ nhân của Văn phủ, vì không đồng ý cuộc hôn sự này mà tự nhốt mình trong phòng, bây giờ nếu ta dâng ngươi không sức phản kháng đến tận cửa, bà ta nhất định rất vui vẻ, đây xem như ta hết mình vì lòng hiếu của con rể chứ nhỉ.” Chân Lâm kéo ra nụ cười tàn khốc bên môi, bắt lấy cánh tay tôi ta lên.

“Vậy còn ngươi Văn Liệt không phải ngu ngốc, ngươi làm sao khiến hắn không chút ngờ vực ngươi”

Chân Lâm cười lộ hàm răng trắng ngay ngắn: “Ngươi có lẽ thấy rối trong lòng, vấn đề đơn giản đó cũng hỏi Chờ khi bọn họ phát hiện, ta sẽ cùng Trầm Du bị châm bạc gây thương tích nằm ở đó, cách thi thể của ngươi rất xa.”

“Về sau thì sao, ngươi làm sao không bị hiềm nghi thoát khỏi thân phận con rể Văn gia, trở về làm bang chủ Hắc bang của ngươi”

Chấn Lâm thối nhẹ vào ta: “Người thật sự là quan tâm, suy nghĩ chu toàn cho ta như thế, nói cho người hay, ta là một tú tài chăm chỉ khổ học, lại có bối cảnh của Văn gia, thi cử tiến sĩ rồi nhận cái chức nào đó dễ như trở bàn tay, đến lúc đấy ta mang theo gia quyến đi nhậm chức, trên đường có cả đồng cơ hội ngoài ý muốn, có lẽ gặp thổ phỉ, có lẽ tai nạn chìm thuyền, thế nào cũng có thể nghĩ ra biện pháp thì cốt không còn... Chẳng qua, trên thực tế thì cốt không còn chỉ có thể là phu nhân khổ mệnh của ta thôi.”

Ta dùng sức cắn môi dưới, nhất thời không nghĩ ra kế thoát thân, bị hấn điểm á huyết, một đường kéo ôm về phía sương phòng chính viện của Văn phu nhân.

Bởi vì sau thiên tai nên nhân thủ không đủ, tất cả mọi người tập trung bên hỉ phòng và tân phòng, dọc đường đi không gặp một bóng người, đối với Chấn Lâm mà nói, toàn bộ đều rất thuận lợi.

Nhưng điều ngoài ý muốn vẫn xảy ra. Khi đã trông thấy bức tường xiêu vẹo do động đất của chính viện thì Anh nhi đột nhiên xuất hiện từ đường mòn bên cạnh, vừa thấy chúng tôi, giật mình kêu lên: “Tiểu Bảo Tân cô gia Các người sao...”

Sắc mặt ta lập tức trắng bệch, hé miệng lại không thốt ra tiếng, chỉ có thể liều mạng lắc đầu ra hiệu với cô, thế nhưng đã muộn, Chấn Lâm tuyệt không thể để cho người khác nhìn thấy ta đi chung với hắn, trên gương mặt ấy đã hiện lên nét cười âm lãnh, nâng tay phải, chưởng phong như lưỡi dao cắt tới cổ họng Anh nhi.

Lòng ta điên cuồng hô, dùng sức lực toàn thân đâm vào thân thể Chấn Lâm, nhưng bị hấn dễ dàng chế ngự bằng một bàn tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn Anh nhi hoảng sợ đến lời nhẩn cầu, yếu ớt như bùn loãng ngay trước mắt ta.

Người con gái từ vùng sông nước Giang Nam xa xôi đến đây, cứ vậy sinh mệnh đã ra đi trong im lặng, ta không có năng lực bảo vệ cô, cũng như ta không có năng lực bảo vệ chính sinh mệnh mình.

Chấn Lâm mặt không đổi sắc kéo thi thể của Anh nhi, vút trên bãi cỏ của chính viện, xốc cầm ta lên, nhìn thẳng đôi mắt đỏ lên vì phẫn nộ và thống khổ của ta, nói bằng thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy; “Không cần than khóc con bé kia sớm làm chi, người rất nhanh sẽ có thể giải thích mọi chuyện đã xảy ra với nó trên đường xuống hoàng tuyền.”

Trong mắt hắn dấy lên một tia quang mang khát máu, đẩy ra cánh cửa sương phòng, xô mạnh cơ thể ta vào.

Ánh sáng trong phòng rất tối, Văn phu nhân đang ngơ ngác ngồi trầm tư ở bên giường, bị tiếng vang đột ngột làm giật mình đứng dậy.

“... Người... Là người... Người tới làm gì” Văn phu nhân nhìn ta, lại ngẩng đầu chất vấn Chấn Lâm.

“Nhạc mẫu đại nhân tại thượng, tiểu tể trước thỉnh an lão nhân gia.” Chấn Lâm giả ý kính cẩn hành lễ.

Văn phu nhân vẻ mặt vẫn có chút đại ra, hồ nghi nhìn về phía hắn.

Chấn Lâm tóm lấy ta, xô đến trước mặt Văn phu nhân: “Nhạc mẫu đại nhân, tiểu tể biết tiểu tử này từng đắc tội ngài, làm ngài và lệnh lang bất hòa, mà ngài muốn tiểu tử này lấy mạng đền tội, thế nhưng khổ nỗi hắn dụ dỗ hơn người, mê hoặc nhị thiếu gia, cho nên ngài không thể xuống tay, cho nên hôm nay tiểu tể muốn giúp ngài tâm nguyện này.”

Dụ dỗ, bắt đắc dĩ cười lạnh, không thể ngờ rằng ta cư nhiên có một ngày có thể nghe có người dùng tính từ này hình dung ta.

Chấn Lâm rút một thanh chủy thủ, xoay ngược chuôi dao, chuyển sang Văn phu nhân.

Văn phu nhân chần chừ nhìn chăm chăm chủy thủ, không lập tức nhận, trái lại quay đầu nhìn ta: “Tại sao hắn không nói lời nào”

Chấn Lâm điểm cổ họng ta, cởi bỏ á huyết bị khóa, cười nói kính cẩn: “Nhạc mẫu muốn nghe hắn cầu xin tha thứ sao Có điều tiểu tử này tính tình hơi kiêu, quá nửa chẳng nói gì dễ nghe.”

Trời buộc được giải, ta lập tức nói: “Phu nhân, ngài hiểu rất rõ, ngày hôm nay tiểu Bảo e rằng phải chết, nhưng xin ngài đừng ra tay giết ta, xin suy nghĩ cho cảm nhận của Văn Liệt...”

Bây giờ niệm ra cái tên Văn Liệt, trong tim khó lòng dần xuống cơn đau. Ái nhân yêu chân thành của ta, ái nhân vừa tránh được một tử kiếp của ta, hẳn hết lòng bảo vệ ta, toàn tâm toàn ý tín nhiệm ta, ta lại sắp cho hắn nỗi đau xót và tiếc nuối khó thể bù đắp...

“Thiệt là cảm động quá à.” Trên bản mặt của Chấn Lâm rách ra nụ cười băng lãnh không hề lo lắng, “Nếu có phúc khí, ta cũng muốn một tình nhân như ngươi...”

Tay hắn nắm chặt cánh tay ta như kim sắt, cặp mắt lạnh lùng chuyển hướng Văn phu nhân: “Nhạc mẫu đại nhân, do dự gì cơ chứ Từ khi có kẻ này, trong lòng con trai còn có chỗ nào dành cho người mẹ ngài chứ Chỉ cần giết hắn, sẽ không còn ai cướp con với ngài, vĩnh viễn cũng không.”

Hắn lại chuyển chủ thủ về phía Văn phu nhân, dùng ngữ khí cực kì mê hoặc nói: “Chỉ cần một nhát là xong, ngài xuất thân võ lâm danh gia, biết làm sao có thể khiến người ta một đao mất mạng, đừng nghĩ suy nhiều nữa.”

Ánh mắt Văn phu nhân lưỡng lự, chờ đợi tiếp nhận chủ thủ, nắm trong tay.

Ta la lớn; “Phu nhân, vấn đề giữa bà và Văn Liệt không phải giết ta là có thể giải quyết, giấu lại con trai bà, bà đâu muốn biến hắn thành kẻ thù của bà chứ”

“Ngài nghe xem.” Chấn Lâm nói giọng xót xa. “Chẳng qua giết chết một thằng oắt không biết trời cao đất rộng mà thôi, nhị thiếu gia nào dám xem ngài thành kẻ thù, nếu không xuống tay, ngài có thể thật sự mất con trai.”

“Con... Trai...” Văn phu nhân thì thào niệm một tiếng, trong mắt đột nhiên bắn tinh quang, trừng thẳng vào ta, vung chủ thủ trong tay.

28. Phong Duy - Chương 28

“Chờ một chút!” Ta quát to, chuyển hướng sang Chấn Lâm đang đứng khoanh tay bàng quan, “Ngươi không phải nói chiếu theo quy củ của Hắc bang, ngươi phải đích thân giết ta sao Nếu để bà ta động thủ ngươi không sợ có người đưa ra chất vấn quyền uy của lệnh phủ”

“Điều này không cần ngươi lo lắng, trước mặt những người khác nhau ta đều có những lí do thoái thác khác nhau.” Chấn Lâm cười im lặng, một ngón tay đảo nhẹ qua cằm ta, “Tiểu Bảo, ngươi đừng có mà kéo dài thời gian, trong thời gian ngắn ngủi, chỉ sợ không ai vừa khéo tới cứu ngươi.”

Ta cảm thấy có một giọt mồ hôi đang lăn dài trên lưng, tốc độ tim càng lúc càng nhanh, Văn phu nhân tay nhắc chủ thủ khí sắc âm trầm đứng trước mặt ta, phía sau là ánh mắt lạnh lẽo của một tên ác ma không có tâm can không có tình cảm, ta biết mình đã không còn đường đi, chỉ có thể liều mạng giữ một chút bình tĩnh và trấn định cuối cùng vươn tay về phía Văn phu nhân: “Bà chỉ muốn tôi chết, không cần thiết tự mình động thủ, đưa chủ thủ cho tôi, tôi tự mình làm.”

Văn phu nhân sững sờ, tầm mắt dần rủ xuống, chủ thủ leng keng rơi xuống đất, ta cúi người nhặt hung khí sắp sửa đoạt mệnh trong tay.

Chấn Lâm không ngăn cản, ta chết trong phòng Văn phu nhân có thể đạt được mục đích của hắn, cho nên hắn không phản đối thay đổi tiết mục.

Nhắm mũi dao sắc bén ngay tim, đôi mắt ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt Chấn Lâm, hắn không tỏ vẻ chút bất an gì, trên mặt còn tách ra một nụ cười thoạt nhìn rất dịu dàng.

Nâng chủ thủ, ta khẽ cắn môi, ngay lúc muốn đâm xuống, đột nhiên nhìn ra phía cửa, kinh hỉ vạn phần kêu lên: “Văn Liệt!”

Chấn Lâm giật mình kinh hãi, theo bản năng quay đầu nhìn, ta nhân cơ hội cuối cùng này, dùng hết sức mạnh toàn thân ném mạnh chủ thủ trong tay về phía hắn.

Tiếc thay, hết như những món võ khác ta học được, công phu phi đao của ta thiệt chẳng dám khen, dù trong thời khắc sống còn, nhưng lực đạo và nhắm chuẩn vẫn có vấn đề như cũ. Suy cho cùng Chấn Lâm vẫn là cao thủ, dù rằng bất ngờ không kịp phòng, hắn vẫn dễ dàng phát tay ném chủ thủ rơi xuống đất.

Song bất ngờ lớn nhất là, phi đao của ta rõ ràng đã bị đánh rớt, hấn lại trở tay che ngực, lão đảo lui về sau, vừa sợ vừa giận nói: “Người... Châm bạc...”

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, Văn phu nhân đã nắm chặt cánh tay ta, xô mở cánh cửa, chạy nhanh ra ngoài. Ngày thường ta cũng coi là người chạy khá nhanh trong Văn phủ, đầu gối tới Văn phu nhân an vinh tôn đường (*) công phu chạy còn giỏi hơn, trong miệng bà phát ra một tiếng chói tai, vừa kéo cơ thể ta tăng tốc, dọc theo đường đi cơ hồ không phân rõ lối đi và phương hướng, chỉ nhìn thấy cảnh vật mơ hồ hai bên lao vút về sau.

(an: yên ổn, vững chắc; vinh: phồn vinh, phồn thịnh; tôn: kính trọng, tôn trọng, đường: nuôi dưỡng, nuôi sống. Thỉnh tự ghép nghĩa của cả cụm:v)

Chạy qua hai nguyệt lượng môn, sau lưng có tiếng gió tới gần, hoảng hốt quay đầu lại, Chấn Lâm vẻ mặt âm ngoan, khoe miệng rớm máu, một tay đè ngực, đã đuổi tới cách mấy bước.

Chân ta đã mềm nhũn, tim đập nhanh đến không cách nào thở, chính trong giây lát đó, đã cảm thấy đầu ngón tay sắc bén cắt qua y sam và da thịt sau lưng, dấy lên cơn đau nhức nhối.

Ta dồn lực đẩy Văn phu nhân ra, khàn giọng kêu lên: “Bà chạy mau!!” Trốn, trốn, trốn đi, nếu bà có thể trốn, Văn Liệt dù không có ái nhân, nhưng chỉ ít còn có mẫu thân.

Sát khí của Chấn Lâm đã vọt tới như sóng cả, lúc này đây hấn không hề lãng phí chút thời gian nào, trong mắt lóe tia quang mang khát máu giống hệt như khi giết Anh nhi, nâng bàn tay tỏa ra màu trắng châu nhân nhạt, không chút khoan dung vùng xuống ta.

Trong nháy mắt đầu óc ta trống rỗng, chỉ cảm thấy có thân thể mềm mại ấm áp ập tới. Người nọ mở ra vòng tay ôm ta vào lòng, lợi chường màu trắng châu hung hăng chém lên vai bà, sau một thoáng chấn động, bà hé miệng, máu tươi ẩm ướt nóng bỏng bắn vào ngực ta, theo đó là một tiếng gọi: “Liệt nhi—”

Chấn Lâm đã không còn cơ hội bù lại một kích sai sót của hấn, có chưởng phong cực kì sắc bén từ phía sau ta đánh về phía hấn. Nhưng ta tuyệt nhiên không rảnh quan sát tình cảnh đảo ngược ấy, bởi vì cái người dùng thân thể cứu ta vẫn phủ trên mình ta, một miệng thổ huyết, ngưng mắt nhìn ta.

Ôm thân thể mềm nhũn của bà, ta không dám nhúc nhích, trên mặt sớm thấm ướt một mảnh, ngực tựa như bị mảnh vải siết chặt, chỉ niệm được ra hai chữ: “Đừng chết... Đừng chết... Đừng...”

Có người ý đồ tách bà khỏi cái ôm của ta, ta bắt đầu thét điên cuồng, bàn tay và âm thanh quen thuộc đều không thể trấn an ta, ta vẫn khóc khàn cả giọng, hô một từ đơn vô nghĩa. Anh nhi vì ta mà chết, nếu bà ấy mất nữa, ta có gì xứng đáng

Bà ấy cuối cùng được tách ra, biểu tình vô cùng bình tĩnh, đôi mắt khi mở khi nhắm, đến khi rời khỏi tầm mắt của ta mới thôi, ta không mất đi ý thức. Ta nghĩ, người ngất xỉu trước, có lẽ là ta.

Cảm nhận cơn đau rát trên lưng khi tỉnh lại, nhưng càng đau hơn chính là cảm giác sợ hãi không tan biến trong tim.

Văn Liệt có lẽ luôn trông coi bên cạnh ta, ta vừa mở mắt hấn liền cúi người qua, câu đầu tiên nói là: “Đừng lo lắng, bà ấy còn sống, bà ấy không sao cả...”

Ta run rẩy nhìn hấn, trong đầu một mớ hỗn độn, không biết nên nghĩ cái gì.

Văn Liệt vuốt nhẹ đầu ta, chậm rãi ôm lấy ta, dẫn đến chiếc giường khác trong phòng. Văn phu nhân sắc mặt vàng vọt nằm đấy, hô hấp tuy mỏng, nhưng bình ổn và nhịp nhàng, Văn thái sư ngồi ở bên giường bà, ngẩng đầu nhìn ta dịu dàng.

Nước mắt ta lập tức mở nguồn, quàng cổ Văn Liệt ra sức nức nở. Hấn không lên tiếng khuyên ta, chỉ nhẹ nhàng vỗ thân thể ta, dùng giọng điệu mềm mại mơ hồ an ủi.

Khóc thỏa thuê xong, ta mới dụi mắt ngẩng đầu, Văn Liệt ôm ta ngồi trên đại ý cách giường Văn phu nhân không xa, trong phòng kỳ thật còn có rất nhiều người, Trầm Du vẻ mặt bình tĩnh, Hoa Nhất Khiếu bồi bên cạnh y, còn có Hải Chân mỉm cười dịu dàng.

Nhìn thấy tầm mắt của ta chuyển sang y, Hải Chân lập tức đi tới, khom lưng nâng mặt ta, thơm nhẹ một cái, trong người đột nhiên rơi lệ.

Chu Sâm Lệ cùng Hải Tường song song tiến lên trước, rồi lại đồng thời dừng lại, nhìn đối phương. Hải Tường hừ mạnh một tiếng, ngoảnh phắt đầu sang một bên, Chu Sâm Lệ lại cười ảm đạm với hắn, đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy đầu vai Hải Chân, dùng tay áo lau nước mắt cho y.

“Bọn này nghe thấy tiếng rít của bác mới cảm thấy sự tình không ổn, đã tới trễ một bước, hại hai người đều bị thương...” Hải Chân thương tâm nói, lại không nhịn được kiểm tra ta từ trên xuống dưới một lượt.

“Tiểu thư Lệ Kinh thế nào” Ta nhớ tới người con gái chịu đựng nhiều nhất, hỏi.

Hải Chân thở dài một hơi: “Trong thời gian ngắn không ai có biện pháp an ủi muội ấy, chỉ có thể chờ sự việc mờ nhạt dần. Gặp loại chuyện này, dù muội ấy có kiên cường đi nữa, cũng...”

Y nghẹn ngào, không nói thêm chi, Chu Sâm Lệ lặng lẽ giúp y xoa lưng, chậm rãi kéo y ngồi xuống.

Ta cúi đầu, rất muốn đi thăm hỏi Lệ Kinh, rồi lại hiểu được mình bây giờ xuất hiện, cũng chỉ tăng thêm nỗi buồn của cô mà thôi.

Văn Liệt vuốt mặt ta, đang muốn nói chuyện, Văn phu nhân nằm trên giường đột nhiên thốt lên: “... Con... Con trai... Con trai...”

Ta sốt ruột đẩy đẩy Văn Liệt: “Mau, người mau qua, đang gọi người đấy.”

Văn Liệt nhìn ta thật sâu, trong ánh mắt có một điều gì đó ta không thể giải thích. Ta quay đầu nhìn xung quanh, Văn thái sư nâng tay lau nước mắt, Hải Chân cúi đầu né tránh ánh nhìn của ta.

“Tiểu Bảo, có lẽ chuyện ta sắp sửa kể cho người nghe là không thể tưởng nổi, nhưng xin người ngàn vạn lần phải bình tĩnh nghe xong.” Văn Liệt đặt ta bên cạnh Văn phu nhân, chuyển bàn tay ta tới trong tay bà, lập tức bị nắm chặt.

“Trên thực tế, người bà gọi vừa rồi không phải ta, là người.” Văn Liệt vuốt tóc mai bay rối của ta, “Người mới là con ruột của cha và mẹ.”

Ta mở mắt nhìn hắn, có chút không hiểu được.

“Sự việc là thế này. Năm đó khi mẹ mang thai người gần tám tháng, Thục di bị phát hiện có mang Lệ Kinh, dưới cơn giận của nãi nãi, phạt cha lên núi diện bích tư quá (*). Vì mẹ thay đổi tâm tình, liền một mình về gia hương biệt viện chờ sanh, sanh ra người. Vì là bé trai, lúc đầu mẹ rất vui, nhưng dần dần phát hiện, người không khóc cũng không cười, ngay cả con người cũng không chuyển, hệt như người không có hồn phách. Bà mụ và bà vú có kinh nghiệm đều kết luận, người trời sinh là trẻ ngốc. Trong nỗi tuyệt vọng mẹ nghe theo chủ ý bà vú, thừa dịp Văn gia chưa có người gập qua người, ngay tại nơi ấy trong một nông gia tìm một bé trai khỏe mạnh thay thế người.

(diện bích tư quá: úp mặt vào tường kiểm điểm)

“Người đó là người” Ta ngơ ngác hỏi.

“Trước lúc đưa người, bà cắn một dấu răng lên sau lưng người, dùng son nhuộm dần, dùng làm kỷ niệm... Lần đầu tiên người ngủ trên giường ta ấy, ta đã nghiệm xét dấu răng này...”

Ta quay đầu nhìn về phía sau, đương nhiên không nhìn thấy cái chi, ta căn bản không biết trên lưng có thứ như vậy.

“Sau khi ta lớn lên, cứ cảm thấy mẹ không thực lòng thương ta, nhưng mãi không tìm thấy nguyên nhân, thẳng đến khi Hải Chân gặp chuyện không may... Ta nổi điên làm ầm với bà, ồn ào đến kịch liệt, bà nói lời không lựa chọn, bất cần nói ra chân tướng, ta mới biết được, hóa ra mình và cái nhà này, căn bản không có chút quan hệ huyết thống.”

“Nói vậy Hải Chân đã sớm biết...”

“Đúng, đệ ấy luôn biết người mới là ca ca ruột của đệ ấy.”

Ta suýt không tìm được hết toáng lên, Hải Chân, Hải Chân như thiên sứ, cứ nhiên là em trai ruột của ta!!! (Hề hề, bất cứ ai đều cảm thấy Hải Chân mới giống ca ca của Tiểu Bảo đúng không Đáng tiếc trời xanh không toại lòng người

~ Á, biểu đánh a

~!)

“Sau khi ta biết chân tướng, từng có một quãng thời gian phi thường đau khổ, vài lần muốn nói với cha, lại không muốn ông chịu đả kích quá lớn ấy. Về sau ta phái người đi Định Khê tìm người, cũng tìm cha mẹ ruột của chính mình, thế nhưng bọn họ sớm qua đời, chú thím người cũng dọn nhà, đến khi nghe được tầm tích chính xác của người, khéo sao người đã thành của hồi môn tới kinh thành.”

Mặt ta nhẵn thành một đồng. Một ta còn tưởng rằng lúc trước trong nhiều của hồi môn Văn Liệt chọn trúng ta là do tiếng sét ái tình với ta chứ, nói nửa ngày là ta tự mình đa tình!

“Nói thực ra, ngay từ đầu ta không cho rằng chỉ tình cờ đâu, cứ cảm thấy người tới Văn phủ có mục đích gì đó, cho nên đem người làm thiếp thân tiểu tư để tùy thời đề phòng.”

Ta về môi, hân vội vàng hôn trán an, lời ngon tiếng ngọt nói: “Đương nhiên, nguyên nhân chính yếu là người có mị lực ấy, hoàn toàn mê hoặc ta.”

Ta thở ra một hơi, lời nói dối vụng về thiệt là không giống Văn Liệt.

“Về sau ta xác nhận người chưa hề biết thân thế của mình, vốn định diêm mãi cái bí mật này, nhưng do ta luôn yêu thương chiều cố người, không ngờ đã xảy ra sự kiện người thiếu chút mất mạng trong tay mẹ ruột. Vì bảo đảm an toàn của người, ta nói cho mẹ người chính là đứa con bị bà vứt bỏ, để tránh bà lại thương tổn người.”

Ta nhỏ giọng lầm bầm, trách sao từ lần dưỡng thương trở về mỗi lần Văn phu nhân gặp ta đều là lạ.

“Về phần cha, ta không muốn nói cho ông chân tướng, nhưng vì khai báo của đại ca, hân hoài nghi người là thiếu chủ Hắc bang, ta mới không thể không nói ra hết thấy.”

“A,” Ta la lớn, “Hóa ra người cứ nói ta không phải thiếu chủ Hắc bang là do người căn bản biết ta là ai, không phải do người tin tưởng ta vô điều kiện.”

“Đương nhiên...” Văn Liệt thuận miệng đáp, thấy ánh mắt như giết người của ta, lập tức sửa miệng, “Đương nhiên chủ yếu là do ta tin tưởng người vô điều kiện...”

Ế, lời nói dối vụng về lần hai trong ngày.

“Tiểu Bảo, ta biết loại chuyện này quá mức ly kỳ, người trước kia nhất định là chưa từng nghe qua cũng chưa từng nghĩ tới...” Văn Liệt vuốt tóc ta, dùng giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng nói.

Ta thấy hân thân thiết đồng cảm, sợ ta không chịu được kích thích, thật sự không thể không biết xấu hổ nói cho hân ta đã từng tưởng tượng kiểu tình tiết như “Hoa Mai Lạc”, nhưng mà làm sao ngờ rằng té ra bị “Lạc” là mình chứ không phải Lệ Kinh.

“Cho tới bây giờ, toàn bộ ngọn nguồn ta đều biết rõ, chỉ có một chuyện ta không thể hiểu được.” Đại khái thấy ta không có đáng về lên cơn điên, Văn Liệt thờ dài nhẹ nhõm nói.

“Người không phải là yêu quái biết tuốt sao, nói nghe thử xem, biết đâu chừng ta biết đấy.”

Văn Liệt cẩn thận đánh giá ta một vòng, nói: “Người bộ đáng ranh như quỷ, tại sao lúc trước bị người ta nhận nhầm là dẫn động chứ”

Ta nhất thời đơ mớ. Chuyện này ta biết thiệt nè, chẳng qua bây giờ không phải thời điểm quái lực loạn thần(*).

(quái dị, ma lực, rối loạn, quỷ thần)

Hải Chân đột nhiên nở nụ cười, chen vào nói: “Ta vừa nghĩ tới, kỳ thật tên của tiểu Liệt hân là tiểu Bảo, tên của tiểu Bảo mới là tiểu Liệt, nhưng cứ cảm thấy không hợp lắm nhỉ.”

Văn Liệt ôm cổ ta: “Tên sẽ không đổi, tiểu Bảo vẫn là tiểu Bảo, có điều là Văn Tiểu Bảo danh chính ngôn thuận...”

Ta trừng mắt cái tên mê đắm này, nếu không phải có nhiều người ở đây, ta dám khẳng định hẳn tuyệt đối “Văn” Tiểu Bảo, hơn nữa “Văn” (*) khắp toàn thân.

(chữ này còn có nghĩa là ngữ =))

Văn phu nhân nằm trên giường trở mình, vẫn nắm chặt bàn tay ta, nghĩ đến bà không phải loại người không có tình cảm mẫu tử, chỉ là bao năm qua vẫn cố nén mà thôi.

Giúp bà kéo góc chăn, ta chợt nhớ tới một chuyện, kêu to: “A! Nếu người và ta tráo đổi, như vậy...”

Văn Liệt nhú mày chờ ta nói tiếp.

“Nói thế người cư nhiên bằng tuổi ta, cũng chỉ có hai mươi tuổi.”

“Thế thì sao” Hần khó hiểu hỏi ta.

Ta khó tin trừng mắt hẳn, ối trời, tên yêu quái này có chỗ nào giống trai hai mươi Nói hẳn ba mươi ta còn tin, không phải chỉ bộ dáng, mà là...

“Tiểu Bảo,” Hải Chân đổ thêm dầu vào lửa, “Chúng ta từng điều tra, kỳ thật tiểu Liệt nhỏ hơn người một tháng đó.”

Con mắt ta lại mở bừng một vòng, cảm thấy cái tính trẻ con của mình thiệt là mất mặt, sau khi cân nhắc, quay đầu cả tiếng với Hải Chân: “Không được gọi ta tiểu Bảo, phải gọi ca ca!”

Kết quả có thể nghĩ, đương nhiên không ai thèm để ý, còn bị hai tên bảo tiêu trừng dữ tợn, có thể bắt mãi ta nói chuyện với bảo bối của họ quá lớn tiếng.

Vài ngày sau tình hình của Văn phu nhân chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, luôn kéo tay ta nói xin lỗi, tuy không có biện pháp lập tức thân thiết với bà, nhưng ta vẫn cố gắng tìm thời gian bầu bạn bên bà. Văn thái sư yêu thương Văn Liệt như trước, chẳng qua hiện tại không bức hôn nữa, dường như cảm thấy so với việc để Văn Liệt bị một người con gái xa lạ chiếm giữ, chẳng thà cho thẳng con ruột của mình(=)~). Văn Tiềm thương thế tốt hơn quyết định dẫn thê thất định cư phía nam, tuy rằng chưa hẳn tiêu tan toàn bộ khúc mắc, nhưng hẳn đã có thể thản nhiên đối diện tất cả người nhà, bao gồm thẳng em mới ra lò này.

Lệ Kinh quả nhiên là một người con gái vô cùng kiên cường, cô nhanh chóng khôi phục từ trong đả kích, chăm sóc thân thể Văn phu nhân chu đáo, ta thì phải giúp cô em gái thiện lương này tìm được hạnh phúc đời người, còn buộc Văn Liệt tuyên thệ giống ta.

Hải Chân muốn xuất môn du lãm sơn thủy, hai người bảo tiêu chẳng mang một ai, nhưng đáp ứng ba tháng sau nhất định trở về. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, kỳ thật y mới là người mạnh nhất Văn gia.

Ta yêu cầu không cần công bố thân phận chân thật của ta với người ngoài, cho nên trên danh nghĩa vẫn là tiểu tư của Văn phủ, nhưng ngoại trừ ta thỉnh thoảng tự xưng ra, trên dưới Văn phủ không ai chân chính xem ta là tiểu tư, chỉ có tên Phượng Dương Vương kia, mỗi lần thành công trên chóc hoàng đế, sẽ vui vẻ chạy đến Văn gia, tùy tiện phân phó: “Tiểu Bảo, dâng trà cho bản vương.”

Có điều ngoại trừ lần đầu tiên ra, về sau khi ta dâng trà hẳn sẽ không đựng miệng. Kỳ thật hẳn quá đa nghi rồi, trừ bỏ lần đầu tiên ta bắt cần đổ hai mươi muối vào chén trà ra, có còn phạm lỗi lầm này nữa đâu.

Hoàn

Phiên ngoại

29. Phong Duy - Chương 29: Phiên Ngoại Ngắn Về Tiểu Bảo Học Võ

Chuyện kể về tiểu Bảo, năm đó ở thời hiện đại, cơ thể khỏe mạnh, đánh nhau lão luyện, mặc dù không có băng nhóm, nhưng cũng được coi là trùm toàn trường, chẳng dè hồng nhan bạc mệnh, sau khi trở về thời Minh, phát hiện bên cạnh đều là cao thủ, Văn Liệt, Tiêu Hải Tường, Chu Sâm Lệ không nhắc tới, ngay cả

lão nhân gia Văn thái sư, Văn phu nhân có vấn đề thần kinh, Văn Lệ Kinh nữ lưu yếu đuối, Văn Tiềm bình thường vô năng, hoặc nhiều hoặc ít cũng đều có tí võ công, thậm chí thiên sứ Hải Chân nhất tiểu khuynh thành, bất tiểu tự khuynh quốc, vì xuất thân võ thuật danh gia mà múa nên những bộ kiếm pháp xinh đẹp, không khỏi có xú bị kích thích, bèn nuôi chí muốn thành võ lâm cao thủ.

Hiển nhiên phải tìm Văn Liệt chỉ giáo. Nhị thiếu gia hất cằm nói: “Tiểu Bảo, người sắp hai mươi tuổi rồi, xương cốt đã già, còn học võ cái gì, ngoan ngoãn an dưỡng tuổi già đi.”

Tiểu Bảo mất hứng cực, trong lòng nói thầm: “Giờ chê người ta già, lúc ở trên giường vì sao không chê” Nhưng cầu người cần mềm yếu, không dám nói ra, chỉ phải nở nụ cười ngọt ngào trên mặt, mềm giọng năn nỉ ỉ ôi, ký kết bao cái hiệp nghị bán mình, nhị thiếu gia cuối cùng đáp ứng dạy.

Trước luyện kiến thức cơ bản, đứng tấn. Đứng tấn chẳng bao lâu, tiểu Bảo đã bắt đầu trái đong phải đưa, cứ cảm thấy dường như đã đứng cả một vạn năm rồi. Vì thế Văn Liệt lấy ra một cây hương, ở trên bề mặt vẽ vài cái vạch ngang, nói cho tiểu Bảo mỗi khi chấy đến một đường ngang là có thể đứng lên nghỉ ngơi tới một đường ngang tiếp theo. Có mục tiêu hiệu quả đích xác không tồi, tuy tư thế không đủ tiêu chuẩn, nhưng tiểu Bảo cuối cùng kiên trì được ngày đầu tiên.

Kiên trì hồng nổi lại là cái người sư phụ nọ, buổi tối lên giường, ôm cổ kêu đau, sờ tay kêu đau, túm thắt lưng cũng kêu đau, nếu muốn tách ra cặp giò, lập tức kêu rên thảm thiết như chọc tiết heo, người nào đó mất cả hăng hái.

Sáng sớm hôm sau sư phụ bèn phân phó trực xuất sư môn tên đệ tử mới thu, ra lệnh nằm ở trên giường tĩnh dưỡng kiêm kiểm điểm.

Rơi vào đường cùng tiểu Bảo chỉ có thể tự học thành tài. Cậu nhớ từng xem một câu chuyện, kể về một đứa bé từ nhỏ đã ôm một bê con nhảy qua một gốc cây non, bê con cùng cây đều dần lớn lên, mỗi ngày cậu bé không ngừng nhảy mà không nhận ra, cậu về sau có thể ôm một chú bò bự nhảy qua một gốc cây đại thụ.

Tiểu Bảo tuy không hy vọng xa vời có thể ôm bò nhảy đại thụ, nhưng từ đó tổng kết ra đạo lý tuần tự như tiến, vì thế mời người làm giúp nhiều bao cát trọng lượng khác biệt, trước chọn cái nhẹ nhất, cả ngày cột vào đùi đi đường, sau mỗi bảy ngày thay thế cái nặng hơn.

Có lẽ do tiểu Bảo nhạy bén hơn đứa nhỏ gốc nghé kia nhiều, mỗi khi đổi mới một bao cát cậu đều có thể nhận biết rõ cái này nặng bao nhiêu. Rất cuộc, khi bao cát dự bị còn thừa vài cái, tiểu Bảo đáng thương lết nửa bước đã khó.

Hôm nay khi Văn Liệt ôm tiểu Bảo không nhúc nhích nổi chân về phòng ngủ, lầm bầm: “Ta cảm thấy gần đây lực tay của bản thân càng ngày càng mạnh a –”.

Tiểu Bảo bất khuất quyết định học một loại võ công Văn Liệt không biết.

Đương nhiên đầu tiên phải điều tra tình hình. Ở dưới tình cảnh nào đó Văn Liệt nhất định hữu vấn tất đáp, tiểu Bảo hỏi:

“Người đánh quyền không”

“Biết.”

“Biết kiếm pháp không”

“Biết.”

“Đao pháp thì sao”

“Biết.”

“Thương pháp”

“Biết.”

“Trường tiên”

“Biết.”

“Côn pháp”

“Biết.”

“Chương pháp”

“Biết.”

“Khinh công”

“Biết.”

“Đường Môn ám khí”

“Ám khí biết. Đường Môn là cái gì”

Tiểu Bảo tiếp tục cố gắng nghĩ rồi nghĩ à nha, rốt cuộc nghĩ tới một món: “Người biết nhị chỉ thiên không”

Văn Liệt mí mắt hơi hạ, lắc đầu nói: “Không biết.”

Vì thế tiểu Bảo quyết định, luyện nhị chỉ thiên.

Cậu cầm một chậu gạo, dùng hai đầu ngón tay chọc a chọc vào trong gạo.

Hải Chân đến thăm cậu, hỏi: “Người làm gì thế”

Tiểu Bảo giải thích: “Hồi trước ta ở nhà sách xem một quyển sách tên “Phương pháp học cấp tốc nhị chỉ thiên”, trên sách nói chỉ cần lấy tay không ngừng chọc vào gạo, chọc cho nát gạo ra, bước đầu nhị chỉ thiên thế là luyện thành.”

“Cái gì là phương pháp học cấp tốc” Hải Chân hiểu kỳ hỏi.

“Phương pháp học cấp tốc chính là đường tắt đạt tới mục đích cực nhanh.”

Hải Chân nghĩ nghĩ, nói: “Nếu trên sách nói là phương pháp học cấp tốc, ta cảm thấy tài liệu người dùng không đúng.”

Tiểu Bảo nghe không hiểu, đang muốn hỏi, Hải Chân đã xoay người vào nhà, trong chốc lát lại đi ra, trong tay bưng một chậu cơm nấu mềm, đưa cho tiểu Bảo nói: “Muốn đạt tới mục đích chọc vỡ gạo, hửn thế này mới là đường tắt nhĩ”

Tiểu Bảo té xỉu ngay tại trận, từ nay về sau không hề nhắc tới ba chữ nhị chỉ thiên.

30. Phong Duy - Chương 30: Phiên Ngoại Ngắn Thứ Hai Về Tiểu Bảo Xuống Bếp

Khác với tiểu Bảo học võ, tiểu Bảo xuống bếp là bị bức bách.

Vào thời điểm không cùng Văn Liệt thống nhất thời gian và địa điểm dùng bữa, nói cách khác ngày trước làm thiếp thân tiểu tử, tiểu Bảo thường xuyên bỏ lỡ thời gian ăn cơm, không thể không đến phòng bếp tự mình kiểm ăn.

Đồ ăn nguội ngắt chung quy chả ngon lành gì, hơn nữa có đôi khi không có đồ ăn chín chỉ có nguyên liệu, cho nên khởi đầu tiểu Bảo bị ép tự mình làm đồ ăn.

Sau vài lần thí nghiệm, nhóm đầu bếp cảm thấy thà rằng phiên toái động thủ làm cho cậu ăn còn hơn giúp cậu giải quyết hậu quả, ngay từ đầu còn để cho cậu giúp gọt vỏ khoai thay báo đáp, sau đó nhìn cậu hạ đao xuống mười ngón thon dài, thật sự “ngón tay như gọt rễ hành”, vẫn đành mời cậu làm quân tử xa nhà bếp.

Sau mấy tháng không xuống bếp, tiểu Bảo ăn bữa cơm đầu tiên Hải Chân làm cho cậu, từ đó cảm thấy đàn ông biết nấu cơm có mị lực hơn hẳn đàn ông biết võ công, quyết tâm ganh đua.

Tiểu Bảo nắm bắt thời gian nói chuyện tốt nhất với Văn Liệt đề xuất nguyện vọng, nhận được một người ăn thí nghiệm mang tính lịch sử.

Hôm nay sinh nhật Văn Liệt, tiểu Bảo quyết định làm bánh nướng áp chảo và thịt hầm cho hắn ăn.

Do bỏ quá nhiều xì dầu, màu sắc thịt hầm rất đậm, thoát nhìn rất ngon. Vỏ của bánh nướng áp chảo là tiểu Bảo tự nhào cả một buổi chiều, tuyệt đối nhào đều đặn hai mươi muối rắc vào.

Đóng cửa lại chính là thế giới hai người, tiểu Bảo trình lên công phẩm như hiến vật quý.

Văn Liệt quan sát tỉ mỉ người một hồi lâu, không thể không thừa nhận trù nghệ của tiểu Bảo đột nhiên tăng mạnh, khiến người ta không thể bắt bẻ bề ngoài.

Gắp miếng thịt hầm bé nhất, dưới ánh mắt đầy áp mong chờ của tiểu Bảo Văn Liệt cho nó vào miệng.

“Hương vị thế nào” Tiểu Bảo hưng phấn hỏi.

“Mặn.” Văn Liệt nuốt miếng thịt bằng tốc độ cực nhanh rồi trả lời ngắn gọn.

“Mặn à.” Tiểu Bảo có chút thất vọng, nhưng rất nhanh phần chấn tinh thần, chỉ vào bánh nướng áp chảo trên bàn nói, “Ăn không đương nhiên mặn, người dùng bánh kẹp thịt ăn sẽ không mặn.”

Văn Liệt ngẫm lại cũng đúng, cầm một cái bánh, bao quanh mấy miếng thịt, cuộn thành một cuộn cho vào miệng cắn.

“Thế nào” Tiểu Bảo ngưng thở hỏi.

“Càng mặn...”

31. Phong Duy - Chương 31: Phiên Ngoại Ngắn Thứ Ba Về Tây Trang

Có một ngày khi triển miên kết thúc, tiểu Bảo đột nhiên phát hiện Văn Liệt eo nhỏ hông hẹp, toàn thân cơ bắp rắn chắc khỏe mạnh, dáng người sánh ngang người mẫu, bèn bắt đầu nghĩ nếu hắn mặc tây trang của người hiện đại, không biết đẹp trai cỡ nào.

Tâm động không bằng hành động, tiểu Bảo lập tức tìm thợ may và thợ giày, thiết kế kiêm đốc công, bỏ thời gian ba ngày ba đêm, tạo ra bộ trang phục hoàn chỉnh, ba kiện âu phục, quần tây, áo sơ mi, cà vạt và giày da bò. Sau khi quần Văn Liệt đầu ra đó, đánh tán bụi tóc, nới lỏng dây buộc sau đầu, phóng mắt nhìn sang, thật là nói đẹp trai bao nhiêu thì có đẹp trai bấy nhiêu, nói khỏe bao nhiêu thì có khỏe bấy nhiêu, hại tiểu Bảo chảy nước miếng ngay tại chỗ...

Văn Liệt giật nhẹ cà vạt, hoài nghi nhìn mình trong gương: “Người cảm thấy thế này đẹp quá đi...”

Tiểu Bảo nhất thời nhảy dựng lên: “Chỗ nào quá đi, thời gian sẽ kiểm nghiệm chân lý của ta, ta đánh cược một ngàn năm sau tuyệt đối là trang phục lưu hành nhất!! Đàn ông mặc tây trang có đáng nhất!!... A, đúng rồi, người không biết cái này tên là tây trang...”

“Ta biết.” Văn Liệt không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Biết!” Tiểu Bảo chấn động, “Người làm sao mà biết được”

“Đoán biết liền hà, giống như Tây Tạng người kể, đây là trang phục của Tây Tạng, tên gọi tắt là tây trang thôi.”

Tiểu Bảo lại té xỉu.

32. Phong Duy - Chương 32: Phiên Ngoại Về Lần Đầu Gặp Gỡ

Ta là một thiếu niên hạnh phúc lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, có mẫu thân từ ái và phụ thân tuy nghiêm khắc nhưng chính trực, còn có rất nhiều sư huynh sư tỷ yêu thương ta. Dù không có thiên phú luyện võ, thân thể cũng không tốt, nhưng ta chưa hề nghi ngờ bản thân sống trọn đời yên bình hạnh phúc.

Năm mười bảy tuổi, được làm quan ở kinh thành phái người đón ta tới chỗ ông ở tạm. Kỳ thật đây là lần thứ tư ông phái người đến, nhưng ba lần trước đều bị mẫu thân cự tuyệt, ta cũng chẳng biết vì sao. Có

điều lần này do sang năm là năm đại bĩ, đến chỗ dựng học thi dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất, cho nên sau khi mẫu thân đọc xong bức thư tay do dương tự viết dù rời lệ không nở ta đi xa, nhưng vẫn đồng ý cho ta xuất phát đi kinh thành. Ta rất háo hức, thứ nhất ta chưa từng rời quá xa nhà, thứ hai biểu ca tiểu Liệt là huynh đệ tốt nhất của ta, mà ta vô cùng nhớ huynh ấy.

Mẫu thân cũng chiều ta phải tam sư huynh và thất sư huynh lên đường chung với ta, cũng phân phó họ bảo vệ ta đến khi thi cử thường niên chấm dứt, rồi đưa về nguyên trạng cho bà. Các sư huynh khác cực kì hâm mộ lần phải đi này, con người đồ hoe tiền chúng ta đi xa.

Ta có thiệt nhiều món yêu thích mà không thể mang, ví dụ như chú chó lông vàng bụi con, một tấm đại hình phong vẽ mười hai bức sơn thủy, chiếc ghế tựa gỗ tử đàn chạm trổ thích ngôi nhất, sau vườn một mảnh tường vi trắng do một tay trồng lấy và chiếc xích đu quần đầy hoa kim ngân, vì an ủi bản thân một tí, ta kiên trì mang theo bé mèo trắng theo ta không rời từ khi còn bú sữa.

Chúng ta lên đường đi một chốc rồi dừng, chơi vui lắm. Mẫu thân phải hai vị sư huynh này đương nhiên không phải chọn bừa, thất sư huynh là người thích săn sóc nhất chu đáo nhất trong mấy chục sư huynh đệ bọn ta, còn tam sư huynh, ai, theo lời tiểu Liệt nói chính là sinh ra làm người hầu cho thất sư huynh, vâng lời muốn chết, kêu huynh ấy làm gì thì làm cái đó. Có hai người bọn họ bên cạnh, dù đường dài có xa xôi ta vẫn có thể như một thiếu gia.

Tiểu Liệt đến cổng thành đón ta, dương cũng rất vui mừng, trong Văn phủ chuẩn bị cho ta một cái sân vừa lớn vừa đẹp, còn trồng một vườn tường vi trắng muốt, chỉ có bác gái vẻ mặt thản nhiên, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng, dấu cho gặp bà bao lần ta vẫn thấy sờ sợ.

Buổi sáng ta cùng tiểu Liệt đọc sách, buổi chiều nhìn huynh ấy luyện võ, vài năm không gặp, huynh ấy đã trưởng thành hoàn toàn, cao hơn ta một cái đầu, vừa anh tuấn vừa tiêu sái, mỗi lần cùng huynh ấy xuất môn, đều có con gái nhìn huynh ấy ngã nhào. Thiệt hy vọng có một ngày có thể được như huynh ấy.

Khi mùa hạ tới, do ta sợ nóng, cho nên bốn sư huynh đệ chúng ta (vô công của tiểu Liệt cũng là cha ta dạy, cho nên vẫn coi như sư huynh) cùng nhau tới chân núi phía tây nghỉ mát trong sơn trang Thanh Phong. Ta rất thích phong cảnh sơn thanh thủy tú nơi đây, nhất là hồ nước xanh thăm cách một rừng cây, mặt hồ xanh ngọc mềm mại thường lúc chiều muộn dâng lên màn sương như mây như khói, làm cho ta nghĩ tới câu “Bích vân thiên, hoàng diệp địa, sắc thu ngay cả ba, ba thượng hàn yên thúy”, bất quá do là mùa hạ, thăm thực vật chung quanh một mảnh xanh rì, cho nên cảnh sắc càng nhiều hơn cây xanh và sức sống.

(Biếc mây trời, vàng lá đất, sóng lẫn sắc thu, khói sóng xanh lặng ngắt.)

Tiểu Liệt không biết vì sao bộ dạng trông vội vàng, nhanh chóng trở về kinh thành, thỉnh thoảng mới ghé thăm ta một lần, hai vị sư huynh đều là người chăm chỉ luyện công, cho nên vào nhiều lúc ta một mình, lại vì thích cái hồ kia, ban ngày thường bế mèo con yêu dấu ngồi không gần cả ngày, những khi chán chường bao vây, ta thư giãn ngay tại trên cỏ, hào hứng đứng dậy, cởi hài chạy chơi đùa với mèo con trên ngọn cỏ non, cảm nhận gió lướt qua gốc áo và tóc dài khi chạy vừa thoải mái vừa thích ý.

Buổi chiều ngày đó có cơn gió thoảng, nhẹ nhàng và dễ chịu, bé ham ngủ dưới tàng cây tỉnh lại, nghe thấy tiếng kêu “meo meo” nhút nhát trên đỉnh đầu, ngẩng đầu liền thấy, mèo con của ta không biết làm sao lại bò lên nhánh cây rồi, rồi vì sợ độ cao cho nên không dám xuống. Ta đưa tay đón nó, thế nào cũng không với tới, nghĩ trở về kêu sư huynh, lại lo lắng nó bắt cần ngã xuống, đang lúc sốt ruột, một thân ảnh nhẹ nhàng chợt lóe, còn chưa thấy rõ ra sao, một người trẻ tuổi đã đứng trước mặt ta, xách gáy mèo con đưa cho ta, hỏi: “Là người nuôi à”

Ta vội tiếp nhận ôm vào lòng an ủi bé con bị dọa, chỉ đến khi nó không run bần bật nữa mới nhớ tới lời cảm ơn với hắn: “Không cần khách sáo.” Hắn nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, ta bấy giờ mới phát hiện hắn kỳ thật là một chàng trai khá tuấn tú.

“Vốn đang không biết phải làm sao, may mà người giúp đỡ.” Ta vẫn mỉm cười với hắn, trong lòng tự nhiên sinh hảo cảm.

“Thật sự rất đáng yêu a,...” Hắn nói khê, cơ hồ không nghe được.

“Nhưng lại rất nghịch ngợm đó!” Ta véo cái lỗ tai mèo con, nó vươn đầu lưỡi mềm mại liếm mu bàn tay ta.

“Tên gọi là gì” Người con trai hỏi ta.

“Nại Nại.” Ta hất mặt cười nói.

“Xin chào, Nại Nại, ta tên là Sâm Lê, Chu Sâm Lê.”

“Hả” Ta cảm thấy kỳ lạ, thanh âm của tam sư huynh như ma âm xuyên não thông qua cánh rừng truyền đến: “Tiểu — Sư đệ —, ăn cơm —, nếu — không tới — sẽ không được ăn —”.

Ta luống cuống nói với hắn: “Sư huynh đang gọi ta, cảm ơn người, ta phải đi đây!”

Hắn giữ chặt cánh tay ta, dường như có chút dăm chiêu hỏi han: “Người và sư huynh người ở trong sơn trang kia sao”

“Đúng vậy.” Ta gật đầu khó hiểu.

“Đó là sản nghiệp của phủ Văn thái sư, người và sư huynh người có quan hệ gì với đương gia Văn nhị công tử sao”

“À, huynh ấy cũng là sư huynh đệ bọn ta...” Ít mà, tiểu Liệt là đương gia sao Ta cứ nhiên không biết, khó trách bận như vậy.

“Người là sư đệ của Văn Liệt Thật trùng hợp, ta là bằng—” Hắn còn chưa nói xong, truy mệnh của tam sư huynh lại hô vang liên tục.

“Ta thật sự phải đi.” Ta cười xin lỗi với hắn, ôm mèo con chạy nhanh.

Vừa bước vào cổng sơn trang, thất sư huynh sắc mặt bình tĩnh như bà quản gia đứng canh, thở phì phì nói: “Lại tới bên hồ vừa ẩm vừa lạnh chứ gì, nhìn xem, hài lại ướt đầm, Nại Nại để ta ôm, đệ mau thay hài ướt đi!” Nói xong đưa tay bế mèo con từ trong lòng ta, không tí yêu thương xách đi, đồng thời càng không yêu thương đập ta vào phòng.

Đêm đó Văn Liệt ngoài ý muốn tới chơi, mang đến một phong thư của người nhà thất sư huynh, nói chú ruột bệnh nặng, hy vọng có thể nhìn thấy huynh ấy, trên phong thư còn có thêm thư của mẫu thân ta, ra lệnh huynh ấy lập tức trở về. Thất sư huynh lòng nóng như lửa đốt, đêm đó liền di chuyển, tam sư huynh hiển nhiên cũng đi theo, dù sao ở trên địa bàn của tiểu Liệt, bọn họ tuyệt không lo lắng ta có sơ xuất gì, kỳ thật vốn không có khả năng phát sinh sự việc gì nguy hiểm.

Hai vị sư huynh cất bước, tiểu Liệt trực tiếp trở lại kinh thành. Ta trở về phòng bổ sung giấc ngủ, sách xem chẳng vô, lại bế Nại Nại đến bên hồ.

Vừa ngồi xuống đã ném hai hòn đá nhỏ vào trong hồ, chợt nghe có người gọi từ xa: “— Nại— Nại Nại, người đã đến rồi—”

Ta quay đầu lại, chàng trai trẻ tuổi đang chạy về phía ta.

Nâng mèo con yêu dấu trong tay, ta nhẹ giọng cười nói: “Nại Nại, đang gọi người đấy” Dứt lời đứng dậy, đón tiếp hắn.

Mùa hè năm mười bảy tuổi ấy, ta kết giao bằng hữu đầu tiên sau khi đến kinh thành.

Ta biết hắn tên Chu Sâm Lê, hơn ta năm tuổi, vài ngày sau tiểu Liệt nói cho ta biết hắn là nhị hoàng tử đương triều.

Hắn lại chỉ biết gọi ta là Nại Nại, là sư đệ tạm lưu kinh thành của Văn nhị công tử, là thiếu niên thích mèo, thích nước, thích cười.

Đối với ta mà nói, từ ngày nào đó, nhân sinh của ta đã rời khỏi dòng suối nhỏ trong vạt, bắt đầu đổ về biển rộng với sóng cả cuộn trào.

33. Phong Duy - Chương 33: Chuyện Cũ Như Khói

(Tự thuật của Hải Chân)

Nhớ lại quãng thời gian yêu nhau thắm thiết, hắn từng nói, hạnh phúc của chúng ta tựa như không khí, từng phút từng giây được hô hấp, là sự tồn tại đồng bộ cùng sinh mệnh. Không biết vì sao, người luôn lạc quan như ta lại vì những lời nói ấy mà cảm thấy xót xa lẫn bất an. Dù hạnh phúc như cát giữa lòng bàn tay, nhưng chỉ cần ta cẩn thận nắm chặt, có lẽ lưu lại vài hạt, nhưng không khí... không khí không thể nắm giữ, phải chăng biểu thị lương lai của chúng ta là mờ mịt hư vô, mộng tỉnh vô ngân.

Chưa bao giờ hoài nghi tình yêu hắn dành cho mình, mỗi lần quay đầu, vẫn mãi thấy thân ảnh mình trong sâu đôi mắt hắn, nụ cười nhợt nhạt.

Không biết vì sao tiểu Liệt nhìn ta bằng ánh mắt thương tiếc, huynh ấy nói ta thay đổi, không còn là cậu thiếu niên vui vẻ không biết sầu lo của ngày trước. Nhưng điều này không có cách, trong lòng ta chứa chan một người, đương nhiên sẽ trở nên nặng trĩu.

Tĩnh dậy dưới bóng cây, hắn luôn bên cạnh ngưỡng mắt nhìn ta, mỗi một lần đều cảm giác như bị hắn nhìn qua mấy ngàn năm.

Hắn nói: “Tiểu Nại, hai chúng ta vĩnh viễn không chia lìa.”

Ta tin tưởng. Có sao không tin

Từ ngày nào đó gặp gỡ lần đầu, chúng ta mỗi ngày đều gặp nhau.

Từ ngày nào đó trao nhau nụ hôn đầu, chúng ta mỗi ngày đều hôn nhau.

Luôn cảm thấy, ngày như vậy sẽ vĩnh viễn tiếp tục, không gì có thể làm phai nhạt trái tim của nhau.

Niep Niep từ quan ngoại tặng hai con ngựa con chúc mừng sinh nhật ta, một tên Ngự Phong, ta giữ lại, một tên Đạp Vân, ta đưa cho hắn.

Đạp Vân là đứa nhỏ rất thích lạc trong rừng cây, nhưng chỉ cần mỗi lần không thấy nó, thả Ngự Phong ra là có thể mau chóng tìm được nó chuẩn xác.

Hắn nói: “Nếu có một ngày người biến mất trong tầm mắt ta, ta nhất định sẽ tìm được người.”

Ta cười ngẩng đầu về phía hắn, ta nói: “Ta sẽ vĩnh viễn không biết mất trong tầm mắt người.”

Nhưng cuối cùng người biến mất là hắn.

Ba ngày liên tiếp, ta ở trong rừng cây đợi từ buổi sáng cho đến hoàng hôn, đều không nhìn thấy bóng dáng hắn, Ngự Phong lúc ẩn lúc hiện bên cạnh ta, lúc nào cũng khẽ cắn góc áo ta, Nại Nại kêu meo meo, chạy nhảy trên cỏ, vui vẻ như ta của ngày trước.

Tiểu Liệt đi vào Thanh Phong sơn trang lúc đêm khuya. Huynh ấy nói cho ta biết có người mật cáo với hoàng đế rằng nhị hoàng tử có ái nhân đồng tính, mà Sâm Lệ không phủ nhận với phụ thân, cũng không đồng ý đoạn tuyệt với ta. Cho nên mấy ngày nay vẫn bị nhốt trong cung. Tiểu Liệt vẫn cho rằng thân phận của Sâm Lệ sẽ khiến cho đoạn tình cảm này của chúng ta nhất định khó khăn trắc trở, cho nên mãi hy vọng ta đừng hãm quá sâu.

Khi đó tiểu Liệt còn chưa biết, yêu và không yêu, sâu đậm và không sâu đậm, căn bản đương sự không thể không chế và nắm chắc.

Ta vốn tưởng rằng phải bắt đầu chờ đợi đằng đằng, nhưng giữa trưa hôm sau, khi ta đang tưới cây dưới vệt nắng loang, hắn đột nhiên xuất hiện trước mắt ta.

Nụ hôn sâu hơn và cái ôm chặt như ngạt thở, đôi môi đảo qua vết bầm tím do bị tát ở nơi gò má hắn, hoàng cung lạnh lẽo ấy cuối cùng không nhốt được tình yêu sôi trào của hắn.

Đó là tình yêu hắn dành tặng ta.

Không khí cũng được, cát trong lòng bàn tay cũng thế, bất kể so sánh thế nào, hạnh phúc của ta, kỳ thật chính là hắn.

Ta không biết hắn đối mặt phụ huynh tiến hành đấu tranh ra sao, và cũng chưa từng hỏi qua. Điều duy nhất ta có thể cho hắn là tình yêu của ta.

Chúng ta vẫn ngày ngày gặp mặt, vẫn khao khát trọn đời bên nhau.

Thỉnh thoảng sẽ một cơn tim loạn nhịp, nổi trống rỗng xẹt qua ngực.

Niếp Niếp từ quan ngoại viết thư đến, muốn ta đến chơi chỗ đệ ấy. Đứa nhỏ này cứ thích theo ta làm nũng, ta cũng rất nhớ đệ ấy, nhưng bây giờ ta không thể đi, ta sợ một khi ta xoay người, quay đầu lại sẽ không còn nhìn thấy hình bóng của Sâm Lệ.

Hoàng đế đột nhiên bệnh nặng, hần không thể không đình chỉ đối đầu với phụ thân. Ngày đó trước khi hồi cung, hần xin ta cho hần thời gian.

Hai ngày sau có vị khách không mời mà đến Thanh Phong sơn trang. Hoàng thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người, chí tôn thiên tử nắm giữ cả giang sơn trong lòng, lại hạ mình đến đàm phán cùng một tên bình dân nhỏ nhỏ như ta.

Ta mỉm cười thản nhiên đối mặt y. Bất kể nói thế nào, y của bây giờ, chỉ là một huynh trưởng yêu thương bảo bọc đệ đệ mà thôi.

Y hướng ta lật bài ngửa: Có thể cho phép ta duy trì quan hệ với Sâm Lệ, nhưng đệ đệ của y, phải có một vương phi.

Ta không chấp nhận. Ta tin Sâm Lệ cũng sẽ không chấp nhận.

Sau này ta mới biết ta sai rồi.

Ngay lúc hoàng thái tử rời đi thì tiểu Liệt chạy đến. Hai người ca ca liếc mắt nhau, không nói năng gì.

Tiểu Liệt nói với ta: “Các đệ, không phải đối thủ của y.”

Ta lắc đầu với huynh ấy. Ta của khi đó, cho rằng tình yêu có thể chiến thắng hết thảy.

Ta vẫn mỗi ngày đến bờ hồ trong rừng đợi chờ Sâm Lệ.

Khi hần xuất hiện cùng vẻ tiêu tụy trên mặt. Ta biết, căn bệnh của hoàng đế, dường như trở nặng.

Ôm chặt hần vào lòng, ta chỉ hận mình không thể chia sẻ áp lực và đau khổ của hần.

Sau thời gian gần bó lâu dài, Sâm Lệ mở lời.

Sau khi cam đoan tình yêu của hần mãi mãi không thay đổi, hần xin ta cho phép hần cưới vợ để đối phó hoàng huynh cường ngách.

Ta lần đầu tiên bỏ lại hần ở rừng cây, hơn nữa không cho phép hần đuổi theo.

Tiểu Liệt đứng ở ngoài sơn trang giang hai tay đón ta, ta nhào vào lòng huynh ấy khóc nức nở.

Tiểu Liệt nói: “Đệ là một người đơn thuần, mà yêu đương trong hoàng tộc, còn lắm tạp chất không thể không chế, cho nên đệ nhất định bị tổn thương.”

Ngày hôm sau hoàng đế băng hà, tân hoàng đăng cơ, mà hôn sự của nhị hoàng tử chưa từng được nhắc tới.

Sau hai bảy ngày đại tang, một người tự xưng là sứ giả Sâm Lệ đến gặp ta, ngoại trừ những lời nhận sai cầu hòa, hần còn mang đến một hộp long nhãn tô, nói rằng nhị hoàng tử đích thân làm cho ta ăn.

Sâm Lệ thích ăn long nhãn tô nhất trong những món điểm tâm ta làm, hần từng nói muốn về học làm, học xong thì cho ta nếm thử đầu tiên.

Nhớ lúc ấy ta nói: “Được, chỉ cần ngươi có thể đích thân làm được, ta có thể tha thứ một lần ngươi sai phạm.”

Đó là bí mật ước định chỉ có hai người chúng ta mới biết được. Tiếp nhận chiếc hộp đóng gói tinh xảo, ta biết mình đã tha thứ.

Không biết sứ giả rời đi từ thuở nào, ta mở vỏ ngoài hộp điểm tâm, cầm lấy một miếng long nhãn tô trông không đẹp mắt lắm.

Nại Nại nhảy lên đầu gối ta kêu meo meo, đuôi đầu lưỡi phấn hồng liếm mu bàn tay ta.

“Người muốn ăn sao” Ta đưa điểm tâm đến bên miệng nó.

Ta nhẹ nhàng ôm lấy nó, vỗ về chơi đùa lớp lông trắng mềm mại. Đúng là mèo con tham ăn a.

Im lặng ở trước ngực ta một chốc, Nại Nại đột nhiên cố giãy dụa, ta bối rối trấn an nó, nhưng làm được gì, sau một trận co rút thống khổ cực độ, trong mũi khóe miệng của Nại Nại chảy máu đỏ sẫm, thân thể cứng đờ không nhúc nhích, dần dần trở nên lạnh lẽo.

Trong nháy mắt ấy trái tim ta bị vỡ tan từng mảnh, toàn bộ không khí như bị rút hết, không rơi được nửa giọt nước mắt có thể giải trừ nỗi đau khắc cốt, ta đưa bàn tay run rẩy cầm một miếng long nhãn tồ.

Đó vốn... tặng cho ta ăn...

Bàn tay đưa đến bên miệng bị nắm lấy, tiểu Liệt giận dữ phủi món điểm tâm nắm chặt trong tay ta. Ánh mắt cứng đờ nhìn huynh ấy, vì sao người bi ai rơi lệ lại là huynh

Tiểu Liệt mang ta về Văn phủ từ Thanh Phong sơn trang, ngày đêm bầu bạn bên ta. Huynh ấy khuyên ta đến chỗ Niếp Niếp chơi khuây khỏa, ta không muốn. Ta không muốn để cho đứa nhỏ vui vẻ ấy, chia sẻ nỗi tuyệt vọng và thống khổ của ta.

Ý niệm chết chóc chỉ có ngay lúc đó, dù sao ta không thể bỏ lại phụ mẫu tuổi già và tất cả huynh đệ yêu mến ta. Ngay cả mất đi hạnh phúc, ta vẫn phải sống.

Sau khi xác nhận ta đã buông tha ý niệm coi thường mạng sống, tiểu Liệt mới yên lòng xuất môn xử lý công việc, nhưng những khi rảnh rỗi, hắn sẽ vội trở về trò chuyện với ta. Ta nghĩ, huynh ấy là biểu ca tốt nhất trên thế giới.

Hoa tường vi trắng trong viện đã tàn, cách lần đầu ta đặt chân trên đất kinh thành đã qua một năm lẻ ba mùa.

Bác bưng một ly trà vào phòng ta, thấp giọng hỏi ta đã hết bệnh chưa.

Ta có phần cảm động. Tuy bình thường rất lạnh lùng, nhưng ta nghĩ bà vẫn quan tâm ta.

Uống xong trà bà chính tay đưa tới, cảm giác tứ chi dần dần lê liệt. Trên gương mặt bác hiện lên vẻ âm lãnh, bà rút ra một con dao sắc nhọn.

“Người mê hoặc giống hệt mẹ ngươi, ngươi cũng là một kẻ cướp đoạt đồ của ta... Á cướp chồng ta, ngươi cướp con ta...”

Có lẽ do được tính, khi đao phong xẹt qua không cảm thấy đau đớn, máu tuôn như suối, vội vã nhỏ giọt từ khe hở.

Ta nhắm mắt lại trong cảm giác mất trọng lượng.

Chẳng lẽ ông trời trừng phạt ta từng có ý niệm từ bỏ sinh mệnh trong đầu, cho nên mới dành cho ta cách chết thương tổn tiểu Liệt sao

34. Phong Duy - Chương 34: Tự Thuật Của Sâm Lê

Nhớ lại những tháng ngày ngọt ngào kia, ta từng nói, hạnh phúc của chúng ta, tựa như không khí, thời thời khắc khắc được hô hấp, là sự tồn tại đồng bộ với sinh mệnh. Không biết tại sao, người luôn lạc quan như tiểu Nại lại vì lời nói ấy biểu hiện ra nỗi xót xa và bất an. Ta không biết mình nói sai ở đâu, cũng không biết ngoại trừ lời nói và vỗ về, ta còn có cách nào có thể truyền đạt tới em tình yêu bất tận này.

Ta tin chúng ta có thể mãi mãi không xa cách nhau, cũng không cách nào tưởng tượng nổi có một ngày tiểu Nại không còn ở bên. Từng phút từng giây ở bên cạnh em đều đáng quý như vàng, mỗi khi em ngủ dưới bóng cây, ta đều ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của em, một cái chớp mắt cũng thấy luyến tiếc.

Đại ca nhìn ta bằng ánh mắt khó tin, rất khó hiểu vì sao ta đột nhiên trở nên chững chạc hơn nhiều. Đây là chuyện hiển nhiên, trong lòng ta đã có một người, ta sợ sự liễu lĩnh của ngày trước sẽ vô tình làm đau em.

Ta nghĩ, có lẽ ta đã yêu người thiếu niên ấy cả một ngàn năm.

Hơn nữa, chắc chắn sẽ yêu em thêm ngàn vạn năm nữa.

Từ ngày nào đó gặp gỡ lần đầu, chúng ta mỗi ngày đều gặp nhau.

Từ ngày nào đó trao nhau nụ hôn đầu, chúng ta mỗi ngày đều hôn nhau.

Luôn cảm thấy, ngày như vậy sẽ vĩnh viễn tiếp tục, không gì có thể làm phai nhạt trái tim của nhau.

Vào cái ngày sinh nhật của em, ta tặng em một tấm áo choàng bạch hồ, em cho ta một chú ngựa con thích lạc đường.

Em nói đó là đệ đệ đáng yêu của em nhờ người mang tới từ quan ngoại, nhắc tới đứa bé thích làm nũng ấy gương mặt em tràn đầy vẻ cưng chiều. Hẳn nhất định cũng là cậu thiếu niên hồn nhiên giống em nhỉ, ta đưa cây cổ kiếm quý báu mà mình thích nhất cho tiểu Nại, bảo em tặng lại cho Niếp Niếp. Ta sẽ yêu thương tất cả người, vật, thậm chí nhất trần nhất thổ mà em yêu thương. (1)

Tiểu Nại thường làm những món điểm tâm thơm ngon mang vào rừng cho ta ăn, ta thích nhất là long nhãn to. Tiểu Nại hay đùa rằng nếu ta có thể tự mình làm ra món điểm tâm này, em sẽ tha thứ một lỗi lầm của ta.

Tuy ta không cho rằng mình sẽ gây lỗi lầm gì với em, nhưng vì để em vui vẻ, ta hồi cung tìm đầu bếp học hành chăm chỉ.

Đại ca cảm thấy rất ngạc nhiên về hành động của ta, ta nói cho huynh ấy biết đó là ước định giữa ta và ái nhân, nhưng không nói tên của tiểu Nại, cũng không nói cho huynh ấy biết đó là một người con trai.

Ta không biết lúc ấy đại ca đã biết sự tồn tại của tiểu Nại.

Cuối cùng chuyện này vẫn bị phụ hoàng phát hiện, ông tức giận thẩm tra ta. Ta thừa nhận ta yêu một người con trai, ta muốn bên em ấy mãi mãi, mãi mãi yêu thương lẫn nhau.

Phụ hoàng cho ta một cái tát thật mạnh, nhốt ta ở trong cung. Ta không quan tâm mình phải chịu trừng phạt ra sao, ta chỉ lo lắng việc ta lặng lẽ biến mất sẽ làm tiểu Nại nghĩ ngợi lung tung.

Sau bốn ngày tuyệt thực, phụ hoàng từ bỏ ý nghĩ giam cầm ta. Một lần nữa được tự do, ta chạy vội tới bên cạnh em.

Cái ôm siết chặt và nụ hôn nồng cháy, đôi môi em đảo qua vết bầm nơi đôi gò má ta, hoàng cung lạnh lẽo kia không giam cầm được tình yêu nồng cháy của ta.

Đó là tình yêu ta dâng tặng em.

Niềm hạnh phúc này tựa như không khí, em không cần cất giấu không cần góp nhặt, bởi vì ta sẽ hiến dâng em đến bất tận, đến một ngày sinh mệnh ta kết thúc.

Chúng ta vẫn mỗi ngày gặp nhau, vẫn khát khao bên nhau trọn đời.

Tiểu Nại thỉnh thoảng có lúc ưu tư, ta nói: “Người đừng lo lắng, người sẽ không bao giờ mất ta.”

Lúc ấy ta thật không ngờ, em không mất ta, nhưng ta lại đánh mất em.

Phụ hoàng đột nhiên bệnh nặng, ta không thể không đành chỉ đối kháng với ông. Ta biết có thể trong một quãng thời gian ta không thể thường xuyên gặp mặt tiểu Nại, cho nên trước lúc hồi cung, ta thỉnh cầu em cho ta thời gian.

Trên giường bệnh phụ hoàng rốt cuộc lập đại ca làm thái tử, và không còn bức ta đoạt tuyệt quan hệ với tiểu Nại nữa. Ta thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến cuộc sống sau này cùng Nại Nại, không còn trở ngại không thể vượt qua.

Nhưng đại ca lại gọi ta đến cung huynh ấy, rõ ràng mà cương quyết nói cho ta biết, huynh ấy quyết không cho phép ta sống một cuộc sống không bình thường, xem một nam nhân là bầu bạn cả đời để rồi bị người ta chỉ trích.

Ta nỗ lực để đại ca có thể hiểu cho tình cảm của ta với tiểu Nại. Ta biết đại ca rất yêu ta, huynh ấy là một nam nhân rất có năng lực và dã tâm, có mưu tính mãnh liệt với vị trí chí tôn, nhưng vì yêu ta, dưới tình

huống phụ hoàng chậm chạp không tiến hành lựa chọn giữa hai người chúng ta, huynh ấy không hề áp dụng bất cứ hành động thương tổn ta.

Nhưng ta sai rồi. Chính tình huynh đệ ấy, khiến cho huynh ấy không thể thừa nhận người con trai có thể cho ta hạnh phúc trọn đời.

Huynh ấy lật bài ngửa với ta: Có thể bảo trì quan hệ trước mắt với Nại Nại, nhưng ta phải có một vương phi.

Nếu không, huynh ấy sẽ bắt ta và Nại Nại mãi mãi không bao giờ được gặp mặt nhau, thậm chí ám chỉ sẽ thương tổn sinh mệnh của Nại Nại.

Ta biết huynh ấy làm được. Ta cũng biết không gì là huynh ấy không hạ thủ được.

Ta yêu Nại Nại yêu đến điên cuồng, bất luận dùng thủ đoạn gì ta cũng phải để em ấy ở lại bên ta, bất luận dùng thủ đoạn gì ta cũng không muốn mất đi em ấy.

Ta khờ dại cho rằng, dù lúc bắt đầu phải chịu thương tổn, nhưng ta nhất định có thể dùng tình yêu chân thành và tha thiết xoa nhẹ nỗi đau hiện giờ của em.

Ta đến bên hồ trong rừng cây, em quả nhiên ở đấy chờ ta.

Em một thân tuyết trắng trông có vẻ càng mỏng manh, khiến lòng ta quặn đau.

Em ôm chặt ta vào lòng, hơi thở ấm áp bao quanh ta, ta chỉ hận có sao thời gian không thể dừng ngay khoảnh khắc này.

Sau một cái ôm rất lâu, ta mở lời với em.

Em lần đầu tiên bỏ lại ta một mình nơi rừng cây, hơn nữa không cho phép ta đuổi theo.

Ta chưa từng hối hận như giờ phút này.

Em là một người đơn thuần, ta nào có thể hiến dâng em một tình yêu pha tạp

Văn Liệt lập tức cấm ta vào Thanh Phong sơn trang nhận lỗi với tiểu Nại, thỉnh cầu sự tha thứ của hần, hần bảo ta cho tiểu Nại thời gian bình tâm trở lại, vài ngày nữa hần đến.

Nhưng ngày hôm sau bệnh tình của phụ hoàng đột ngột chuyển nặng, ông nhắm mắt xuôi tay. Tuy ông trường thọ, nhưng nhớ tới những năm ông yêu thương ta, nỗi đau vẫn không thể đè nén. Kế tiếp là lễ đăng cơ đại điển của đại ca và kì đại tang hai mươi bảy ngày, nghĩ đến những ngày này tiểu Nại biết vượt qua thế nào, trái tim ta đau như ai xé.

Ta kiên quyết cự tuyệt yêu cầu tuyển phi của đại ca, thẳng thắn nói cho huynh ấy biết bất luận là sống hay chết, là định mệnh hay chia cắt chân trời, ta đây cả đời, chỉ yêu mình tiểu Nại.

Đại ca rơi vào đường cùng, nhưng huynh ấy vẫn không tin ta không phải nhất thời say mê. Huynh ấy đưa ra một điều kiện.

Đến Bắc Cương, không cho chào từ biệt tiểu Nại, cũng không cho thông báo tin tức, hai năm sau trở lại kinh thành, nếu khi đó hai người chúng ta vẫn kiên trì muốn bên nhau, huynh ấy sẽ không ngăn cản nữa.

Ta đáp ứng điều kiện này. Ta tin tình yêu giữa đôi ta không phải hai năm ngắn ngủi là có thể phai giảm.

Trước khi đi vài ngày ta tự mình làm một hộp long nhân tô, hy vọng tiểu Nại có thể còn nhớ hứu hẹn khi xưa, tha thứ lỗi lầm của ta.

Khi sứ giả xuất môn bị đại ca bắt gặp, nhưng dưới thỉnh cầu của ta, huynh ấy cứ nhiên không ngăn cản.

Ngày ta xuất phát đi Bắc Cương, ta ở cửa thành gặp Văn Liệt đang đi ở phía trước ta. Duỗi qua giữ chặt tay hần, dù không thể nói cho hần biết ước định giữa ta và đại ca, ta vẫn thỉnh cầu hần chăm sóc tốt tiểu Nại. Văn Liệt hất tay ta ra, né tránh mà không quay đầu lại, ta chẳng thể nhìn thấy mặt hần. Sau đó ta thường nghĩ, nếu ta nhìn thấy, nhất định sẽ không rời kinh thành.

Thời gian hai năm gian nan hết hai ngàn năm, nhưng cuối cùng ta vượt qua được bằng nỗi nhớ tiểu Nại.

Câu đầu tiên khi trở lại kinh thành gặp đại ca, chính là nói cho huynh ấy biết ta vẫn muốn sống cùng tiểu Nại.

Đại ca dùng biểu tình phức tạp nhìn ta. Sau sự im lặng gần như khiến tim ta ngừng đập, huynh nói, cậu bé ấy đã chết.

Cậu bé ấy... huynh cư nhiên nói người ta yêu nhất đời này như vậy.

Không muốn nhìn mặt huynh ấy, không muốn nghe huynh ấy nói, ta xoay người chạy trốn, chạy ra cửa cung, chạy ra cửa thành, chạy đến bên hồ nước trong rừng cây.

Nhìn không thấy hình bóng người thiếu niên luôn chờ đợi ta.

Nhưng mà không sao, ta có thể chờ em.

Ngồi dưới tàng cây, ta bắt đầu chờ, từ sáng sớm đến đêm khuya, từ mặt trời lặn đến mặt trời mọc, dường như có ai đó đang khuyên ta dùng bữa, nhưng nếu không phải món tiểu Nại làm, ta cũng chẳng thiết ăn.

Một lão nội thị nói lải nhải bên tai: “Có lẽ tiểu thiếu gia đó không biết điện hạ ngài trở về, có lẽ tiểu thiếu gia đó đã ở nhà chờ...”

Ta cảm thấy vô cùng có lý, lập tức đứng dậy chạy đến Thanh Phong sơn trang.

Trước kia toàn gặp gỡ tiểu Nại ở bên hồ, ta chưa một lần vào bên trong Thanh Phong sơn trang. Đẩy mở đại môn, đi qua chiếc sân cỏ mọc thành bụi, ta xem xét tỉ mỉ từng căn phòng tích đầy tro bụi.

Ở trong căn phòng nhỏ cuối cùng, ta tìm được một cụ già dường như là người trông coi phòng ốc nơi này.

“Ông có biết Nại Nại không” Ta hỏi.

Ông gật đầu.

“Ông có biết y đang ở đâu không”

“Chết rồi, chết hai năm rồi.”

Một bàn tay thò qua nắm lấy trái tim, xoắn mạnh, xoắn không thương tiếc.

Ta không thể tin. Ta thật sự không thể tin. Nếu Nại Nại mất thật rồi, vì sao trong mắt ta giờ này lại không có lệ

Ta tìm được Văn Liệt.

Hắn nói: “Trên đời này đã không còn Nại Nại, ngươi hãy quên đi.”

Ta không thể thốt ra một lời. Tại sao ngay cả hắn cũng bảo ta quên, quên một nam nhân mà từng nét mặt từng nụ cười đều đã khắc vào tim ta

Đứng ở đầu phố, nhìn dòng người xô đẩy, vì sao trong đó không có tiểu Nại của ta

Một bóng dáng màu trắng hiện lên, khóe mắt ta bắt được tấm áo choàng bạch hồ quen thuộc.

Ta còn nhớ từng nói với em, nếu có một ngày em biến mất trong tầm mắt ta, ta nhất định sẽ tìm được em.

Xin hãy tin tưởng ta, ta nhất định.

.....

(1) nhất trần nhất thổ

TRẦN

1. bụi; vết nhơ; rác

2. cõi trần; trần; trần thế; cõi tục; trần gian

THỔ

1. đất; thổ nhưỡng

2. đất đai; ruộng đất

3. địa phương; quê hương

4. thô sơ; trong nước

=>nhất trần nhất thổ: mỗi một hạt bụi, mỗi một nắm đất.

Cảm ơn bạn Yamiryu735 đã gợi ý ^^

.....

35. Phong Duy - Chương 35: Mùa Đông Đến Rồi

Buổi sớm tinh mơ, trời trong xanh không mây. Ánh nắng vàng rực như bị đánh bom, ở trong không khí tản ra mùi hương mê người. Âm thanh nhóm tôi tớ vẩy nước quét nhà đại biểu cho một ngày huyền ảo yên bình chính thức bắt đầu, căn bếp kia cũng lượn lờ khói trắng.

A Phúc tưới nước cho hoa mộc ở hai bên đường xong, vươn vai nghỉ xả hơi, nhìn chung quanh.

“A, mùa đông đến thiệt rồi.” Ánh mắt hắn dừng lại ở nơi nào đó, cảm khái nói.

“Nói cái gì thế.” Nha hoàn Tinh nhi bưng một chậu nước đi ngang qua người hắn, dõi theo ánh mắt hắn, “A, đúng rồi đó, mùa đông đã tới rồi.”

Tôi tớ chung quanh cùng bật cười.

Nơi hấp dẫn lực chú ý của a Phúc và Tinh nhi là một thiếu niên hình cầu.

Thiếu niên chỉ im lặng đứng một lát, rồi lặn xuống cầu thang như quả bóng tuyết, quay tròn một đường lặn vào bếp.

“Vương đại nương, sáng nay ăn gì dạ?” Thiếu niên ủ rũ hỏi.

Văn đại nương nghe tiếng nhìn lại, bị dọa cho nhảy dựng: “Tiểu Bảo, ta biết mùa đông đến rồi, nhưng đâu cần phải mặc như thế chứ hả Ngay cả tuyết đầu mùa còn chưa rơi nữa là.” Nói xong đưa sang một cái bánh bao nóng hôi hổi.

Tiểu Bảo nâng cái bánh hình dáng không khác mình là bao, hung hăng cắn một miếng: “Đều do Văn Liệt không tốt, con muốn tuyết giao với hắn!”

Vương đại nương dùng muôi gỗ đầu cậu, quở trách: “Nhị thiếu gia quả đúng không tốt, không tốt ở chỗ hắn quá sùng người, nào có ai nói chủ tử mình như vậy Mà sao lại nói thế”

Tiểu Bảo bĩu môi: “Hắn đã đáp ứng cho con đi phía nam tránh rét, nhưng luôn bịa chuyện này chuyện nọ, kéo dài rồi kéo dài, con sắp chết công, hắn lại không thêm để ý.”

Vương đại nương véo cánh tay cậu, mắt nhiều sức mà chẳng véo tới thịt, thở dài: “Con mặc thế này, muốn chết công cũng khó!”

“Nhưng mà con lạnh thiệt... Lạnh lắm đó... Lạnh chết mất!!” Tiểu Bảo vừa run cầm cập, vừa chén cái bánh bao thứ hai.

Vương đại nương cười to phóng khoáng: “Đừng sợ, đại nương cho con bát súp dê bổ dưỡng nhất, uống xong một chén, đảm bảo con không còn lạnh.” Nói xong liền múc trong một cái tô đen đen còn trên bếp lửa, múc ra một chén canh màu gạo trắng đưa cho tiểu Bảo.

Ừng ực ừng ực xuống vào bụng, trên trán nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, tiểu Bảo vừa định khen hai câu, cửa sổ đột nhiên bị thổi mở, một cơn gió lạnh chui vào, lập tức làm cậu co rúm thành một cục, cồng kềnh chạy ra ngoài, tìm một nơi kín gió.

Băng nhanh qua đình điện lá rơi rụng đầy, vừa chạy lên bậc thang ở hành lang gấp khúc, chợt nghe thấy một giọng nữ dễ nghe đang gọi cậu: “Tiểu Bảo, tiểu Bảo.”

Theo thanh âm nhìn sang, hóa ra là em gái bằng tuổi – Văn Lệ Kinh, kéo một bao lớn lại đây.

Sắc mặt cô hãy còn xanh xao, nhưng thần sắc đã bình tĩnh và yên ổn, khóe môi mang theo nụ cười nhẹ.

“Mùa đông đến, tất cả mọi người nói người sợ lạnh, ta làm cho người một bộ áo da độn dày, da hồ ly tốt nhất, may lót trong là sợi tơ mới nhất, cho dù tuyết rơi cũng không thấy lạnh.”

Tiểu Bảo cảm động nhận lấy bao lớn mềm mại, thuận tiện cũng muốn ôm người tặng bao một cái thiệt là chặt, tiếc rằng do độ dày y phục, nên việc kéo gần khoảng cách của hai người là không thể, chỉ đành mắt rưng rưng biểu đạt cảm động.

Văn tiểu thư vỗ tay cậu, cười cười rồi bắt đầu thời gian tản bộ buổi sớm của cô, tiểu Bảo tiếp tục tiến về nơi ấm áp nhất.

Vừa qua một ngã quẹo, đâm đầu vào Văn phu nhân đang đứng cứng đờ ở giữa đường, có tí giật mình.

“Ấy... Ừm...” ngó trái ngó phải không thấy ai, “Ừm... Mẹ, người có việc gì thế”

Nghe thấy một tiếng mẹ, Văn phu nhân toàn thân không kìm được run run, đôi mắt ửng đỏ. Tiểu Bảo cảm thấy hơi xấu hổ, chuyển mắt nhìn về nơi khác.

Nửa ngày không nghe tiếng, đang thấy lạ muốn chuyển mắt về, đột nhiên bị nhét vào trong tay một cái bao vải.

“Tục ngữ nói, cơn lạnh từ dưới chân lên, chỉ cần chân không lạnh, thân mình sẽ không thấy lạnh.” Văn phu nhân nói khẽ, “Con thử đôi giày này xem, chắc hẳn vừa chân, có gì không hợp cứ tìm ta.” Nói rồi quay đầu bước đi.

Tiểu Bảo siết giày vải trong bao, nhoẻn miệng cười.

Tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa ngắm xung quanh, quả nhiên thấy ở trước cửa thư phòng Văn thái sư đang đứng khoanh tay.

“Tiểu Bảo,” Văn thái sư ho nhẹ một tiếng, “Con lại đây.”

Ngoan ngoãn vâng lời, đứng khoanh tay.

Sau một màn dạo đầu tu thân dưỡng tính, đi vào chủ đề chính: “Thời tiết chuyển lạnh, con trước đó bị thương, thân thể còn rất yếu, mang miếng ngọc này bên mình, có thể phòng ngừa hàn khí công tâm. Chú ý đừng táy máy tay chân làm mất!”

Cẩn thận tiếp nhận ngọc bội xanh biếc, vừa nắm trong tay, lòng bàn tay đã cảm nhận hơi nóng. Quả nhiên là thứ tốt.

Cảm ơn quà tặng của người thứ ba, tiểu Bảo xách bao lớn bao nhỏ về phòng, vừa vào cửa liền cao hứng nhảy dựng lên, hoặc là nói, cậu muốn nhảy dựng lên nhưng không nhảy được, trên người rất nặng.

Hải Chân mỉm cười ngồi uống trà ở bên cạnh bàn, trong tay cầm một cái tụ lung ngăn ngăn mập mập. (ủ tay trong ống tay áo)

“Tiểu Liệt nói ngón tay của người luôn lạnh lẽo, cho nên ta mang cái này cho người.”

Tiểu Bảo vui vẻ cầm lấy, giấu bên trong túi còn đặt hai lò ấp khéo léo, ấm áp dào dạt, còn tản ra mùi đàn hương nhàn nhạt.

“Người đúng là một đệ đệ tốt!” Tiểu Bảo gian nan ôm y một cái, kết quả hai người đều đứng không vững, ngã ngửa.

Hải Chân cười đẩy cục bông biết đi đang đè nặng trên người, lật xem các món đồ tiểu Bảo mang về, tấm tắc thở dài: “Thu nhiều trang bị mùa đông quá nha, món nào là tiểu Liệt tặng”

Tiểu Bảo nhất thời giận tái mặt, đá mạnh chân bàn một cái: “Hắn bỏ mặc ta có chết cóng hay không, ta phải tuyệt giao với hắn!”

“Được.” Hải Chân gật đầu, cầm một cây bút vẽ thêm một vòng tròn lên trên bức tường vốn đã có rất nhiều vòng tròn. Sắc mặt tiểu Bảo càng thêm khó coi.

“Đây là lần tuyệt giao thứ tư trong tháng này rồi.” Hải Chân cười ngọt ngào, “Tiểu Bảo cố lên, tranh thủ vượt qua kỷ lục tháng trước.”

Tiểu Bảo bẹp miệng: “Hải Chân, ta nhớ người trước kia vừa hiền lành vừa đáng yêu, chỉ mới ra ngoài chơi một chuyến đã biết thành người như thế này rồi sao.”

Hải Chân không để ý đến cậu, chìa tay ôm thứ gì đó giống như quả cầu tuyết từ dưới mặt đất, cười nói: “Ta đi đây, đừng quên đốt than lò ấp một canh giờ một lần nhé.”

Tiểu Bảo “vâng” một tiếng, vuốt chú chó nhỏ trong lòng Hải Chân: “tạm biệt Kiến Kiến, người càng lớn càng giống Niếp Niếp.”

Hải Chân bật cười: “Sai rồi, nó càng lớn càng giống người, mùa đông vừa đến, lại như không phân rõ ai với ai.” Nói xong thừa lúc tiểu Bảo chưa phản ứng kịp, cười chuồn đi.

“... Cái... Cái gì chứ,” Tiểu Bảo lết thân xác về phía giường, túm cái gối cần thiết mạnh.

Trong phòng rất im lặng, không có gió thổi. Nhưng không biết có sao, trên người cứ cảm thấy lạnh. Ngồi dậy vuốt ve bộ áo da, ngắm nghía đôi giày vải, ngón tay luồn vào cổ áo nắm lấy mảnh ngọc ôn nhuận, rồi mang tụ lung, lẳng lặng ngồi trong chốc lát, đột nhiên lên cơn.

“Tức quá! Lệ Kinh, Hải Chân, ba mẹ, thậm chí Vương đại nương, đều biết ta sợ lạnh, đều đến quan tâm... Tại sao hết lần này đến lần khác chỉ có người tuyệt không để ý!!” Hầm hầm nhảy đến giữa phòng, giậm chân bình bịch, rống lớn: “Ta phải tuyệt giao với người!! Tuyệt giao!!!”

“Lại tuyệt giao... Lần này vì cái gì” Trong thanh âm truyền đến mang theo ý ngạc nhiên nhẹ, kèm theo sự xuất hiện của thanh âm là thân ảnh thon dài, cả hai đều có thể được gọi là vui tai thích mắt.

Về mặt của tiểu Bảo được xếp bằng hai chữ – mất hứng, trừng hấn. Văn Liệt thì vui tươi hơn hờ ngồi trên ghế, kéo bánh bao vải lên đùi mình ôm, một tay cầm bút, đang chuẩn bị hướng lên tường vẽ, đột nhiên sững sốt: “Sao ta nhớ tháng này vốn chỉ có ba vòng, cái thứ tư này là ai vẽ vậy Vẽ khi nào”

“Là Hải Chân!” Tiểu Bảo tức không chỗ xả, “Lúc trước người có nhầm không Ta càng nhìn càng cảm thấy Hải Chân mới giống đệ đệ của người, chẳng giống của ta!”

Văn Liệt nhìn cậu chăm chú một hồi, đột nhiên bật cười nói: “Hải Chân thật sự không giống đệ đệ người, vốn mọi người sợ tổn thương tự tôn của người nên không dám nói, người đã không để ý thì không sao rồi. Nói cũng lạ, cùng một người cha, sao Hải Chân dịu dàng, sẵn sàng, chừng mực, rộng lượng...”

Hai hàng lông mày của tiểu Bảo dựng thẳng thành đường thẳng song song, Văn Liệt rất sáng suốt dừng miệng, sắp qua hôn cái môi be bé.

“Trời sắp đứng bóng, người chạy về làm gì” Tiểu Bảo dùng sức đẩy bản mặt sắc lang ra, nêu ra câu hỏi chính nghĩa.

“Trở về ngủ trưa mà.”

“Trời đông ngủ trưa Người là gấu hả!” Tiểu Bảo dùng chân gác đá mạnh vào cái chân mình đang ngồi, “Gấu lợn! Gấu lợn!”

“Người xem, giữa trưa hôm qua ta không về, người nói ta cả ngày bỏ mặc người không quan tâm, muốn tuyệt giao ta, giữa trưa hôm nay ta về, người còn nói ta là gấu lợn, Bảo thiếu gia, ngài khó hầu hạ quá à.” Văn nhị thiếu gia phe phẩy đầu, thở dài khoa trương.

Tiểu Bảo tâm trạng bị kích động, bệnh cũ phát tác, ngay lập tức hai mắt mờ hơi nước, hét lớn: “Đó là người ngốc! Chẳng lẽ người không thấy ta đang tức giận hả Ta tức giận đó!”

“Hử” Văn Liệt nhíu mày, “Vậy để ta đoán bảo bảo nhà ta có sao tức giận... Ừm... Điểm tâm hôm nay ăn không ngon... Ồi... Tiểu Bảo ra tay nặng...”

Tiểu Bảo trợn mắt lên trừng, Văn Liệt vô tội đáp lại, hai người giằng co một lúc lâu, tiểu Bảo rốt cuộc quyết định cho hắn một tí nhắc nhở: “Người có biết, mùa đông đến.”

“Hả Chẳng lẽ mùa đông đến người tức giận... Thế không ổn rồi, mùa đông ở phương bắc rất dài đó.”

Tiểu Bảo ra sức véo tên người yêu không hiểu phong tình: “Người nhìn kia, đầy đều là quà trú đông mọi người tặng cho ta.”

“Thấy từ lâu rồi. Người nhân duyên tốt như vậy hẳn phải vui mừng mới đúng, tại sao tức giận chứ”

Tiểu Bảo mếu máo, nước mắt nhịn hồi lâu rốt cuộc rơi xuống, đẩy mạnh Văn Liệt, từ trên đùi hắn trượt xuống rồi chạy hướng ra ngoài.

Vừa bước được hai ba bước đã không di chuyển được nữa. Cánh tay cường tráng ôm chầm lấy, đôi gò má ấm áp kề sát nhau, nhẹ nhàng đặt xuống cái hôn dịu dàng.

Sau khi chối từ hai bên, mặt được nâng lên, kéo đến trước đôi mắt thâm tình. Trong thanh âm trầm thấp và nhiều từ tính lần này đã không còn ý trêu đùa.

“Ta biết, tiểu Bảo,” đôi môi cùng đôi môi chạm nhẹ tựa lông chim, “Ta biết vì sao người giận... Mùa đông đến, kỳ thật người chỉ muốn nghe ta hỏi một câu... Tiểu Bảo, người lạnh không?”

Cảm giác nước mắt ứa át hây còn rõ nét, nhưng tức giận và uất ức đều đã tan biến, hai tay quấn lên đầu vai người yêu, hôn một cái lên gương mặt hắn, sau đó... Ra sức cắn một ngụm lớn, lưu lại hai hàng dấu răng.

“Úi... Đau quá...”

“Đáng ghét... Người lại chọc ta... Ta cắn chết người...” Cắn, cắn, cắn, cắn...

Văn Liệt cười tóm tiểu thú đang mài răng, hai người kéo đến kéo lui, đồng loạt ngã trên giường. Dựa theo quy luật chung, tiểu Bảo bị đặt ở dưới.

“Ta còn chưa nói hết mà.” Văn Liệt cố định hai tay của tiểu Bảo ở hai bên đầu, “Bây giờ ta nói cho người nguyên nhân thật sự quay về ngay giữa trưa.”

“Nguyên nhân thật sự gì chứ, chẳng phải quở... Đừng ưm...”

Sau khi kết thúc nụ hôn đột nhiên tăng chiều sâu thêm mấy lần, Văn Liệt mỉm cười: “Ta trở về là vì... Giúp người sưởi ấm!!”

Không kịp kháng nghị, vận động sưởi ấm đã bắt đầu. Vì tăng cường hiệu quả sưởi ấm, đầu tiên là cởi mớ quần áo dư thừa.

“Làm gì... Lạnh quá...” Kỳ thật không lạnh đâu, có một thân thể bốc lửa ở phía trên, dù nằm yên không nhúc nhích cũng không thấy lạnh. Đương nhiên, muốn nằm yên không nhúc nhích là không thể rồi.

“Sắc lang! Trưa trời trưa trệt, người muốn làm gì...” Cặp giò vát vả lấm mới giãy ra, ở không trung đá hai cái, cảm thấy gió lạnh vù vù, vội rúc về.

“Hôm qua ta về trễ, người đã ngủ say như lợn chết, đương nhiên muốn hôm nay về bổ sung a.” dưới tình huống ma quỷ liên tiếp Văn nhị thiếu gia cường từ đoạt lí giải thích.

“Nói vậy... Loại sự tình này làm sao bổ sung...” Tiểu Bảo giãy dụa. Đáng tiếc thay, dưới trạng thái bình thường tranh cãi, cậu đã bại nhiều thắng ít, huống chi dưới tình hình trước mắt đây, đơn giản là không bao giờ giành chiến thắng.

Ngày hôm sau, đại sảnh Văn gia.

Tiểu Tường đập bàn cái rầm: “Cái gì Mắc mớ gì bắt đệ bán mạng hai tháng ở chỗ này”

“Bởi vì đệ là biểu đệ thân yêu nhất của ta a.” Văn Liệt học giọng điệu nói chuyện của ai đó để gia tăng lực sát thương. “Đệ yên tâm, Lệ Kinh rất giỏi giang, có muội ấy giúp đệ, không có việc gì khó cả.”

“Đây không phải vấn đề có khó hay không. Sản nghiệp Văn gia của huynh phải tự mình quản lý, đệ ở lại kinh thành không phải để góp sức cho huynh.”

“Ha ha,” Văn Liệt phát ra tiếng cười ác ma, “Nếu ta đáp ứng tiểu Bảo dẫn hần xuất môn, thì nhất định sẽ dẫn hần xuất môn. Vì sắp xếp kì nghỉ hai tháng này, bữa giờ ta bận tối tăm mặt mũi, ngay cả tiểu Bảo còn lạnh nhạt, hiện nay mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu một người giữ nhà, sao dễ dàng để cho đệ làm hỏng”

“Hừ, đệ nói không đồng ý là không đồng ý,” Tiêu Hải Tường hất đầu, “Chẳng lẽ huynh có thể trói buộc đệ ở đây sao”

“Ta làm sao lại dùng cách thức dã man ấy Cho dù đệ không đồng ý, thì ta vẫn quen biết một người bạn họ Vu, đệ biết đấy, chính là cái người có mái tóc dài dài khuôn mặt trắng trắng, nếu không được thiết ta mời y đến là xong.”

Tiêu Hải Tường nhất thời mặt đổi sắc, mồ hôi vã như mưa.

“Có điều như thế thì quá phiền phức. Cho nên đành làm phiền biểu đệ vậy.” Văn Liệt mỉm cười vỗ vai hắn, “Đệ sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt ta đâu nhỉ.”

Tiêu Hải Tường cắn chặt răng, dường như không thể thốt ra một chữ “Không”.

Văn Liệt hài lòng lùi về phía sau. Vẫy tay: “Được rồi, tiểu Bảo, chúng ta đi thôi.”

Không có hồi âm.

Văn nhị thiếu gia nhìn ngó chung quanh: “Tiểu Bảo đi đâu rồi”

“Ngay khi huynh vừa bắt đầu cường bức Hải Tường, bị Hải Chân kêu ra ngoài.” Lệ Kinh vẫn luôn đứng trong phòng nói.

Vừa dứt lời, trái banh tiểu Bảo trượt vào đại sảnh, bám lấy cánh tay Văn Liệt: “Ta không muốn xuất môn!”

“Hả” Văn Liệt chấn động, “Người không phải cứ ầm ĩ sống chết muốn đi sao”

“Ta đột nhiên không muốn đi a.” Tiểu Bảo phồng hai má, “Sang năm lại đi đi! Cứ quyết định thế nhé!”

Hải Chân tà tà đi vào, mang theo nụ cười thiên sứ nói: “Huynh muốn xuất môn là vì tiểu Bảo, nếu hần không muốn đi thì cần chi miễn cưỡng. Kiển Kiển, Niếp Niếp, chúng ta về nhà thôi.”

Kiến Kiển “Gâu” một tiếng đồng ý, Tiêu Hải Tường vui vẻ ôm lấy nó, hai huynh đệ một trước một sau đi nhón nhơ.

Buổi tối nằm ở trên giường, tiểu Bảo thành thật khai báo toàn bộ quá trình thay đổi chủ ý.

“Hải Chân nói đúng, thời gian một tháng nhiều nhất có thể đi đến Tuyền Châu, đến lúc đó lại trở về liền, dọc đường chẳng ầm áp hơn nơi này bao nhiêu, huống chi con đường rời thành hướng về Ký Châu, gió thổi vù vù, giống như dao nhỏ cắt vào trong xương cốt, cát vàng còn dày hơn mây trắng, cộm đến mức không mở nổi mắt, còn có mưa đá bụi như trứng gà, tuyền lớn như lông ngỗng, xe ngựa lại chẳng thể bằng phẳng ở, căn bản chịu không được, đỉnh lều sẽ bị đập hỏng mất, rồi nghe tiếng bánh xe nghiền lên băng, kéo kẹt kéo kẹt, cứ như có ai dùng nhũ băng cạo ngực người, lạnh thấu tim. Ở trên đường vạn nhất lạc người dẫn đầu, phải đóng quân dã ngoại trong trời đông rét mướt, không có lò sưởi, không có chăn mền, dưới một đêm đông lạnh, tóc đều cứng ngắc, gõ nhẹ một cái, toàn bộ gãy rụng. Có khi số xui, còn có thể gặp phải tuyết lang chẳng hạn, chúng nó đều kêu ‘ngao-, ngao-“...”

“Được rồi được rồi,” Văn Liệt mặt đầy hắc tuyến cắt ngang tiếng sói tru của tiểu Bảo, “Ta biết rồi. Với kiểu người trước nay chưa rời nhà trong mùa đông như Hải Chân mà nói, đệ ấy miêu tả quả thực quá sinh động. Bất quá ta có nói chúng ta phải đi con đường Ký Châu kia sao, ta có nói muốn đi về Tuyền Châu sao”

“Hử” Tiểu Bảo tròn xoe hai mắt, “Không phải đi phía nam sao”

“Là hướng nam, nhưng không xa như vậy. Cảnh nội Nghiệp Châu có sơn cốc nhỏ, tứ phía núi vây quanh, gió lạnh thổi không đến, trong cốc có rất nhiều ôn tuyền, khí hậu cực ấm, cách nơi này cũng chỉ bảy tám ngày lộ trình. Ta vốn định mang người đi nơi đó ở hai tháng.”

“A!” Tiểu Bảo lập tức dán lên người Văn Liệt, “Vậy ngày mai chúng ta đi!”

“Chậm. Thằng quỷ Tiêu Hải Tường nhất định đã bỏ chạy suốt đêm, hai tháng sau mới có thể về.”

Tiểu Bảo chỉnh khuôn mặt nhất thời nhẵn thành cục: “Đều do người không tốt, nếu người sớm nói không đi xa như vậy, Hải Chân sẽ không dằn dò ta cẩn thận, ta cũng sẽ không thay đổi chủ ý.”

Văn Liệt vô lực nhìn cậu: “Người đến bây giờ còn tưởng Hải Chân chỉ vì dằn dò người mới chạy tới nói những lời ấy”

“Bằng không vì sao Chẳng lẽ cố ý không cho ta ra ngoài tránh rét” Tiểu Bảo hung dữ nói, “Người nghĩ đệ đệ ta xấu xa như người à”

Văn Liệt thở dài, ở trên giường giãn gân cốt, bất đắc dĩ nói: “Quên đi, ở Văn gia quả nhiên đệ ấy mạnh nhất. Năm nay không có biện pháp...” Hắn cười lộ ra hai cái răng trắng, “Đành phải để ta phụ trách sưởi ấm cho người rồi!”

Sau một tiếng thét chói tai là âm thanh như vật lộn tràn ngập sức sống, phối với tiếng thở gấp và nỉ non cười đùa, vừa hài hòa vừa dễ nghe.

Đêm dần dần sâu.

Ngoài cửa sổ bắt đầu tung bay trận tuyết đầu mùa, từng hạt từng hạt rơi trên mặt hồ, trên mái hiên, trên ngọn cây... thế giới như phủ lên một lớp màn che trắng xóa.

Chẳng qua trong căn phòng nồng đậm tình yêu kia, vẫn đang ấm áp như xuân thì.

(Cùng lúc đó, trong một căn biệt viện ở ngoài thành, Tiêu Hải Chân nâng lên con chó nhỏ thè chiếc lưỡi đỏ, mỉm cười nói: “Kiến Kiến, Liệt Liệt gốc có phải quá sũng hẳn không Thành thị này đã là nhà của tiểu Bảo, hẳn dù sao cũng phải làm quen mùa đông nơi này a, người nói có đúng không”)

36. Phong Duy - Chương 36: Cãi Nhau! Nhà Mẹ Để Và Bỏ Nhà Ra Đi

Văn Tiểu Bảo gã chồng xa ở thời không khác, bởi vì quá ư xa lơ xa lắc, không thể mang thân thể, cha mẹ và đồ cưới của chính mình, đương nhiên cũng chẳng có nhà mẹ đẻ.

Những ai kết hôn đều biết, không có nhà mẹ đẻ, không chỉ thường ở thế hạ phong lúc cãi nhau mà còn không có khả năng dọa dẫm, thậm chí cả khi trốn nhà cũng bất tiện.

Song tình hình của tiểu Bảo càng không giống. Nhà chồng hiện giờ của tiểu Bảo chiếu theo lý giải đúng chuẩn bình thường, kỳ thật chính là nhà mẹ đẻ của cậu, nhưng vì quan hệ đương gia, nhà mẹ đẻ này căn bản không thể có tác dụng bao che khuyết điểm như những nhà mẹ đẻ khác.

Cho nên tiểu Bảo đáng thương sinh sống trong một gia đình không có chỗ dựa, nếu cậu muốn cãi thẳng Văn Liệt, phải dưới những tình huống đặc biệt mới có thể thành công, mà tình huống ấy trên cơ bản rất khó xuất hiện.

Ví dụ như ngày nọ, cậu chỉ leo lên cây hoạt động tay chân, thuận tiện lên cao nhìn xa, mở rộng tầm mắt, bồi dưỡng tình cảm. Bằng năng lực của một người dân tuổi tròn mười tám, cậu đương nhiên có tự do ấy. Nhưng đương lúc cậu tưởng tượng mình là một con chim giang rộng cánh, Văn Liệt xuất hiện ở dưới tàng cây, ra lệnh cho cậu đi xuống mặt đất trong thời gian ngắn nhất. Tiểu Bảo phẫn nộ do cảm xúc kích động, không tự nguyện chấp hành mệnh lệnh này, trong vòng một giây cậu từ trên cây phi thẳng xuống đất, động tác nhanh đến mức cả Văn Liệt không đón được. Tiếp theo đó là nghiêm khắc trừng phạt hạn chế tự do cá nhân, cũng bị tước đoạt quyền lợi leo lên toàn bộ vật có độ cao. Trong quá trình tiến hành xâm lược tàn bạo quyền cơ bản của con người, cả nhà từ trên xuống dưới không ai đứng ở bên tiểu Bảo, do đó làm cho thái độ của Văn Liệt ngang ngược vô cùng.

Lại ví dụ như ngày kia, một cô nàng quận chúa gì gì đó theo cha đến Văn phủ báỉ phỏng, từ sau khi vào cửa khoe ngay phong tình, thường xuyên sờ sờ mó mó dề xòm Văn Liệt, căn bản chẳng thèm để tâm hai con mắt tóe lửa của tiểu Bảo, rồi Văn Liệt còn làm như không biết cô ta giở trò, tất cả đối thoại đều buồn nôn như tán tỉnh trắng trợn. Dưới tình huống ấy tiểu Bảo không thể nhịn được nữa, bắt đầu phản kích, hạ trong trà của cô ta một thuốc nhuộm ăn được, loại thuốc nhuộm này lấy từ Phượng Dương vương, hiệu quả kinh người, cô nàng chỉ uống một ngụm nhỏ, môi và răng đều bị nhuộm thành màu xanh lè, dọa cha cô ngất xỉu ngay tại trận. Quận chúa khóc sướt mướt muốn Văn Liệt làm chủ cho cô ta, Văn Liệt cư nhiên thật sự

làm chủ cho cô ta, ngay trước mặt mọi người lớn tiếng trách cứ tiểu Bảo, còn kéo lên đùi vỗ hai cái. Đánh tuy không đau, nhưng mặt mũi mất sạch, việc này nếu ở hiện đại, người nhà mẹ đẻ sớm chạy tới cửa đánh đôi gian phu *** phu thành đầu heo rồi, há có thể để cho tiểu Bảo đáng yêu chịu ủy khuất như thế

Đúng rồi, còn có ngày ấy. Tiểu Bảo rõ ràng là đang làm chuyện tốt, cháu trai tiểu Nguyên của nguyên lão đầu đang chơi đùa ở mé hồ nhân tạo, bắt cần té nhào vào, giẫy dụa ở trong nước, mắt thấy ừng ực sắp chìm, tiểu Bảo phần đầu quên mình, xả thân cứu người, cho bé hy vọng sống lần nữa. Mà sau đó cậu chẳng nhận được một lời khen ngợi, còn bị Văn Liệt mắng tới tấp, lời nói ác độc cực kì. Mọi người nghe đi, hần hẩn thế này này: “Người là thằng đàn hả, ngay cả áo bông còn chưa cởi đã nhảy xuống nước Nặng như quả cân, chìm còn nhanh hơn tiểu Nguyên! Muốn tìm Long vương làm con dâu hả Đáng tiếc trong hồ này ngoại trừ rùa với rắn nước ra chẳng có cái gì!” Sau đó hần lấy đi toàn bộ y phục của tiểu Bảo, để cho cậu trần truồng ngậy người cả ngày ở trong chăn không thể xuống giường. Vào thời khắc nguy nan giống như thế, nếu có thể cầu cứu nhà mẹ đẻ, cũng không đến nỗi gào khóc cả giọng mà không ai dám để ý a.

Được rồi, thì là trong mấy việc trên tiểu Bảo cũng có phần sai, nhưng chuyện phía dưới tuyệt đối đều là lỗi của Văn Liệt. Sau khi trở lại thời Minh không có TV xem, tiểu Bảo dùng giấy trắng đóng một quyển vở thiệt dày, buổi tối buồn buồn viết nhật kí. Ở trên mặt bìa cậu ghi chú rõ ràng: “Nhật kí của Tiểu Bảo”, cũng đặt trên tầng cao nhất của giá sách. Kết quả vào một buổi chiều âm u, cậu lại bắt gặp Văn nhị thiếu gia cầm trong tay quyển nhật kí tràn đầy riêng tư cá nhân, lật coi nồng nhiệt, ngay cả thấy cậu tiến vào cũng không ra vẻ lúng túng, còn cười ha ha nói: “Tiểu Bảo, văn thể của ngươi thiệt kỳ quái, sao giống như nói vắn vơ vậy” Tiểu Bảo nổi giận đùng đùng vô cớ lại quyển nhật kí, lớn tiếng nói: “Tại sao ngươi có thể xem lén nhật kí của ta”

Văn Liệt hai tay ôm ngực, vẻ mặt rất chi khó hiểu: “Xem lén cái gì, ngươi để trong này, đâu có giấu.”

“Ta mắc gì phải giấu” Tiểu Bảo quát. “Trên mặt bìa rõ ràng viết là nhật kí! Ngươi không biết nhật kí cá nhân chưa được cho phép không thể xem sao Đây là vấn đề thường thức! Ngươi căn bản không tôn trọng riêng tư của ta!”

“Ha ha,” Văn Liệt nói, “Ngươi có riêng tư gì mà ta không thể biết”

Tiểu Bảo tức nóng máu, hung hăng đá một cước, quát to: “Ta muốn chia tay với ngươi!!!” Ôm chặt quyển nhật kí trở về phòng, thu dọn vài bộ quần áo vào một cái bọc nhỏ, chạy ra khỏi cổng Văn phủ.

Đứng nơi phố xá đông người, tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy thiên hạ to lớn, nhưng không có chốn cho cậu. Nếu đi Tầm Thủy biệt viện chẳng khác nào để Văn Liệt đi đón cậu, những người quen biết khác không phải bạn của cậu, mà là bạn của Văn Liệt, không ai bằng lòng gạt Văn Liệt thu lưu cậu. Ngấm lại cảm thấy thương tâm, một mình tiến vào từ cửa sau, lặng lẽ trốn trong căn nhà tranh sắp sụp sau phòng củi khóc, khóc khóc rồi ngủ.

Văn Liệt cho rằng hễ tiểu Bảo đi, rồi nhà cũng chỉ đi tìm Hải Chân, cho nên không sốt ruột lắm. Sau khi xử lý xong vài văn kiện, phỏng đoán tiểu Bảo đã nguôi giận, lên xe ngựa đi Tầm Thủy biệt viện đón cậu, lại phát hiện cậu vốn không có đó, nhất thời quỳnh quáng. Sau khi hỏi tất cả những người quen biết với tiểu Bảo, Văn Liệt gấp đến độ méo mặt, phái toàn bộ người trong Văn phủ đi tìm, còn mượn binh mã của phủ nhị hoàng tử xuất thành truy đuổi mọi ngõ đường. Phen này truy lùng tầm cỡ, so với tìm bọn cướp sông cướp biển còn nghiêm mật hơn, nhưng kết quả vẫn cứ sống không thấy người, chết không thấy xác.

Ngay khi Văn Liệt suýt phát điên, Phương Dương vương chạy lại giúp vui, hần đáp ứng hỗ trợ bằng điều kiện một lời hứa hẹn của Văn Liệt, sau khi nhận được đáp ứng liền dắt một con chó săn, cho nó hửi y phục của tiểu Bảo rồi thả ra, kết quả chó săn không xuất môn, chạy ngay đến sau phòng củi, ở trong đồng rơm rạ tìm được tiểu Bảo ngủ say.

Cuối cùng vấn đề được giải quyết ở trên giường, Văn Liệt ân hận, cũng tự mình thêm một câu chú thích lên mặt bìa nhật kí của tiểu Bảo: “Chưa được sự đồng ý, không được xem tùy tiện.”

Tiểu Bảo tìm người sửa chữa lại ngôi nhà tranh. Về sau chỉ cần cãi nhau với Văn Liệt, cậu trốn ngay vô đây, dần dà, người trong Văn phủ đều gọi nhà tranh là “Nhà mẹ đẻ của tiểu Bảo.”

Một buổi tối cuối đông, tiểu Bảo quần chật chần trên người, canh giữ bên chậu than trước giường, vẫn thấy muốn run, hy vọng cái máy sưởi ấm bằng giọng nói, bằng da thật, thiên nhiên thuần khiết, nhiệt độ ổn định

có thể mau mau đến bên người. Thế nhưng Văn Liệt vẫn ngồi dưới ngọn đèn, không biết viết cái chi mà hết sức chăm chú, kêu vài lần liên tiếp, hần đều nói qua loa: “Tối rồi, tối rồi.”

Tiểu Bảo mất hứng nhảy xuống giường, lết theo chân đến bên bàn, cầm lấy trang giấy Văn Liệt đang viết, bủ môi nói: “Ngày mai viết tiếp được không, đã trễ thế này, nên nghỉ ngơi đi.”

Văn Liệt đưa tay đỡ: “Mau trả lại cho ta, thêm chút nữa là xong rồi. Người quay về giường đi, phía dưới lạnh.”

Tiểu Bảo giấu tay cầm trang giấy ra sau: “Người không đến, ta không trả lại cho người.” Nói xong xoay người muốn trèo lên giường, ai ngờ giẫm phải góc chần, bịch một tiếng ngã nhào ra đất, tờ giấy trong tay bay lên không trung, đu đưa rơi vào chậu than, trong nháy mắt biến thành tro tàn.

Tiểu Bảo trong lòng biết gây họa, chột dạ đứng lên, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Văn Liệt sớm giận tái mặt, vỗ bàn, mắng: “Đừng nói giúp đỡ, người ngoại trừ thêm phiền còn có thể làm gì?”

Tiểu Bảo biện giải: “Ta cũng đâu phải cố ý.”

Văn Liệt không chiều theo không buông tha: “Nếu người cố ý, chỉ sợ ngay cả phòng cũng bị đốt! Người có biết ta tốn bao nhiêu thời gian mới viết tới đây không hả?”

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, bắt đầu mất kiên nhẫn: “Không phải là tờ giấy thôi sao, đáng giá cho người hô to gọi nhỏ như thế, ta đền cho người là được!”

“Đền Người đền thế nào Người đền không được, ta chẳng dám để cho người đền!” bản mặt của Văn Liệt y như khối sắt, không chút thả lỏng.

Tiểu Bảo tức xông nã, vung chân, lớn tiếng nói: “Người chán ghét qua đây giúp ta thì nói rõ! Ta mới không hiếm lạ nhé, chúng ta tuyệt giao!”

Văn Liệt ngực phập phồng kịch liệt, đột nhiên vung bút trong tay, nói: “Tốt! Dù sao ta cũng chịu không nổi người.” Bước ra ngoài, đóng cửa cái rầm.

Tiểu Bảo nhịn xuống nước mắt, bò lên giường, ôm lấy gối đầu. Than trong lò sưởi cháy đỏ hồng, nhưng không khí trong phòng vẫn lạnh như băng. Từ khi vào đông tới nay, tiểu Bảo lần đầu tiên ngủ một mình, ngoại trừ hàn ý toàn thân, càng khó chịu được là buồn bã và bất an trong lòng.

Sau một đêm tỉnh dậy tiểu Bảo quyết định hướng Văn Liệt xin lỗi nhận sai, bởi vì bất luận thế nào là cậu sai trước, nói không chừng thiêu hủy gì đó khá quan trọng, cho nên Văn Liệt mới giận như thế.

Có điều tìm vòng trong sân, không ai biết Văn Liệt đi đâu, cũng không rõ tới qua hần ngủ chỗ nào. Đợi tới trưa, tiểu nhị của cửa hàng bên ngoài nói hần hôm nay không tới thị sát sinh ý, phái người đi thám thính tin tức cũng trở về báo cáo hần không vào triều. Tiểu Bảo lo lắng tìm Văn thái sư, ông cũng không biết vì sao không gặp Văn Liệt. Đợi cả buổi chiều, đột đến khi tối, trong kinh thành vẫn không có tung tích của Văn Liệt.

Tiểu Bảo suốt đêm không chợp mắt, khi ngày mới vừa lên, cậu đi Tầm Thủy biệt viện, hai mắt sưng như quả đào, Hải Chân vội vàng ra đón nói “Làm sao vậy”, tiểu Bảo nhào ngay vào lòng y, cất tiếng khóc lớn “...Chân... Văn Liệt hần... bỏ... bỏ nhà ra đi...”

Là người lớn lên cùng Văn Liệt, Tiêu Hải Tường quả thực không thể tin hần làm ra cái việc bỏ nhà đi bụi. Nhưng sau khi trải qua tra xét cẩn thận, xác nhận hần thật sự không ở kinh thành, mà bằng thân thủ của Văn Liệt, không có khả năng bị bắt cóc không để lại dấu vết, kết luận chỉ có thể là: Hần nhất định tự mình đi.

Tiểu Bảo buồn bã vô cùng, ai an ủi cũng không nghe, kiên trì muốn đợi gió tây lạnh buốt đi tìm Văn Liệt, bị Hải Chân sống chết giữ lại.

Màn đêm buông xuống vẫn một đêm không ngủ. Buổi sáng ngày thứ ba, mắt của tiểu Bảo đã sưng đến mức gần như không mở ra được, ôm y phục của Văn Liệt ngồi ngẩn ngơ.

Hải Chân cũng không ngủ, ở trong phòng thông thả bước qua lại, cứ cảm thấy hình như có chỗ nào không thích hợp.

Lúc này cửa mở, một người tiến vào.

“Tiểu Liệt!” Hải Chân ghen ngào hô.

Tiểu Bảo nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một hình dáng mông lung, nhưng thế đã đủ rồi. Cậu bắn lên như viên đạn, đụng vào ngực Văn Liệt như một tia chớp, ôm chặt lấy hắn, vừa khóc vừa thút thít nói loạn cả lên, không chịu buông tay.

Văn Liệt hiển nhiên giật mình vô cùng, nắm cầm tiểu Bảo nâng mặt cậu lên, vừa thấy liền sốc nặng, vội vàng ôm cậu vào lòng ngồi xuống, gọi người lấy nước đá xoa cho cậu, đau lòng đến mặt mũi trắng bệch.

Mắt chườm đá, tiểu Bảo không thấy gì cả, càng không chịu buông Văn Liệt ra, ôm chặt thêm, miệng nói không ngớt: “Đều là ta không tốt, ta về sau không bao giờ nói tuyệt giao với người nữa, người đừng bỏ nhà nhé”

“Bỏ nhà” Văn Liệt nhìn Hải Chân đứng ở một bên đan xen ngón tay, “Ai bỏ nhà vậy”

“Huynh á.”

“Ta” Văn Liệt ngẩn tò te, “Ta bỏ nhà lúc nào”

“Nếu không phải, hai ngày nay vì sao huynh lặng lẽ biến mất”

“Nào có lặng lẽ, ta rõ ràng kêu Phượng Phi Ly mang lời nhắn...” Hắn đột nhiên dừng lại. “Thằng quỷ Phượng Dương không tới truyền tin phải không”

Hải Chân nhún vai.

Văn Liệt tức giận đến biến sắc, vội đóng cửa bả vai của tiểu Bảo nói: “Người nghe ta giải thích, mấy ngày nay ta...” Lời còn chưa dứt, hắn phát hiện tiểu Bảo đã chìm vào giấc ngủ mà ngón tay vẫn nắm chặt vạt áo hắn không rời.

Chờ tiểu Bảo tỉnh lại Văn Liệt mới kể tỉ mỉ ngọn nguồn. Té ra mấy năm trước khi tiên hoàng còn tại vị từng bố trí mười hai kho vũ khí giữa kinh thành và Nghiệp Châu, vị trí cực kỳ bí ẩn, chỉ có Văn Liệt tham gia việc này lúc ấy nhớ rõ toàn bộ phương vị. Trước đó vài ngày hoàng đế quyết định sửa mười hai kho vũ khí này thành lương kho, phải Văn Liệt đến chỉ đạo. Văn Liệt lo lắng mình đi rồi tiểu Bảo ngủ sẽ thấy lạnh, kiên quyết không chịu đích thân đi, chỉ đáp ứng vẽ chi tiết tất cả vị trí. Đáng tiếc vào buổi tối trước một ngày giao nộp bản vẽ đã bị tiểu Bảo vô ý thiêu hủy, sau khi hai người cãi cọ vài câu thì Văn Liệt xuất môn, đúng lúc gặp phải đặc sứ hoàng đế đến thúc giục kỳ hạn. Văn Liệt không thể không đích thân đi đánh dấu mười hai kho này. Bởi vì mới vừa cãi nhau, Văn Liệt nghĩ tiểu Bảo nhất định còn đang đổi, lúc này đi nói cho cậu biết phải ra ngoài khác chi đổ thêm dầu vào lửa, mà không biết trùng hợp hay không trùng hợp gặp được Phượng Dương vương bèn nhờ nhắn cho người nhà hắn, bảo mình xuất môn tối đa ba ngày sẽ về. Nhưng tức thay tên Phượng Phi Ly kia đùa dai quen thói, vậy mà giấu không báo, tạo thành hiện tượng sai lầm – hắn bỏ nhà ra đi, hại tiểu Bảo thương tâm vô ích lâu như vậy.

Không đợi Văn Liệt khởi binh vắn tội, Phượng Dương vương lại đến thăm hỏi như kẻ nhân rồi. Tiểu Bảo nhảy qua chất vấn, Phượng Phi Ly cười khanh khách, căn bản không nhận tội, còn vô cùng tao nhã hất đầu nói: “Ta nào có giấu không báo, Liệt Liệt nhờ ta chuyển lời cho người nhà của hắn, chỗ đâu đặc biệt nói cho ai, thế nên ta bèn phái người đưa tin cho đại ca đang ở Lâm Châu của hắn, nói tiểu Liệt xuất môn tối đa ba ngày sẽ về, một chữ cũng không sai nhé. Chuyện này không thể trách ta nha, ha ha ha... ha ha ha ha...”

Tiếng cười đắc ý vang mãi bên tai, ai đó tức đến ngứa răng.

Ai, theo ý nghĩa nào đó mà nói, cái người Phượng Phi Ly này ấy, cũng là rất mạnh.

.....

37. Phong Duy - Chương 37: Nam Nhân Không Có Sự Nghiệp

Tiểu Bảo là người chủ nghĩa nữ quyền, còn là chủ nghĩa nữ quyền kiên định. Cậu cho rằng phụ nữ nếu không có địa vị kinh tế độc lập, thì không thể có được địa vị nhân cách độc lập.

Phụ nữ còn thế, đàn ông càng miễn bàn. Văn Tiểu Bảo nhận được sự giáo dục hiện đại hiển nhiên có cái nhìn độc đáo về vai trò xã hội của người đàn ông.

Đáng tiếc, tình cảnh trước mắt của tiểu Bảo, nói thế nào cũng không giống như có sự nghiệp riêng của bản thân. Nếu không có quan hệ tình nhân với Văn Liệt, cậu còn có thể xem là có nghề nghiệp tiểu tư, sinh sống bằng tiền lương lao động. Nhưng từ sau khi thành ái nhân thân yêu của Văn Liệt, cậu càng ngày càng... càng cảm thấy mình được bao dưỡng, mỗi ngày rời nhà vòng đi vòng lại, căn bản không làm được cái gì có tính sản xuất sáng tạo, cuộc sống quá ư cảm y ngọc thực.

Đổi lại những người khác, có lẽ sẽ nghĩ dù sao mình là họ Văn chân chính, hiển nhiên được hưởng sản nghiệp Văn gia, nhưng điều này tuyệt không phải nguyên tắc làm việc của tiểu Bảo. Để đạt được nhân cách ngang hàng Văn Liệt, cậu quyết định từ chức thiếp thân tiểu tư, khai sáng sự nghiệp bản thân.

Văn Liệt không phản đối hùng tâm tráng chí của tiểu Bảo, nếu cậu vẫn ở Văn phủ, thích chơi gì thì chơi, thành công đương nhiên tốt, thất bại thì đâu phải hẳn không chi nổi chút học phí ấy.

Tiểu Bảo tiến hành điều tra thị trường và phân tích tính khả thi chu đáo chặt chẽ, quyết định thành lập “Công ty bảo hiểm Văn thị”, mình đảm nhiệm tổng giám đốc, mời Văn Liệt – cổ đông lớn nhất đảm nhiệm chủ tịch, tiếp nhận các loại nhân thọ, tài sản và bất trắc ngoài ý muốn.

Để kỳ khai đắc thắng, thuận lợi nhận được nghiệp vụ đầu tiên, cậu đích thân đến Tầm Thủy biệt viện tiến hành chào hàng với Tiêu Hải Chân.

“Mỗi người sống trong xã hội này, mọi lúc mọi nơi đối mặt với nhiều rủi ro, mà vai trò của bảo hiểm chính là mang lại bồi thường tối đa trong trường hợp không may xảy ra.” Tiểu Bảo thắm thì xong uống chén trà, bôi trơn dầu lưỡi.

“Hải Chân, người còn nhớ lão Vương mở cửa hàng thi họa ở phố Nhạc Chí mới bệnh chết mấy ngày trước đó không?”

“Nhớ a. Không biết là bệnh gì, thời gian từ phát tác đến không cứu được chưa tới nửa ngày.”

“Lão Vương là trụ cột trong nhà, kinh tế cả nhà dựa vào cửa hàng ông kinh doanh. Ông vừa chết, một nhà thê nhi già trẻ không nơi nương tựa, có đáng thương không?”

“Quá đáng thương, tiểu Liệt không phải cho người nhà ông ấy ba trăm lượng bạc, chuẩn bị hậu sự, nuôi nấng con nhỏ rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng người nghĩ xem, có bao nhiêu người may mắn có thể được vương gia cứu tế Phần lớn người rơi vào tình cảnh mất đi nguồn thu nhập đều chỉ có một đường chết. Chỉ bằng hành động từ thiện của cá nhân thì không thể giải quyết vấn đề xã hội này!” Tiểu Bảo bất bình không thôi, vung nắm tay, tựa như chính trị gia đang diễn thuyết.

“Thế phải làm sao đây?”

“Mua bảo hiểm a!” Tiểu Bảo cười hề hề, “Nếu lão Vương trước khi chết từng mua bảo hiểm bệnh hiểm nghèo của ta, ắt theo lãi suất ưu đãi khai trương, người nhà của ông ấy có thể nhận được đền bù ba trăm mười bảy lượng bạc trắng, đủ cung cấp nuôi dưỡng con nhỏ trưởng thành.”

“Thế à” Hải Chân dường như có hứng thú, “Mua thế nào?”

“Bảo hiểm bệnh hiểm nghèo mỗi tháng đóng một lượng ba tiền, ta trở lại báo cáo tiểu Liệt, người xem xem.”

Hải Chân xem nửa ngày, hình như xem không hiểu: “Nếu người muốn ta mua, mua cái nào thì hợp?”

Tiểu Bảo uống miếng nước nữa cho thông họng, giới thiệu: “Người có thể mua bảo hiểm tai nạn cá nhân, thêm bảo hiểm bệnh hiểm nghèo, nếu mua hai phần sẽ cho người ưu đãi giảm giá, hai phần bảo hiểm tháng gửi tổng cộng ba lượng năm tiền, có hai loại kì ba năm và kì năm năm.”

“Ta mỗi tháng đưa cho người ba lượng năm đồng bạc”

“Đúng vậy.”

“Người cho ta cái gì”

“Ta ký phiếu bảo hiểm cho người a. Nếu người trong thời gian bảo hiểm gặp rủi ro, gãy tay nè gãy chân nè, hoặc mất khả năng lao động, ta phải đưa cho người hai trăm năm mươi lượng, nếu người chẳng may chết đi, ta phải đưa cho người...”

Còn chưa nói xong, tiểu Bảo cảm giác mình bị người ta nhấc bổng, vừa xoay đầu, đối diện cặp mắt nổi giận đùng đùng của Tiêu Hải Tường.”

“Người nói hưu nói vượn cái gì, Chân ca của ta sẽ không gặp rủi ro! Cũng sẽ không chết! Người chạy tới nói một đồng điếm quở là có ý gì Mau rút ra ngoài.”

“Ai, người sao thế. Ý nghĩa của bảo hiểm là phòng trước tai họa, không gặp chuyện đương nhiên tốt, nhưng nếu một mai xảy ra chuyện...” Anh chào hàng rất cuộc không thể nói hết lời mình, bởi vì cậu đã bị ném ra cửa.

“Người có chắc ổn không” Văn Liệt thở dài, nhìn tiểu Bảo không phục bò dậy, “Người ta chẳng dừng trả tiền cho người, còn phải chịu đựng người giả thiết nào là bị thương này, tàn tật này, chết này, kẻ nào có bệnh mới đồng ý chuyện này.”

Tiểu Bảo bất đắc dĩ nhìn người cổ đại không biết gì, rất có cảm giác hạ trùng không thể bàn chuyện tuyết băng. Thời Minh sao không có chút ý thức bảo hiểm vậy kia

Thị trường bảo hiểm nhân thọ xem ra hữu hạn, tiểu Bảo chuyển sang bảo hiểm tài sản.

Cậu tìm ông chủ vận chuyển hàng hóa Hà thị.

Hà thị là sản nghiệp số một thuộc cấp dưới thần phụ của Văn gia, Hà lão bản ngoại trừ hằng năm giao nộp phần chia lợi nhuận thì trên cơ bản thuộc kinh doanh tự chủ, tiểu Bảo để tránh bán buôn khó khăn mới tìm ông ấy.

Vì biết địa vị của tiểu Bảo ở Văn gia, càng bởi vì Văn nhị thiếu gia thấy chơi vui nên đích thân đi chung, Hà lão bản nhiệt tình tiếp đãi anh bạn chào hàng hễ chiến thì thua mà thua rồi lại chiến.

Hàn huyền xong xuôi, tiểu Bảo hỏi: “Hà lão bản, nghe nói ngài gần đây tiếp nhận một lượng hàng, sẽ vận chuyển đến Tuyên Châu theo đường biển, đúng không”

“Không sai, quãng thời gian gần đây chúng tôi tiếp nhận một lượng hàng rất lớn.”

“Nhưng mà đường biển rất phiêu lưu nha.” Tiểu Bảo vẻ mặt lo âu.

Hà lão bản nhíu mày, “Nay là lúc gió mùa, quả thực có phiêu lưu. Nhưng mà thuyền và thuyền viên của Hà thị đều từng trải gió mưa lâu năm, nhị thiếu gia chớ lo lắng.”

“A, ta không lo lắng,” Văn Liệt thần nhiên hớp một miệng trà, “Không liên quan tới ta, là hấn có lời muốn nói.”

“Hà lão bản,” Tiểu Bảo nhích lại gần ông, “Với tình huống trước mắt, ta cảm thấy ngài mua một phần bảo hiểm tài sản vận chuyển là thích hợp nhất đó.”

“Bảo hiểm gì cơ Đó là gì vậy”

“Không phải món đồ, là thế này.” Tiểu Bảo lấy ra bàn tính, “Nghe nói giá trị món hàng của ngài là chín vạn lượng bạc, ấn theo tỉ lệ phần trăm thu được, ngài chỉ chín trăm lượng bạc, đổi lại cho ngài sự đảm bảo, nếu món hàng trên đường có tổn thất gì, bảo hiểm Văn thị sẽ đền toàn bộ!”

“Đền toàn bộ Vậy nếu không có tổn thất”

“Không có thì đâu sao.”

“Tiền ta chi không trả lại.”

“Đương nhiên không trả lại. Đây là phí dụng ta thay ngài gánh vác phiêu lưu này, có bảo hiểm ngài chẳng phải yên tâm rồi sao, xảy ra tai nạn chẳng sợ chi.”

“Chín trăm lượng bạc chỉ để mua yên tâm” Hà lão bản tròn xoe mắt, “Quên đi, tự ta gánh chút lo lắng ấy được rồi.”

Văn Liệt phì cười, tiểu Bảo lườm nguýt hần.

Bôn ba cả tháng trời, tiểu Bảo bắt hạnh đến một cái hợp đồng cũng chả có. Hải Chân vốn định mua một cái chơi, nhưng Tiêu Hải Tường âm ỉ không cho, nói cái gì mà “Trả tiền là chuyện nhỏ, cho bao nhiêu cũng chẳng sao, nhưng quyết không thể tự làm mốc chính mình”, còn đâu một chàng trai trẻ có chí tiến thủ, cứ như ông cụ mê tín ấy.

Bảo hiểm Văn thị kết thúc trong u ám, tiểu Bảo trao trả tiền vốn cổ phần cho Văn Liệt. Sau một quãng thời gian trù bị nho nhỏ, lại giống trống phất cờ, mở một công ty tiếp thị, lấy cái tên rất oai – “Liệt Liệt Phong Vân”. Phạm vi kinh doanh của công ty là quảng cáo, kinh doanh chính là bất kỳ sản phẩm hay dịch vụ đóng gói, để đạt được hiệu suất tiêu thụ tốt.

Lúc này đây khởi đầu rất thuận lợi. Sau khi nhận được ủy thác từ tửu lâu Phú Lâm buôn bán nhỏ, tiểu Bảo lập tức thiết kế một loạt hoạt động tiếp thị.

Một là tuyên truyền thương hiệu. Trước tiên muốn người phát tờ DM giữa phố xá đông người, nếu có người nguyện ý đọc nội dung tờ rơi trước mặt mọi người một lần, được thưởng một xâu tiền đồng; sau đó kêu trẻ nhỏ toàn thành cùng hát bài vè: “Hương phiêu ngàn dặm, danh truyền trăm năm... Phú Lâm tửu lâu!”, “Hưởng thụ như quan lớn, thu phí như dân thường...” “Bình sinh không vào Phú Lâm lâu, thì xưng anh hùng cũng hoài phí công...” Tóm lại kinh thành nhất thời sôi nổi lạ thường, danh khí Phú Lâm tửu lâu vang xa.

Hai là biện pháp ưu đãi: Phàm ở bản lâu tiêu phí một lần vượt mức năm mươi lượng bạc, tặng thẻ khách quý, về sau mỗi lần hạ cổ được giảm mười lăm phần trăm, mua bốn món tặng một món canh, tiêu phí hết trăm tặng hai mươi; mỗi ngày cung cấp năm món giá rẻ đặc biệt, giả cả giảm năm phần trăm, cụ già ngoài sáu mươi chứng minh bằng hộ tịch, sĩ tử ra sức học hành chứng minh bằng học viện cùng hưởng thụ ưu đãi giá cả... Nhiều vô số, có khi ngay cả tiểu nhị của quán còn chẳng rõ hôm nay giới thiệu những gì.

Ba là bốc thăm trúng thưởng: Tất cả khách nhân khi tính tiền đều sẽ được phát một thẻ bốn chữ số, mỗi ngày ở lâu hai rút thưởng trước mặt mọi người, người trúng thưởng nhận được phiếu ăn miễn phí trị giá năm mươi lượng bạc.

Khỏi phải nói, mấy chiêu vừa ra, Phú Lâm tửu lâu quả thực đông khách. Văn Liệt vì cổ động mà đi một lần, sau khi nhận được thẻ khách quý thì không ghé qua lần nào. Rầm rộ gần một tháng, Phú Lâm lại chậm rãi khôi phục vắng vẻ của ngày xưa. Tiểu Bảo trầm tư không thể giải, suốt đêm chuẩn bị phương án mới. Văn nhị thiếu gia không kiên nhẫn chờ ở giường, mở miệng vàng: “Tiểu Bảo, ngươi ném qua đồ ăn của Phú Lâm tửu lâu chưa”

“Bạn như thế, có chỗ nào rảnh rồi... Ngươi mau ngủ, đừng phiền ta...”

“Ta nói cho ngươi hay, chỉ bằng đồ ăn của tửu lâu, tặng miễn phí ta cũng không thèm! Ngươi có dày vò thế nào cũng vô dụng, mở tửu lâu, trên thực tế dựa vào đầu bếp, tuy có bản lãnh thơ ca nhưng không thể không có chút trình độ!”

Tiểu Bảo quay đầu nhìn hần kinh ngạc, ngã không gượng dậy nổi.

Liệt Liệt Phong Vân vì thế hành quân lặng lẽ. Tiểu Bảo giãy dụa thử nghiệm cái khác.

Xây dựng lớp dạy bơi, nửa tháng chẳng tuyển được một học trò...

Thiết lập câu lạc bộ tập thể hình, một đám đại thiếu gia to béo mới nhảy hai ngày đã chuồn sạch, song kiếm được một khoảng học phí.

Lại mở một “công ty du lịch vòng quanh thế giới”, các cô hướng dẫn viên du lịch mới đào tạo không đến ba ngày, toàn thể trở về lên án khách nhân quấy rối ***, tiểu Bảo sợ tới mức đóng cửa ngay lập tức...

Cuối cùng cắn răng xuất ra tuyệt chiêu, hết lòng hết sức cải biên tác phẩm lớn có một không hai “Bá tước Monte Cristo”, liên lạc một gánh hát, vất vả dàn dựng ba tháng, thủ diễn quả nhiên vang động, trong nháy mắt khách đến như vùn, bạc kiếm ào ào, đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, một tháng sau gánh hát của Phượng Dương vương phủ cũng đưa ra cùng tiết mục, sử dụng đội hình ngôi sao, diễn kỹ, trang phục, đạo cụ không gánh hát nào sánh bằng, đương nhiên đoạt đi phần lớn khách nhân. Tiểu Bảo giận tím mặt, làm ầm ở chỗ Phượng Phi Ly, chỉ trích hằn lầy trộm bản quyền, là hành vi trái pháp luật, phải bị pháp luật nghiêm trị và dư luận khiển trách, dù cậu có lý lẽ, hồ ly vương chỉ nhún vai, cười hì hì: “Bản quyền là gì, chưa từng nghe qua...” Tiểu Bảo tức đến mức về nhà túm Văn Liệt cắn một trận.

Chẳng qua một lần vấp ngã, ba ngày sau tiểu Bảo lại tìm Phượng Phi Ly, lấy giá trên trời bán “Vua Lear” và “Chàng lái buôn thành Vesine” cho hắn, xem như kiếm về phí ăn trong nhiều năm.

Lần lộn gần một năm, tiểu Bảo vẫn không tìm thấy nghề nghiệp ổn định, tâm trạng đang lạc quan, thì Tiêu Hải Chân tung tăng đến chơi. Nguyên lai y mặc y phục tiểu Bảo thiết kế cho cùng Chu Sâm Lệ xuất môn du ngoạn, dọc đường đi có vô số con cháu phú gia lân la đến gần, khen y phục của y đẹp lạ, tuy hoàng tử Chu gia giận nổi gân xanh, nhưng nêu gợi ý cho Hải Chân.

Sau một hồi thương nghị, Văn Liệt chính thức mượn Văn Tiểu Bảo tiên sinh làm nhà thiết kế độc quyền của Văn gia, mở tiệm may hội viên đầu tiên kinh thành, và định kỳ tổ chức trình diễn thời trang, dẫn dắt trào lưu mới của giới thượng lưu xã hội.

Có Văn Liệt, Hải Chân, Hải Tường, Chu Sâm Lệ và Phượng Phi Ly trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi làm người mẫu, sinh ý sao lại không tốt Chỉ một năm, tiểu Bảo đã thành công chiếm lĩnh thị trường các thành phố lớn trong cả nước, đang tích cực thực hiện đại lý độc nhất vô nhị cung cấp và sản xuất tất cả quan bào...

Ha ha, người của lịch sử cực mạnh, chẳng nhẽ không đúng với tiểu Bảo dễ thương bắt khuất của chúng ta sao

HOÀN

38. Phong Duy - Chương 38: Cô Bé Lọ Lem

Tên kịch: Cô bé Lọ Lem.

Biên kịch: Văn Tiểu Bảo.

Bảng phân công diễn viên.

Lọ Lem – Tiêu Hải Chân.

Người cha – Văn Tiềm.

Mẹ kế – Chu Cung Lệ (hoàng đế)

Chị cả – Văn Liệt (sau khi mặt đầy hắc tuyến kháng nghị, tiểu Bảo đáp ứng hắn có thể chọn một trong hai vai diễn chị cả và xe bí đỏ, tiểu Liệt đành phải chọn cái này).

Chị hai – Tiêu Hải Tường (bởi vì không muốn sắm vai đứa phép của bà tiên, tiểu Tường cũng kiên trì biểu diễn).

Bà tiên – Văn Tiểu Bảo.

Hoàng tử – Chu Sâm Lệ.

Đức vua – Văn thái sư.

Hoàng hậu – Phượng Dương Vương (Khi tuyên bố vai diễn này, toàn thể diễn viên té ngựa...).

Người hầu hoàng gia – Trần Du, Hoa Nhất Khiếu.

Lời thuyết minh: Chấn Lâm (Thiếu chủ Hắc bang)

Danh sách nhân viên tổ kịch:

Đạo diễn: Văn Tiểu Bảo.

Thiết kế trang phục: Văn Tiểu Bảo.

Hóa trang: Phượng Dương Vương.

Kịch vụ: Văn Lệ Kinh.

Mở màn.

Bối cảnh là phòng bếp ở sân sau của Văn gia.

Hải Chân (Cinderella) đang thái rau, mặc chiếc váy dài mộc mạc, toàn thân dính bột mì. (chú thích: Chủ ý ban đầu của tiểu Bảo là muốn trét tro thiệt, đắp nặn ra một cô bé Lọ Lem sống động, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của hai kẻ nào đó, cuối cùng nhớ tới mình đang ở Minh triều, không có mua bảo hiểm nhân thọ, đành phải từ bỏ).

Lời thuyết minh vang lên: Lâu thiệt là lâu trước kia, ở một đất nước giàu có, có một cô gái khổ mệnh, tên là “Xin bờ ré na”...

(Đạo diễn tiểu Bảo: Cắt! Cái gì Xin bờ ré na! Dạy bao nhiêu lần rồi, là “Cinderella”, đọc lại!)

Lời thuyết minh tiếp tục:... Một cô gái khổ mệnh, tên là Sin...ờ...ré...ờ... Bời vì cha mẹ cô bị ép không thể tham gia diễn xuất, cho nên cô trở thành người con gái bị chà đạp bởi người cha yếu đuối và bà mẹ kế độc ác.

Hải Chân xướng: Trên đời chỉ có mẹ tốt thôi, trẻ không mẹ như ngọn cỏ... Tìm đến vòng tay yêu thương, nay phải nương nhờ...

Văn Tiềm (người cha) lên sân khấu: ài, ở trong căn nhà này, ta như một cái bóng, không ai chú ý đến ta.

Cung Lệ (mẹ kế) lên sân khấu: Hừ, chỉ cần có ta ở đây, toàn bộ tất tần tật, đều bị ta khống chế. Phổ thiên chi hạ, mạc chi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thần.

(Khắp gầm trời này không đất nào không phải đất của vua, không có người nào không phải thần dân của vua)

Hai người xuống sân.

Lời thuyết minh tiếp tục: Cô mỗi ngày phải làm bếp núc, nuôi bốn cái miệng khác trong nhà, cho nên toàn thân luôn dính đầy bột mì, bụi thoa thoa, che khuất gương mặt vốn xinh đẹp, do đó tất cả mọi người gọi cô là cô bé Lọ Lem.

Văn Liệt (chị cả) cau mày lên sân khấu, vừa đi vừa lầm bầm: Tại sao ta phải mặc cái váy phòng bụi này, đóng cái vai như vậy

Hải Tường (chị hai) tràn đầy mạnh mẽ xông lên sân: Chân ca Chân ca, huynh làm món gì ngon thế Thơm quá à...

Hải Chân mang sang một cái đĩa: Đây là điểm tâm làm dựa theo miêu tả của bà tiên – bổ đỉnh hoa quả. Nếu ăn không đủ no, đợi lát nữa ta làm chân gà Hán Bảo thơm giòn cho đệ, còn có bò hầm hình trái tim đó.

Hải Tường hoan hô: Chân Ca huynh khóc quá.

(Đạo diễn tiểu Bảo: đọc không chuẩn! là giỏi quá! Làm lại!!)

Hải Tường hoan hô: Chân Ca huynh giỏi quá!

Văn Liệt sờ mớ da gà trên người.

Văn Tiềm lên sân khấu: Các con gái! Các con gái! Có tin vui!

Văn Liệt lại sờ mớ da gà trên người.

Văn Tiềm: Có một tin đặc biệt tốt!

(Đạo diễn tiểu Bảo nhắc nhở: hào hứng lên nào!)

Văn Tiềm hăng hái nói: Đây là tin mới nhất ba nhận được từ trong cung!!

....

.....

(Đạo diễn tiểu Bảo giậm chân giậm dừ: Văn Liệt, người nên tiếp lời!)

Văn Liệt miễn cưỡng: Cha à, có tin gì người biết mà ta không biết

Văn Tiềm: hoàng tử điện hạ từ Bắc cương trở về cung đình!

Văn Liệt Hải Tường vô lực: Hắn mới đi năm ngoái đã trở về rồi!

Văn Tiềm ra vẻ thần bí: Nhưng mà các người không biết, tối ngày mai, trong hoàng cung sẽ cử hành vũ hội long trọng cho hoàng tử, mời toàn bộ nữ lang (*) chưa cưới trong kinh thành, ... Ế không... Là nữ lang (**) vào tham gia, cha cũng nhận được thiệp mời, muốn ta dẫn ba tiểu thư xinh đẹp đi cùng.

(Ồ (*) chữ lang này nghĩa là sói, (**) mới là nghĩ con gái theo cách gọi cũ)

....

.....

(Đạo diễn tiểu Bảo lại nổi giận: Ba người các người! Tiếp lời!!)

Ba người miễn cưỡng nắm chặt hai tay trước ngực: Á, vũ hội cung đình! Khiến bao kẻ hướng về, chúng ta muốn đi!

Văn Liệt: Phải cho ta đi, trừ phi không mặc cái váy như cái nôi, không mang theo mấy đường ren buồn cười, không trát mỡ phấn son tẩm lợm, không phe phẩy cây quạt cười như thằng ngu...

(Đạo diễn tiểu Bảo dùng ánh mắt sắc bén nhìn hắn chằm chằm, vô hiệu)

Đạo diễn tiểu Bảo nói: Tối nay người không muốn lên giường Thế là tiểu Liệt đầu hàng.

Văn Liệt: Ta muốn đi, ta phải mặc chiếc váy đuôi dài như lông công, khâu những đường ren xinh đẹp, thoa chút son thơm ngọt lên hai gò má trắng mịn, làm cho mỗi một ánh mắt của vương công quý tộc đều lướt theo cây quạt lay động của ta... (Nói xong lời kịch, lập tức chạy vào góc phòng ới...). (ói ké)

Hải Tường: Ta cũng muốn đi, ta phải xem thằng hoàng tử chết tiệt rốt cuộc có bộ dạng gì, hỏi hắn tại sao không chết quách ở Bắc Cương đừng về, ta quảng yêu cầu quyết đấu lên mặt hắn, ta muốn cho hắn biết kẻ nào dám đánh chủ ý Chân ca sẽ chịu ra sao...

(Đạo diễn tiểu Bảo: Cắt! Lời kịch của người hủy bỏ, câm miệng!)

Hải Chân: Ta rất mâu thuẫn, ta rất băn khoăn, tình đầu như một điệu sáo xưa, mãi vang lên dưới ánh trăng đêm... (xướng) quạ khóc than quên trăng luôn ngóng trông quá khứ, tiếng thuyền khách rẽ sóng không thấy như xưa...

Cung Lệ lên sân khấu: Các người ăn vụng cái gì sau lưng ta

Văn Tiềm: Bệ... Phu nhân, người đã đến rồi. Chúng ta đang thương lượng chuyện vũ hội ngày mai.

Cung Lệ cười lạnh nâng mặt Hải Chân: Vũ hội Người nghĩ rằng ta sẽ cho người cơ hội gặp hắn sao Mơ tưởng, bây giờ người đang ở trong tay ta, đừng trông chờ có thể cướp đi em trai bảo bối ngoan ngoãn đáng yêu, muốn ăn hiếp thế nào thì ăn hiếp thế đó... À không, hoàng tử bảo bối. Nghe đây, người không có trang phục đẹp, toàn thân đều là bột mì, dẫn người đi cung đình há nào bôi nhọ mặt ta, để người ta cho rằng ta là bà mẹ kế không hiền lành, ngược đãi người, cho nên người ngoan ngoãn chờ ở phòng bếp, cấm đi đâu cả. Nếu để ta phát hiện người dám lén trốn đi gặp hắn, hừ hừ, ta sẽ học như Phong Lộng đối phó Biên Bức, người sẽ XXX!

Cung Lệ hát đầu đi xuống. Văn Tiềm xuống cùng.

Hải Chân mắt rưng rưng vào góc phòng bếp, bắt đầu gọt củ cải.

Văn Liệt nói với Hải Tường: Nếu đệ ấy mở miệng nói muốn đivới ta, ta nhất định sẽ dẫn đệ ấy đi.

Hải Tường: Không được! Đệ sẽ không để cô bé Lọ Lem gặp hoàng tử! Cô bé Lọ Lem là của đệ! Đệ có thể cho huynh ấy hạnh phúc! Liệt ca, huynh nhất định phải giúp đệ, tối mai, không thể để cho Chân ca theo cùng chúng ta. Nhà này huynh mới là chủ nhân chân chính, nếu huynh nói NO, cha chẳng dám phản đối.

Đặt tả khuôn mặt: Văn Liệt cau mày khó xử.

Hạ rèm sân khấu.

Màn thứ nhất kết thúc.

Văn Lệ Kinh (kịch vụ) bưng lên cơm hộp, mọi người cùng nhau ăn, chỉ có Hải Tường đang gặm bố đĩnh hoa quả ca ca làm.

Màn thứ hai.

Kéo rèm sân khấu.

Bối cảnh là đại sảnh Văn gia.

Cung Lệ, Văn Tiềm, Văn Liệt, Hải Tường đứng ở đại sảnh. Đồi núi nhỏ bên cạnh hình như là trang phục sắc sỡ.

(Đạo diễn tiểu Bảo: Bắt đầu diễn rồi, sao đến cả quần áo còn chưa thay)

Cung Lệ: Người đừng hòng kêu trăm ăn mặc như con gà trống, đợi lát nữa bị con hồ ly Phượng Dương kia thấy, sẽ bị hấn cười chết mất!

Văn Liệt: Có lẽ ta nên mặc tây trang. Người không phải nói ta mặc tây trang rất đẹp trai sao

Hải Tường: Trong tên của ta dù có một chữ Tường, nhưng không đại biểu ta biết bay, người khâu một đôi cánh ở trên người ta làm gì Đã thế còn là cánh gà

(Tường có nghĩa bay lượn)

Văn Tiềm:....

(Đạo diễn tiểu Bảo: Ba người bọn họ cho qua, người mặc gì không mặc Chẳng lẽ người nghĩ mình có tư cách đùa giỡn đại bài)

Văn Tiềm: Bé... Mặc không vừa... Từ sau khi Di thể kết thúc, lòng ta thanh thản, mập lên chục cân...

(Đạo diễn tiểu Bảo té xuống đất tắt thở....)

Hải Chân đứng ở góc đại sảnh, rụt rè nhìn bên này.

Cung Lệ ngoắc gọi y sang.

Hải Chân: Mẹ, chuyện gì ạ

Cung Lệ: Ta vốn phải đổ một chén đậu vào trong tro kêu người nhặt từng hạt từng hạt trước khi bọn ta trở về, nhưng gần đây thập lục đại sắp tổ chức, phong phanh quá nhanh, không thể viết ngược văn, cho nên ta sẽ không dùng cách xử phạt về thể xác. Bây giờ ta ra một câu hỏi cho người, sau khi ta trở về từ vũ hội người phải cho ta biết đáp án, nếu người không đáp được...

Văn Liệt, Hải Tường lạnh lùng: Không đáp được thì sao

Cung Lệ:.. Cho dù không đáp được, nhưng chỉ để tiêu hao thời gian, không cho người có cơ hội chuồn đi vũ hội.

Hải Chân: Mẹ đừng ra quá khó.

Cung Lệ: Đây không khó, cũng có liên quan với hạt đậu. Nói, nếu người trộn lẫn đậu đỏ với đậu xanh rồi rang trong nồi, rang rồi rang rồi rang, rang chín xong thì đổ ra ngoài, rầm một tiếng đậu đỏ đậu xanh tự động tách ra, người nói chuyện gì xảy ra

Hải Chân: Hai hạt đậu. Một hạt đỏ một hạt xanh.

Cung Lệ giật mình: Á, người biết hả

Hải Chân: Người trái đất đều biết mà.

Cung Lệ phát tay: Được rồi được rồi, thời gian sắp trễ, người ngoan ngoãn đứng ở trong nhà, không cho phép ra ngoài, có người gõ cửa cũng không cho mở, không được nói chuyện với người lạ.

Hải Chân gật đầu: Dạ. Mẹ đi thông thả, cẩn thận hồ ly; cha đi thông thả, chú ý giảm béo; tiểu Liệt đi thông thả, chiếu cố tiểu Bảo; tiểu Tường đi thông thả, không được quyết đấu.

Cung, Tiềm, Liệt, Tường bước xuống.

Hải Chân ngồi ở trên ghế, dáng vẻ không có việc gì, xướng: Cho ta mượn cho ta mượn một đôi mắt tình tường, để cho ta nhìn những xích mích thanh thanh sở sở minh minh bạch bạch chân chân-thiết – thiết–

Lại xướng: Hãy cho ta một ly vong tình thủy, để đổi lấy một đời không rơi lệ, dù cho tám chân tình này quá mỗi mọt, dù cho khó thể yên giấc, vẫn muốn yêu thương–

Tiếp tục xướng: Ta vẫn luôn nhẹ dạ — nhẹ dạ — không đành để người tìm đến hừng đông -, ta không oán không hối — trả giá cho mảnh tình ấy, ta biết người kỳ thật cũng như ta–

Tiểu Bảo (bà tiên) lên: Hải Chân! Hải Chân!

Hải Chân: A, tiểu Bảo... Ấy không... Người là ai

Tiểu Bảo: Ta là tiểu tiên tử dừng mãnh vô địch đến từ tương lai – ta đến giúp đỡ người.

Hải Chân: Giúp đỡ ta Giúp đỡ ta cái gì

Tiểu Bảo: Giúp người gặp hoàng tử ấy mà.

Nét mặt Hải Chân buồn bã: Ta không biết mình thật sự muốn gặp mặt hắn hay không.

Tiểu Bảo: Không nói với người chớ, NIUNIU còn chẳng biết có nên cho các người gặp mặt hay không, nhưng nếu người không đi, vở kịch này chẳng còn ai diễn, cho nên người nghe ta, nào mặc bộ đồ này vào, đây là chiếc đầm mới nhất trong buổi trình diễn thời trang mùa hạ Paris 2002, xinh đẹp cực kỳ, người mặc vào nhất định mê đảo cả đồng người.

Hải Chân: Sao không có tay áo

Tiểu Bảo: Da đẹp phải khoe. Làn da người tuyệt phải nhường sương phải thẹn, hở một tí sợ cái gì

Hải Chân: Sợ lạnh. Bây giờ là mùa đông đó, mặc mà như không mặc, sẽ chết cóng liền.

Tiểu Bảo ngẩn ngơ: Ớ, quên mất vụ này, thôi, mặc cái áo khoác da này đi. Rồi mang thêm cái này.

Hải Chân: cú mèo

Tiểu Bảo: Là mặt nạ cú mèo! Người không biết trong cung tổ chức là vũ hội hóa trang sao, người mang mặt nạ bọn mẹ kế sẽ không nhận ra người. Về phần hoàng tử, người cho dù hóa thành tro hắc cũng nhận ra. Mau đeo lên, hoặc người thích kiểu dáng con dơi

Hải Chân đeo mặt nạ lên: Ta đi thế nào

Tiểu Bảo cười ha ha: ta tiểu tiên tử dừng mãnh như thần đương nhiên là có phương tiện giao thông hiện đại, biến – biến – biến – người xem!!

Hải Chân: Cái này là cái gì

Tiểu Bảo: Xe trượt. Bây giờ thanh thiếu niên đều thích chơi cái này.

Hải Chân: Không phải nói là xe bí đỏ sao

Tiểu Bảo: Đâu còn cách nào, tất cả mọi người không chịu đi xe bí đỏ, Văn Liệt không chịu, ngay cả Anh nhi cũng không chịu, làm hại ta đành phải quay về thời hiện đại lấy cái này.

Tiểu Bảo dạy Hải Chân sử dụng xe trượt, Hải Chân đáng người nhanh nhẹn mau chóng học xong, trượt một vòng quanh đại viện Văn gia.

Hải Chân: Cảm ơn người tiểu Bảo... “Chàng” tiên, ta đi đây.

Tiểu Bảo lắc lắc khăn tay be bé: Đi đường cẩn thận, tuân thủ luật lệ giao thông, uống rượu không được lái xe.

Hải Chân bước xuống.

Tiểu Bảo đắc ý xoay vài vòng, đột nhiên nhớ tới một chuyện lớn: Nguy rồi! Quên nói cho Hải Chân kịch bản đã sửa lại, y không cần phải rời khỏi trước mười hai giờ đêm, y có thể muốn chơi bao lâu thì chơi bấy lâu!!

Nhưng đã chậm, màn che buông xuống.

Màn thứ hai kết thúc.

Rèm thứ ba từ từ kéo mở, bối cảnh là cung thất tráng lệ. Phía trên bên trái treo một bảng quảng cáo, trên viết: vở kịch từ nhà tài trợ duy nhất tập đoàn Văn thị; phía trên bên phải treo một bảng quảng cáo, trên viết: trang phục kịch từ “Tiệm may tiểu Bảo” cung cấp, tiểu Bảo may vá, không mặc không biết, mặc rồi thực tình xấu.

Một đồng diễn viên quần chúng một thân trang phục hoa lệ.

(Đạo diễn tiểu Bảo: Cắt! Cắt! Nói với mấy người biết bao lần, chú ý vị trí, vị trí biết không, Vương đại nương, bác diễn là công tước phu nhân, chớ không phải đầu bếp của công tước phu nhân, mau đẹp cây dao đi... Bắt đầu lại nào!)

Một đồng diễn viên quần chúng một thân trang phục hoa lệ, cẩn thận đứng ở vị trí trước bức tranh, chẳng dám nhích một bước.

Lời thuyết minh: Quốc vương bệ hạ giá lâm!

Văn thái sư (quốc vương) đầu đội vương miện, khoác lên tú kim lễ bào.

Văn thái sư: Lão phu... À không, đứa con yêu dấu của trẫm trước mắt không khuê nữ, làm ta sầu muộn vô cùng, cho nên ta cử hành vũ hội này, mời các tiểu thư xinh đẹp nhất trong vương quốc đến, hy vọng tối nay có thể kết duyên thành công cho hần!

Văn thái sư nện bước uy nghiêm đến ngồi xuống vương tọa giữa sân khấu.

Lời thuyết minh: Hoàng hậu bệ hạ đến!

Phượng Phi Ly (Hoàng hậu) mặc váy dài lộng lẫy, đội mái tóc giả dài thiết dài. Vừa lên sân khấu liền quét ngang đôi mắt phượng, làn thu thủy, trên dưới sân khấu nhất thời té xỉu cả đám, máu mũi phun trào.

(Đạo diễn tiểu Bảo: Tạm dừng! Mọi người thấy chưa, này mới gọi là giết người không dao, mọi người học cho tốt, làm mẫu cho bọn họ một lần nữa.)

Phượng Phi Ly lại bước lên sân khấu, dáng đi xinh đẹp, mị nhãn khê liếc, những người vừa tỉnh dậy lại bất hạnh té xỉu, máu chảy thành sông

~.

Phượng Phi Ly cười duyên lấy ra một cái gương: Gương kia ngự ở trên tường, nữ nhân nước này ai đẹp được dường như ta

Gương (Lời thuyết minh phối âm): Đương nhiên là Văn Lệ Kinh...

Phượng Phi Ly nhíu mày: Tại sao

Gương: Bởi vì toàn là đàn ông... dù sao đâu thể chọn Văn phu nhân...

Phượng Phi Ly lão đảo một bước: Vậy hỏi lại lần nữa, gương kia ngự ở trên tường, nam nhân nước này ai đẹp được dường như ta

Gương: Ở trong cung điện đương nhiên là người đẹp nhất, nhưng sắp có một thiên sứ chạy xe trượt đến, hẳn còn đẹp hơn người một ngàn lần!

(Phượng Phi Ly quay đầu lại: Đạo diễn tiểu Bảo, ta sao cứ cảm thấy đoạn lời kịch này quen vậy cả Hình trong “Công chúa Bạch Tuyết” lần trước người bán cho ta cũng có một đoạn như vậy... Kịch bản giống nhau người không thể bán cho ta hai lần, quá gian rồi...

Đạo diễn tiểu Bảo: Không có khả năng, là người nhớ lắm, tập trung chú ý diễn xuất! Đừng tưởng hồng là có thể đùa giỡn đại bài, người là đạo diễn hay ta là đạo diễn Tiếp tục!)

Phượng Phi Ly phân phó thuộc hạ: Mọi người chú ý, toàn bộ phương vị hải lực không (*) nghiêm mật theo dõi kẻ nào chạy xe trượt, một khi phát hiện lập tức đưa đến trước mặt ta! Mục tiêu của chúng ta là: –

(biển, đất, bầu trời)

Trầm Du, Hoa Nhất Khiếu (người hầu hoàng gia): Không có một nha!

Phượng Phi Ly: Sai! Mục tiêu của chúng ta là, chà rằng giết lầm một ngàn, quyết không để thoát một!

Trầm, Hoa lĩnh mệnh, Phượng đi đến vương tọa trên sân khấu ngồi xuống cực kỳ tao nhã, ngắm gương điểm trang, những kẻ đáng thương vừa vận tỉnh lại...

Lời thuyết minh: Hoàng tử điện hạ đến!

Chu Sâm Lệ (hoảng tử) mang theo ánh mắt u buồn, bước đi phù phiếm trên mặt đất.

Sâm Lệ: Tầm tầm mịch mịch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm thích thích, đứng lẻ loi trên cao, phóng mắt đến con đường nơi xa xăm, quá ngàn cánh bướm, trong trăm nghìn con người tìm hân, bỗng ngoảnh đầu lại, người nọ đã không còn nơi ngọn đèn tàn.

(Đạo diễn tiểu Bảo: Cắt! Ta nói rồi, nhạc nền phải bật “người người yêu nhất là ta, sao người nữ làm ta buồn”, là ai Ai bật thành “Đường Bá Hồ Điếm Thu Hương” Thiệt phá hư hết không khí, Văn kịch vụ, tra ra ai trừ lương hân... Cái vở này sao không xuôi chèo mát mái thế này! Tiếp tục!)

Sâm Lệ đi vào giữa sân khấu: Phụ vương, mẫu hậu, hài nhi có lễ.

Văn thái sư: Điện hạ miễn lễ.

Phượng Phi Ly: Ca ca người hôm nay tới không (đạo diễn tiểu Bảo trừng mắt dữ tợn) A, con trai yêu dấu của ta, trông giữa hàng mây người, tích ưu sầu như vạn sông băng, không khỏi làm tim ta đau xót, nhìn gương mặt người, càng ngày càng... tiêu tụy gầy yếu, làm sao mới có thể cho người hạnh phúc lâu dài

Sâm Lệ: Mẫu thân ơi, lòng như hư không, dường như từng có được kỳ trân có một không hai, lại mất đi trong sai lầm và mê mang, nếu có thể để cho ta gặp thiên sứ xinh đẹp ấy, ta phải quỳ gối trước mặt người ấy nói: Anh yêu em, một vạn năm!

Sâm Lệ làm bộ dáng thống khổ, dừng hình,

Ngọn đèn chuyển đến trước sân khấu. Cung Lệ, Văn Liệt, Văn Tiềm, Hải Tường đồng loại lên.

Hải Tường: Ôi... Ôi...

Văn Liệt: Sớm nói với người, bồ dinh hoa quả là đồ ngọt, cho dù là Hải Chân làm, cũng không thể ra sức ăn như vậy, giờ biết đau răng chưa

Cung Lệ dùng mũi chân đá đá hân: Để người đặc biệt đi vòng một đường tới tiệm thuốc mua thuốc giảm đau, người xem, đến muộn rồi, nếu con bé Lọ Lem chuẩn ra chơi, nói không chừng còn tới sớm hơn chúng ta!

Vừa dứt lời, Hải Chân chạy xe trượt tới, vừa thấy Cung Lệ, sợ tới mức không phanh được, đâm xầm.

Hải Chân nhút nhát: Mẹ... Cha... Chị cả chị hai... Các người sao mới đến

Cung Lệ: Ha ha, ai đây nha, cứ nhiên dám đến thiệt Người không muốn sống nữa

Văn Liệt Hải Tường nhảy dựng lông mày.

Cung Lệ:... Ấy... Đều đến đây cả, ta không truy cứu, người mau đưa mặt nạ cho ta, buổi tối hôm nay tuyệt đối không lấy lại!

Hải Chân vâng lời: Dạ mẹ. Ta có thể vào không

Cung Lệ: Vào đi... Ồ, đây là thứ gì đây, trước kia chưa thấy qua

Hải Chân: Đây là xe trượt “chàng” tiên tiểu Bảo đưa ta, cưỡi lên đạp như vậy, là có thể trượt rất xa.

Cung Lệ: Đưa đây ta thử xem.

Cung Lệ bước lên xe trượt, đạp một cái, lực quá lớn, lướt như gió về phía nội viện cung.

Người hầu hoàng gia Trầm Du lên sà, ôm tay: Người cưỡi xe trượt tới! Rốt cuộc bắt được! Người tới, mau đưa đến trước mặt hoàng hậu bệ hạ!

Hoa Nhất Khiếu lên sà, ôm lấy Cung Lệ, liền dâng đến trước mặt Phượng Phi Ly.

Cung Lệ thét chói tai: Không phải — Các người bắt nhầm người rồi — Không phải ta — A — Cứu mạng — Ta không muốn thấy hắn — không muốn thấy hắn — cứu với a —

Tiếng kêu thảm thiết dần đi xa, rèm che hạ xuống.

Màn thứ ba kết thúc.

Màn thứ tư.

Màn che kéo ra, bối cảnh vẫn là cung điện tráng lệ. Bảng quảng cáo phía trên bên trái đổi chữ thành: Võ kịch chỉ huy cầu, kịch bản có điều phụ họa, toàn thể không lùi. Bảng quảng cáo phía trên bên phải: Giới thiệu phim mới, Phương Vương kịch đoàn, đội hình ngôi sao hoành tráng, siêu sao đỏ Phượng Phi Ly đảm đương diễn viên chính, đệ cửu đại tân sinh đại đạo diễn tiểu Bảo, cải biên dựa theo tiểu thuyết bán chạy nhất năm 2002, bộ phim luân lý thân tình “Cổ tích về hoàng tử Bạch Tuyết và bạch mã hoàng tử”, tình cảm nóng bỏng, không thể bỏ qua!

Ngọn đèn trắng của sân khấu sáng lên, bầu trời thán sáu tuyết bay, nhạc nền “Oan Đâu Nga” chậm rãi trôi.

Hoa Nhất Khiếu kéo Chu Cung Lệ lên.

Cung Lệ khòe mắt rung rung, xướng: Gió Bắc kia thổi a, bông tuyết kia bay – bông tuyết kia bay a – ta oan – a – tiểu thái bạch a, địa lý hoàng a, vừa ba mươi, làm mẹ kế a, làm người mẹ kế không tốt, gái lớn gái nhỏ đều mạnh hơn ta a, mẹ kế diễn hết ba màn, ai ngờ bại bởi xe trượt a, mắt thấy phải gặp hồ ly vương, lòng ta không khỏi hoang mang a....

Hoa Nhất Khiếu: Khởi bẩm hoàng hậu, người chạy xe trượt đã dẫn đến.

Phượng Phi Ly vui mừng đứng dậy: dẫn đến gần cho ta xem.

Cung Lệ ngọ ngoáy vài cái, vẫn bị dẫn đến trước vương tọa.

Phượng Phi Ly đưa tay sờ cằm Cung Lệ: A, đúng là mỹ nhân a, vừa thấy đã hợp khẩu vị của ta, mỹ nhân mỹ nhân, hôm nay nếu người rơi vào tay ta, cũng đừng sợ hãi, ta sẽ đối tốt với người... Trước hôn cái nào...

Cung Lệ té xỉu.

Sâm Lệ tiến lên: Mẫu hậu, người đừng quá phạt, nếu người quá đáng, ta sẽ không làm bộ không phát hiện. Người đó là ca ca ruột của ta...

(Đạo diễn tiểu Bảo: Phượng Dương Vương! Nhắc nhở người lần nữa chú ý biểu diễn H chừng mực, không thể quá mãnh liệt, người hôn thêm một cái nữa, hội đồng kiểm duyệt phim sẽ định thành mức N18, ảnh hưởng thu nhập phòng bán vé. Tiếp tục!)

Phượng Phi Ly: Người tới a, lấy ghế dựa cho tiểu mỹ nhân này mau, hầu hạ cho tốt, nếu không cẩn thận để cho hân trốn thoát, ta bắt các người sung quân toàn bộ đến tổ kịch “Vong mệnh thiên thai” thể nghiệm cuộc sống!

Văn thái sư lẩm bẩm: làm trò... trước mắt trầm, trắng trợn quá lắm rồi. Tưởng ta không ngoại tình sao Nhóm bên kia hình như mỗi người đều là mỹ nhân a, đợi trầm đến mời nhảy nào.

Văn Tiềm lên đầu, ngó trái ngó phải, giống như lần đầu tiên vào hoàng cung.

Văn thái sư: Vị tiên sinh này người có thể tránh ra tí không...Hả Hóa ra là con ta... Mau tránh ra!!

Văn Liệt đen mặt, mắt hứng lồi lồi kéo kéo váy phòng.

Văn thái sư: vị tiểu thư này mời nàng khiêu vũ... Hả Nàng cũng là con ta!

Hải Chân chần chờ, ánh mắt u oán hướng về Sâm Lệ cạnh vương tọa.

Văn thái sư: Vị tiểu thư này mời nàng... Hả Sao vẫn là con ta!

Tiêu Hải Tường như hổ rình mồi, hung tợn tìm kiếm tình địch.

Văn thái sư: Vị tiểu thư này mời nàng... Hả Đây không phải con ta, mà là cháu của ta! Mạng của ta tại sao so với hoàng liên... À không, so với Tần Hương Liên còn khổ hơn vậy nè...

(Tần Hương Liên là vợ của Trần Thế Mỹ)

Văn thái sư đau khổ, nghiêng ngã lão đảo đi xuống.

Sâm Lệ giật mình: Ta nghe thấy hơi thở của mùa xuân, ta nghe thấy tiếng hoa nở rộ, điều gì ngọt ngào như vậy, rụt rè như vậy tiếp cận ta Phóng mắt nhìn lại, trai thanh gái lịch đầy rẫy, nhưng ta biết, em ấy đang ở ngay đây, cùng chung mái hiên với ta, điều này làm ta hạnh phúc, cũng làm ta đau khổ. Ta phải tìm được em ấy, vô luận em ấy dùng bao nhiêu nguy trang bảo vệ mình, ta đều có thể liếc mắt một cái nhận ra tình yêu của mình!

Sâm Lệ hồi hã, Hải Tường ra sức dùng váy phòng của mình giữ Hải Chân.

Cung Lệ tỉnh lại, tuyết tháng sáu hây còn bay: Lạnh... Ta cảm thấy lạnh lắm...

Phượng Phi Ly lập tức nhìn quanh: Người tới mau, kéo xuống cái váy phòng kia cho ta, đắp cho mỹ nhân chống lạnh.

Trần Du lên, kéo váy của Hải Tường cái roẹt, ngậy người.

(Đạo diễn tiểu Bảo giậm chân: Cắt! Cắt! Hải Tường, tại sao người không mặc quần trong váy! Tiêu rồi, nhất định N18...)

Hải Tường: Váy dày quá, ta sợ nóng, lại không có độc kịch bản...

Kịch vụ Văn Lệ Kinh nhanh chạy lên, đưa ra một cái quần dự bị cho Hải Tường mặc vào.

(Đạo diễn tiểu Bảo: Tức chết mất, nghiệp dư của nghiệp dư mà! Tiếp tục!)

Trần Du lấy đi váy của Hải Tường, Phượng Phi Ly đích thân đắp lên mình Cung Lệ, cười phong tình vạn chủng, râm râm té ngựa vô số.

(Đạo diễn tiểu Bảo cảm tức: Phượng Phi Ly ơi là Phượng Phi Ly, tạt xấu cướp diễn của người đến khi nào thì có thể sửa Đùng cho hân ánh đèn, tiếp tục!)

Sâm Lệ cuối cùng vui sướng thấy Hải Chân: Trời ơi, kỳ tích của tạo hóa đã xảy ra, ta thấy điều gì đây Đó là ánh nắng chói chang nhất trên thế gian, giấu sau con cú mèo...

Hải Tường: Người nói ai hả Ai là cú mèo! Đáng đánh mà, quyết đấu! Xem ta không đánh cho người rã rơi đầy đất...

(Đạo diễn tiểu Bảo chắn giữa hai người: Chu Sâm Lệ, đây cũng là bệnh cũ của người, sao cứ đến thời khắc mấu chốt người lại nói sai lời thoại chứ hả Làm lại!)

Sâm Lệ: Đó là ánh nắng rực rỡ nhất thế gian, giấu đằng sau mặt nạ cú mèo. Dù ta chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mông xinh đẹp, và chiếc cằm tinh xảo kia, nhưng ta dám khẳng định, người, chính là nay Tần mai Sở... Á nhầm, là người ta sớm tối nhớ thương.

(Nay Tần mai Sở là triều tần mộ sở, còn sớm tối nhớ thương là triều triều mộ mộ sở tư niệm.)

Hải Chân mất rưng rưng để hấn nắm tay mình.

Hải Tường tức giận đến dựng tóc gáy, có tiếng lớn: Keng – Keng – Keng –! Dứt tiếng vang cuối cùng, là đúng 12 giờ đêm Bắc Kinh!

Hải Chân nhảy dựng: Mười hai giờ, ta phải về.

Hải Chân đẩy Sâm Lệ ra, xốc váy chạy nhanh.

Sâm Lệ ở trên bục bồi hồi đau khổ: Không, ta không thể chịu được nỗi đau mất đi em ấy, người yêu tốt bụng của ta ơi, em nhất định sẽ để lại manh mối ta tìm em. Ta tìm! Ta tìm! Ta tìm tìm tìm!

Hải Tường cười lạnh, nhặt lên một chiếc giày ở trên mặt đất bỏ vào lòng: Ta sẽ không để cho người dễ dàng tìm thấy Chân ca, giấu chiếc giày này trước đã, ta sớm chuẩn bị một chiếc giày thủy tinh cỡ bự, người cứ đi mà dùng chiếc giày ấy, chỉ sợ chỉ có chân bự như khủng long mới mang vừa nhá... (Sở tới sở lui ở trên người) Thế quái nào, chiếc giày thủy tinh kia đâu Chạy đi đâu rồi

Vào lúc Hải Tường tìm giày Sâm Lệ đã đi ngang qua hấn: Ta có thể ngửi thấy hương thơm mê người trên người em ấy, mang theo một hơi thở chất phác của bột mì, em yêu ơi, chờ ta đi, thừa dịp bây giờ em không có ai bên cạnh, ta phải mau ôm lấy em!

(Sâm Lệ hớn hờ theo đuôi Hải Chân chạy xuống, Hải Tường còn đang kiểm chiếc giày thủy tinh kia.)

Ánh đèn chiếu sang bên cạnh vương tọa.

Cung Lệ từ trong váy lấy ra một chiếc giày thủy tinh: Tên nào ở bên vậy Cư nhiên bỏ giày vào váy... (Thuận tay quăng, bị Phượng Phi Ly tiếp được)

Phượng Phi Ly: Á, giày thủy tinh, khi chúng ta đang cùng diễn vở kịch kinh điển “Cô bé Lọ Lem”, người tặng cho ta một chiếc giày thủy tinh Đây là tín vật định tình có ý nghĩ biết bao a, tiểu mỹ nhân nương ngừng của ta. Ta biết em then thùng chính miệng thổ lộ tình cảm đối với ta, chỉ có nương theo chiếc giày thủy tinh cam nín này thổ lộ, yên tâm đi, ta có thể lĩnh hội tâm ý của em... Dzô, chúng ta làm một nụ hôn sâu nào!!

Cung Lệ lại té xỉu.

Ánh đèn tối dần.

Hết kịch.

Đạo diễn tiểu Bảo dẫn toàn thể diễn viên lên sân khấu chào cảm ơn.

Nhân viên công tác phát tờ rơi cho tất cả người xem, nội dung tờ rơi:

Ảnh sân khấu tuyệt đẹp của “Cô bé Lọ Lem”, giá niêm yết, không lừa người già trẻ nhỏ, số lượng năm mươi ngàn bức, mua nhanh kéo hết.

Đính kèm danh sách giá tham khảo.

Hoàng tử u buồn Chu Sâm Lệ: 50 đồng/ bức.

Cận cảnh Văn Liệt tạo hình trang phục nữ: 100 đồng/ bức.

Công tước phu nhân xinh đẹp cùng dao phay: 150 đồng/ bức.

Phượng Dương vương kinh diễm làm nổi bật tâm tư của nhân vật: 180 đồng/ bức.

Cung Lệ hôn mê “một cái cúi đầu dịu dàng”: 200 đồng/ bức.

Hải Tường sau khi bị kéo vấy, trước khi mặc quần, chân dung diễm sương: 250 đồng/ bức.

Cũng có chút ít NG ngoài ống kính, giá cả thoả thuận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-tinh-duyen-phong-duy>